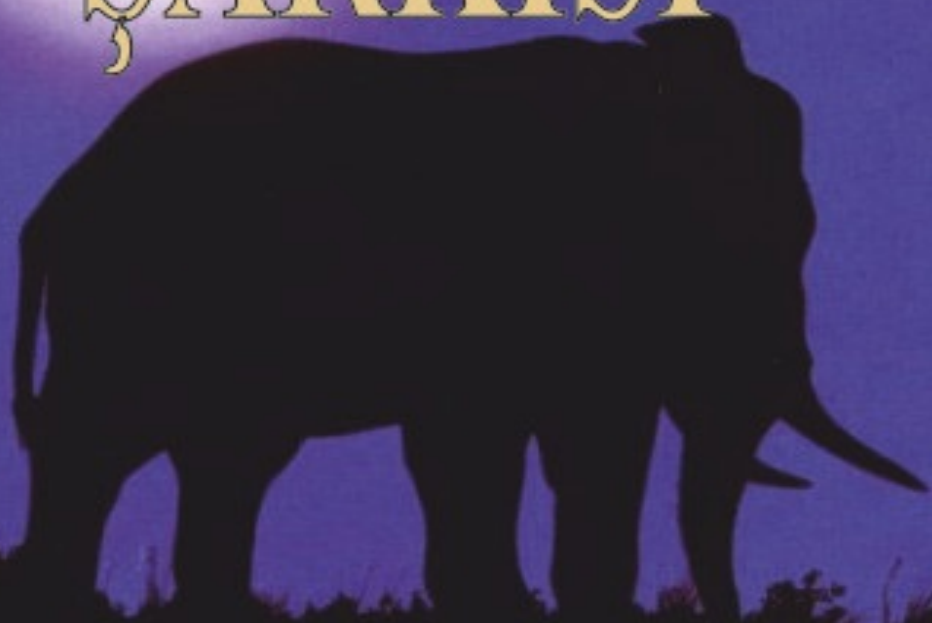

WILBUR
SMITH

FİLLERİN
ŞARKISI

Kitabın Orijinal Adı: ELEPHANT SONG

Yayın Hakları: © WILBUR SMITH
ONK AJANS
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ

Kapak Resmi: ŞAHİN KARAKOÇ

Kapak Düzeni: FATMA BOZKURT

E-pub: Ayhan Hocha

Baskı:
AKDENİZ YAYINCILIK A.Ş.
Matbaacılar Sitesi No: 83
Bağcılar - İSTANBUL
1. BASIM/KASIM 1991
2. BASIM/EYLÜL 1998

Bu kitabın her türlü yayın hakları
Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince
Altın Kitaplar Yayınevi'ne aittir.
Celâl Ferdi Gökçay Sk. Nebioğlu İşhanı
Cağaloğlu - İstanbul
Tel: 522 40 45*526 80 12
511 51 00-511 32 26
Faks: 526 80 11

Wilbur Smith

FİLLERİN ŞARKISI

Wilbur Smith Üzerine

İngiliz bir ailenin çocuğu olan Wilbur Smith 1933'de Zambiya'da doğdu. Güney Afrika'da öğrenim gördü. Rhodes Üniversitesinin Ticaret Bölümünü bitirdikten sonra iş hayatına atıldı ve bir fabrika sahibi oldu. Bu işi 1964'e kadar sürdürdü. O yıl yayınlanan ilk romanı (When the Lion Feeds) «BENCİL»'in olağanüstü bir başarı kazanması üzerine kendini tamamen yazarlığa verdi.

Ondan sonraki romanları da çok başarılı oldu. Eleştirmenlerin takdirle-riyle karşılandı ve birçok ödül kazandı. Romanlarının çoğu filme alındı. Wilbur Smith şimdi karısıyla birlikte Cape Town'da yaşıyor. Çok usta bir vahşi hayvan avcısıdır. Golf, balıkçılık ve dağcılık severek uğraştığı diğer spor dallarıdır.

WILBUR SMITH c/o Charles Pick Consultancy Fiat 3.3 Bryonston Place London Wih 7 FN / ENGLAND

Yontma kum taşlarından yapılmış, saz damlı bir binaydı. Depoyu, Daniel Armstrong, hemen hemen on yıl önce kendi elleriyle yapmıştı. O sıralarda Ulusal Parklar Müdürlüğü'nde çalışan önemsiz bir koruma görevlisiydi. Ama depo o günden beri adeta bir hazineye dönüşmüştü.

Johnny Nzou anahtarı asma kilide soktu. Tik ağacından yapılma çift kanadı açtı. Johnny, Chiwewe Ulusal Parkı'nın müdürüydü. Eski günlerde Daniel için iz sürücülüğü ve silah taşıyıcılığı yapmıştı. Daniel bu genç ve zeki Matabele'ye binlerce kamp ateşinin ışığında İngilizce konuşmayı, yazmayı ve okumayı öğretmişti.

Johnny, Güney Afrika Üniversitesi'nin mektupla ders kurslarından yararlanmaya karar verdiği zaman da ilk taksidi yine Daniel sağlamıştı. Böylece Johnny Nzou'nun ileride bir gün fen fakültesinden mezun olması için ilk adım atılmıştı. Biri kara, diğeri beyaz iki delikanlı o pek büyük Ulusal Park'ta birlikte devriyeye çıkmışlardı. Çoğu zaman yürüyerek veya bisikletle... O vahşi yerlerde dolaşırken aralarında kurulan dostluğu daha sonra birbirlerinden uzakta geçirdikleri yıllar da zayıflatamamıştı.

Daniel loş depoya bakarak hafif bir ıslık çaldı. «Vay vay vay! Ben gideli sen hiç boş durmamışsın oğlum Johnny.»

«Hazine»yi oluşturan yığınlar tavana değiyordu. Yüzbinlerce dolar değerindeydiler.

Johnny Nzou, Daniel'e bir göz attı. Arkadaşının yüzünde eleştirici bir ifade olup olmadığını anlamaya çalışırken gözleri kısıldı. Ama bu yalnızca bir refleksti. Çünkü Matabele, Daniel'in problemi ondan çok daha iyi kavrayan bir dost olduğunu biliyordu. Ama yine de bu öyle duygusal fırtınalar yaratan bir konuydu ki, insan karşısındakinde tiksinti ve düşmanlık uyandırabilirdi.

Daniel, kameramanına dönmüştü bile. «İçeriye aydınlatabilir miyiz? Deponun güzel resimlerini istiyorum.»

Kameraman ağır ağır ilerledi. Beline taktığı aküler, onu iyice ağırlaştırıyordu. Adam elindeki ark lambasını yaktı. Ve o hazine yığınları çok parlak, mavimsi beyaz bir ışıkla aydınlandı.

Daniel, kameramana «Jock, deponun dibine kadar benim ve müdürün peşi sıra gelmeni istiyorum.» dedi. Kameraman başını sallayarak yaklaştı. Güzel görünümlü Sony video kayıt aygıtını omzuna yüklemişti. Jock, otuz dört-otuz beş yaşlarında biriydi. Üzerinde haki bir şort ve ayaklarında açık sandallar vardı. Zambezi Vadisi'ne özgü kızgın sıcak yüzünden güneşten yanmış göğsü ter içinde kalmıştı. Jock saçlarını deri bir şeritle ensesinde bağlamıştı. Bir pop yıldızına benziyordu. Ama büyük Sony kamerayla şaheserler yaratan bir sanatçıydı.

«Anlıyorum, patron,» deyip kamerayı karmakarışık bir fildişi yığınına çevirdi. Sonunda da kavisli, ısıltılı bir fildişini okşayan Daniel'in eline doğru döndürdü. Geriledi ve Daniel'i tam boy kareye aldı.

Daniel Armstrong, Afrika Ekolojisi konusunda dünya çapında bir uzman ve konuşmacı sayılıyordu. Nedeni biyoloji doktoru olması ya da kitapları ve konferansları değildi; sağlıklı, sportmen görünüşü ve çekiciliği, televizyon izleyicilerini etkiliyordu. Tabii gür sesi de öyle...

Sesli harflerin ahenksizce söylendiği sömürgelere özgü lehçeyi Sandhurst'te eğitim görenlerde rastlanan o kibar aksan tatlılaştırıyordu. Babası İkinci Dünya Savaşı'nda muhafız alaylarından birinde kurmay subayı olarak hizmet görmüştü. Wawell ve Montgomery'nin komutasında Kuzey Afrika'da çarpışmıştı. Savaşın sonra ise tütün yetiştirmek için Rodezya'ya gelmişti. Daniel, Afrika'da doğmuştu ama Sandhurst'te eğitimini tamamlaması için anavatana yollamışlardı.

Delikanlı sonra Rodezya'ya dönmüş ve Ulusal Parklar Servisi'ne girmişti.

Daniel şimdi kameraya bakarak, «Fildişi,» diyordu. «Firavunların çağından beri çok değer verilen, en güzel doğal maddelerden biridir. Afrika filinin şanı... ve o korkunç laneti.» Fildişi yığınlarının arasından ilerlemeye başlarken, Johnny Nzou da yanına geçti. «İnsanlar iki bin yıldan beri bu canlı beyaz altını ele geçirmek için filleri avlıyorlar. Ancak daha on yıl önce Afrika kıtasında hâlâ iki milyonun üzerinde fil vardı. O zaman filin yenilenmesi kolay bir kaynak olduğu düşünülüyordu. Korunması, toplanması ve kontrol edilmesi gereken bir ürün. Ama sonra çok kötü bir şey oldu. Şu son on yıllık sürede hemen hemen bir milyon fil katledildi. Böyle bir şeyin olmasına izin verilmesini insan zorlukla kavrayabiliyor. Biz şimdi burada hatanın nerede olduğunu anlamaya çalışacağız. Ve ortadan kalkmak üzere olan Afrika filinin tehlikelerle dolu hayatını nasıl kurtaracağımıza karar vereceğiz.»

Johnny'ye baktı. «Bugün yanımda Bay Johnny Nzou var. Kendisi Chiwewe Parkı'nın müdürü.

Bay Nzou Afrika'nın doğal kaynaklarının korunması için çaba gösteren yeni tip uzmanlardan biri.

Nzou sözcüğü Shona dilinde 'Fil' anlamına geliyor. İşte size garip bir rastlantı. Bay Nzou yalnızca ismen 'Bay Fil'değil; Chiwewe'nin müdürü olarak Afrika'nın vahşi bölgelerinde hâlâ yaşayabilen en büyük ve en sağlıklı fil sürüsünden de o sorumlu. Sayın müdür, şimdi bize söyleyin: Chiwewe Ulusal Parkı'ndaki bu depoda kaç fildişi var?»

«Şu anda depomuzda hemen hemen beş yüz fildişi bulunuyor. Tam sayıyı istiyorsanız söyleyeyim: Dört yüz seksen altı. Çoğunun ağırlığı yedi kilo.»

Daniel söze karıştı. «Uluslararası piyasada fildişine kilo başına üç yüz dolar veriliyor. Yani şimdi burada değeri bir milyondan fazla fildişi var demektir. Peki bütün bunlar nereden geldi?»

«Bazıları toplandı. Yani parkta ölü bulunan fillerin dişleri. Bazıları ise korucularımın izinsiz avlananlardan aldıkları dişler. Ama fildişlerinin çoğu müdürlüğümün uygulamak zorunda kaldığı ayıklama operasyonları sonucu elde edildi.»

İki arkadaş deponun dibinde durup kameraya doğru döndüler. «Ayıklama operasyonlarından daha sonra söz edeceğiz, sayın müdür.

Ama önce bize Chiwewe'deki izinsiz avlananlar konusunda biraz bilgi verebilir misiniz?»

«Durum, gün geçtikçe daha da kötüleşiyor.» Johnny kederle başını salladı. «Kenya, Tanzania ve Zambiya'daki filler ortadan kalkarken, profesyoneller de dikkatlerini bizim daha güneydeki sağlıklı sürülerimize çevirmeye başlıyorlar. Zambiya, Zambezi Nehri'nin hemen ötesinde. Ve bu tarafa gizlice geçen avcılar her zaman iyi örgütlenmiş oluyorlar. Tabii silahları da bizimkilerden üstün. Onlar öldürmek için vuruyorlar. Yalnız filleri değil, insanları da. Sonunda biz de aynı şeyi yapmak zorunda kaldık. Şimdi izinsiz avlanmaya çıkmış bir grupla karşılaştığımız zaman önce biz ateş ediyoruz.»

«Ve hep bunların uğruna...» Daniel elini yakındaki fildişi yığınının üzerine koydu. Hiçbir diş bir diğerrinin eşi değildi. Hepsinin de kavisleri farklı ve kendine özgüydü. Bazı dişler hemen hemen dümdüz, uzun ve örgü şişleri kadar da inceydiler. Bazılarının uçları mızraklarındaki kadar sivriydi.

Bazılarının ki ise iyice küt. Diğerleri ise gerilmiş yay gibiydiler. Kimileri sedefimsiydi. Kimisi ise sarımsı-beyaz mermer gibi. Bir kısmı ise bitki suları yüzünden lekelenmiş, hayvanlar yaşlı oldukları için aşınmış, çizilmişlerdi.

Fildişilerin çoğu henüz olgunluk çağına erişmemiş dişilere aitti. Yavrulardan alınan bazı fildişleri

ise fazla uzun değildi. Büyük, kavisli güzel fildişi pek azdı. Yani yaşlı erkek fillerin olgun ve ağır dişleri...

Daniel onlardan birini okşadı. Yüzünde beliren ifade yalnızca kamera için değildi. Yine o eski hüznü duyuyordu. Eski Afrika ve onun sihirli hayvanlar krallığı konularında yazılar yazmasına ilk neden olan hüznü. «Akıllı, yaşlı, şahane bir hayvan sonunda buna dönüşmüş.» Sesi iyice alçalmış, fısıltı halini almıştı. «Belki bu kaçınılamayacak bir şey. Ama yine de bu kıtaya yayılan değişikliklerin doğasında var olan o azaptan kurtulamayacağız. Afrika fili bu toprakların bir simgesi mi? Fil ölürken, Afrika da mı ölüyor yoksa?» İçtenlikle konuştuğu kesindi. Kamera bunu da kaydetti. Daniel'in televizyon programlarının bütün dünyada çok beğenilmesinin en önemli nedeni de bu içtenlikti zaten.

Sonra Daniel kendisini zorlayarak daldığı düşüncelerden kurtuldu ve Johnny Nzou'ya döndü.

«Söyleyin, sayın müdür, fil soyu tükenecek mi? Zimbabwe'de bu şahane hayvanlardan kaç tane kaldı? Ya Chiwewe Ulusal Parkı'nda?»

«Saptadığımıza göre Zimbabwe'de elli iki bin fil var. Chiwewe'yle ilgili rakamlar ise daha kesin.

Daha üç ay önce Uluslararası Doğanın Korunması Birliği'nin yardımıyla parkı havadan incelemeyi başardık. Bütün parkın fotoğrafları çekildi. Ve hayvanların sayımı için çok ayrıntılı fotoğraflardan yararlandık.»

Daniel, «Şimdi burada kaç fil var?» diye sordu.

«Yalnızca Chiwewe'de on sekiz bin.»

«Bu sayı bir hayli yüksek. Ülkedeki hayvanların üçte birini oluşturuyor.» Daniel tek kaşını kaldırdı. «Her tarafa hâkim olan sıkıntı ve karamsarlık arasında bu sayı sizi her halde çok cesaretlendiriyor?»

Johnny Nzou kaşlarını çatı. «Tersine, Doktor Armstrong. Bu sayılar yüzünden çok endişedeyiz.»

«Sayın müdür, lütfen ne demek istediğinizi açıkla mısınız?»

«Çok basit, doktor. Bizim bu kadar fili beslememiz, onlara bakmamız imkânsız. Hesaplarımıza göre Zimbabwe için ideal fil sayısı otuz bin. Bir tek filin, her gün bir tona kadar bitki yemesi gerekiyor. Ve hayvan bu besini elde edebilmek için ancak yüzlerce yılda yetişebilen ağaçları deviriyor. Hatta gövde çapları yüz yirmi santimi bulanları bile.»

«Bu dev sürünün yaşamasına ve çoğalmasına izin verdiğiniz takdirde neler olur?»

«Çok basit: Filler pek kısa bir sürede bu parkı toz fırtınalarının estiği çorak bir bölge haline sokarlar. Ve tabii o zaman fillerin de sonu gelir. Çünkü hiçbir şey kalmaz... ne ağaç, ne park... ne de filler.»

Daniel arkadaşına cesaret vermek ister gibi başını salladı. Filmin montajı yapılırken buraya birkaç yıl önce Kenya'daki Amboseli Parkı'nda çektiği resimleri sokacaktı. Bunlar, mahvolmuş toprakların akıldan çıkmayacak fotoğraflarıydılar. Kupkuru, çırılçıplak kırmızı topraklar... Çıplak dallarını masmavi, fakat kavurucu Afrika göklerine doğru yalvarırcasına uzatan kabukları dökülmüş kara ağaçlar... Açlığın ve izinsiz avlanan insanların öldürdükleri yerlerde atılmış deri torbalar gibi yatan iri hayvan leşleri...

Daniel usulca, «Bir çözüm yolu var mı, sayın müdür?» diye sordu. «Korkarım zalimce bir çözüm bu.» «Bize bunun ne olduğunu gösterir misiniz?» Johnny Nzou omzunu silkti. «Seyredilmesi hoş bir şey değil. Ama, evet, gerekenlerin nasıl yapıldığına tanık olabilirsiniz.»

Daniel, güneş doğmadan yirmi dakika önce uyandı, Afrika'dan uzakta geçen yıllar bile bu vadide edildiği erken kalkma alışkanlığını değiştirememişti. Tabii bu alışkanlık Rodezya'daki o yıllarca süren korkunç savaş sırasında daha da güçlenmişti. Daniel'i o günlerde güvenlik güçlerinde görev yapmaya çağırmışlardı.

Daniel için şafak zamanı, günün en büyüğü anıydı. Yuvarlanarak uyku tulumundan çıktı ve botlarına uzandı. O ve adamları güneşin pişirdiği toprakların üzerinde elbiseleriyle yatmışlardı.

Oluşturdukları dairenin ortasında kamp ateşinin korları pırıldıyordu. Kendilerini korumak için dikenli dallardan bir boma yapmamışlardı. Oysa gece aslanlar zaman zaman dik kayaların ötesinde kükreyip durmuşlardı.

Daniel, botlarını bağladıktan sonra uyuyanların arasından sessizce uzaklaştı. Otların saplarında inci gibi parlayan çiğ tanecikleri pantolonunu dizlerine kadar ıslattı. Uçurumun başındaki kayalıklara doğru gitti. Kurşuni, kaba bir granitin üzerine oturup, montunun içinde büzüldü.

Şafak, sessiz ve aldatıcı bir hızla söktü ve dev nehrin üstündeki bulutları uçuk pembe ve griye boyadı. Zambezi'nin koyu yeşil sularının üzerinde nehre özgü sis dalgalanıyordu.

Yakında bir yerde bir aslan kükredi. Bu ses iniltiyi andıran homurtularla sona erdi. Daniel, sesin uyandırdığı heyecanla ürperdi. Sayılmayacak kadar çok duymuştu bu sesi, ama yine de zaman aynı biçimde etkileniyordu. Yeryüzünde bu sesin bir eşi yoktu. Onun için, Afrika'nın sesiydi bu.

Sonra Daniel aşağıda, bataklığın kenarındaki «dev kedi»yi seçti. Karnı doymuş, kara yeleli aslan iri kafasını aşağıya doğru eğmişti. Küstah bir azametle yürürken, kafasını da adımlarına uygun bir biçimde iki | yana sallıyordu. Ağzı yarı aralıktı. Kalın kara dudaklarının gerisinde dişleri ışıldıyordu. Daniel, hayvanı çalılarının arasında kayboluncaya kadar seyretti. Sonra duyduğu zevkle derin derin içini çekti.

Daniel'in yakınında bir yerde hafif bir gürültü geldi. Ayağa fırlayacağı sırada Johnny Nzou ona engel olmak için omzuna dokundu. Sonra da arkadaşının yanına, kayanın üzerine oturdu.

Bir sigara yaktı. Daniel, Johnny'yi bu alışkanlığından bir türlü vazgeçirememişti. İki adam eskiden de yaptıkları gibi dostça bir sessizlik içinde oturdular ve daha da hızla söken şafağı seyrettiler. Sonra o keyifli an geldi ve alev alev yanan güneşin ucu kapkaranlık ormanın üstünde belirmeye başladı. Şimdi bütün dünya apaydınlık ve pırıl pırıldı.

Johnny, sessizliği bozarak havayı değiştirdi. «İz sürücüler on dakika önce kampa geldiler. Bir sürü bulmuşlar.»

Daniel kımıldadı ve arkadaşına baktı. «Kaç hayvan?»

«Elli kadar.» İyi bir sayıydı bu. Daha fazlasını işlem uygulamaları imkânsızdı. Çünkü vadideki sıcak yüzünden et ve deri çok çabuk çürüyordu. Daha az hayvan ise bu kadar insan ve pahalı araç gereç kullanılmasını haklı çıkaramazdı.

Johnny, «Bu olayın filmini çekmek istediğinden emin misin?» diye sordu.

Daniel, «Evet,» der gibi başını salladı. «Her şeyi dikkatle düşündüm. Bu olayı gizlemeye çalışmak dürüstlüğe sığmaz.»

Johnny hatırlattı; «İnsanlar et yerler ve deri eşyalar kullanırlar. Ama bir mezbahanın içini görmek istemezler.»

«Oldukça çelişkili, ama insanların gerçeği öğrenmeye hakları var.»

Johnny, «Senin yerinde bir başkası olsaydı, olay yaratmaya çalıştığını düşünürdüm...» diye mırıldandı.

Daniel'in kaşları çatıldı. «Böyle söylemesine izin verebileceğim tek kişi sensin. Çünkü beni tanıyorsun.»

Johnny, «Evet, Danny,» dedi. «Seni tanıyorum. Sen de bütün bunlardan benim kadar nefret ediyorsun. Ama bana bunun gerekli olduğunu ilk sen öğrettin.» ,

«Haydi, artık çalışmaya başlayalım.» Daniel'in sesi sertti. İki arkadaş ayağa kalkıp sessizce kamyonların park edildiği yere doğru gittiler.

Kamptakiler de kalkmışlardı. Açık ateşin üzerinde kahve pişiyordu. Korucular, battaniyelerini ve uyku tulumlarını katlıyor, tüfeklerini kontrol ediyorlardı.

Kampta dört korucu vardı. Hepsi de yirmi dört-yirmi beş yaşlarında olan iki kara, iki beyaz delikanlı. Arkalarına yeşil apoletli haki park uniformalarını giymişlerdi. Silahlarıyla deneyimli kimselere özgü o kayıtsızlıkla ilgilenirken, bir taraftan da neşeyle şakalaşıyorlardı. Yaşlarına bakılırsa herhalde savaşa da katılmış ve karşı cephelerde görev yapmışlardı. Ama şimdi dosttular.

O acı anıların silinmiş olması Daniel'i her zaman şaşırtıyordu.

Kameraman Jock, film çekimine başlamıştı bile. Daniel'e çoğu zaman Sony kameranın genç adamın vücudunun bir parçasıymış gibi geliyordu. Örneğin kambur gibi bir şey...

Daniei, Johnny'yi uyardı. «Sana kamera karşısında biraz aptalca sorularda soracağım. Biraz iğneleyeceğim de. Soruların cevaplarını ikimiz de biliyoruz. Ama biraz rol yapmamız gerekiyor, tamam mı?»

«Pekâlâ.»

Johnny, filmlerde çok iyi çıkmıştı. İyi resim veriyordu zenci. Daniei, bir gece önce filmleri incelemişti. Modern video aygıtlarıyla çalışmanın en güzel yanlarından biri de insanın bandı hemen seyredebilmesiydi. Johnny, Muhammed Ali'nin gençliğine benziyordu. Ama yüzü daha zayıf, kemikleri daha inceydi. Daha fotojenikti de... Duyguları yüzüne yansıyor. Cildi çok koyu renk olmadığı için fazla bir kontrast yaratmıyor ve fotoğraf çekimini de zorlaştırmıyordu.

İki arkadaş dumanları tüten kamp ateşine sokuldular. Jock da kamerayı onlara yaklaştırdı.

Daniei konuşmaya başladı. «Burada, Zambezi Nehri'nin kıyısında kamp kurmuş bulunuyoruz, Güneş yeni doğuyor. Ve iz sürücüleriniz biraz ileride, çalılarının arasında elli filden oluşan bir sürüyü bulmuşlar, sayın müdür.» Johnny başını salladı. «Bana, bu dev hayvanlardan oluşan sürülerin Chiwewe Parkı'nda beslenilmelerine imkân olmadığını

anlattınız. Bu yıl hiç olmazsa bin tanesinin parkdan götürülmesi gerektiğini açıkladınız. Bunun yalnızca ekoloji açısından değil, geri kalan fil sürülerinin yaşayabilmeleri için gerekli olduğunu söylediniz. Peki onları nasıl götüreceksiniz?..»

Johnny açıkça, «Ayıklama yapmak zorundayız,» dedi.

Daniel, «Ayıklama yapmak mı?» diye sordu. «Bu öldürmek anlamına geliyor, öyle değil mi?»

«Evet. Korucularım ve ben onları vuracağız.»

«Sayın müdür, hepsini mi? Bugün elli fili birden öldürecek misiniz?»

«Bütün sürüyü 'ayıklayacağız.'»

«Ya yavrular ve gebe dişiler ne olacak? Bir tek hayvanı bile sağ bırakmayacak mısınız yoksa?»

Johnny, «Hepsinin ortadan kaldırılmaları gerekiyor,» diye ısrar etti.

«Ama neden, sayın müdür? Onları, ilaçlı oklarla uyutamaz mısınız? Sonra da bir başka yere gönderemez misiniz?»

«Fil büyüklüğündeki bir hayvanı bir yerden bir yere taşımak şaşılacak kadar masraflıdır. İri bir erkek fil altı ton gelir. Sıradan bir dişi ise dört ton. Şu vadiye bakın. Arazinin durumuna,»

Johnny, dağ gibi yükselen kayaları, tepecikleri ve vahşi ormanı işaret etti. «Onları yakalayıp götürmek için özel kamyonlar gerekir. Tabii yollar yapılması da. Bu mümkün olsa bile, filleri nereye götürebiliriz? Size Zimbabwe de gerekenden yirmi bin tane fazla fil olduğunu söyledim.

Bu filleri nereye götüreceğiz? Onlar için yer yok...»

«Sayın müdür, kuzeydeki Kenya ve Zambiya gibi, akılsızca koruma politikası ve izinsiz av yüzünden fil sürülerinin hemen hemen ortadan kalktığı ülkelerin tersine, siz burada ilginç bir durumla karşı karşıyasınız. Siz, fil sürülerinize gerektiğinden fazla iyi bakmışsınız. Ve şimdi bu muhteşem hayvanları ortadan kaldıracaksınız. Ve hepsi de ziyan olacaklar.»

«Hayır, Doktor Armstrong, ziyan olmayacaklar. Ölülerinden değerli şeyler elde edeceğiz. Fildişi, deri ve et. Onları satacağız. Ve elde ettiğimiz gelir yine hayvanları korumak için harcanacak.

Böylece izinsiz avlanmaları engelleyecek ve Ulusal parklarımızı koruyacağız. Yani bu hayvanları öldürmemiz bütünüyle yararsız ve zalimce bir şey olmayacak.»

Daniel ısrar etti. «Ama neden annelerle bebekleri de öldürüyorsunuz?...»

Johnny onu uyardı. «Siz şimdi hile yapıyorsunuz, doktor! Hayvanların hakları olduğunu iddia eden grupların yaptıkları gibi gerçekleri çarpıtıp, onların fazla duygulu terimlerini kullanıyorsunuz. 'Anneler ve bebekleri' sözcüklerini. Onlardan 'dişi filler ve yavruları' diye söz edelim. Ve bir dişinin, bir erkek fil kadar besin yediğini ve aynı derecede yer kapladığını da kabullenelim. Yavruların pek çabuk büyüdükleri gerçeğini de öyle.»

Daniel, «Demek sizce...» diye başladı ama Johnny, onun bütün uyarılarına rağmen öfkelenmeye başlıyordu.

Zenci, «Bir dakika,» diye homurdandı. «Bu iş bu kadar değil. Bizim bütün sürüyü ortadan kaldırmamız gerekiyor. Geride hiçbir fil kalmaması şart. Fil sürüsü karmaşık bir aile düzeni sayılır. Hemen hemen bütün üyeler arasında kan bağı vardır. Sürü, son derece gelişmiş bir toplumsal yapıya da sahiptir. Üstelik, çok zeki hayvanlardır. Maymunlardan sonra belki de en zeki hayvan fildir. Bir kedi ya da köpekten ve hatta Yunus'tan daha zeki olduğunu söyleyebilirim.

Fil sürüsü gerçeği bilir... yani...» Johnny, sözünü tamamlayamadan hafifçe öksürdü. Duygularının etkisinde kalmıştı. Daniel arkadaşına karşı her zamankinden daha fazla bir sevgi ve saygı duydu.

Zenci konuşmasını boğuk bir sesle sürdürdü. «Korkunç gerçek şu: Sürüden bir filin ayıklanmadan kaçmasına izin verirse, o korku ve dehşetini parktaki diğer hayvanlara da aşılar.

Ve bu fillerin toplumsal davranışlarının alt üst olmasına yol açar.»

Daniel usulca, «Bu uzak bir olasılık değil mi, sayın müdür?» dedi.

«Hayır. Bu olaylar daha önce de görüldü. Savaştan sonra VVankie Ulusal Parkı'nda gerekenden on bin tane daha fazla fil olduğu anlaşıldı. O sırada geniş çapta ayıklama operasyonlarının tekniği ya da

etkileri konusunda fazla bir bilgimiz yoktu. Ama çok geçmeden her şeyi öğrendik. İlk beceriksizce girişimlerimiz yüzünden sürülerin toplumsal yapıları az kalsın bozuluyordu. Yaşlıca hayvanları vurduk ve sürü de bu yüz-

den deneyim ve akıl kaynaklarından yoksun kaldı. Fillerin güç biçimlerini, sürüdeki hiyerarşi ve disiplinlerini ve hatta çoğalma alışkanlıklarını bile alt üst ettik. Johnny başını salladı. «Hayır, bir sürünün bütünüyle ortadan kaldırılması gerekiyor.» Sonra rahatlamış gibi başını kaldırarak gökyüzüne baktı. İki arkadaş da yaklaşan bir uçağın homurtusunu duydular. Zenci usulca, «Uçak geliyor,» deyip telsiz mikrofonuna uzandı. «Günaydın Sierra Mike. Sizi görebiliyoruz.

Bulduğumuz yerin güneyinde, yaklaşık altı kilometre uzaklıktasınız. Sarı dumanla yerimizi belirteceğiz.»

Johnny, koruculardan birine başıyla işaret etti. Adam da bir işaret fişeginin kapağını açtı. Kükürt sarısı duman ağaçların tepelerine yoğun bir bulut gibi yayıldı.

«Tamam, Park. Dumanınızı gördüm. Lütfen hedefi belirtin.»

Johnny, «Hedef,» sözcüğünü duyduğu zaman kaşlarını çatı. Ve cevap verirken 'sürü' kelimesini vurguladı. «Dün akşam güneş batarken sürü bu noktanın yedi kilometre güneydoğusunda kuzeye, nehre doğru gidiyordu. Sürüde elliden biraz fazla hayvan var.»

«Sağol, Park. Sürüyü bulduğumuz zaman sizi yeniden arayacağız.»

İki arkadaş uçağın doğruya doğru dönmesini seyrettiler. Bu tek motorlu, pek eski bir Cessna'ydı.

Herhalde savaş sırasında hizmet görmüştü.

On beş dakika sonra telsizden yeniden bir ses yükseldi. «Merhaba, Park. Sizin sürüyü görüyoruz^ Şimdiki yerinizden on iki kilometre ötede. Sürüde elliden biraz fazla hayvan var.»

Sürü, alçak tepelerin arasındaki kuru nehir yatağının iki yanına yayılmıştı. İki yaşlı dişi fil, besin sağlamak için dev bir akasya ağacını sarsıyorlardı. Sürü onların etrafını sarmıştı. Filler büyük bir zevkle akasyanın fâsulye biçimli tohumlarını yiyor ve mırıltıya benzeyen sesler çıkarıyorlardı.

Fillerin sarkışıydı bu...

Fillerin Şarkısı / F: 2

Sürünün tehlikede olduğunu yine o yaşlı fillerden biri sezdi. Kulağın duyamayacağı çok tiz bir sesle belirtti. Bütün sürü dondu kaldı sanki. Etrafa derin bir sessizlik çöktü. Şimdi yalnızca yaklaşan uçağın homurtusu yankılanıyordu etrafta.

iki yaşlı dişi, motorun sesini tanıdılar. Şu son birkaç yıl içinde bunu pek çok kez duymuşlardı.

Artık bu sesle, insanların artan koşuşturmalarıyla parktaki sürülere telepatiyle geçen, anlatılması olanaksız dehşet arasında bir bağ olduğunu biliyorlardı. Bu sesi uzaklarda patlayan silahların gürültüsünün ve etrafa yayılan fil kanı kokusunun izlediğini de bildikleri gibi...

Yaşlı dişi fillerden biri geriledi ve gökyüzünden yayılan ses yüzünden kafasını öfkeyle salladı.

Sonra da döndü ve hızla koşmaya başladı. Bütün sürü onu izledi.

Sürüde olgun iki erkek de vardı. Ama onlar hemen dönerek ormana kaçmışlardı. Sürünün savunmasız olduğunu sezmiş ve çareyi tek başlarına kaçmakta bulmuşlardı.

«Parkı arıyorum! Sürü güneye, İmbelezi Geçidi'ne doğru kaçıyor.»

«Tamam, Sierra Mike. Lütfen onları Mana Gölcükleri'ne sapan yola doğru sür.»

Yaşlı dişi fil sürüyü tepelere doğru götürüyordu. Ama sonra uçağın homurtusunu duyup başını kaldırdı. Cessna sürüye doğru bir dalış yaparken, döndü ve yeniden nehre doğru koşmaya başladı.

«Park! Sürü şimdi sizin yöne doğru geliyor. Yoldan yedi kilometre ötede.»

«Sağol, Sierre Mike. Onları ağır ağır sürmeye devam et. Sürüyü fazla zorlama.»

«Tamam, Park.»

«Bütün K-Birimleri.» Johnny, şimdi Öldürme Timleri'ni arıyordu. «K-Birimleri. Mana Gölcükleri'ne giden yolda toplanın.»

Bu timlerin dört cipi vardı.

Johnny Nzou da Daniel'le başka bir taşıta binmişti. Şimdi cipi hızla buluşma noktasına doğru sürüyordu. «Galiba daha ilk seferde ayıklamayı tamamlayacağız.»

Daniel rüzgâr yüzünden başındaki şapkayı çıkarıp cebine tıktı. Arkada oturan Jock, taşıtın gürültüsü yüzünden kaçmaya başlayan yaban öküzlerini filme alıyordu. Hayvanlar hızla yoldan geçmeye başlamışlardı.

Johnny Nzou, frene basıp saatine göz attı. «Kahretsin! Bu ahmak hayvanlar her şeyi berbat edecekler!»

Yüzlerce yaban öküzü koşup duruyordu. Ama birkaç dakika sonra yol boşaldı. Johnny de hızla hayvanlar yüzünden kalkan toz bulutunun arasına daldı. Bir dönemeci aştıkları zaman taşıtların ileriye park edilmiş olduğunu gördüler. Dört korucu ellerinde tüfekleriyle orada bekliyorlardı.

Johnny, cipi durdurup mikrofonu kaptı. «Sierre Mike, lütfen durumu bildir.»

«Park, sürü sizden üç kilometre uzakta. Uzun Vlei'ye yaklaşıyor.»

Vlei çukurca bir çayır anlamına geliyordu. Uzun Vlei de nehre paraleldi. Kilometrelerce uzunluktaki bu açıklık yağmur mevsiminde bataklığa dönüşüyordu ama şimdi filleri öldürmek için ideal bir yerdi.

Johnny yere atlayıp tüfeğini aldı. O ve korucular ucuz .375 Magnum'lar kullanıyorlardı.

Adamlar çok usta nişancılar oldukları için seçilmişlerdi. Fillerin çabucak, acı vermeden öldürülmeleri gerekiyordu. Bu yüzden de timdekiler hayvanların kafalarına ateş edeceklerdi.

Vücuda nişan almak daha kolaydı ama o zaman filler ağır ağır, acı çekerek ölürlerdi. ")

Johnny, «Haydi,» diye bağırdı. Uyarıya hiç gerek yoktu. Tim duygularına kapılmayan genç profesyonellerden oluşuyordu çünkü. Ancak avcılar bu işi pek çok kez yapmış olmalarına karşın yüzlerinde ciddi ifade vardı. Ne sevinçli, ne de heyecanlıydılar. Bu bir spor değildi. Gençlerin onları bekleyen işten pek de hoşlanmadıkları anlaşılıyordu.

Avcılar ayaklarına şort ve yumuşak deriden botlar giymişlerdi. Vücutları ince ama kaslıydı, Johnny'nin vücudu da öyle... Sürüyü karşılamak için koşmaya başladılar.

Daniel de Johnny Nzou'yu izledi. Biyoloji doktoru aslında formundaydı ama gruptakiler birer tazi gibi koşuyorlardı. Sonunda Daniel'le kameramanı geride kaldılar.

Johnny Nzou eliyle işaret etti. Avcıları hemen yayıldılar. Zenci de durdu. Daniel'le Jock ancak o zaman yetişebildiler Johnny'ye. İkisi de soluk soluğaydılar. Oysa bir kilometre kadar bile

koşmamışlardı. Biyoloji uzmanı arkadaşına gıpta etti.

Johnny usulca, «İşte geliyorlar,» diye seslendi. «Kaldırdıkları toz görülüyor. Filler hızla yaklaşıyor.» Eliyle havada bir daire çizdi. Avcılar ilerleyip yarım bir daire oluşturdular. Johnny tam ortadaydı.

Birdenbire o iki yaşlı dişi fil ağaçların arasından çıktılar. Diğerleri de peşlerindeydi.

Johnny usulca, «Önce bu iki büyük anneyi vurun,» diye emretti. Onların sürüyü yönettiklerini anlamıştı. İki yaşlı dişi öldüğü zaman sürüdeki filler ne yapacaklarını şaşıracaktı.

Yaşlı filler hâlâ hızla ona doğru koşuyorlardı. Zenci ilk kez hareket etti. Tüfeğini havaya kaldırıp salladı. Ve Sindebele dilinde, «Nanzi İnkosikaze!» diye bağırdı. «İşte buradayım, saygıdeğer ihtiyar hanım!»

iki fil ilk kez o zaman Johnny'nin bir ağaç kütüğü değil, öldürücü bir düşman olduğunu anladılar.

Atalarından kalma nefret ve dehşetle zenciye saldırdılar. Avcılar onlara oranla pek küçücük gözüküyorlardı. Daniel, keşke ben de silah alsaydım, diye düşündü. Bu anın ne kadar korkutucu bir şey olduğunu unutmuştu. Jock hâlâ film çekiyordu. Sürü, dağdan yuvarlanan gri granit kayalar gibi üzerlerine geliyordu...

Johnny Nzou, sürüyle arasında otuz metrelik bir uzaklık kaldığı zaman tüfeğini omzuna dayayarak, en öndeki yaşlı dişinin artık uzağı göremeyen gözlerinin arasına nişan aldı. Silah, kamçı şaklamasına benzeyen bir ses çıkararak patladı. Dişi filin gri, yaşlı derisinden tozlar kalktı ve kurşun hayvanın beynine girdi. Filin ön ayakları büküldü. Daniel, hayvan tozlar arasında devrilirken yerin sarsıldığını hissetti.

İkinci fil, diğerinin ölüsünün hizasına geldiği zaman Johnny de tüfeği ona doğru çevirdi. Silahı omzundan indirmeden yeniden doldurdu. Ve ateş etti. Kurşun yine zencinin nişan aldığı noktaya girdi. İkinci dişi fil de ilki gibi ölmüştü...

Onların gerisinde sürüde bir karmaşa başladı. Şaşırان hayvanlar sağa sola koşuyorlardı.

Korucular yaklaşıp ateşe başladılar. Onlar da fillerin kafalarına nişan alıyorlardı. Silah sesleri etrafta yankılanıyordu.

Johnny'nin ilk ateşinden altı dakika sonra Uzun Vlei'ye derin bir sessizlik çöktü. Şimdi yalnızca insanların kulaklarında silah sesleri yankılanıyordu. Avcılar üzüntüyle ölü fillerden oluşan tepeciklere bakıyorlardı. Elli fil, iki yüz ton demekti.

Johnny Nzou onları etkisine alan üzüntülü sessizliği bozdu. Zenci, yerde, önde yatan iki yaşlı dişiye yaklaşıp, tüfeğinin dipçliğini toprağa dayadı. İki ihtiyar hayvana bir süre pişmanlıkla baktı. Jock'un filmini çektiğinin farkında bile değildi. Sonra, «Hamba gahle, Amakhulu,» diye fısıldadı. «Barış içinde gidin, yaşlı nineler. Yaşamda olduğu gibi ölümdede berabersiniz. Barış içinde gidin ve kabilenize yaptıklarımız için de bizi affedin...»

Johnny dönerek ormanın kenarına doğru gitti. Daniel onu izlemedi. Arkadaşının bir süre yalnız kalmayı istediğini anlamıştı. Diğer korucular birbirlerinden uzaklaşmışlardı.

Daniel kırk dakika sonra yaklaşan kamyonların gürültüsünü duydu. Ölü fillerin dişlerini, etlerini ve derilerini almaya geliyorlardı...

Bu işi yapan adamlar çok deneyimliydiler. Jock, sahneyi çekerken Daniel de Johnny Nzou'ya, «Kanlı bir iş bu,» dedi.

Johnny, «Ama gerekli,» diye başını salladı. «Ergin bir hayvandan ortalama üç bin dolar tutarında fildişi, deri ve et elde edilir.»

«Pek çok kişi bu sözleri fazla ticari bulacak. Özellikle ayıklama denilen acı gerçeği seyredenler.»

Daniel başını salladı, «Bildiğiniz gibi hayvanların hakları olduğunu savunan o grup güçlü bir kampanyaya girişti. Onlar fillerle ilgili uluslararası ticaretin yasaklanmasını istiyorlar.» «Evet, bunu biliyorum.»

«İstedikleri olursa fillerin derileri, dişleri ve etleri satılamayacak. Bu konuda ne düşünüyorsunuz, sayın müdür?»

«Bu beni çok sinirlendiriyor.» Johnny içtiği sigarayı yere atıp üzerine bastı. Yüzünde çok öfkeli bir ifade belirmişti.

Daniel ısrar etti. «Bu karar, ayıklama operasyonlarına da son verecek, öyle değil mi?»

Johnny, «Hiç de değil,» diye karşılık verdi. «Biz yine de sürülerdeki hayvan sayısını kontrol altında tutmak zorunda kalacağız. Aradaki tek fark şu olacak: Ölü fillerden elde ettiklerimizi satamayacağız. Bu da korkunç bir ziyana yol açacak. Şu anda parkları korumak, geliştirmek ve hayvanlara hizmet sağlamak için kullandığımız milyonlarca dolardan da yoksun kalacağız...»

Johnny bir an susup birfildişinin hayvanın kafasından çıkarılışını izledi. «İşte bu fildişi buradaki kabilelere parkların ve bu yerlerde yaşayan hayvanların varlıklarının çok gerekli olduğunu kanıtlamamızı daha kolaylaştırıyor. Kabileler Ulusal Parkların sınırlarında yaşıyorlar ve vahşi hayvanlarla sık sık karşılaşıyorlar.»

Daniel arkadaşını teşvik etti. «Anlayamadım. Yani kabileler, parklara ve hayvan sürülerine kızıyorlar mı?»

«Onlardan kişisel çıkarlar sağlıyorsa kızmıyorlar tabii ki. Ama yerlilere dişi bir filin üç bin dolar değerinde olduğunu kanıtlamamız gerekiyor. Yabancı bir avcının önemli sayılan ergin bir erkek fili yakalamak için elli hatta yüz bin dolar harcayabileceğini de... Bir tek filin onların yüz ve hatta bin keçisine bedel olduğunu da... Sıska hayvanlardan oluşan sürülerinden çok daha değerli sayılacağını da... Yerliler, kendilerinin ve kabilelerinin bir hayli para kazanacağını anladıkları zaman sürülerin korunması gerektiği gerçeğini de kavrarlar.»

«Yani yerliler vahşi hayvanlara değer vermiyorlar. Öyle mi?»

Johnny acı acı güldü. «Bu Birinci Dünya'ya özgü bir lüks ve ukalalık. Buradaki kabileler yaşam savaşı veriyorlar. Biz şimdi yıllık geliri yüz yirmi dolar olan sıradan bir aileden söz ediyoruz.

Ayda on dolar kazanan bir aileden. Onlar, güzel ama yararsız hayvanların yaşayabilmeleri için topraklar ve otlaklar ayıracak durumda değiller. Vahşi hayvanlar Afrika'da yaşamayı sürdüreceklerse, o zaman bunun bedelini de ödemek zorundalar. Bu gaddar topraklarda bedavadan yaşanamaz.»

Daniel, «Bu insanlar doğaya çok yakınlar,» diye hatırlattı. «Bu yüzden hayvanlara içgüdüsel bir ilgi duymaları da gerekmez mi?»

«Evet, tabii. Ama bu bütünüyle pragmatik bir şey. İlkel insanlar binlerce yıl boyunca doğayla birlikte yaşadılar ve onu yenilenebilecek bir kaynak saydılar. Onlar iç güdülerıyla bizim hiçbir zaman başaramadığımız bir çözümü kavradılar. Sonra beyaz adam ortaya çıktı. Bir av bürosu kurdu. Avlanma yasaları koydu. Böylece siyah insanın kendi topraklarında avlanması bir suç sayılır oldu.

Afrika'nın vahşı hayvanları da seçme birkaç kişinin seyredip bağışmaları için korundular.»

Daniel arkadaşına usulca çattı. «Bir 'ırkçı' gibi konuşuyorsunuz. Eski sömürge sistemi vahşı hayvanların korunmasını sağladı.»

«O halde bu vahşı hayvanlar, beyazlar Afrika'ya gelmeden önce bir milyon yıl nasıl yaşadılar?

Eski sistem belki bazı bakımlardan işe yaradı. Ama ülkeye zarar da verdi. Özellikle siyah yerlilerin kontrollü korumaya düşman olmasına yol açtı. Onların avdan yararlanmalarını yasakladı ve kabilelerin vahşı hayvanlara düşmanlık duymasına neden oldu. Doğanın kontrolünü insanların elinden aldı, onları hayvanlarla yarışmaya zorladı. Ve bunun sonucu olarak da sıradan bir siyah, av hayvanlarından nefret etmeye başladı.)Filler, bahçesine giriyor ve odun olarak kullanacağı ağaçları mahvediyorlar. Yaban öküzü ve antilop, sürülerini beslediği otları yiyorlar.

Timsah büyük annesini yedi, bir aslan da babasını öldürdü. Tabii ya!.. Zenci, vahşı hayvan sürülerinden nefret ediyor...»

«Çare nedir, sayın müdür? Bir çözüm yolu var mı?»

Johnny, «Sömürge sisteminden kurtulduktan sonra,» diye açıkladı, «İnsanlarımızın tavırlarını değiştirmeye çalışıyoruz. Onlara turizmin, safarinin ve kontrollü ayıklamanın değerini öğretme konusunda bir hayli başarılı da oluyoruz. Kabileler uzun yıllardan beri ilk kez kazançtan pay alıyorlar. Koruma ve mantıklıca yararlanma konusunu da anlamaya başlıyorlar. Özellikle yeni kuşaklar. Ama Avrupa ve Amerika'daki iyilik meraklıları safarinin ya da fildişi satışının yasaklanmasını sağlarlarsa bütün çabalarımız boşa gider. Bu durum herhalde Afrika filinin ölümü demek olur. Sonunda da bütün vahşı hayvanların...»

Daniel, «Demek ki sorun aslında ekonomik, öyle mi?» diye sordu.

Johnny başını salladı. «Bu dünyadaki her şey gibi bu da ekonomik. Bize yeteri kadar para verirsiniz, gizlice avlanan kimseleri engelleriz. Ama paranın bir yerden gelmesi de gerekiyor. Afrika'nın bağımsızlığına yeni kavuşan ülkeleri doğal kaynaklarını kilit altında tutmak gibi Birinci Dünya'ya özgü bir lüksü kaldıracak durumda değiller. Onlar kaynaklarını işletmek ve korumak zorundalar. Bunu yapmamızı engellerseniz, o zaman Afrika'nın vahşı hayvanlarının ortadan kalkmasına da katkıda bulunmuş olursunuz!» Johnny başını yeniden salladı. «Evet, bu bir ekonomik problem. Hayvanlar gerekli bedeli ödeyebilirlerse, burada da

kalabilirler.»

Kusursuz bir sondu bu. Daniel, Jock'a kamerayı durdurmasını işaret ederek arkadaşını omzundan tuttu. «Seni bir yıldız yapabilirim. Çok yeteneklisin.» Sözlerinde yarı ciddiydi. «Ne dersin, Johnny? Perdede Afrika için burada başardığından çok daha fazlasını yapabilirsin.»

Johnny öfkelenmiş gibi bir tavır takındı. «Yıldızların altında uyuyacak yerde lüks otellerde ve jetlerde mi yaşamamı istiyorsun? Şöyle hafifçe göbeklenmemi mi?» Daniel'in karnını dürttü.

«Yüz metre koşunca soluk soluğa kalmamı mı? Hayır, teşekkür ederim, Danny. Ben kola değil, Zambezi'nin suyunu içeceğim bir yerde kalmak istiyorum. Hamburger değil, yaban öküzü bifteği yiyeceğim bir yerde.»

Geri dönerlerken Daniel cipte yine Johnny Nzou'nun yanında oturdu. Çok eski dostların yaptıkları gibi zaman zaman konuşuyorlardı.

Daniel, bir ara safari gömleğinin koluyla alnını sildi, «intihar havası bu!» Gece yarısının yaklaşmış

olmasına karşın sıcak ve nem oranı insanın sinirini bozuyordu. «Neyse, yakında yağmurlar başlayacak.»

Johnny, «İyi ki vadiden ayrılıyorsun,» diye mırıldandı. «O yol yağmurda bataklığa dönüşüyor. Nehirlerin çoğunu da aşmak imkansızlaşıyor.»

Chiwewe'deki turist kampı yağmur mevsimi geldiği için kapatılmıştı.

Daniel itiraf etti. «Pek gitmek istemiyorum. Kendimi eski günlere dönmüş gibi hissediyorum çünkü.»

«Eski günler...» Johnny başını salladı. «Seninle ne çok eğlenirdik. Chiwewe'ye yeniden ne zaman döneceksin?»

«Bilmiyorum, Johnny. Ama deminki önerimde ciddiydim. Benimle gel. Bir zamanlar seninle iyi bir tim oluşturmuştuk. Yine aynı şeyi yapabiliriz. Başarılı olacağımızı biliyorum.»

«Sağol, Danny.» Zenci, «Hayır,» der gibi başını salladı. «Burada yapmam gereken bir görev var.»

Daniel arkadaşını uyardı. «Vazgeçecek değilim.»

Johnny güldü. «Biliyorum. Sen hiçbir zaman vazgeçmezsin.»

Daniel sabah şafağı seyretmek için ana kampın gerisindeki tepeye tırmandı. Gökyüzünde kara bulutlar uçuşuyordu ve sıcak hâlâ bunaltıcıydı.

Daniel'in ruh hali de bu kasvetli şafak zamanına uyuyordu. Orada kaldığı sürede harika malzeme elde etmişti. Ayrıca Johnny NzouVa duyduğu dostluk ve sevgiyi de yeniden keşfetmiş sayılırdı.

Şimdi arkadaşıyla bir daha ancak uzun yıllar sonra karşılaşacakları düşüncesi hüznlendiriyordu onu.

Johnny, bu son gün Daniel'i kahvaltıya çağırmişti. Şimdi bir zamanlar biyoloji uzmanının olan evin tel geçirilmiş verandasında onu bekliyordu.

Daniel, verandanın aşağısında durup, etrafına, bahçeye baktı. Burası hâlâ Vicky'nin planladığı ve oluşturduğu gibiydi. Daniel, Vicky'yi uzun yıllar önce Chiwewe'ye gelin getirmişti. Yirmi yaşında, uzun sarı saçlı, yeşil gözlü, ince, neşeli bir kızdı. Daniel'den birkaç yaş küçüktü o sırada.

Vicky, o çok sevdiği bahçeye bakan ön odada ölmüştü. Sıradan bir malarya nöbeti, beyni etkileyen öldürücü bir türe dönüşmüştü. Uçakla gelen doktor daha parka ulaşmadan, genç kadın son nefesini vermişti.

Vicky'nin ölümünden hemen sonra pek garip bir şey olmuştu. Filler o güne kadar bahçeye hiç girmemişlerdi. Oysa etrafı parmaklıklarla çevrili bu yerde bol sebze ve turuncgillerden çeşitli meyve de vardı. Ama filler o gece gelmişlerdi. Hem de Vicky tam öldüğü sırada. Ve bah-

çede hiçbir şey bırakmamışlardı. Süs ağaççıkları ve gülleri bile köklerinden sökmüşlerdi. Galiba fillerin ölüme karşı psişik bir duyarlıkları vardı. Hayvanlar sanki Vicky'nin ölümünü ve Daniel'in acısını hissetmişlerdi.

Biyoloji doktoru bir daha evlenmemiş ve kısa bir süre sonra Chiwewe'yi de terk etmişti.

Vicky'nin anılarının verdiği acı yüzünden orada kalamayacağını anlamıştı. Şimdi Johnny Nzou bu evde oturuyor ve güzel bir Matabele olan karısı Maviş de bahçeyle ilgileniyordu. Daniel de başka türlü olmasını istemezdi.

Maviş o sabah geleneksel bir Matabele kahvaltısı hazırlamıştı: Mısır lapası ve ekşimiş süttten yapılmış bir tür kaymak. Amasi denilen bu kaymağı Nguni kabileleri çok severlerdi. Daha sonra Daniel'le Johnny fildişi deposuna gittiler. Tepeden inerlerken biyoloji doktoru birdenbire duraklayıp konuk kampına doğru baktı. «Bana parkın ziyaretçilere kapalı olduğunu söylemiştin.

Ama kulübelerden birinde hâlâ birileri var. Önünde de bir araba duruyor.»

Johnny, «O özel bir konuk,» diye açıkladı, «Taywan Çin Cumhuriyeti' nin Harare Elçisi. Elçiyi vahşi hayvanlar çok ilgilendiriyor. Özellikle filler. Korunma konusunda büyük yardımları da oluyor. Bu yüzden ona bazı özel haklar tanıyoruz. Elçi, diğer turistler olmadığında gelmek istedi.

O yüzden ben de kampı açık tutuyorum.» Bir an durdu ve bağırdı. «İşte orada!»

Tepenin eteğinde üç kişi duruyordu. Daniel arkadaşıyla yeniden yürümeye başlarken, «Dün ayıklamaya yardım eden iki beyaz korucu nerede?» diye sordu.

«Onları VVankie Ulusal Parkı'ndan ödünç almıştık. Bu sabah erkenden buradan ayrıldılar.»

Gruba yaklaştıkları zaman Daniel, Taywan Elçisi'ni seçebildi. Aslında bir elçi için biraz gençti Çinli. Batılıların, bir Doğulunun yaşını tahmin etmeleri kolay değildi tabii. Ama Daniel elçinin kırk bir-kırk iki yaşlarında olduğunu düşündü. Çinli uzun boylu ve inceydi. Düz siyah saçlarını iyice yağlayıp, geniş alnından geriye doğru taramıştı. Berrak cildiyle bir hayli yakışıklıydı. Rengi biraz uçtu. Yüz hatları atalarının saf Çinli

olmadıklarını, aileye Avrupa kanının da karışmış olduğunu açıklıyordu. Gözleri kapkaraydı ama diğer Çinlilerinki gibi çekik de değildi.

Johnny adamı büyük bir saygıyla selamladı. «Günaydın ekselans. Hava sizin için yeteri kadar sıcak mı?»

«Günaydın, müdür bey.» Elçi, iki siyah korucuyu bırakıp onların yanına geldi. «Bunu soğuğa tercih ediyorum.» Kısa kollu mavi bir gömlekle pantolon giymişti. Hem çok zarıftı, hem de sıcaktan hiç etkilenmiyormuş gibi bir hali vardı.

Johnny, «Size Doktor Daniel Armstrong'u takdim edebilir miyim?» diye sordu. «Daniel, bu da Taywan elçisi Ekselans Ning Cheng Gong.»

Cheng, Daniel'in elini sıkarken sevimli bir tavırla gülümsedi. «Tanıştırılmamıza hiç gerek yok.

Doktor Armstrong ünlü biri. Kitaplarınızı okudum, doktor. Programlarınızı da izledim. Büyük bir ilgi ve zevkle.» İngilizcesi kusursuzdu. Daniel, Çinli'ye ısındığını hissetti.

«Johnny bana Afrika ekolojisiyle yakından ilgilendiğinizi söyledi. Bu ülkedeki koruma çabalarına büyük katkıda bulunmuşsunuz!»

Çinli bunu pek önemseymiş gibi elini salladı, «Keşke daha fazlasını yapabilseydim.» Ama Daniel'i düşünceli bir tavırla süzüyordu. «Affedersiniz, Doktor Armstrong ama ben yılın bu mevsiminde Chwewe'de başka konuklar olacağını sanmıyordum. Bana parkın kapalı olduğu söylenmişti.»

Sesi dostçaydı ama Daniel, Cheng'in bu soruyu laf olsun diye sormadığını sezdi.

«Endişelenmeyin, ekselans. Kameramanımla bugün öğleden sonra buradan ayrılacağız. Bütün Chiwewe size kalacak.»

«Ah, lütfen beni yanlış anlamayın. Gitmenizi isteyecek kadar bencil değilim. Hatta bu kadar çabuk

ayrılacağınız için üzülüyorum. Sizinle pek çok konuda tartışabilirdik.»

Daniel, Çinli'nin bu sözlerine karşın gideceğini anladığı için rahatlamış olduğunu düşündü.

Yüzünde nazik bir ifade vardı elçinin, tavırları da dostçaydı. Ama biyoloji doktoru bu kibar tavırların altında başka şeylerin gizli olduğunu sezmeye başlıyordu.

Elçi, Daniel'le Johnny'nin arasına girip onlarla birlikte fildişi deposuna doğru yürüdü. Rahat bir tavırla konuşuyordu. Sonra bir kenara çeki-

lerek hamallar ve korucuların yeni toplanmış fildişilerini depo kapısının önündeki kamyonlardan indirmelerini izlemeye başladı. O sırada Jock da Sony kamerasıyla gelmiş, bu sahneyi çeşitli açılardan filme alıyordu.

Üzerlerinde yeni pıhtılaşmış kanlar olan her fildişi deponun kapısında duran eski tip baskülde tartılıyordu. Johnny Nzou ise tahta bir masanın başına geçmiş, her fildişinin ağırlığını deri kaplı bir hesap defterine kaydediyordu. Sonra dişe bir numara veriyordu. Koruculardan biri de bunu çelik damgayla dişin üzerine geçiriyordu. Kaydedilen ve damgalanan bir fildişi artık yasal bir mal sayılıyordu. Böylece açık artırmada satılabiliyor ve dışarıya gönderiliyordu.

Cheng, bu işlemi büyük bir ilgiyle izliyordu. Bir çift diş, ağır ya da büyük olmamasına karşın, güzelliğiyle dikkati çekiyordu. Cheng, ilerleyip dişlerin yanında çömeldi. Onları bir âşık gibi şehvetle okşadı. «Kusursuz bunlar.» Sesi bir kedi mırıltısından farksızdı. «Doğal bir sanat eseri.»

Sonra Daniel'in kendisini süzdüğünü farkederek durakladı.

Bu aç gözlülük Daniel'de biraz tiksinti uyandırmıştı. Suratından da anlaşıyordu tabii.

Cheng ayağa kalkıp, «Fildişi beni her zaman büyüledi,» diye açıkladı, «Her halde biz Çinlilerin bunu çok uğurlu bir madde saydığımızı biliyorsunuz. İçinde oymalı bir fildişi bulunmayan Çinli evi pek yok gibidir. Evin sahibine şans getirir fildişi. Ancak ailemin fildişine duyduğu ilginin sıradan bir batıl inançtan daha öte bir şey olduğunu da söylemeliyim. Babam çalışma hayatına fildişi yontarak başladı. Bu konuda o kadar ustaydı ki, ben doğduğum sırada babamın da Taipei ve Bangkok, Tokyo ve Hong Kong'da dükkânları vardı. Bunların hepsinde de fildişi biblolar satılıyordu. İlk anılarım fildişinin görünüşü ve ona dokunduğunuz zaman hissettiklerinizle ilgili.

Çocukken, Taipei'deki dükkânda çırak olarak çalıştım ve fildişi oymacılığını öğrendim. Ve fildişini babam gibi anlamaya, sevmeye başladım. Babamın pek büyük ve değerli bir koleksiyonu var...» Durakladı. «Affedersiniz. Bazen duygularıma kapılıyorum. Ama bunlar gerçekten çok güzel dişler. Böyle birbirinin eşi bir çift fildişi bulmak çok zordur. Babam onları görseydi kendinden geçerdi.» Fildişiler depoya götürülürken arkalarından adeta özlemle baktı.

Johnny'yle Daniel, daha sonra öğle yemeği için eve dönerlerken biyoloji doktoru, «İlginç bir tip o,» diye mırıldandı. «Ama bir fildişi yontucusunun oğlu nasıl elçi olmuş?»

Johnny güldü. «Ning Cheng Gong'un babası küçük bir aileden olabilir. Ama her zaman öyle kalmamış adam. Anladığım kadarıyla onun hâlâ dükkânları ve fildişi koleksiyonu varmış. Ama artık bunlar birer hobi halini almışlar. Taywan'ın en zengin adamlarından biri olduğu söyleniyor.

Belki de en zengini. Bunun ne demek olduğunu herhalde anlıyorsun? Duyduğuma göre Pasifik'te ve Afrika'da pek çok işte parmağı varmış. Adamın sürüyle oğlu olmuş. Cheng'in onların en küçüğü ve en zekisi olduğunu söylüyorlar. Ben ondan hoşlanıyorum. Ya sen?»

«Evet, hoş bir insana benziyor. Ama onda bir tuhaflık da var. Fildişini okşarken yüzünde beliren

ifadeyi farkettiler mi? Bu biraz...» Daniel uygun bir sözcük aradı, «...anormal değil miydi?»

«Ah, siz yazarlar yok musunuz!» Johnny başını üzüntüyle salladı. «Heyecan uyandıracak bir şey bulamadınız mı, kendiniz uydurursunuz.» İki arkadaş gülmeye başladılar.

Ning Cheng Gong, yanında iki siyah korucuyla tepenin eteğinde durmuş, Daniel'le Johnny'nin arkasından bakıyordu. İki arkadaş msasa ağaçlarının arasında gözden kayboluncaya kadar izledi.

Gomo, «Beyaz adamın burada olması hoşuma gitmiyor,» dedi. Johnny Nzou'nun yardımcısı ve Chiwewe'nin korucubaşı, «Belki işi başka zamana bırakmak daha doğru olacak.»

Cheng ona soğuk soğuk, «Beyaz adam bugün öğleden sonra gidecek,» diye açıkladı, «Ayrıca ikinize de bol para verildi. Planlar yapıldı. Artık değiştirilemez. Diğerleri yola çıktılar bile. Onları geri çeviremem.»

Gomo itiraz etti. «Ama bize paranın yarısını verdiniz.»

Cheng usulca, «Diğer yarısını işi bitirdiğiniz zaman alacaksınız,» dedi. Gomo'nun gözleri bir yılaninkinden farksızdı. Çinli ekledi. «Ne yapmanız gerektiğini biliyorsunuz.»

Gomo bir an sesini çıkarmadı. Bu yabancı ona gerçekten bin dolar vermişti. Oysa o bu parayı ancak altı ayda kazanıyordu. İş bitirdikten sonra bir o kadar para daha alacaktı.

Cheng, «İş yapacaksınız değil mi?» diye ısrar etti.

Gomo, «Evet,» dedi. «Yapacağız.»

Çinli başını salladı. «Bu gece ya da yarın akşam. Daha fazla gecikmemelisiniz. İkiniz de hazır olun.»

Gomo, «Hazır olacağız,» diye söz vererek cipine bindi. Öteki siyah korucu taşıta atlamıştı bile. İki zenci uzaklaştılar.

Elçi de boş ziyaretçi kampındaki kulübesine döndü. Buzdolabından soğuk bir içki alıp tel geçirilmiş verandaya çıktı. Orada oturdu, günün bu en sıcak saatlerinin geçmesini beklemeye başladı.

Sinirli ve huzursuzdu. Kalbinin derinliklerinde plan konusunda o da Gomo kadar endişeliydi.

Aslında her olasılığı göz önüne almış ve hazırlıklarını da ona göre yapmıştı. Ama her zaman beklenmedik bir şey olabilirdi. Armstrong'un orada olması gibi bir şey...

Cheng ilk kez bu büyüklükte bir işe girişiyordu. Üstelik kendi başına karar vermişti. Tabii babası daha önemsiz olan diğer malların nasıl ele geçirildiğini biliyor, takdir de ediyordu. Ama bu kez tehlike çok daha büyüktü. Elde edilecek hazineyle aynı orantılıydı. Cheng başarılı olursa, babası ona saygı duyacaktı. Çinli için bu, maddi kazançtan çok daha önemliydi. O ailenin en küçük oğluydu ve babasına kendisini sevdirmek için daha fazla çabalaması gerekiyordu. Bu nedenle bile başarısızlığa uğramamalıydı.

Cheng, Harare'deki Elçilikte geçirdiği yıllar boyunca yasak fildişi ve gergedan boynuzu ticaretinde kendisine sağlam bir yer yapmıştı. Her şey bir ziyafette orta derecede bir bürokratin diplomatik dokunulmazlık ve kurye servisinden kayıtsızca söz etmesiyle başlamıştı. Babasının iş konusunda iyi eğittiği Cheng adamın nabız yokladığını hemen anlamıştı. Ve adamı cesaretlendirecek bir cevap da vermişti. Ama üstü kapalı bir biçimde...

Ondan sonraki hafta inceden inceye pazarlık yapılmıştı. Sonra Cheng'i daha yüksek mevkideki bir bürokratla golf oynamaya çağırmışlardı. Şoförü elçinin Mercedes'ini golf kulübünün arkasındaki

parka bırakmıştı. Çinli aslında iyi bir golf oyuncusuydu ama o gün bürokratin kendisini yenmesine izin vermişti. Ve böylece herkesin önünde ona üç

bin dolar ödemişti. Maçı kaybettiği için güya. Eve döndüğü zaman da arabanın bagajına hasırların arasına yerleştirilmiş altı iri gergedan boynuzunun konulmuş olduğunu görmüştü.

Çinli bunu kuryeyle Taipei'ye yollamıştı. Boynuzlar babasının Hong Kong'taki dükkânında altmış bin dolara satılmıştı. Babası bu alış veriştten pek memnun kalmış ve Cheng'e takdir dolu uzun bir mektup yazmıştı. Fildişine duyduğu büyük sevgi ve derin ilgiyi hatırlatmayı da unutmamıştı.

Cheng etrafa usulca yalnız gergedan boynuzu değil, fildişinden de iyi anladığı haberini yaymıştı.

İzinsiz fil avlayanlar da çok geçmeden yeni bir alıcı olduğunu öğrenmişlerdi.

Cheng'e bir iki ay sonra bir Sih iş adamı yanaşmıştı. Adam güya Taywanlı'ların Malawi Gölü'ndeki balıkçılıkla ilgili çalışmalara yatırım yapmalarını istiyordu. Çinliyle Sih'in ilk görüşmeleri çok iyi gitti. Cheng, Chetti Singh'in verdiği rakamları beğendi ve bunları Taipei'ye, babasına bildirdi. Babası da tahminlerden memnun kalmıştı. Chetti Singh'le birlikte iş yapmaya razı oldu. Belgeler elçilikte imzalandığı zaman Cheng, Sih'i akşam yemeğine davet etti.

Chetti Singh yemek sırasında bir ara, «Saygıdeğer babanızın güzel fildişini çok sevdiğini duydum,» dedi. «Ona duyduğum saygıyı belirtmek için kendisine devamlı fildişi gönderilmesini sağlayabilirim. Sizin babanıza bürokrasiyle fazla uğraşmadan bazı şeyler gönderebileceğinizden eminim. Ama yazık ki fildişileri damgalı olmayacak.»

Cheng, «Kırtasiyecilikten hiç hoşlanmam zaten,» diye cevap verdi.

Çinli çok geçmeden Chetti Singh'in, hâlâ sağlıklı gergedan ve fil sürüleri olan Afrika ülkelerinin hepsinde iş yapan bir şebekenin başı olduğunu anladı. Adam Botswana, Angola, Zambiya, Tanzanya ve Mozambik'ten beyaz altın ve boynuzları topluyordu. Chetti Singh, örgütünün her birimini kontrolü altında tutuyordu. Sözünün geçtiği ülkelerdeki Ulusal Parklara devamlı baskın yapan silahlı çetelerde görev alacak kimseleri bile kendisi seçiyordu.

Sih, başlangıçta Cheng'i de müşterilerinden biri sayıyordu. Ama Malawi Gölü'ndeki ortak oldukları iş kazanç getirmeye başladığı zaman

"1

ilişkileri de değişti. Gölden her hafta tonlarla kapenta balığı çıkarıyor, kurutarak Doğu'ya ihraç ediyorlardı. İki adam artık birbirlerine daha fazla güveniyor ve dostça davranıyorlardı. Sonunda Chetti Singh, Cheng'le babasına fildişi ticaretinde ortaklık önerisinde bulundu. Tabii operasyonları geliştirmek için bol para istiyordu. Baba-oğula hisse vermek için de öyle. İsteddiği para hemen hemen bir milyon dolardı. Cheng, babası adına pazarlık ederek bu rakamı yarıya indirmeyi başardı.

Çinli, Sih'le ortak olduktan sonra operasyonun ne kadar geniş bir alanı kapsadığını da anladı.

Chetti Singh hâlâ fil sürüleri bulunan her ülkede, hükümette kendisine suç ortakları bulmuştu.

Adamlarından bazıları bakandı. Önemli Ulusal Parklarda çalışan bazı kimseleri de parayla tutmuştu. Bunlardan bazıları iz sürücü ya da korucuydular. Ama Sih, bazı parkların genel müdürlerini de emri altına almıştı. O sürüleri korumakla görevli olan insanları...

Bu ortaklık öylesine kazançlıydı ki, Cheng'in elçi olarak görev süresi dolduğu zaman, babası Taywan hükümetindeki dostlarının yardımıyla bu süreyi uzattırdı.

O zamana kadar Cheng'in babasıyla ağabeyleri Afrika'nın yatırım konusunda pek çok fırsat sağladığını öğrenmişlerdi. Küçük ama kazançlı balık ihracatı ve sonra da fildişi ortaklığıyla işe başlamışlardı. Şimdi kara kıta, aileyi daha çok çekiyordu. Cheng'in de, babasının da ırk ayrımına aldıkları yoktu. Bu yüzden Güney Afrika'ya önemli yatırımlar yapmaya başladılar. Bütün dünyanın Güney Afrika'yı kınaması ve ekonomik yaptırımlar yüzünden, toprak ve diğer değerli malların fiyatları iyice düşmüştü. Akıllı başında hiçbir iş adamı bu fırsatı kaçırmazdı.

Cheng, sık sık Taipei'ye gidip geliyordu. Bir seferin de babasına, «Şerefli ve saygı değer atam,» dedi. «On yıl sonra beyazların yönetimi ve ırk ayrımı kıtadan silinmiş olacak. O zaman Güney Afrika'da fiyatlar iyice yükselerek gerçek düzeylerini bulacaklar.»

Baba-oğul on binlerce dönüm büyüklüğünde çiftlikleri kapatmaya başladılar. Taipei'de üç odalı bir kata verilen para karşılığı hem de. Hükümetlerinin siyaseti yüzünden Afrika'dan çekilmek zorunda kalan

Amerikalı'lardan iş hanları, fabrikalar ve alış veriş merkezleri aldılar. Bir dolara karşılık beş-on sent veriyorlardı.

Ancak Cheng'in Hong Kong'taki yarış kulübünün de yöneticisi olan babası, bütün parasını bir tek ata oynayacak kadar kurnaz biriydi. Baba-oğul başka Afrika ülkelerine de yatırımlar yaptılar.

Namibya'nın bağımsızlığı konusunda Güney Afrika, Küba, Angola ve Amerika yeni anlaşmaya varmışlardı. Aile bu ülkeyi de ihmal etmedi. VVİndhoek'te mülk aldı. Balık avlama ve madencilik imtiyazları elde etti. Cheng, Chetti Singh sayesinde Zambiya, Zaire, Kenya ve Tanzania'da bakanlarla tanıştı. Bu insanlar uygun pajşlar karşılığında, Taywan'ın ülkelerine yatırımlar yapmasını iyi karşılayacaklardı. Cheng'in babası istenilen paranın uygun olduğunu düşündü.

Ancak, bütün bu önemli yatırımlara rağmen Cheng'in babası duyguları nedeniyle, kara kıtanın ilk kez ilgisini çekmesine neden olan o fildişi işiyle ilgileniyordu hâlâ. Cheng'le son buluşmalarında babasının onu kutsaması için önünde diz çöktüğü zaman yaşlı adam, «Oğlum,»

dedi. «Afrika'ya döndüğüm zaman çok sayıda kaydedilmiş ve damgalanmış fildişi bulursan pek memnun olacağım.»

«Saygıdeğer babacığım, yasal fildişinin tek kaynağı resmi açık artırmalar...» Cheng sonra babasının yüzündeki aşağılayıcı ifadeyi farkederek durakladı.

Yaşlı adam öfkeyle, ıslık çalar gibi, «Resmi açık artırmalardan satın alınan fildişi fazla kazanç getirmiyor,» diye cevap verdi. «Bundan daha akıllıca konuşacağını umuyordum, oğlum.»

Babasının bu sözleri Cheng'i çok yaraladı.

Ve elçi ilk fırsatta Chetti Singh'le de konuştu.

Sin, düşünceli bir tavırla sakalını sıvazladı. Yakışıklı bir adamdı. Bembeyaz sarığı onu daha uzun boylu gösteriyordu. «Kayıtlı fildişilerin bir tek kaynağı var. O da hükümet depoları.»

«Yani fildişinin açık artırmadan önce depodan alınabileceğini mi söylüyorsun?»

«Belki...» Chetti Singh omzunu silkti. «Ama bunun için çok dikkat-

— 33 — Fillerin Şarkısı / F: 3

le, büyük planlar yapılması da gerekir. İzin ver de bu sıkıcı problemi biraz düşüneyim.»

İki adam üç hafta sonra tekrar Chetti Singh'in Lilongwe'deki bürosunda buluştular.

Sih, Çinliye, «Bu problemi uzun uzun düşündüm,» dedi. «Ve aklıma bir çözüm yolu da geldi.»

Elçi hemen sordu. «Bu kaç mal olacak?»

«Kilo başına, kaydedilmemiş fildişiye verdiğin parayı ödeyeceksin. Ancak bu işi bir tek kez yapabiliriz. Onun için mümkün olduğu kadar çok fildişi ele geçirmeliyiz. Örneğin... bir depodaki bütün fildişileri. Baban buna ne der?»

Cheng babasının çok memnun olacağını biliyordu. Dünya piyasalarında kayıtlı fildişi kaçak olanın üç-dört katı fiyatla satılıyordu.

Chetti Singh, «Bu malı hangi ülkeden alabileceğimizi düşünelim,» diye önerdi. Ama aslında kararını vermiş olduğu belliydi. «Zaire ya da Güney Afrika olmaz. O ülkelerde etkili bir organizasyonum yok. Zambiya, Tanzanya ve Kenya'da fazla fildişi kalmadı. Geriye Botswana ve Zimbabwe kalıyor. Botswana'da geniş çapta ayıklanma yapılmadığını biliyoruz. O halde Zimbabwe'yi seçeceğiz.»

«İyi.» Cheng memnun memnun başını salladı.

«Fildişiler VVankie, Harare ve Chiwewe'deki Avcılık Müdürlüğü'nün depolarında biriktiriliyor.

Sonra altı ayda bir yapılan açık artırmalarda satılıyor. Malı o merkezlerin birinden alabiliriz.»

«Hangisinden?»

Chetti Singh, elinin üç parmağını havaya kaldırdı. «Harare'deki depo çok iyi korunuyor.» Bir parmağını büktü. «VVankie, Ulusal Parkların en büyüğü. Ancak Zambiya sınırından bir hayli uzakta.» Bir parmağını daha kıvrıdı. «Böylece geriye Chiwewe kalıyor. Oradaki park görevlileri arasında güvenilir adamlarım var. Bana şu ara deponun tavana kadar kayıtlı fildişilerle dolu olduğunu haber verdiler. Ve park merkezi Zambezi Nehri'nden ve Zambiya sınırından ancak kırk-kırk beş kilometre uzaklıkta. Timlerimden biri bir gün içerisinde nehri aşarak oraya ulaşabilir.»

Cheng, «Depoyu mu soyacaksın?» diye sordu.

«Hiç kuşkun olmasın.» Chetti Singh son parmağını da bükerken yüzünde hayret dolu bir ifade belirdi. «Sen de başından beri bunu düşünmüyor muydun?»

Cheng dikkatle, «Belki,» diye cevap verdi. «Ama bu yapılabilir mi?»

«Chiwewe ülkenin uzak ve ıssız bir köşesinde. Ama sınırı oluşturan nehrin de kıyısında.

Otomatik silahlan olan yirmi kişilik bir grubu oraya gönderebilirim. Onları en usta ve güvenilir avcılarımdan biri yönetir. Karanlıkta kayıklarla Zambiya kıyısından nehri aşarlar. Bir günlük sıkı bir yürüyüşle parkın merkezine varır ve saldırıya geçerler. Bütün tanıkları ortadan kaldırırlar...»

Cheng endişeyle öksürdü. Sih durakladı ve soru sorarmış gibi baktı. «Dört ya da beş tanık olur sanırım. Devamlı çalışan korucular benim emrimde. Yağmur mevsimi yaklaştığı için ziyaretçilerin kampı kapanır. Çalışanların geri kalanı da izinli olarak köylerine giderler. Geride park müdürüyle iki-üç kişi kalır.»

«Bu işi onları ortadan kaldırmadan halledemez miyiz?» Cheng'in kararsızlığının nedeni insanların öldürülmesini önemsemesi değildi. Yalnızca gereksiz risklere girilmesini istemiyordu.

Chetti Singh, «Başka çare biliyorsan onu göz önüne alabilirim» dedi. Çinli bir an düşündü sonra da, «Biliyorum...» der gibi başını salladı.

«Şu anda aklıma bir şey gelmiyor. Ama lütfen devam et. Bana planın geri kalan kısmını açıkla.»

«Pekâlâ. Adamlarım, bütün tanıkları ortadan kaldırır ve depoyu da yakarlar. Sonra hemen geri dönüp nehri aşarlar.» Sih sustu ama Cheng'in suratını gizleyemediği bir keyifle inceliyordu. Ne soracağını biliyordu çünkü. Cheng bu soruyu sormak zorunda kaldığı için sinirlendi. Çünkü kendisine bile pek safdilce geliyordu.

«Ama ya fildişiler?»

Chetti Singh esrarlı bir tavırla gülümseyerek Çinliyi bir soru daha sormaya zorladı.

«Senin adamların fildişilerini alacaklar mı? Ama sen küçük bir gruptan söz ediyorsun. Herhalde onlar o kadar fildişini taşıyamazlar. Öyle değil mi?»

«İşte planımın en güzel yanı da bu. Baskın, Zimbabwe polisini şaşırtacak. Onların, izinsiz avlanan kimselerin fildişileri alıp kaçtıklarını sanmalarını sağlayacağız. O zaman malı kendi ülkelerinde aramak akıllarına bile gelmeyecek. Öyle değil mi?»

Cheng şimdi öğle sıcağında veranda da otururken başını istemeye istemeye salladı, Chetti Singh planını kurnazca yapmıştı. Ama tabii o da Armstrong'la kameramanını hesaba katmamıştı. Fakat açıkçası bu ikisinin de önceden tahmin edemeyeceği bir durumdu.

Elçi operasyonu ertelemeyi ya da hiç gerçekleştirmemeyi düşündü. Ama hemen vazgeçti.

Herhalde Chetti Singh'in adamları nehri çoktan aşmışlardı ve şimdi ana kampa doğru geliyorlardı. Çinlinin onlara ulaşması, uyarıp geri dönmelerini söylemesi imkânsızdı. Elçi, «Chetti Singh'in adamları kampa geldiklerinde Armstrong ve kameramanı hâlâ buradalarsa,» diye düşündü. «Onları da müdür, ailesi ve diğer görevlilerle birlikte ortadan kaldırırlar.»

Cheng, verandanın dibindeki telefonun çalması üzerine daldığı düşüncelerden sıyrıldı. Ayağa fırlayıp hemen o tarafa doğru gitti. Telefonu bekliyordu. Chetti Singh'in planının bir parçasıydı bu.

Çinli, «Elçi Ning,» dedi. Arayan Johnny'ydi.

Johnny Nzou karşıdan, «Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim, ekselans,» diye cevap verdi.

«Harare'deki Elçilik'ten sizi arıyorlar. Bay Huang adında biri. Yardımcınız olduğunu söylüyor.

Görüşecek misiniz?»

«Teşekkür ederim, müdür bey. Bay Huang'la konuşacağım.» Cheng'in ta uzaklardaki Harare'den konuşan yardımcısının sesi bir fısıltıdan farksızdı. Haber Çinlinin beklediği gibiydi. Daha sonra çok eski model telefonun kolunu çevirdi ve Johnny Nzou'yla konuşmaya başladı.

«Hemen Harare'ye gitmem gerekiyor, müdür bey. Buna canım çok sıkıldı. Burada birkaç gün daha dinleneceğimi umuyordum.»

«Gitmek zorunda kalmanıza ben de üzüldüm. Karım ve ben bizimle akşam yemeği yemenizi isterdik.»

«Belki başka zaman...»

«Frigorifik kamyonlar fillerin etlerini bu akşam Karoi'ye götürecekler. Onlarla birlikte gitmeniz, yani konvoyla katılmanız daha doğru olur sanırım. Yağmur mevsimi başlamak üzere. Mercedes'iniz çamura saplanabilir»

Bu da zaten Chetti Singh'in planına dahildi. Baskın, kamyonların gidişine göre ayarlanacaktı.

Ama Cheng bilerek bir an durakladı. Sonra da, «Kamyonlar ne zaman hareket edecekler?» diye

sordu.

«Birinin motorunda arıza var.» Aslında Gomo motoru bilerek bozmuştu. Böylece kamyonlar baskıncılar gelmeden önce yola çıkamayacaktı. «Ama şoför bana bu akşam saat altıda hareket edeceklerini söyledi. Ah, şimdi aklıma geldi. Doktor Armstrong biraz sonra yola çıkacak. Onunla gidebilirsiniz.»

Cheng çabucak, «Hayır, hayır,» dedi. «O kadar çabuk yola çıkamam. Kamyonları beklerim daha iyi.»

«Siz bilirsiniz,» Johnny şaşırmış gibiydi. «Ancak konvoyun tam zamanında hareket edeceği konusunda söz veremem. Doktor Armstrong ise sizi bir saat kadar bekleyebilir.»

«Hayır.» Çinlinin sesi kesindi. «Doktor Armstrong'u rahatsız etmek ya da onu geciktirmek istemem. Sizin konvoyla giderim. Teşekkür ederim, müdür bey.» Sözü uzatmamak için telefonu hemen kapattı. Kaşları çatılmıştı. Armstrong'un orada olması işleri gitgide zorlaştırıyordu.

Biyoloji doktoru ne kadar çabuk giderse, elçi de o kadar çok sevinecekti.

Cheng yirmi dakika sonra dizel motorun homurtusunu duydu. Sonra da bir kamyonetin yokuştan indiğini gördü. Üzerinde «Armstrong Prodüksiyonları» yazılıydı. Biyoloji uzmanı direksiyondaydı. Kameramanı da yanında oturuyordu. Sonunda gidiyorlardı işte...

Cheng memnun bir tavırla başını sallayarak saatine baktı. Biri birkaç dakika geçiyordu. Merkeze saldırılmasına daha dört saat vardı. Armstrong bu zaman içinde iyice uzaklaşmış olacaktı.

Daniel Armstrong, elçiyi görmüştü. Frene bastı. Yan pencereyi indirip Çinliye gülümsedi.

«Johnny bana sizin de bugün gideceğinizi söyledi, ekselans,» diye seslendi. «Size yardımcı olamayacağımızdan emin misiniz?»

«Eminim, doktor.» Cheng nazıkçe tebessüm etti. «Her şey halloldu. Lütfen benim için endişelenmeyin.» Daniel Armstrong onu rahatsız ediyordu. Biyoloji doktoru iri yarı, sık kıvrıkcık saçlı bir adamdı. Bakışları ciddi, gülüşü tembelceydi. Cheng, «Batılılar onu yakışıklı buluyorlar sanırım,» diye düşündü. «Özellikle Batılı kadınlar.» Ama Çinlinin gözüyle burnu fazla iri, geniş ağzı da çocuksuydu. Armstrong'un gözlerindeki ifadeyi fark etmeseydi, onu ciddi bir tehlike saymayacaktı. Ama biyoloji uzmanının bakışları onu endişelendiriyordu. Sanki insanın vücudunu delip geçiyordu. Ayrıca adamın gözlerinden bir şey de kaçmıyordu galiba...

Armstrong beş saniye kadar elçiyi süzdü. Sonra yeniden gülümseyerek pencereden elini uzattı. «O halde hoşçakalın, ekselans. Yakında konuşabileceğimizi umarım.» Eliyle selam vererek gaza bastı. Cheng, kamyonet gözden kayboluncaya kadar arkasından baktı. Aynı anda batıda şimşek çaktı ve yağmur uzaklarda uzanıyordu, birdenbire, şiddetle yağmaya başladı.

Chetti Singh'in zamanlaması harikaydı. Vadi çok geçmeden bataklığa dönüşecekti. Chiwewe'deki kuşku uyandıran olayları araştırmaları için gönderilen polisler yoldan geçemeyeceklerdi. Basarsalar bile akan seller baskıncıların kampta bıraktıkları bütün izleri silecekti.

Cheng, dürbününü ve Roberts'in «Afrika Kursları» adlı kitabını alıp arabasına bindi. Johnny Nzou'yu bir doğa âşığı olduğuna inandırmak konusunda uyarmıştı.

Elçi, Mercedes'iyile müdürün, fildişi deposunun arkasındaki bürosuna gitti. Johnny Nzou masasının başındaydı. Cheng kapıda durduğu zaman o da basını kaldırdı. Elçi, «Kamyonun onarılmasını beklerken İncir Ağacı'ndaki gölcüğe gitmeye karar verdim,» diye açıkladı. Johnny, onun elindeki

dürbün ve kitaba bakarak anlayışla gülümsedi. Sonra da, «Konvoy harekete hazır olduğu zaman biriyle size haber veririm. Ama bu aksam gidebileceğinizden pek emin değilim. Kamyonlardan birinin alternatörünün yanmış olduğunu söylediler. Bu ülkede yedek parça bulmak bir problem. Gereken her şeyi alabilmek için yeterli dövizimiz de yok.»

Cheng, arabasıyla yapay gölcüğe doğru indi. Etrafta sürüyle kuş uçuşuyordu ama elçi onları seyretemeyecek kadar telaşlıydı. Çinli Elçi hem fildişi oymacılığında ustaydı, hem de sulu boya resim yapmakta. En sevdiği konulardan biri de kuşlardı. Ancak bugün onlarla ilgilenemeyecekti. Fildişi bir ağızlığa bir sigara takıp huzursuzca içmeye başladı, izinsiz avlanan grubun lideriyle orada buluşmayı kararlaştırmıştı. O yüzden endişeyle etraftaki bodur ağaçlara bakıp duruyordu. Sonra arkasından gelen sesi duyarak irkildi. Hızla döndü. Mercedes'in yanında biri duruyordu. Adamın sol gözünün yanından ağzının kenarına kadar bir yara izi vardı. Bu yüzden dudakları çarpılmıştı. Adama sanki alayla gülümsüyormuş gibi bir hal veriyordu.

«Sali?» Cheng'in soluğu kesilmişti. «Sen Sali misin?»

Adam çarpık ağzının yarısıyla güldü. «Evet. Ben Sali'yim.» Cildi hemen hemen morumsu siyahtı. Boyu kısa ama omuzları geniş, kol ve bacakları da kaslıydı. Yırtık gömleği ve rengi uçmuş haki şortu toz ve kir içindeydi. Çok hızla ilerlediği anlaşılıyordu. Çünkü çıplak bacakları, dizlerine kadar toza bulanmıştı. O sıcakta bayat ter kokuyordu. Keçileri hatırlatan bu ekşi pis koku Cheng'in tiksintiyle biraz gerilemesine neden oldu. Sali bunu farkedip neşeyle güldü,

Çinliye «Adamların nerede?» diye sordu. Sali, bas parmağıyla sık ağaççıkları isaret etti. Cheng ekledi. «Silahlı mısınız?» Sali'nin tebessümü küstahlaştı. Bu aptalca soruya cevap vermek zahmetine bile katlanmadı. Elci sinirleri gerildiği için gevezeleştığinin farkındaydı. Ama kendini tutamayarak bir soru daha sordu. «Ne yapılması gerektiğini biliyorsun, değil mi?»

Sali parmağını yüzündeki parlak yara izine sürerek, «Evet,» der gibi basını salladı.

Elçi, heyecanla «Baskıncıların yakında geleceklerini umarım,» dedi kendi kendine. « Harekete bugün geçmiş olsunlar! Yarına bırakmasınlar!» Saatine yeniden baktı. Daha iki bile olmamıştı. «Bugün gelsinler.»

Cheng, «Geride hiç tanık kalmamalı,» dedi. Sonra zencinin bakışlarından onun ne dediğini anlamadığını farkederek ekledi. «Hepsini de öldürmelisiniz. Polis geldiği zaman onlarla konuşacak kimse kalmamalı.»

Şali aynı fikirde olduğunu belirtmek için başını eğdi. Chetti Singh ona her şeyi ayrıntılarıyla açıklamıştı. Zenci, Sih'in emirlerini beğenmişti. Park korucularından nefret ediyordu. Çünkü daha bir yıl önce bir kardeşi izinsiz avlanırken onlar tarafından öldürülmüş, diğeri de bel kemiğinden yaralandığı için sakat kalmıştı. Ve o şimdi hapisteydi. «Kimseyi sağ bırakmayacağız.»

Cheng hemen düzeltti. «İkisi dışında. Yani Gomo ve David. Onları tanıyorsun.»

«Tanıyorum.» Şali, o kolcularla daha önce de çalışmıştı.

«Onlar, iki büyük kamyonla atelyede olacaklar. Adamlarına onlara dokunmamaları gerektiğini iyice anlat. Kamyonlara da bir zarar vermesinler.»

«Anlatırım.»

«Müdür bürosunda olacak. Karısıyla üç çocuğu ise tepedeki evde. Ayrıca kampta dört uşak ve aileleri de var. Ateş etmeden önce kampın etrafını sarmayı unutmayın. Kimse kurtulmamalı.»

Şali, Çinliyi aşağılarcasına, «Yaban eriği ağacına tırmanmış bir maymun kadar gevezesin,» dedi.

«Ben bütün bunları biliyorum. Chetti Singh söyledi.»

Cheng sert sert, «O halde gidip söylenenleri yap,» diye emretti.

Şali, baş ve işaret parmaklarını birbirine sürerek para işareti yaptı. Cheng, Mercedes'in açık penceresinden uzanarak torpido gözünü açtı. Gözde üzerlerine lastik bant geçirilmiş para desteleri duruyordu. Çinli, Şali'ye her birinde bin dolar olan üç desteyi verdi. Böylece kampın deposundaki çok sayıda fildişinin kilosu yaklaşık beş dolara gelmiş oluyordu. Ve Taipei'de kilo başına bin dolar alacaklardı.

Diğer taraftan Şali için bu yeşil banknotlar büyük bir servet demekti. Yaşamı boyunca hiçbir zaman eline bu kadar çok para geçmemişti Hayatını tehlikeye atarak izinsiz bir fil öldürdüğü ve hayvanın dişlerini sökerek geri götürdüğü zaman yalnızca otuz dolar alıyordu. Yani kilo başına bir dolar. Şimdi eline geçen bu servete karşılık parkta çalışan birkaç görevliyi ve onların ailelerini öldürmek hiç de önemli bir şey sayılmazdı.

İki adam da anlaşımdan çok memnundular.

Cheng, zenciye incelikle, «Tabanca seslerini duyuncaya kadar burada bekleyeceğim,» dedi. Şali sırtıırken bembeyaz dişleri ortaya çıktı.

«Fazla beklemek zorunda kalmayacaksınız.» Sonra geldiği gibi sessizce çalıların arasında kayboldu.

Daniel Armstrong arabayı fazla hızlı sürmüyordu. Yol, Orta Afrika'ya göre fena sayılmazdı.

Ama Daniel yine de acele etmiyordu. Toyota kamyonetinde kamp yapmak için gerekli her şey vardı. Bugün de güneş batıncaya kadar ilerleyecek ve sonra bir kuru ya da su kenarında kamp kuracaktı.

Jock'la dostluk etmek hoş oluyordu. Daniel'in kameramanı tutmasının nedenlerinden biri de buydu. Biyoloji doktoruyla kameraman Afrika'nın pek çok yerini birlikte dolaşmışlardı. Ve hiçbir zaman aralarında tartışma çıkmamıştı.

İki adam saat dörde doğru vadinin dibine vardılar. Bol bol çektikleri filmlerin montajını nasıl yapacaklarını konuşuyorlardı. Daniel, Jock'un sözlerini dinliyordu ama çevrenin de farkındaydı.

Fakat buna rağmen durumu neredeyse farketmeyecekti. Ancak iki yüz metre kadar ilerledikten sonra aklı başına geldi. Hemen frene bastı. Jock sözlerini yarıda keserek ona merakla baktı. «Ne var?»

«Bilmiyorum.» Daniel taşıtı geri geri sürmeye başladı. «Belki de hiçbir şey yok.» Ama yine de kafasını hafif bir kuşku kemiriyordu. Taşıtı durdurup aşağıya atladı.

Jock pencereden sarkmıştı. «Ben bir şey göremiyorum.»

Daniel başını salladı. «Mesele de bu ya! Şu kısımda hiçbir iz yok,» Yere çömeldi. «Biri burayı süpürmüş.»

«E, ne olmuş yani?» Jock da kamyonetten inerek onun yanına git. ti.

«Belki hiçbir şey olmadı.» Daniel ayağa kalktı. «Ya da çok şey oldu. Bu görüş açına bağlı.»

Jock, «Anlatsana,» dedi.

«Yalnızca insanlar bıraktıkları izleri silerler. O da kötü bir şey yaptık, lan zaman. Ayrıca bir Ulusal Park'ın ortasında insanların dolaşmamaları da gerekir.» Daniel, yapraklı bir dalla dikkatle

süpürülmüş olan yumuşak toprakların yanından dolaştı. Yolun yanındaki çimenliğe geldiği zaman başka izler de buldu. Otlar, iyice çiğnenmişti. Oradan kalabalık bir grubun geçmiş olduğu anlaşılıyordu. Chiwewe'ye doğru gidiyorlardı. Biyoloji uzmanı kollarında ve ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. «Grubun kalabalıklığına ve geldikleri yöne bakılırsa...» diye düşündü. «Zambiyalı avcılar bunlar. Fildişi ve gergedan boynuzu için Zambezi Nehri'ni aşarak gizlice buraya gelmişler. O yüzden de izlerini gizlemeye çalışmışlar. Johnny Nzou'yu hemen uyarmalıyım.» Daniel bu işi en iyi nasıl yapabileceğini düşündü. Bir saat ötedeki Mana Gölcüklerinde korucuların bürosunda bir telefon vardı. Ya da Daniel geri dönüp Chiwewe merkezine gider ve arkadaşını uyarırdı.

Ama biyoloji doktorunun karar vermesine gerek kalmadı. Adam telefon tellerinin kesilmiş olduğunu farketti. Direklerden aşağıya sarkıyorlardı.

Daniel yüksek sesle, «Avlanmak için yasak bölgeye giren bir insan telefon hatlarını neden keser?» diye sordu. Ve endişesi korkuya dönüştü. «Bu iş ciddileşmeye başlıyor, Johnny'yi uyarmam şart. O bu beyler hemen yakalamalı. Artık arkadaşına bir tek biçimde haber verebilirim.' Kamyonete doğru koşmaya başladı.

O, taşıta atlayıp motoru çalıştırırken Jock da yanına bindi. «Kahret sin! Ne oluyor?»

Daniel, «Bilmiyorum,» dedi. «Ama ne oluyorsa hiç de hoş değil!-: Arabayı çevirerek gaza bastı.

izinsiz avlanan bir grubun neden Chiwewe merkezine doğru gittiğini anlayamıyordu. Tersine, adamların oraya hiç yaklaşmamaları gerekmez miydi? Ama grup hızla kampa doğru ilerlemiş, üstelik telefon hatlarını da kesmişti. Son derece cüretli ve saldırganca davranıyorlardı. Belki de Chiwewe merkezine ulaşmışlardı bile. «Ama neden? Orada hiç turist yok.» Kenya ve diğer ülkelerde izinsiz avlanan adamlar fil sürülerini tükettikten sonra, yabancı turistlere saldırıp onları soymaya başlamışlardı. Belki bu çete de onları örnek almıştı. «Ama Chiwewe'de turist yok ki.

Orada değerli bir şey de olmadığı gibi...» Birdenbire bu sözlerinin doğru olmadığını anladı.

«Kahretsin!» diye fısıldadı. «Fildişiler!» Ani dehşeti yüzünden suratındaki ter damlaları buz gibi oldu. «Johnny... Maviş... Ve çocuklar...»

Kamyonet şimdi yolda uçuyordu sanki. Daniel bir virajı hızla döndü ve karşıdan gelen dev gibi beyaz kamyonu görerek frene bastı. Aynı anda onun frigorifik kamyonlardan biri olduğunu anladı. Taşıtı hızla durdurduğu için Jock, panele kapaklanmıştı.

Daniel, Toyota'dan fırlayıp zorlukla durmayı başaran kamyonu doğru koştu. Direksiyonda Baş Korucu Gomo'nun olduğunu farketmişti.

Adama, «Afedersin!» diye seslendi. «Suç bende. Sana bir şey olmadı ya?»

Gomo, kazadan kıl payı kurtuldukları için iyice sarsılmıştı. Ama başını salladı. «Bir şeyim yok, doktor.»

Daniel, «Chiwewe'den ne zaman ayrıldın?» diye sordu. Gomo kararsızca durakladı. Nedense bu soru onu şaşırtmıştı. Daniel ısrar etti. «Ne zaman?»

«Bunu kesinlikle bilmiyorum...» Aynı anda yolun aşağısından motor sesleri geldi. Daniel döndü ve ikinci kamyonun bir dönemeçten çıktığını gördü.

Elli metre gerisinden de Elçi Ning Cheng Gong'un mavi Mercedes'i geliyordu. İki taşıt yavaşlayarak Gomo'nun kamyonunun gerisinde durdular. Daniel, elçinin arabasına doğru gitti.

Aynı anda elçi de dışarı çıktı. «Doktor Armstrong, burada ne işiniz var?» Telaşlı gibiydi ama bir fısıltıya benzeyen sesi yumuşaktı.

Daniel bu soruya aldırmadı. «Chiwewe'den ne zaman ayrıldınız?» Johnny'yle Maviş'in güvende olup olmadıklarını öğrenmeyi çok istiyordu. Çinlinin tepkisi de onu şaşırtmıştı.

Cheng'in telaşı arttı. «Bunu neden sordunuz?» diye fısıldadı. «Niçin dönüyorsunuz? Harare'ye doğru gitmeniz gerekmiyor mu?»

«Buraya bakın, ekselans! Ben sadece Chiwewe'de bir olay çıkıp çıkmadığını öğrenmek istiyorum.»

«Olay mı? Nasıl bir olay?» Elçi elini cebine sokarak bir mendil çıkardı. «Siz ne anlatmak istiyorsunuz, doktor?»

«Benim hiçbir şeyi anlatmak istediğim yok.» Daniel öfkesini gizlemekte zorluk çekiyordu.

«Kalabalık bir grubun izlerini buldum. Chiwewe'ye doğru gitmişler. Gruptakilerin izinsiz avlanan silahlı kimseler olmalarından korkuyorum. Şimdi de müdürü uyarmaya gidiyorum.»

Cheng, «Bir olay filan çıkmadı,» dedi. Daniel, Çinlinin alnında küçük ter taneciklerinin belirmediğini farketti. Elçi ekledi. «Her şey yolunda! Oradan bir saat önce ayrıldım. Müdür Nzou iyiydi. Ayrılırken kendisiyle konuştum. Etrafta öyle mesele çıkaracak birileri de yoktu.»

«Bir saat önce mi?» Daniel bileğindeki saate baktı. Elçi Ning'in sözleri rahatlamasını sağlamıştı.

«Demek oradan beş buçukta ayrıldınız?»

«Evet, evet.» Çinlinin sesi hakaret görmüş gibi sertleşmişti. «Sözlerime inanmıyor musunuz?

Söylediklerimin doğru olduğundan kuşkunuz mu var?»

Adamın ses tonu ve telaşı Daniel'i şaşırttı. «Beni yanlış anladınız, ekselans. Tabii ki kuşkum yok.»

Chetti Singh, Cheng'in Chiwewe'de bulunması için özellikle ısrar etmişti. Çinlinin bir elçi olarak prestiji vardı. Oysa Cheng, baskın yerinden uzaklaşmayı ve hatta Taipei'ye uçmayı düşünmüştü.

Ama Chetti Singh o zaman Çinliyi operasyondan vazgeçmekle tehdit etmişti. «Baskının, kamyonların Chiwewe'den ayrıldıktan sonra yapıldığına tanıklık etmelisin. Bir elçi olduğun için daha sonraki polis araştırmaları sırasında sana inanırlar. Yalnızca iki zenci korucunun sözlerini dinlemeyebilirler. Hatta onları Chikurubi hapisanesindeki arka hücrelerin birinde sorguya çekmeye bile kalkışırlar. Onların buna dayanabileceklerini de sanmıyorum. Hayır, polisin, baskının sen konvoyla Chiwewe'den ayrıldıktan sonra başladığına inandırılması gerekiyor.»

Biyoloji uzmanı, elçiyi yatıştırmaya çalıştı. «Sizde sözlerinize inanmıyormuş gibi bir izlenim bıraktıysam özür dilerim, ekselans. Ben yalnızca Johnny için endişelenmişim. Müdür konusunda yani.»

«Emin olun, endişelenmeniz için hiçbir neden yok.» Cheng mendilini pantolonunun arka cebine soktu. Yakası açık gömleğinin göğüs cebinden bir sigara paketi çıkardı. Sigaralardan birini alıp ucunu baş parmağına vurdu. Ama parmakları titrediği için sigara yere düştü. Almak için hızla eğilirken Daniel'in gözleri de Çinlinin ayaklarına doğru kaydı. Cheng'in bir ayakkabısının yanı ve mavi pantolonunun parçasında lekeler vardı. Bunlar ilk bakışta kurumuş kanlara benziyorlardı.

Biyoloji uzmanı bir an bu lekelerle bir anlam veremedi. Ama sonra Cheng'in o sabah fildişileri kamyonundan alınıp depoya konulurken orada olduğunu hatırladı.

Elçi onun ne tarafa baktığını anlamıştı. Hemen aceleyle ve hatta suçluymuş gibi bir tavırla

gerileyip tekrar Mercedes'in direksiyonuna geçti. Daniel, Çinlinin ayakkabılarının tozlu yolda pek de sık görülmeıen balık sırtı gibi izler bıraktığını farkettti.

«Korkularınızı giderebildiğim için sevinıyorum, doktor.» Cheng, Daniel'e pencereden gülümsedi. Kendisini toplamıştı. Tebessümü yine nazik ve sevimliydi. «Böylece boş yere Chiwewe'ye gitmekten kurtulmuş oldunuz. Herhalde konvoyumuza katılıp yağmur başlamadan önce buradan uzaklaşmak istersiniz.» Motoru çalıştırdı. «Neden en öne geçmiyorsunuz?»

«Teşekkür ederim, ekselans.» Daniel başını sallayarak geriledi. «Siz yolunuza devam edin. Ben size katılamayacağım. Yine de geri dönmem gerekiyor. Birinin Johnny Nzou'yu uyarması şart.»

Cheng'in suratındaki tebessüm siliniverdi. «Emin olun, boş yere zahmete giriyorsunuz. En iyisi müdüre Mana Gölcükleri ya da Karoi' den telefon edin?»

«Size söylemedim mi? Telefon tellerini kesmişler.»

«Doktor Armstrong, bu kadarı da çok saçma artık. Yanıldığınızdan eminim. Bu olayın ciddiliğini abartıyor...»

Daniel kesin bir tavırla, «Siz istediğiniz gibi düşünün,» dedi. «Ben Chiwewe'ye dönüyorum.» Arabadan uzaklaştı.

Cheng arkasından, «Dr. Armstrong,» diye seslendi. «Şu yağmur bulutlarına bir bakın. Buradan haftalarca ayrılamazsınız.»

Biyoloji uzmanı kayıtsızca, «Bu tehlikeyi göze alacağım,» dedi. Ama bir taraftan da kendi kendine, bu adam neden bu kadar ısrar ediyor, diye soruyordu. «Burnuma pek kötü kokular gelmeye başlıyor.»

Biyoloji uzmanı hızla taşıtına dönerken, kamyondaki korucuların inmemiş olduklarını farkettti. İkisi de somurtmuşlardı. Daniel'e de hiçbir şey söylemediler.

Biyoloji doktoru, «Pekâlâ, Gomo!» diye seslendi. «Kamyonunu ileri al da oradan geçeyim.»

Gomo yine hiç sesini çıkarmadan bu isteğe uydu. Sonra ikinci kamyon ilerledi. Sonunda da elçinin Mercedes'i. Daniel elini kaldırıp Cheng'i selamladı. Çinli de ona pek bakmadan karşılık verdi. Sonra konvoy dönemeçte gözden kayboldu.

Daniel kamyonete binip gaza basarken Jock, «O Çinli ne dedi?» diye sordu.

Biyoloji uzmanı, «Chiwewe'de her şeyin yolunda olduğunu söyledi,» dedi.

Jock başını salladı. «İyi öyleyse...»

Işık sönükleşmeye başlamıştı. Birkaç iri damla ön cama çarptı. Ama Daniel hızı azaltmadı.

Tepeye varmadan etraf iyice karardı. Yağmur da şiddetlenmişti.

Daniel bir süre sonra içeri temiz havanın girmesi için yan camı biraz indirdi. Sonra da burnunu buruşturarak etrafı kokladı.

Aynı anda Jock'un burnuna da bir koku geldi. «Duman!» diye bağırdı. «Kampa ne kadar kaldı?»

Daniel, «Geldik sayılır,» dedi. «Şu sırtın ötesinde.»

Duman kokusu hafifledi. Biyoloji uzmanı da, belki de bu hizmetkârların yemek pişirmek için yaktıkları ateşten etrafa yayılıyor, diye düşündü.

Sonra taşıtın farları merkez kampın kapılarını aydınlattı. Beyaza boyalı her sütunun tepesinde rengi

gümüşümsüye dönmüş bir fil kafatası vardı. Yukarıdaki levhanın üzerinde.

«Chiwewe Kampı'na Hoş geldiniz,» yazılıydı.

«Burası Fillerin Yuvasıdır.»

İki tarafından koyu renk casia ağaçları yükselen yol sular içindeydi. Daniel, ana binalara doğru giderken duman kokusu da birdenbire keskinleşti. Yanan saz ve tahta kokuşuydu. Buna kötü bir koku daha karışuyordu. Yanan et, kemik ya da fildişi kokusu. Ama Daniel o zamana kadar yanan fildişinin kokusunu hiç duymamıştı.

Yağmurda binalar karşıda belirdeğı zaman Daniel, «Hiç ışık yok,» diye mırıldandı. Kamptaki jeneratör çalışmıyordu. Her taraf kapkaranlıktı. Sonra biyoloji uzmanı ıslak casia ağaçlarını aydınlatan ve binaların duvarlarına da hafifçe vuran yakut rengi ışığı farkettti.

«Binalardan biri yanıyor.»

Jock, oturduğu yerde öne doğru eğildi. «Dumanlar oradan geliyor.»

Daniel binalara ancak iyice yaklaştıktan sonra yananın depo olduğunu anladı. Dehşet içinde kalan adam kamyoneti durdurup çamurların arasına atladı. Hâlâ şaşkınlıkla bakıyordu.

Alevlerin sıcaklığı yüzünden duvarlar çatlamış ve çoğı çökmüşü. Böyle ısı veren bir yangının müthiş bir şey olması gerekirdi. Hızla yağın yağmura rağmen depo hâlâ yanıyor ve dumanlar tütüyordu.

Daniel'in saçları ıslandı, gömleğı vücuduna yapıştı. Sık bukleleri alnına düşerek gözlerine girdi.

Saçlarını geri itip depoya yaklaşmaya çalıştı. Ama sıcak çok fazlaydı, Daniel de bu yüzden o kapkara yığınların altında ne kadar fildişi olduğunu anlayamadı.

Daniel gerileyerek kamyonete koştu. Taşıta binip avcuyla gözlerine kaçın yağmur damlalarını sildi.

Jock, «Haklıymışsın,» dedi. «O köpeklerin kampı bastıkları anlaşılıyor.»

Daniel cevap vermedi. Motoru çalıştırarak Johnny'nin tepedeki evine doğru gitti. Sonra, «Torpido gözünden el fenerini al,» diye homurdandı. Jock da bu isteğı yerine getirdi.

Bütün kamp gibi müdürün evi de karanlıktı. Daniel, feneri kameramanın elinden kaparak yere atladı.

«Johnny!» diye haykırıyordu. «Maviş!..» Evin ön kapısına koştu. Kapı kırılmış ve menteşelerinden hafifçe çıkmıştı. Daniel içeri girip verandaya koştu.

Eşyalar kırılmış ve etrafa saçılmışlardı. Daniel, fenerin ışığını etrafta dolaştırdı. Johnny'nin çok değer verdiğı kitapları yere saçılmıştı.

Daniel bağırdı. «Johnny! Neredesin?»

Açık çift kanatlı kapıdan oturma odasına daldı. Buradaki durum insana şok geçirtecek gibiydi.

Adamlar Maviş'in bütün vazo ve biblolarını taş şömineye fırlatıp paramparça etmişlerdi. Şimdi parçaları el fenerinin ışığında pırıldıyorlardı. Vahşiler kanape ve koltukların içlerini çıkarmışlardı. Oda bir hayvan kafesi gibi kokuyordu. Daniel haydutların halıların üzerine pislediklerini, duvarlara işediklerini farkettti.

Biyoloji uzmanı, kötü kokulu pislik yığınlarının üzerinden atlayıp yatak odalarına giden koridora

çıktı. Öfke ve çaresizlikle, «Johnny!» diye haykırıyordu.

Koridorun dibindeki duvarda o zamana kadar görmediği bir süs vardı şimdi. Beyaz yüzeyi hemen hemen kaplayan yıldız biçimi koyu bir lekeydi bu. Daniel bir an o lekenin ne olduğunu anlayamadı. Sonra da fenerin ışığı duvarın dibinde yatan küçük yığını aydınlattı.

Johnny'le Maviş, tek oğullarına doktorun adını vermişlerdi: Daniel Robert Nzou. Önce iki kızları olmuştu. Maviş daha sonra bir erkek çocuk dünyaya getirdiği zaman hem o, hem de Johnny pek sevinmişlerdi. Daniel Nzou dört yaşındaydı. Şimdi arkası üstü yerde yatıyordu. Gözleri açıktı ama hiçbir şeyi görmüyordu artık.

Haydutlar çocuğu eski, barbarca bir Afrika yöntemiyle öldürmüşlerdi. Chaka ve Mzilikazi'ler yendikleri bir kabiledeki erkek çocukları böyle ortadan kaldırırlardı. Adamlar küçük Daniel'i ayak bileklerinden tutarak onu duvara doğru savurmuşlardı. Çocuğun kafatası ezilmiş ve beyni tuğla duvara fişkirmişti. Beyaz duvardaki o süs çocuğun kanıyla oluşmuştu.

Biyoloji uzmanı çocuğun üzerine eğildi. Küçük Daniel'in kafatası ezilmiş olmasına karşın yüzü hâlâ babasına çok benziyordu. Daniel'in gözleri yanmaya başlamıştı. Ağır ağır doğrulup yatak odasına doğru döndü.

Oda kapısı aralıktı ama doktor kanadı ardına kadar itmekten çekiniyordu. Sonra kendisini zorlayarak yaptı bunu. Fenerin ışığını bir an içeride dolaştırdı. Sonra sendeleyerek koridorun duvarına yaslandı, öğürü-yor, soluk almaya çalışıyordu.

Savaş sırasında böyle sahnelerle karşılaşmıştı. Ama yıllar ondaki bu alışkanlığı çoktan silmişti.

Artık bir insanın hemcinslerine yaptığı o korkunç kötülüklere duygusuzca bakamıyordu.

Johnny'in kızları erkek kardeşlerinden daha büyüktüler. Miriam on, Suzie de hemen hemen sekiz yaşındaydı. Şimdi çocuklar yatağın yakınında yerde çıplak yatıyorlardı, ikisinin de ırzlarına geçilmişti. Hem de defalarca.

Maviş yataktaydı. Genç kadını tamamiyle soymak zahmetine girmemiş, sadece eteklerini beline doğru çekmişlerdi. Kollarını yukarı kaldırmış ve bileklerini karyolanın tahta başlığına bağlamışlardı. İki küçük kız herhalde şok ve kan kaybından ölmüşlerdi. Maviş'i ise onunla işleri bittikten sonra beynine bir kurşun sıkarak öldürmüşlerdi.

Daniel kendisini zorlayarak odaya girdi. Maviş'in çamaşır dolabını bulup, ölülerin üzerine birer çarşafı örttü. Çocuklara dokunacak halde değildi. Onların dehşet ve korkuyla açılmış gözlerini bile kapayamadı.

Jock kapıdan, «Tanrım...» diye fısıldadı. «Bunu yapanlar insan olamazlar... Aşağılık hayvanlar olmalılar.»

Daniel odadan geri geri çıkarak kapıyı kapattı. Daniel Nzou'nun küçücük ölüsünü de örttü.

«Johnny'yi buldun mu?» Sesi boğuklaşmıştı. Boğazı ıstırap ve dehşet yüzünden tahriş olmuştu sanki.

«Hayır.» Jock başını salladı. Sonra da koşarak kendisini dışarıya, yağmura attı.

Daniel onun öğürdüğünü ve çiçek tarhına kustuğunu duydu. Kameramanın bu durumu doktorun kendisine hâkim olmasını sağladı. Tiksinti, öfke ve ıstırapıyla savaşıyor duygularını kontrol altına aldı. Kendi kendine, «Johnny...» dedi. «Onu bulmalıyım.» Öbür iki yatak odasını ve evin diğer taraflarını çabucak dolaştı. Ama arkadaşını bulamadı. O zaman biraz umutlanır gibi oldu. «Belki de

kaçmayı başardı.»

Daniel, mezbahaya dönen evden çıktığı zaman biraz rahatladı. Karanlıkların arasında durup yüzünü yağmur damlalarına doğru kaldırdı. Sonra Jock'a seslendi. «Haydi gel! Johnny'yi bulmamız gerekiyor!»

Kamyonete binip yamacı indi ve kampta çalışan hizmetkârların kaldığı bölüme doğru gitti.

Bölümün etrafını saran dikenli teller koparılmış, kapı çıkarılmıştı. Daniel taşıtla içeri girdi.

Duman kokusu çok keskindi. Farların ışığında hizmetkârların kaldıkları kulübelerin yakılmış olduğunu gördü. Damlar çökmüş, pencerelerdeki camlar patlamıştı. Yağmur, alevleri söndürmüştü. Ama hâlâ şuradan buradan hafif bir duman yükseliyordu.

Farların ışığında kulübelerin etrafındaki on iki kadar küçük cisim elmaslar gibi parlıyordu.

Daniel onların ne olduğunu anlamıştı. Ama yine de kamyonetten inip birini çamurların arasından aldı... Pirinçten yapılmış parlak bir kartuştu. Doktor ışığa doğru tutup üzerindeki Kril harflerle basılmış olan damgaya baktı. «Doğu Avrupa'da yapılmış bir 7.62 mm.lik. O pek bol görülen AK47 saldırı tüfeğinin kalibresi.» Bütün Afrika ve dünyada ayaklanma ve şiddet için kullanılan silahtı bu.

Çete etrafa iyice ateş etmiş ama geride hiçbir ölü bırakmamıştı. Daniel adamların cesetleri ateşe attıklarını tahmin etti. Rüzgâr yön değiştirdi ve burnuna dumanla birlikte yanmış et, saç ve kemik kokusu da geldi.

Daniel ağzındaki tattan kurtulmak için yere tükürdükten sonra kulübelerin arasından ilerledi.

Karanlık gecede, «Johnny!» diye haykırıyordu. «Johnny, neredesin?» Ama etraf derin bir sessizlik içindeydi. Sönmeye başlayan alevlerin çıtırtısı ve mango ağaçlarının arasında dolaşan rüzgârın iç çekişini andıran sesi duyuluyordu yalnızca. Daniel fenerin ışığıyla sağı solu tarıyordu.

Sonra açıklıkta yatan birini gördü.

«Johnny!» diye bağırarak koştu. Adamın yanında diz çöktü.

Ceset çok kötü biçimde yanmıştı. Haki park üniforması da öyle. Ölünün deri ve etleri açık gövdesinden koparak dökülüyordu. Yüzünün yarısından da. Zencinin kendisini attıkları alev alev yanan kulübeden sürünerek dışarı çıktığı anlaşılıyordu. Ama o Johnny Nzou değildi, koruculardan biriydi.

Daniel ayağa fırlayıp hızla geri döndü.

Jock, «Onu buldun mu?» diye sordu. Doktor, hayır, der gibi başını salladı. Kameraman ekledi.

«Tanrım! Kampta herkesi öldürmüşler! Ama neden?»

«Tanık olmaması için.» Daniel motoru çalıştırdı. «Bütün tanıkları ortadan kaldırmışlar.»

«Neden? Ne istemiş bu adamlar? Bütün bunlardan hiçbir anlam çıkmıyor.»

«Fildişi. Çete onun peşindeydi.»

«Ama depoyu yakmışlar.»

«Fildişileri aldıktan sonra.»

Daniel, kamyoneti yokuştan hızla yukarı sürdü.

«Kim bu adamlar, Danny? Bütün bunları yapanlar kimler?»

«Ne bileyim ben! Shifta'lar mı? Haydutlar mı? izinsiz avlanan mı? Budalaca sorular sormalı!»

Doktor yeni yeni öfkelenmeye başlıyordu. O ana kadar şok ve dehşet yüzünden uyuşmuştu.

Tepedeki karanlık evin önünden geçerek yeniden merkez kampına doğru indi.

Müdürün bürosuna bir şey olmamıştı. Ama Daniel, fenerin ışığını binanın üzerinde dolaştırdığı zaman saz damdaki kara lekeyi gördü. Biri oraya yanan bir odunu fırlatmıştı. Ama iyi yerleştirilmiş sazlar kolay kolay tutuşmazlardı.

Yağmur, Afrika'ya özgü bir biçimde birdenbire dindi. Ama Daniel pek farketmedi. Taşıttan atlayıp basamaklardan geniş verandaya çıktı.

Dış duvar parktaki hayvanların kafataslarıyla süslenmişti. O boş göz çukurları ve kıvrık boynuzlar fenerin ışığında bu sahneye uğursuz bir hava veriyor ve Daniel'in de endişesini artırıyorlardı. Doktor, eve koşacağım yerde önce buraya bakmalıydım, diye düşünüyordu.

Johnny'nin bürosunun kapısı açıktı. Daniel, eşikte durarak bütün gücünü topladı ve sonra içeri girdi.

Yere ve masaya kağıtlar yayılmıştı. Haydutlar odayı karıştırmış, belgeleri etrafa saçmış, Johnny'nin masasının çekmelerini açarak boşaltmışlardı. Johnny'nin anahtarını bularak duvardaki eski yeşil kasayı da açmışlardı. Anahtar hâlâ kilitteydi ama kasa boştu.

Daniel'in fenerinin ışığı odayı taradı ve sonra da masanın önünde yatan gölgenin üzerinde durdu.

Biyoloji doktoru, «Johnny...» diye fısıldadı. «Ah, Tanrım, olamaz!...»

«Kamyonun onarılmasını beklerken İncir Ağacı'ndaki gölcüğe gitmeye karar verdim.» Johnny Nzou, Elçi Ning'in sesini duyarak başını kaldırdı ama sinirlenmemişti. Johnny'ye göre görevlerinden biri de doğayla ilgilenen herkesin vahşi yerleri görmesini sağlamaktı. Ning Cheng Gong da öyle biri idi işte. Johnny, Çinlinin dürbünü ve kitabına bakarak gülümsedi.

Yerinden kalkıp elçiyle birlikte verandaya çıktı. Mercedes arabasına kadar götürdü. Durup Çinliyle birkaç dakika konuştu. Cheng'in görmeyi istediği parlak renkli kuşu nerede bulabileceğini söyledi.

Elçi arabasıyla uzaklaştıktan sonra Johnny de atelyeye gitti. Orada Gomo bozulan kamyonetin alternatörünü tamire çalışıyordu. Müdür adamın bu işi başarabileceğini pek sanmıyordu.

Herhalde ertesi sabah Mana Gölcükleri'ne telefon edip bir teknisyen istemek zorunda kalacaktı.

Neyseki fil eti kamyondaki buzlukta olduğu için uzun süre dayanabilecekti. Fillerin etleri Harare'deki bir şirkete götürülecek, orada işlem görerek hayvan yemine dönüştürülecekti.

Johnny, Gomo'yu tamir işiyle başbaşa bırakıp casia ağaçlarının altındaki bürosuna döndü. O dışarı çıkar çıkmaz Gomo, diğer zenci görevli David'e anlamlı anlamlı baktı. Elinde oynadığı alternatörü aslında Harare'de bir hurda yığnında bulmuş ve bu iş için buraya getirmişti.

Kamyonun asıl alternatörü gayet iyi çalışıyordu ve Gomo bunu kamyondaki koltuğunun altına saklamıştı. Daha sonra onu çabucak yerine takıverecekti.

Johnny bürosuna döndükten sonra yine o hesap defterleri ve fişlerle ilgili sıkıcı işine daldı. Bir ara saatine göz attı. Bire geliyordu. Ama müdür öğle tatilinden önce o haftanın raporunu tamamlamak istiyordu. Tabii evine erken dönmeye can atıyordu. Öğle yemeğinden önce çocuklarıyla biraz

oynamak hoşuna gidiyordu. Özellikle oğluyla. Ama Johnny bu isteğine karşı direnip çalışmasını sürdürdü. Zaten Maviş'in onu yemeğe çağırmak için çocukları göndereceğini de biliyordu. Kapıdan gelen sesi duyunca beklentiyle gülümseyerek başını kaldırdı.

Sonra yüzündeki tebessüm silindi. Kapıda bir yabancı duruyordu. Pis paçavralara bürünmüş, çarpık bacaklı biri. Zenci sanki bir şeyi saklıyormuş gibi iki elini de arkasına götürmüştü.

Johnny kısaca, «Evet?» dedi. «Kimsin? Ne istiyorsun?»

Yabancı güldü. Morumsu cildi çok koyu renkti. Gülümsediği zaman bir yanağındaki yara izi dudaklarını iyice yana doğru çekiyordu. Tebessümü neşesiz ve kötüydü.

Johnny ayağa kalkıp yabancıya doğru gitti. «Ne istiyorsun?» diye tekrarladı.

Adam, «Seni,» diyerek arkasında sakladığı bir AK47 tüfeği çıkardı. Johnny Nzou'nun karnına nişan aldı.

Müdür odanın ortasındaydı ve gafil avlanmıştı. Ama sonra kendisini hemen topladı. Bir avcı ve askerin refleksleri vardı onda. Silah deposunun kapısı on adım soldaydı. Zenci o tarafa doğru atıldı. Ancak depodaki parka ait silahların her zaman boş tutulduğunu da biliyordu. Johnny, kapıya ulaşmaya çalışırken göz ucuyla yüzü yaralı haydudun silahı üzerine çevirdiğini gördü ve bir akrobat gibi takla attı. Kurşunlar yukarısından geçti.

Johnny çevikçe ayağa kalkarken adamın küfrettiğini duydu. Yine kapıya ulaşmaya çalıştı.

Saldırganın bu işin ustası olduğunu anlamıştı. Adamın silahı tutuş biçiminden deneyimli bir katil olduğu belliydi. Johnny, yakından açılan ateşten bir mucize sonucu kurtulmuştu, kapıya sağ salim ulaşabileceğini de pek sanmıyordu.

Suratı yaralı zenci bu kez alçaktan ateş etti. Bir kurşun Johnny'nin bacağının üst kısmına gelip eti yardı ama kemiğe gelmedi. Ancak ikinci kurşun kalça kemiğini parçaladı. Müdür, kendisini yana atarken diğer üç kurşun ıska geçti. Johnny şimdi duvara dayanmış, tek ayağının üzerinde duruyordu. Sol bacağı, parçalanmış ekleminden sarkıyordu. Zenci dengesini bulmak için kollarını iki yana açmıştı.

Katil hâlâ gülümsüyordu. Fazla kurşun harcamak niyetinde de değildi. Bir kurşun on Zambiya Kwacha'sı karşılığı alınıyordu. Katil müdürün yaralı ve artık elinde olduğunu düşünüyordu. Bir kurşun işini bitirmeye yetecekti.

Yabancı usulca, «Şimdi,» dedi. «Şimdi öleceksin.» Ve Johnny Nzou'yu karnından vurdu.

Kurşun Johnny'nin akciğerlerindeki havanın boşalmasına neden oldu. Adam kurşunun hızı yüzünden duvara çarparak iki büklüm oldu. Sonra da yüzü koyun kapaklandı. Johnny, savaşta da yaralanmıştı ama gövdesinden değil. Şok, düşündüğünden çok daha korkunçtu. Adamın belinden aşağısı uyuşmuştu ama kafası berraktı ve hızla çalışıyordu. Johnny kendi kendine, ölmüş gibi yap... diyerek gövdesini gevşemeye zorladı. Başı yana dönmüş, yanağı soğuk beton zemine dayanmıştı. Katilin yaklaştığını duydu. Suratı yaralı zencinin kauçuk tabanlı botları hafifçe gıcırdıyordu. Sonra Johnny bu botları gördü. Üst kısımları iyice yırtılmış ve toza bulanmıştı.

Adamın ayağında çorap yoktu. Ayaklarının ekşi ve pis kokusu dayanılacak gibi değildi.

Katil, son kurşunu sıkmak için silahın namlusunu Johnny'nin şakağına dayadı.

Müdür kendisini hazırlamaya çalıştı. Kımıldama, Johnny. En hafif bir hareketinin haydudun tetiği çekmesine neden olacağını biliyordu.

Aynı anda dışarıdan bağışmalar geldi. Bunu silah sesleri ve yine bağışmalar izledi. Zenci, namluyu Johnny'nin kafasından çekip kapıya gitti.

Orada durarak, «Haydi!» diye haykırdı. «Boşuna zaman kaybetmeyin! Kamyonlar nerede?

Fildişilerini yüklenmeleri gerekiyor.» Johnny'yi yerde kanlar içinde bırakıp dışarı fırladı.

Müdür, öleceğini biliyordu. Kurşun karnındaki atar damarı koparmıştı, kanlar fişkirip duruyordu.

Adam pantolonunun önünü açarak elini yaraya doğru uzattı. Kopuk damarı bulup ucunu sıktı.

«Maviş ve çocuklar...» diye düşünüyordu. «Onlar için ne yapabilirim?» Aynı anda evinin ve hizmetkârların kulübelerinin bulunduğu taraftan silah sesleri geldi.

Johnny çaresizce, «Bir çete bu,» dedi kendi kendine. «Bütün kampa yayılmışlar. Saldırıyorlar.

Çocuklarım! Ah, Tanrım! Çocuklarım!»

Johnny sonra kamyonların gürültüsünü duydu. Diesel'lerin homurtusundan onların frigorifik taşıtlar olduğunu da anladı. Ve birdenbire umutlandı. «Gomo... Ve David...» Ama umudu çabucak söndü. Yan yatmış olan ve kopmuş atardamarının ucunu sıkıca tutarken kapıdan dışarıya doğru baktı. Beyaz kamyonlardan biri geri geri deponun kapısına doğru gidiyordu. Taşıt durur durmaz Gomo aşağıya atladı. Çetenin suratı yaralı elebaşısıyla heyecanlı heyecanlı konuşmaya başladı. Ellerini sallayıp duruyordu. Akli karışan ve gitgide bitkinleşen Johnny durumu ancak birkaç saniye sonra kavrayabildi.

«Gomo...» diye düşündü. «Gomo da onlardan biri.»

Aslında bu gerçeğin onu böylesine sarsmaması gerekirdi. Johnny ahlaksızlık ve rüşvet yiyiciliğinin sadece park müdürlüğü değil, bütün resmi dairelere yayılmış olduğunu biliyordu. Bu durumu inceleyen komisyonda tanıklık da etmiş ve ahlaksızlığın ortadan kaldırılmasına yardıma çalışacağına da söz vermişti. Müdür, Gomo'yu iyi tanıyordu. Hırslı ve küstah bir adamdı. Yani tam rüşvet alabilecek bir tipti. Ama Johnny onun bu derecede namussuz ve kalles olabileceğini aklına bile getirmemişti.

Birdenbire çetenin diğer üyeleri deponun önüne doluştular. Suratı yaralı katil, onları bir düzene soktu. İçlerinden biri kapıdaki kilide ateş ederek kırdı. Sonra haydutlar silahlarını bırakıp depoya girdiler. Fildişi yığınlarını gördükleri zaman aç gözlü bir sevinçle bağırdılar. Sonra yan yana dizildiler. Fildişileri elden ele geçirerek kamyonu yüklemeye başladılar.

Johnny' nin gözleri bulanıklaşmaya başladı. Gözlerinin önünde kara bulutlar uçuşuyor, kulakları çınılıyordu. Zenci sakın sakın, artık ölüyorum, diye düşündü. Uyuşukluğun, felce uğramış bacaklarından göğsüne doğru yayıldığını hissediyordu.

Johnny, kendisini zorlayıp etrafı daha iyi görmeye çalıştı. Ve o zaman hayal görmeye başladığını da sandı. Çünkü şimdi elçi Ning verandanın aşağısında, güneşte duruyordu. Dürbünü hâlâ omzunda asılıydı. Çinli inanılmayacak kadar sakın ve nazikti. Johnny bağırarak Cheng'i uyarmaya çalıştı ama gırtlığından sadece hafif bir hırıltı yükseldi.

Sonra Johnny'yi çok şaşırtan bir şey oldu. Çetenin yaralı suratlı lideri elçiye yaklaşarak onu selamladı. Saygıyla değilse bile terbiyeli.

«Ning...» Johnny kendisini bu olanlara inanmaya zorladı. «Bu gerçekten Elçi Ning. Hayal görmüyorum.»

Zenci sonra iki adamın seslerini duydu. İngilizce konuşuyorlardı.

Ning Cheng Gong, «Adamlarına çabuk olmalarını söyle,» dedi. «Fildişileri çabuk yüklesinler.

Buradan ayrılmak istiyorum.»

Şali, «Para,» diye karşılık verdi. «Bin dolar...» İngilizcesi pek berbattı.

Cheng kızdı. «Paranı aldın ya! Sana para verdim.»

«Daha fazla para. Bin dolar daha.» Şali, Çinliye güldü. «Daha para ya da işi bırakırım. Gideriz, seni burada bırakırız. Fildişini de.»

Cheng sert sert, «Yanımda başka para yok,» dedi.

«İyi ya! Biz de gideriz! Şimdi! Fildişini de sen yüklersin.»

«Dur, dur.» Cheng'in kafasının hızla çalıştığı belliydi. «Para yok. Fildişi alın. istediğiniz kadar.

Taşıyabileceğiniz her şeyi alın.» Çinli, çetenin fazla fildişi taşıyamayacağını biliyordu. Her haydut bir tek diş alabilecekti. Yirmi adama yirmi diş. Bu da ucuz sayılırdı.

Şali, bu teklifi düşünürken Çinliyi süzdü. Durumdan yeteri kadar yararlanmıştı. Sonunda, «Evet,» der gibi başını salladı, «iyi. Fildişini alırız.» Döndü.

Elçi Ning onun arkasından seslendi. «Dur, Şali! Diğerleri ne oldu? Onların icabına baktın mı?»

«Hepsi de öldü!»

«Müdür, kadını ve çocukları?»

Şali, «Hepsi de öldü,» diye tekrarladı. «Kadın da öldü, çocukları da. Ama adamlarım önce o üç kadınla biraz 'jig-jig' yaptılar. Çok komik, çok hoş jig-jig. Ondan sonra hepsini de öldürdüler.»

«Ya müdür? O nerede?»

Katil Şali başıyla Johnny'nin bürosunun kapısını işaret etti. «Onu

vurdum... bum bum! Bir domuz gibi öldü.» Bir kahkaha attı. «İyi iş başardım. Öyle değil mi?»

Tüfeği omzunda uzaklaştı. Hâlâ gülüyordu.

Cheng de ilerleyerek Johnny'nin görüş alanından çıktı. Johnny'nin öfkesi ona biraz güç verdi.

Katilin sözlerinden Mavis'le çocuklarının başlarına gelen felaketleri anlamıştı.

Zenci, hiddetin verdiği güçle yazı masasına doğru sürünmeye başladı. Silah kullanacak halde olmadığını biliyordu. Tek umudu yaşayacağı şu birkaç dakikalık sürede bir mesaj bırakabilmekteydi. Kağıtlar masasından yerlere saçılmıştı. «Bir tek kağıt alabilsem... Üzerine haberi yazar ve saklarım. Daha sonra polis onu bulur.» Johnny, yaralı bir tırtıl gibi ilerledi.

Arkasında kandan izler bırakmıştı. Sonra yerdeki kâğıtlardan birine doğru uzandı.

Ama daha buna dokunamadan oda biraz loşlaştı. Kapıda biri duruyordu. Johnny başını döndürdü. Elçi Ning Cheng orada durmuş kendisine bakıyordu. Lastik altlı ayakkabıları yüzünden sessizce yaklaşmıştı. Şimdi geçirdiği şok yüzünden kapıda donmuş gibi duruyordu.

Sonra kendisini toplayarak tiz bir sesle, «O hâlâ yaşıyor!» diye bağırdı. «Şali, çabuk gel! O hâlâ ölmemiş!» Kapıdan dönerek hızla verandadan indi. «Şali, koş!»

Her şey sona ermişti. Johnny de biliyordu bunu. Artık sadece birkaç saniyesi vardı. Adam, kağıdı kaparak bunu tek eliyle yere koydu. Sonra tuttuğu damarı bırakarak kanlar içindeki elini pantolonundan çıkardı. Aynı anda damardan tekrar kan fişkırmaya başladı. Johnny, kağıda, kendi

kanıyla elçinin adını yazmaya çalıştı: N. Bu harf çarpıkça ama iriydi.» Başı dönmeye başlamıştı.

Nİ. Johnny dikkatini bu işe vermekte zorluk çekiyordu artık. I harfi biraz uzunca olmuştu. Daha çok J'ye benziyordu. Ama Johnny bütün gücünü toplayıp harfin anlaşılması için üzerine bir nokta koydu. Nİ... Bir an kanı yüzünden parmağı kâğıda yapışır gibi oldu. Ama elini kaldırmayı başardı.

İkinci N'yi yazmaya başladı, bir çocuğun yapabileceği biçimsiz bir harfe benziyordu. Parmağı, artık kafasının emirlerine uymuyordu. Johnny, elçinin hâlâ Sali'ye seslendiğini duyuyordu. Sonra haydut, Çinliye cevap verdi. Sesinde hayret ve korku vardı. NİN... Johnny, G harfine başladı ama parmağı yana kaydı. Islak kırmızı harfler zencinin gözlerinin önünde kurbağa yavruları gibi sağa sola gitmeye başladılar.

Müdür, birinin verandadan koştuğunu duydu. Sonra da Sali'nin sesini. «Onun öldüğünü sanmıştım, işini şimdi bitiririm!» Johnny, sol eliyle kâğıdı buruşturdu. Bu eli temizdi, kanlı değildi. Sonra elini ceketinin içine sokarak yüz üstü döndü. Böylece bu eli vücudunun altında kalmış oldu. Kâğıdı kimse farkedemeyecekti.

Johnny Nzou, Sali'nin kapıdan girdiğini görmedi. Yüzünü beton zemine dayamıştı. Katilin botlarının gıcırtısını duydu. Adamın ayaklarının kanlar yüzünden kaydığını da. Sonra Şali tüfeğin emniyetini açtı. Johnny'nin tepesine dikilmişti.

Müdür korkmuyordu. Kaderine boyun eğmişti, yalnızca müthiş bir keder duyuyordu. Mavis'le çocuklarını düşünürken tüfeğin namlusunun kafasının arkasına dayandığını hissetti. «Karım ve çocuklarım öldüler,» diye düşündü. «Onlar gittikten sonra yalnız kalmayacağım. Onların ne halde olduklarını görmediğim için de seviniyorum.» AK47'den çıkan kurşun beynini delerek beton zemine saplanırken, zaten Johnny de son nefesini vermek üzereydi.

Şali, «Kahretsin!» diye homurdanarak geriledi. Tüfeğini omzuna vurdu. «Onu öldürmek kolay olmadı! Kurşunlarımı ziyan ettirdi bana. Her biri on Kwacha onların. Çok fazla bu!»

Ning Cheng Gong odaya girdi. «İşini kesinlikle bitirdiğinden emin misin?»

Şali, «Kafası parçalandı,» diye söylenerek masadan Johnny'nin anahtarını aldı. Kasayı soymak niyetindeydi. «Kuta! O kesinlikle öldü!»

Cheng, ölüye yaklaşıp ilgiyle baktı. Cinayetler onu heyecanlandırmıştı. Cinsel istekleri uyanmıştı. Tabii ölen genç bir kız olsaydı daha büyük bir heyecan duyacaktı. Odaya kan kokusu yayılmıştı. Cheng'se bu kokuya bayılıyordu.

Elçi öylesine dalmıştı ki, bir kan gölcüğünün ortasında durduğunun farkında bile değildi. Sonra Gomo'nun verandanın aşağısından seslenmesi üzerine, daldığı düşüncelerden sıyrıldı.

«Bütün fildişiler yüklendi. Gitmeye hazırız.»

Cheng geriye doğru bir adım attı ve tiril tiril ütülü mavi pamuklu pantolonunun paçasına bulaşmış olan kanı görünce tiksintiyle bağırdı. Sonra Sali'ye, «Ben artık gidiyorum,» dedi. «Siz de buradan ayrılmadan önce depoyu yakın.»

Şali, kasada kampta çalışanların aylıklarının durduğu branda bezinden yapılmış çantayı bulmuştu. Şimdi paralara bakıyordu. Başını kaldırmadan mırıldandı. «Her şeyi yakacağım.»

Cheng, verandanın basamaklarından koşarak indi ve Mercedes'ine bindi. Gomo'ya işaret etti ve iki kamyon ilerlemeye başladı. Fildişiler taşıtlara yerleştirilmiş, üzerlerine de fillerin kısım kısım ayrılmış gövdeleri yığılmıştı. Sıradan bir kontrol sırasında fildişinin bulunması imkânsızdı. Ama

konvoyu kimse durduracak da değildi. Onları, kamyonların üzerindeki Ulusal Parklar Müdürlüğü amblemi ve Gomo'yla David'in haki üniformalarıyla apoletleri koruyordu. Yollarda sık sık rastlanılan barikatlar da onların gecikmelerine neden olmayacaktı. Çünkü güvenlik güçleri fildişi kaçakçılarının değil, siyasi muhaliflerin peşindeydiler.

Her şey Chetti Singh'in planına uygun bir biçimde yapılmıştı. Cheng, dikiz aynasına baktı. Depo alev alev yanmaya başlamıştı bile. Çetenin üyeleri de geri dönmek için sıraya giriyordu. Her birinin elinde iri bir fildişi vardı.

Cheng bıyık altından güldü. «Belki Sali'nin aç gözlülüğü işime yarayacak. Polis, çeteyi yakalarsa fildişilerin ortadan kaybolması meselesi de bu biçimde açıklanmış olacak. Onların bir bölümünün depoda yandığını, gerisini de çetenin çaldığını sanacaklar.»

Cheng'in ısrarı üzerine depoda kırk fildişi bırakmışlardı. Polisin forensik laboratuvarının uzmanlarının yanmış fildişi izlerini bulabilmeleri için. Chetti Singh bunu duysaydı her halde, «Evet,» derdi. «Bu da iyi bir şaşırtmaca.

Çinli gürültülü bir kahkaha attı. Pek keyifliydi. Baskının başarılı olması kalbini ısıtıyor ve kendisini güçlü sanmasına neden oluyordu. O şiddet, ölüm ve kan da öyle... Cheng, kendisini üstün buluyor ve cinsel bir istek de duyuyordu.

Elçi, «Gelecek sefere kurbanları ben öldüreceğim,» diye kararını verdi. Daha böyle pek çok baskın yapılacağına inanması normaldi. Ölüm, Cheng'in kendisini ölümsüz gibi hissetmesine yol açmıştı.

«Johnny! Ah, Tanrım! Johnny!» Daniel, arkadaşının yanında çömelip elini zencinin kulağının hemen altına, boynuna doğru uzattı. Şahdamarının atıp atmadığına baktı. Ama bunu düşünmeden yapmıştı. Çünkü Johnny'nin kafasının arkasındaki kurşunun girdiği yeri gösteren yara durumu açıklıyordu.

Johnny'nin cildi soğumaya yüz tutmuştu. Daniel henüz arkadaşını çevirip kurşunun çıkış yerine bakacak halde değildi. Johnny'nin öyle yatmasına izin vererek topuklarının üzerinde öne arkaya sallanmaya başladı. Böylece ıstırabın onu güçsüzleştiren soğukluğunun yerini öfke aldı. Doktor, bu öfke karanlık gecede yanan bir mumun aleviymiş gibi, onu güçlendirmeye çalıştı. Bu hiddet kalbinde Johnny'den geride kalan o soğuk, boş yeri ısıtıyordu.

Daniel sonunda ayağa kalktı. Fenerin ışığını öne doğru tutup silah deposunun kapısına doğru gitti. Arkadaşının kanından oluşan gölcüklere ve lekelere basmamaya çalışıyordu. Jeneratörün çalışmasını sağlayan kol, kapının yanındaydı. Daniel kolu indirdi ve kampın ana kapısının yakınındaki kulübede diesel motorun çalıştığını duydu. Sonra bütün kampta ışıklar yanmaya başladı.

Daniel, kasanın kilidinden sallanan anahtarları alıp silah deposunu açtı. Beş AK47 saldırı silahı vardı. Biyoloji uzmanı tüfeklerden birini ve bol bol da kurşun aldı. Sonra dışarı fırlayarak verandanın basamaklarından indi.

«Önce depodan başlayacağım,» diye kararını verdi. «Katillerin oraya girdikleri kesin.»

Yanmış binanın etrafında dolaştı. Kamp yollarındaki lambaların ışığında deponun yıkıntılarını inceliyordu. Dikkatini çeken bir şey gördüğü zaman el fenerini de yakıyordu. Doğru dürüst düşünebilseydi boşuna zaman kaybettiğini de anlayacaktı. Yağmur yalnızca verandanın çıkıntılı

Hamının koruduğu izleri silememişti. Ağır kamyon tekerleklerinin izleriydiler bunlar.

Daniel onlara aldırmadı. Dolaşarak çizdiği daireyi çabucak daha büyüttü. Ama önemli bir şey

bulamadı. Ve yirmi dakika sonra bu işten vazgeçti-Çeteyi takip etmesini sağlayacak hiçbir iz yoktu. Ağaçların altında durup hayalkınlığı ve öfkeyle içini çekti. «0 aşağılık katillere ateş edebilseydim!» Yirmi ya da daha fazla profesyonel katille tek başına boğuşmak zorunda kalacağına aldırmıyordu bile. Jock bir asker değil, bir kameramandı yalnızca. Bir boğuşmada hiçbir işe yaramayacaktı. Yatak odasındaki o parçalanmış vücutlar ve Johnny'nin kanlı kafasj Daniel'in mantıklı bir biçimde düşünmesini engelliyordu. Öfkesi yüzünden şiddetle titremeye başlamıştı. Bu, yavaş yavaş kendisini toplamaya başlamasını sağladı.

Doktor kendi kendine, «Ben burada zaman kaybederken onlar uzaklaşıyorlar,» dedi. «Onları durdurmanın tek yolu nehrin yakınlarında önlerini kesmek. Yardıma ihtiyacım var.»

Daniel, Mana Gölcükieri'ndeki parklara ait kampı düşündü. Oranın müdürü iyi bir adamdı. Onu eskiden beri tanıyordu. Müdürün izinsiz ' avlanan kimseleri yakalamak için kurduğu bir tim ve hızlı bir teknesi vardı. O ve adamları nehirden aşağıya, geçiş yerine inebilirlerdi. Ve çeteyi Zambiya tarafına geçmeye çalışırken yakalarlardı. Daniel, yeniden müdürün bürosuna doğru giderken artık mantıklıca düşünmeye başlamıştı. Mana Gölcükleri'nden Harare'ye telefon ederek polisten bir keşif uçağı yollamasını da isteyebilirlerdi.

Daniel artık hızla hareket etmesi gerektiğini biliyordu. Çete on saat içerisinde nehrin karşı kıyısına geçmiş olacaktı. Ama Johnny'i öyle, kanlarından oluşmuş gölcüklerin ortasında yatar bırakamazdı. Belki bu yüzden birkaç dakika kaybedecekti. Ama arkadaşına son kez saygıyla davranacak ve hiç olmazsa onun üzerini örtecekti.

Daniel, Johnny'nin bürosunun kapısında durdu. Tavandaki ışıklar vahşeti bütün ayrıntılarıyla açıklıyorlardı, AK47'yi bir kenara bırakıp Johnny'nin üzerine örtmek için bir şeyler aradı. Sonra ön penceredeki 9üneşten solmuş yeşil perdelerden birini çıkardı. Geçici bir kefen görevini yapabiliirdi bu. Daniel, Johnny'nin yanına gitti.

Arkadaşının çok acı çektiği belliydi. Zencinin bir kolu gövdesinin altında kalmıştı. Yüzü, pıhtılaşmaya başlamış kanlardan oluşan bir gölcüğün içindeydi. Vücudu henüz katılaşmamıştı.

Daniel, Johnny'yi usulca çevirdi. Arkadaşının suratını görünce irkildi. Çünkü kurşun zencinin sağ kaşından çıkmıştı. Daniel, perdenin ucuyla ölünün yüzünü sildi. Sonra da onu arkası üstü, doğru dürüst yatırdı.

Johnny, sol elini ceketinin içine sokmuş, yumruğunu da iyice sıkmıştı. Daniel arkadaşının avcundaki kağıdı farkedince iyice meraklandı. Parmaklarını açıp kağıdı aldı.

Ayağa kalkarak masaya gitti. Kâğıdı üzerine yaydı. Ve hemen Johnny'nin kâğıda kanıyla bir şeyler yazmış olduğunu farkederek ürperdi.

NJNC. Harfler çocuksu ve biçimsizdi. Etrafa bulaşmışlardı ve kolaylıkla okunamıyorlardı. Bu harflerden bir anlam da çıkmıyordu. Belki bu J harfi aslında bir l'ydı. Daniel yazıyı inceledi.

NINC. Ama mesajın anlamını yine de kavrayamadı. Ya bunun bir anlamı yoktu ya da yalnızca ölmekte olan bir insan için önemi vardı.

Daniel birdenbire bilinç altında bir şeyin kıpırdandığını sezdi; yüzeye çıkmaya çalışıyordu.

Gözlerini yumarak bekledi. O şey, yüzeye yaklaşıyordu. Denizin yüzeyinin hemen aşağısında yüzen bir köpekbalığı gibi.

NINC...

Daniel gözlerini açtı ve bakışlarını yere dikmiş olduğunu farketti. Yerde hem kendisinin, hem de katilin bıraktığı kanlı ayak izleri vardı, Biyoloji uzmanının onları düşündüğü yoktu. O yalnızca Johnny'nin geride bıraktığı o esrarlı, tek sözcüğün anlamını kavramaya çalışıyordu.

Sonra gözlerinin ayak izlerinden birine dikili olduklarının farkına vardı. Sinirleri birdenbire geriliverdi. Ayak izi balık sırtı gibiydi.

NİNC! Bu sözcük kafasında yankılandı. Sonra o ayak izi kelimeyi biraz değiştirdi. NİNG!

«Johnny, NİNG yazmaya çalışmış!» Daniel şok geçirdiği için buz gibi kesilerek titremeye başladı. «Elçi Ning. Ning Cheng Gong. Bu mümkün mü?» Ama o kanlı ayak izi imkânsız da kanıtlıyordu. «Ning, Johnny vurulduktan sonra buraya geldi. Ning buradan ayrıldığı zaman her şeyin yolunda olduğunu iddia etti ama yalan söylüyordu...» Daniel birdenbire başka bir şeyi hatırlayarak durakladı.

«Mavi pamuklu pantolonun paçasındaki kan. Ning'in ayakkabısının tabanının bıraktığı izler. Ve kan... Johnny'nin kanı.» Sonunda Daniel, öfkesini üzerinde yoğunlaştırabileceği bir hedef bulmuştu. Ama bu kez duyduğu soğuk ve yapıcı bir öfkeydi. Biyoloji uzmanı polisin notu bulması için tekrar arkadaşını eline sıkıştırdı. Sonra da yeşil perdeyi ölünün üzerine örttü.

Özellikle Johnny'nin parçalanmış kafasına. Sonra doğrularak birkaç saniye öylece kaldı...

«O köpeği senin için yakalayacağım, eski dost. Sen, Maviş ve çocuklar için! Yemin ediyorum, Johnny. Dostluğumuzun anısına yemin ediyorum!» Sonra tüfeği kaparak odadan fırladı.

Kamyonete doğru koştu. Jock kendisini bekliyordu.

Daniel, taşıta ulaşıncaya kadar geçen o kısa sürede son birkaç ayrıntıyı daha hatırladı. Cheng, Daniel'in Chiwewe de daha fazla kalacağını sandığı için telaşlanmış, onun gideceğini öğrendiği zaman da rahatlamıştı.

Biyoloji doktoru geriye yanmış fildişi deposuna ve çamurdaki lastik izlerine baktı. Plan zekice yapılmıştı ve basitti. Polisler çetenin peşine takılırken, fildişi parka ait kamyonlarla götürülecekti.

Daniel, kamyonlarla yolda karşılaştığı zaman Gomo'nun ve diğer adamın somurttuklarını hatırladı. Anormal bir biçimde davranmışlardı. Ama şimdi durum anlaşılıyordu. Adamların taşıtlarında çalınmış fildişiler vardı. Demek onun için öyle tuhaf davranmışlardı!

Daniel, direksiyona geçip Jock'a da taşıta binmesini emretti. O arada saatine de göz attı. Hemen hemen on olmuştu. Yani Cheng'le kamyonlara rastlayalı aradan yaklaşık dört saat geçmişti.

«Onlar ana karayoluna çıkarak ortadan kayboluncaya kadar konvoyu yetişebilir miyim? Ama bu baskını çok iyi planlamışlar. Hem kaçış yolunu ve hem de fildişilerini nasıl saklayacaklarını düşünmüş olmalılar!» Gaza bastı. «Bu işten yakanızı kurtaramayacaksınız, pis köpekler!»

Son yağmurun suları yoldaki toprakları sürüklemişti. Bu yüzden Çok derin çukurlar oluşmuş, iri kayalar ortaya çıkmıştı. Daniel bütün bunlara aldırmadan kamyoneti hızla sürüyordu.

Jock paneldeki tutamağı sıkıca kavrayarak, «Yavaşla, Danny!» dedi. «Kahretsın! İkimizi de öldüreceksin! Nereye gidiyoruz? Acelen ne?»

Daniel olanları kısaca özetledi.

Jock, «Bir elçiye dokunamazsın,» diye hatırlattı. «Yanıldığın anlaşıldığı takdirde seni mahvederler.»

Daniel kesin bir tavırla, «Yanılmıyorum,» dedi. «Bir kere Johnny'nin mesajı var. Sonra sezgilerim

bana yanılmadığımı söylüyorlar.»

Yokuştan indikleri zaman vadinin sulara gömülmüş olduğunu gördüler. Doktor yavaşlayıp farların ışığında ileriye doğru baktı.

Jock endişeyle, «Buradan geçemezsin!» diye bağırdı.

Daniel, motoru durdurmadan aşağıya atladı. Çamur bileklerine kadar geliyordu. İleride seller delice bir hızla akmaktaydılar. Daniel, yandaki ağaçlardan birinin dalına tutunarak suya girdi.

Akıntı öyle şiddetliydi ki, az kalsın sürükleniyordu. Ama yine de ortalara kadar gitti. Su burada alt kaburgalarına kadar geliyordu. Sudan çıkıp taşıta döndü. Yerine geçerken, «Araba oradan geçebilecek,» dedi.

Jock patladı. «Sen çıldırmışsın! Ben o suya girmem.»

«Güzel! Çok güzel! Kamyonetten inmek için iki saniyen var.» Daniel'in sesi haşındı.

Jock haykırdı. «Beni burada bırakamazsın! Etraf aslan dolu! Ben ne yaparım?»

«Bu senin problemin, ahbap. Geliyor musun, yoksa gelmiyor musun?»

Jock boyun eğerek koltuğunun iki yanını kavradı. «Pekâlâ! İkimizi de şu suda boğ bakalım.»

Daniel, kamyoneti ağır ağır sürerek suya girdi. Biraz ilerlediler. Artık kapıların altından içeri sular sızıyordu. Petrolle işleyen bir motor duraklardı. Ama büyük diesel hâlâ çalışıyordu.

Jock, «Sen gerçekten çıldırmışsın!» diye bağırp ayaklarını havaya kaldırdı.

Sular derinleşirken taşıtın içindeki hava kaçmaya ve kamyonet batmaya başladı.

Jock paniğe kapıldı o zaman. «Ben iniyorum.» Kapıya yüklendi ma açamadı. «Kımıldamıyor!»

Suların basıncı kapıyı açmasını engelliyordu.

Daniel, tekerleklerin yere değdiğini hissetti. Sel onları karşı tarafa doğru sürüklemişti. Motor hâlâ çalışıyordu. Ekzos ve filtrenin ucu taşıtın tavanındaydı. Daniel, böyle durumları hesaba katarak bu değişikliği yaptırtmıştı.

Daniel kamyonete, «Haydi, sevgilim,» diye yalvardı. «Bizi buradan çıkar.»

Araç sarsıldı. Sonra lastikler toprağı kavradı ve kamyonet sarsılarak sulardan çıktı. Yüzeye ulaşan bir denizaltı gibi her tarafından sular akıyordu. Hızla mopane ormanına doğru giderlerken diesel motor zaferle homurdandı.

Jock, «Yaşıyorum...» diye fısıldadı. «Çok şükür!»

Artık Mana Gölcükleri'ne giden yola doğru ilerliyorlardı.

Jock endişeyle, «Daha böyle birkaç selle karşılaşacak mıyız?» diye sordu. Daniel de Johnny'nin ölümünden beri ilk kez gülümsedi. Ama haşince bir tebessümdü bu.

«Dört-beş tanesiyle... Bu bir Pazar gezintisi sayılır. Seller önemli değil.» Daniel saatine baktı.

Cheng ve kamyonlar onlardan dört saat ilerideydiler. Herhalde vadiyi de orayı seller basmadan önce aşmışlardı. Mopane ağaçlarının altında topraklar yağmur yüzünden erimiş çikolata-ya dönüşmüşlerdi. Pek çok araç bu ıslak kara pamuk toprağına saplanmıştı. Kamyonet kayıyor ve geride derin yapışkan izler bırakıyordu.

Daniel bir süre sonra Jock'u, «Bir nehre daha geliyoruz,» diye uyardı. «Can yeleğini giysen iyi

olur.»

«Deminki gibiye buna dayanamam.» Kameraman, doktora döndü. Rengi iyice uçmuştu. «Söz veriyorum. 'Meryeme Selam' duasını on kez okuyacağım. 'Babamızın,' duasını da elli kez...»

Taşıtın farları sudaki geçiş yerini aydınlatırken Daniel, «Ücret uygun,» dedi. «Buradan kolaylıkla geçeceğiz.»

Afrika'da seller kabardıkları gibi yine birdenbire alçalırlardı. Yağ-mur hemen hemen iki saat önce durmuş, sular da çekilmeye başlamış-ll- Taşıt kolaylıkla karşıya geçti.

Daniel, «İşte duanın gücü...» diye mırıldandı. «Devam et, Jock. Sonunda sen de iman edenlerden olacaksın.»

Ondan sonraki nehrin suları daha da alçaktı. Daniel kırk dakika sonra arabayı Mana Gölcükleri Kampı'nda, müdürün evinin önünde durdurdu. Jock, kornaya basarken doktor da kapıyı yumruklamaya başladı.

Müdür sendeleyerek verandaya çıktı. Ayağında yalnızca külotu vardı. Shona dilinde «Kim o?» diye bağırdı. «Kahretsin! Ne oluyor?» İsaac Mtwetwe adında kırk yaşlarında, ince, kaslı vücutlu bir adamdı.

Daniel seslendi. «İsaac! Benim! Korkunç bir şey oldu. Çabuk ol. Yapman gereken işler var.» «Danny?» İsaac, kamyonetin farları gözünü aldığı için elini kaldırdı. «Danny, sen misin?» Sonra elindeki fenerin ışığını Daniel'in suratına tuttu. «Ne var? Ne oldu?»

«İzinsiz avlanan silahlı bir çete Chiwewe Kampı'nı bastı.» Dainel, Shona dilini çok iyi konuşuyordu. «Johnny Nzou'yu, ailesini ve kampta çalışanların hepsini de öldürdüler.»

«Aman Tanrım!» İsaac'ın bütün uykusu açıldı.

Daniel konuşmasını sürdürdü. «Bence onlar Zambiya'dan geldiler, ve herhalde şimdi de buradan otuz kilometre ötede Zambezi Nehrini geçmek için ilerliyorlar. Senin timi göndermelisin. Çetenin yolunu kes-meliler.»

Biyoloji doktoru, İsaac'a çabucak öğrendiği diğer şeyleri de açıkladı. Çetedeekilerin tahmini sayısı, silahları, Chiwewe'den ayrıldıkları saat, seçtikleri yol ve ilerleme hızları. Daniel sonra, «Chiwewe'den Harare'ye giden frigorifik kamyonlar buradan geçtiler mi?» diye sordu.

İsaac, başını salladı. «Evet. Sekize doğru. Nehirler taşmadan hemen önce. Yanlarında bir yabancı da vardı. Mavi Mercedes'li bir Çinli. Kamyonlardan biri onu çekiyordu. Araba çamurda ilerleyemiyordu» İsaac konuşurken giyinmeye başlamıştı. «Ne yapacaksın, Danny? Johnny Nzou'nun senin arkadaşın olduğunu biliyorum. Bizimle gelersen o köpeklerden hesap sorma fırsatı da bulabilirsin.» Daniel'le İsaac savaşta karşı karşıya gelmişlerdi ama zenci onun nasıl biri olduğunu biliyordu.

Fakat Daniel, «Hayır!» der gibi başını salladı. «Kamyonlarla o Mercedes'in peşinden gideceğim.» İsaac şaşkın şaşkın, «Anlayamadım...» dedi.

«İşin iç yüzünü şimdi açıklayamam. Ama bütün bunlar Johnny'nin öldürülmesiyle ilgili. Bana güven.» Biyoloji doktoru, İsaac'a fildişi ve Elçi Ning'den söz edemezdi. Elinde kanıt yoktu.

«Bana güven,» diye tekrarlardı.

isaac, «Pekâlâ, Danny,» diye başını salladı. «Sana söz veriyorum, o köpekleri nehrin karşı tarafına geçmeden senin için yakalayacağım. Sen git, gerekeni yap.»

Daniel, İsaac'ı Zambezi Nehri'nin kıyısında bıraktı. Zenci korucularını altı metre boyundaki hızlı saldırı motoruna bindiriyordu. Biyoloji uzmanı karanlık gecede batıya doğru ilerledi. Zambezi'ye paralel olan izleri takip ediyordu. Kamyonlardan birinin hâlâ Mercedes'i çektiği belliydi. Çekme halatının çamurda izleri kalmıştı. Daniel, memnun memnun, bu çekme işi onları iyice ağırlaştırmıştır, diye düşünüyordu. Herhalde konvoyla hızla yaklaşıyorum. Artık her an Mercedes'in stop lambalarının karanlıkların arasında belirmesini bekliyordu. Heyecanla ileriye bakarken bir ara eğilerek iki koltuk arasına dayanmış olan AK47'ye dokundu.

Jock onun bu hareketini farketmişti. Usulca adamı uyardı. «Budalaca bir şey yapmaya kalkışma, Danny. Elinde hiç kanıt yok. Kuşkulandığın için elçinin kafasını uçuramazsın. Biraz sakinleş.»

Ama galiba konvoyun, Daniel'in sandığından daha gerisindeydiler. Ancak geceyarısından sonra kavşağa vardılar. Daniel el fenerini alıp yere atladı. Herhalde konvoy güneye, Harare'ye giden yola sapmıştır. Hükümete ait taze av eti ve fildişi yüklü iki dev kamyonu hem Zimbabve, hem de Zambiya gümrüklerinden geçirmeye kalkışmış olamazlardı. Hatırı sayılacak bir rüşvet bile bunu sağlayamazdı.

Daniel toprağa bakar bakmaz yanılmamış olduğunu da anladı. Kamyonların ve Mercedes'in lastiklerine kara çamurlar bulaşmıştı ve asfaltın üzerinde belirli izler bırakmışlardı.

Daniel, yeniden direksiyona geçti. «Güneye... Onlar güneye doğru gidiyorlar. Ve her geçen dakika konvoyla biraz daha yaklaşıyoruz.» Gaza bastı. Artık uçarcasına gidiyorlardı. İri lastikler iniltiye benzeyen sesler çıkarıyordu.

Daniel, «Çok uzaklarda olamazlar,» diye mırıldandı ve aynı anda ilerideki farların ışığını gördü.

Yine AK47'nin dipçiğine dokundu. Jock endişeyle baktı. ;

«Tanrı aşkına, Danny! Bir cinayete suç ortağı olmak istemiyorum. Chikurubu hapisanesinin beş yıldızlı otellere hiç benzemediğini söylüyorlar.»

Farlar yaklaşıyordu. Daniel, kamyonetin güçlü projektörlerini yaktı. Sonra da hayalkırıklığına uğradığı için bağırdı. Projektörün ışığında beyaz kamyonu göreceğini sanmıştı. Ama şimdi karşısında o zamana kadar görmediği bir taşıt vardı. Yirmi tonluk dev bir MAC kamyonuydu bu.

Arkaya yeşil muşamba örtülmüş ve bu iplerle sıkıca bağlanmıştı. Kuzeye Chirundu Köprüsü'ne doğru gittiği anlaşılan taşıt yolun kenarına çekilmişti. Üç adam yere inmiş, muşambayı yerinde tutan ipleri düzeltiyorlardı. Projektörün ışığı onları aydınlattığı zaman donmuş gibi durdular.

Dikkatle yaklaşan kamyonete baktılar.

Adamlardan ikisi siyah Afrikalıydı. Rengi soluk tulumlar giymişlerdi. Üçüncü adam haki bir safari kılığı giymişti ve kendinden emin bir duruşu vardı. Cildi esmerdi ama sakalı ve beyaz bir sarığı vardı. Daniel gruba yaklaştıkları zaman adamın bir Sih olduğunu anladı. Sakalını dikkatle kıvrıp, türbanının kıvrımlarının içine sokmuştu.

Daniel, taşıtı kamyonun yanında durdurduğu zaman Sih iki Afrikalıya sert sert bir şeyler söyledi.

Sonra üçü de dönerek hızla ilerlediler ve kamyonun önüne bindiler.

Daniel, «Bir dakika!» diye bağırp kamyonetten atladı. «Sizinle konuşmak istiyorum.» Sih direksiyonun başına geçmişti bile. Biyoloji uzmanı telaşla tekrarladı. «Bir dakika!»

Sih, yukarıdaki camdan uzanarak aşağıya, Daniel'e baktı. «Evet? Ne var?»

Daniel, «Sizi rahatsız ettiğim için üzgünüm,» dedi. «Yolda iki büyük beyaz kamyonun yanından geçtiniz mi?» Sih, cevap vermeden süzdü.

Daniel ekledi. «Çok büyük kamyonlar... Birlikte gidiyorlar. Belki yanlarında bir de mavi Mercedes var.»

Sih başını içeri çekerek Afrikalılara Daniel'in anlayamadığı bir lehçeyle bir şeyler söyledi.

Doktor sabırsızca sorusunun cevabını beklerken, kamyonun kapısındaki şirket adını farketti.

«Chetti Singh Komandit Şirketi

İthalat ve İhracat

P.K. 52 -Lilongwe Malawi.»

Malawi, kendisinden çok daha büyük olan Zambiya, Tanzania ve Mozambik'in arasına sıkışmış, küçük, bağımsız bir ülkeydi. Dağlar, nehirler ve göllerle dolu bir yerdi.

Seksenlik bir ihtiyar olan Diktatör Hastings Banda yönetiyordu ülkeyi.

Daniel, «Bay Singh,» diye seslendi. «İşim çok acele! Lütfen bana o kamyonları görüp görmediğinizi söyleyin!»

Sih, başını telaşla tekrar camdan uzattı. «Adımı nereden biliyorsunuz?» Daniel kapıdaki yazıyı işaret etti. Chetti Singh rahatladı. «Ah, siz çok dikkatli ve bilgili bir insansınız. Evet, adamlarım bana iki kamyonun bir saat önce yanımızdan geçtiğini hatırlattılar. Güneye doğru gidiyorlardı.

Ama Mercedes yoktu. Bu önemli noktadan çok eminim. Hayır, Mercedes yoktu. Kesinlikle.»

Motoru çalıştırdı. «Size hizmet edebildiğim için seviniyorum. Ama benim de çok acelem var.

Lilongwe'ye, evime dönmeliyim. Hoşçakalın, dostum. Güvenle yolculuk yapın ve istediğiniz yere mutlulukla erişin.» Elini neşeyle sallayarak gaza bastı.

Adamın bu şen tavırları Daniel'e pek yapmacıklıymış gibi geldi. Kamyon homurdanarak yanından geçerken çelik tirizlerden birini yakaladı. Ve kendisini yukarı çekerek kamyonun arkasındaki basamağa çıktı-Kendi kamyonetinin farları taşıtı iyice aydınlatıyordu. Daniel, çelik tirizlerin arasından içeri baktı. Kamyona sürüyle çuval yüklenmişti. Üzerinde, «Kuru balık,»

yazılıydı, «Üretim yeri...» Bu ad gözükmüyordu ama burnu çuvallarda balık olduğunu doğruluyordu. Yarı çürümüş balıkların kokusu dayanılacak gibi değildi çünkü. Kamyon hızlanırken doktor da yere atladı. Bir süre taşıtın peşinden koştu. Sonra da durup gitgide Yaklaşan stop lambalarına baktı.

Önsezileri ona bu işin içinde pis bir iş olduğunu fısıldıyordu. Giden I kamyondaki balıklar kadar pis kokulu bir iş hem de... Ama ne yapabilirdi ki? Düşünmeye çalıştı. Onu hâlâ güneye doğru giden iki frigorifik kamyonla Mercedes'indeki Ning ilgilendiriyordu. Sih ise homurdanmıyordu.

MAC kamyonuna binmiş Kuzeye doğru gidiyordu. Onların aralarında bir bağ olduğunu kanıtlayaydı bile yine de iki grubu birden izleyemezdi. Zaten böyle bir bağ olduğunu da kanıtlayamazdı.

Daniel, «Chetti Singh,» diye tekrarlayarak posta kutusu numarasını ezberledi. Sonra da kamyonete koştu.

Jock, «O kimdi?» diye sordu. «Ne dedi?»

«Kamyonların bir saat önce güneye doğru gittiklerini görmüş. Biz de onları izleyeceğiz.» Daniel gaza bastı. Yine uçarcasına ilerlemeye başladılar. Bu hız Jock'un hiç hoşuna gitmemişti. Yüz hatları endişeyle gerilmişti kameramanın. Yan yan doktora bakıyordu, itiraz etmeye hazırlanıyor, sonra da bundan vazgeçiyor gibiydi.

Yol dönemeçliydi. Daniel, bir virajı alırken birdenbire kamyonlardan birini gördü. Yolun ortasından ağır ağır gidiyordu. Daniel'in onun yanından geçmesi imkânsızdı.

Daniel kornaya bastı ve taşıtın yana çekilmesi için projektörlerini yakıp söndürdü. Ama kamyonun şoförü aldırmadı bile.

Biyoloji uzmanı öfkeyle, «Yana çekil, katil köpek,» diye homurdan-j di. Yine kornaya bastı.

Jock, «Kendine hâkim ol, Danny,» diye yalvardı. «Kontrolünü kaybediyorsun. Biraz sakın ol.»

Daniel, kamyoneti yolun kenarına doğru sürerek yine korna çaldı. Şimdi yandaki aynayı görebiliyordu. Şoförün suratı yansıyor.

Direksiyondaki Gomo'ydu. Aynadan Daniel'i izliyor ama ona yol da vermiyordu. Karmakarışık duygulan suratına vurmuştu: Korku, öfke, suçluluk ve acı bir çaresizlik. Yolu bilerek kapıyordu.

Bir sağa bir sola gidiyor, virajları açıktan alıyordu.

Daniel, Jock'a öfkeyle, «Kamyonette bizim olduğumuzu biliyor,» dedi. «Chiwewe'ye gittiğimizi ve o kanlı olayı gördüğümüzü de. Ondan kuşkulandığımızın farkında. O yüzden bizi kendisine yaklaştırmamaya çalışıyor.»

«Haydi, Danny. Bütün bunlar senin kafandan uydurduğun şeyler. Adamın böyle davranmasının on tane nedeni olabilir. Ve ben bu çılgınca işe karıştırılmak da istemiyorum.»

Daniel, «Çok geç, dostum,» diye homurdandı, «Sen bu işe karıştın bile»

Biyoloji uzmanı kamyoneti diğer taraftan hızla sürdü ve dev taşıtın önüne doğru çıktı. O arada elini kaldırıp Gomo'ya durmasını da işaret etti. Zenci başını salladı emri yerine getireceğini belirtti. Ama sonra birdenbire direksiyonu çevirerek kamyonete vurdu.

Daha hafif olan taşıt yana doğru kaydı. Biraz ileride derin bir uçurum vardı. Daniel, direksiyona hâkim olmaya çalışırken az kalsın sol elinin baş parmağı çıkıyordu. Ama sonunda kamyoneti durdurmayı başardı. Sakatlanan elini ovuştururken can acısından gözleri yaşardı. Frigorifik kamyon ise o arada beş yüz metre uzaklaşmış, hızla gidiyordu.

Daniel tekrar gaza basarak taşıtı yola indirdi. Kamyonetin yanı iyice sıyrılmış, boyanın altındaki maden ortaya çıkmıştı.

Biyoloji doktoru öfkeyle kameramanına döndü. «Pekâlâ! Daha başka kanıt istiyor musun? Adam bizi bile uçurumdan aşağıya yuvarlamaya çalıştı. Gomo denilen o köpek suçlu!»

Beyaz kamyon dönemeçte gözden kaybolmuştu. Daniel taşıtının hızını artırdı. «Gomo, onun önüne geçmemize izin vermeyecek. O kamyonu atlayıp alçağı taşıttan indireceğim.»

Jock, «Ben bu işe karışmak istemiyorum,» diye söylendi. «Kahretsin! Bu işi artık polise bırak!»

Daniel kameramanın itirazlarına aldırmadı bile, iyice gaza bastı. Virajı aldıkları zaman kamyonun yalnızca birkaç yüz metre ileride olduğunu gördüler. Aralarındaki açıklık hızla kapanmaya başladı.

Daniel kamyonu iyice inceledi. Arkadaki çift kanatlı kapı sıkıca kapatılmıştı. Yandaki çelik merdivenden taşıtın tepesine çıkılıyordu. Jock'a, «O merdivenden çıkacağım,» dedi. «Ben atlar

atlamaz sen buraya kay ve direksiyona hâkim ol.»

«Bunu yapacak değilim. Sana'söyledim. Bu kadarı yeter artık! Ben bu işte yokum!»

«İyi ya.» Daniel, Jock'a bakmadı bile. «Direksiyona dokunma o hal de! Bırak kamyonet bir yere çarpsın. Sen içindeyken tabii. Bu dünyadan bir ahmak daha azalmış, kimin umrunda.»

Daniel iki araç arasındaki uzaklığı saptamaya çalışıyordu. Sonra kapıyı açtı. Direksiyonu tek eliyle tutuyordu artık. Dışarıya sarktı. Jock'a «Tamam, araba senin,» diye haykırıp kamyonetin tepesine çıktı. Baş parmağındaki sancıyı unutmuştu. Gomo aynı anda kamyonete yol vermemek için sağa doğru gitti. İki taşıt birbirlerine yaklaşırlarken Daniel atladı. Yandaki çelik merdivenin alt basamağını yakaladı ve kendisini yukarı çekti.

Gözü bir an Jock'a kaydı. Yüzü bembeyaz kesilmiş ve ter içinde kalmış olan kameraman direksiyonu kavramıştı. Sonra hızı kesti ve kamyoneti yolun kenarına doğru sürerek durdurdu.

Daniel, bir maymun çevikliğiyle dar çelik merdivene tırmandı. Kamyonun tepesinde, tam ortada havalandırma aygıtının ağzı vardı, iki tarafa, tutunmak için alçak parmaklıklar takılmıştı. Daniel, dizleriyle avuçlarının üzerinde sürünerek ilerledi. Kamyon bir virajı dönerken yerinden fırlamamak için parmaklığa tutunuyordu. Şoför yerine ancak beş dakikada ulaşabildi. Gomo'nun onun kamyonun tepesine tırmandığını görmediğinden emindi. Kamyonun arka kısmının yüksekliği onun geriye iyice görmesini engelliyordu. Herhalde artık Daniel'in cesaretinin kırıldığını ve o yüzden de geride kaldığını sanıyordu.

Daniel usul usul yan tarafa gidip aşağıya baktı. Yandan uzanan sağlam aynaya tutunabilirdi.

Daha aşağıda da bir basamak vardı. Yandan kayıp aynayı yakaladı. Bir an ayakları havada sallandı ama Daniel sonra geniş çelik basamağa basmayı başardı. Şimdi aynaya sıkıca tutunmuş, içeri bakıyordu.

Gomo hayretle ona doğru dönerek bir şeyler haykırdı. Kapıyı kitle-meye çabaladı ama ulaşamadı. Kamyon hızla yana kaydı, az kalsın yoldan çıkıyordu. Gomo çaresizce tekrar direksiyonunu yakalamak zorunda kaldı.

Daniel yan kapıyı açıp kendisini içeri attı. Kanapeye yuvarlandı Gomo da yüzüne yumruğu indirdi. Yumruk doktorun sol gözünün altına geldi ve adam bir an sersemledi. Sonra kendisini topladı ve freni çekti.

Lastikler iniltiye benzer sesler çıkarırlarken kamyon da sarsıldı. Gomo öne doğru fırladı, direksiyon göğsüne geldi. Başını ön cama çarptı. Camda yıldız gibi çatlaklar belirdi. Gomo yarı baygın haldeydi.. Taşıt durduğu zaman Daniel, korucuyu omuzlarından kavrayıp dışarı itti.

Gomo, bir buçuk metre yükseklikten yere yuvarlanarak diz üstü düştü. Alnının tam ortasında incir büyüklüğünde ve renginde bir yumru vardı şimdi.

Daniel de aşağıya atlayarak Gomo'yu üniforma ceketinin yakasından yakaladı. «Pekâlâ...»

Yakayı kıvırmaya başladı. «Johnny Nzou ve ailesini sen öldürdün.»

Gomo'nun suratı, yaka, boğazını sıkmaya başladığı için şişmeye ve morarmaya başladı. «Doktor, lütfen... Anlamıyorum. Bunu neden yapıyorsunuz?» Sesi bir iniltiye dönüşmüştü.

«Seni yalancı köpek. Sen suçlu...»

Gomo elini ceketinin altına attı. Kemerindeki kına hayvan derilerini yüzmek için kullandığı bıçağı

sokmuştu. Hızla çekerken, Daniel de hemen geriye doğru sıçradı. Tam zamanında davranmıştı. Gomo'nun bıçağı doktorun gömleğini aşağıdan yukarıya doğru kesiverdi. Bıçağın ucu kaburgalarının üzerini de çizmişti.

Gomo ayağa kalktı. Bıçağı aşağıda tutuyordu. «Seni öldüreceğim!» Kendisini toplamak için başını salladı «Seni öldüreceğim, beyaz köpek!» Bıçağı sallarken Daniel geri sıçradı. Gomo boğuk bir kahkaha attı. «Evet, sıçra bakalım beyaz şebek! Kaç, kaç, küçük beyaz maymun!»

Biyoloji doktoru gerilerken, ayağı bir şeye takılmış gibi sendeledi-Zenci eline bir fırsat geçtiğini sanıp atıldı. «Tamam!» Ama Daniel, yerden bir avuç çakıl almıştı. Onları Gomo'nun suratına fırlattı. Zenci gözle-r|ni korumak için ellerini kaldırırken Daniel de onun sağ bileğini kavrayıp büktü. Sonra Gomo'nun bıçak tutan elini hızla kamyona çarptı. 'Çak zencinin uyuşan parmaklarının arasından düştü. Biyoloji uzmanı 12'y'e zencinin bacaklarının arasına vurdu. Sonra da Gomo'ya çelme takarak yolun kenarındaki hendeğe sırt üstü devirdi. Gomo daha kendisini toplayıp yerinden fırlayamadan Daniel bıçağı kaptı ve adamın tepesine dikildi. Bıçağı Gomo'nun gırtlığına dayadı ve hafifçe batırdı. Yumuşak deri çizildi ve bir tek damla kan parlak çelik bıçağa düştü.

Daniel boğuk bir sesle, «Kımıldama,» dedi. «Yoksa kursağını deşerim, katil köpek!» Adam ancak birkaç saniye sonra düzgünce solumaya başlayabildi. «Pekâlâ. Şimdi ayağa kalk. Yavaş yavaş.»

Gomo ayağa kalktı. Ellerini zedelenen cinsel organına bastırmıştı. Daniel, onu kamyona dayanmaya zorladı. Bıçağı zencinin boynundan hâlâ çekmemişti.

Doktor, «Taşıtında fildişi var,» diye adamı suçladı. «Şu kamyona bir bakalım.»

Gomo fısıldadı. «Hayır... Fildişi yok. Ne istediğini bilmiyorum. Sen çıldırmışsın, be adam.»

Daniel, «Kamyonun anahtarları nerede?» diye sordu. Gomo, başını kımıldatmadan gözlerini ona doğru kaydırdı.

«Cebimde.»

Biyoloji doktoru emretti. «Ağır ağır dön. Kamyonun yan tarafına doğru.»

Gomo emri yerine getirirken Daniel, kolunu arkadan adamın boy-i nuna doladı ve onu hızla ileri itti. Zencinin başı kamyonun çelik yanına' çarptı. Gomo can acısıyla bağırdı. Daniel adamın kulağına, «Bana bunu tekrar yapma fırsatını sağlamalısın...» diye fısıldadı. «Domuz sesine benzeyen feryatların kulağıma müzik gibi geliyor.» Bıçağı, zencinin arkasına, tam böbreklerinin hizasına dayadı. «Anahtarları ver.» Bıçakla adamı dürttü. Gomo elini cebine sokup bir anahtar destesi çıkardı. Daniel, elini adamın boynundan çekmeden onu kamyonun arkasına doğru götürdü. «Kilidi aç,» diye homurdandı, Gomo, anahtarı kilide sokarak kolaylıkla çevirdi. Daniel tekrar emretti. «Şimdi belindeki kelepçeyi çıkar." İzinsiz avlanan kimseleri yakalamakla görevli olan bütün korucularda kelepçe vardı. Biyoloji doktoru, zenciye, «Kelepçelerden birini sağ bileğine geçir,» dedi. «Anahtarı da bana ver.»

Bileğinden kelepçe sallanan Gomo anahtarı omzunun üzerinden uzattı. Daniel, anahtarı alıp cebine attı. Sonra da kelepçenin diğer bileğine taktı.'

Hâini kamyondaki çelik bir halkaya geçirdi. Gomo'yu bırakarak kamyonun Çift kanatlı arka kapısını açtı.

İçeriden buz gibi bir hava dışarıya yayıldı. Fil etinin pis kokusu da öyle. Daniel içeri atlayıp ışığı yaktı. Yukarıdaki çengellerden beyaz yağlı etler sarkıyordu. Tonlarca et vardı burada. Kalyon öyle

tıkabasa doldurulmuştu ki, Daniel ancak ön sıraları görebiliyordu. Diz üstü çöküp altlarındaki dar yere baktı. Ama oraya yalnızca kanlar damlamıştı, hepsi o kadar.

Daniel birdenbire umutsuzluğa kapıldı. Sarkan etlerin altında yığınla fildişi bulacağını sanmıştı.

Ayağa kalkarak daha derinlere gitmeye çalıştı. Soğuk soluğunu kesiyor, ona değen donmuş etler midesini bulandırıyor. Ama yine de arkaya doğru gitti. Gizli bir bölme arıyordu.

Daniel geri döndüğü zaman Gomo sevinçle bağırdı. «Fildişi yok! Beni dinle, fildişi yok!

Hükümetin kamyonuna izinsiz girdin. Beni dövdün. Artık başın dertte, beyaz çocuk!»

Daniel, «Seninle işimiz bitmedi,» dedi. «Sen bana kısa bir şarkı söy-leyinceye kadar da bitmeyecek. Bana o Çinlinin fildişini ne yaptığını söyleyeceksin!»

Gomo, «Fildişi yok,» diye tekrarladı. Ama Daniel, onu omzundan yakalayarak çevirdi.

Kelepçeyi kamyondaki halkadan çıkardı. Gomo'nun ellerini arkasına çekip kelepçenin diğer halkasını da öbür bileğine geçirdi. Öfkeyle, «Pekâlâ, ahbap,» diye homurdandı. «Şimdi çalışabileceğimiz kadar ışık olan bir yere gidelim.» Gomo'nun ellerini adamın kürek kemiklerinin arasına kadar kaldırarak onu kamyonun önüne götürdü. Adamı farların arama, ön tampona bağladı. Elleri geride olan Gomo hiçbir şey yapacak halde değildi.

Biyoloji doktoru usulca, «Johnny Nzou benim arkadaşımdı,» dedi. "Onun karısının ve küçük kızlarının ırzına geçtiniz. Oğlunun kafasını duvara vura vura beynini akıttınız. Johnny'i vurdunuz..."

Gomo, «Hayır, hayır,» diye haykırdı. «Ben öyle şeyler yapmadım! Ben kimseyi öldürmedim! Fildişi de yok, öldürmek de...»

Daniel, Gomo hiçbir şey söylememiş gibi yine alçak sesle konuşmasını sürdürdü. «Canını acıtmanın bana zevk vereceğini söylediğim zaman buna inanmalısın. Her çılgılık atışında Johnny Nzou'yu hazırlayacak ve sevineceğim.»

«Ben bir şey bilmiyorum. Sen çıldırmışsın.» Daniel, bıçağı korucunun kemerinin altına sokarak, kayışı kesti. Ko|. cunun haki pantolonu kalçalarına kadar indi. Daniel, pantolonun düğ. meşini açıp bıçağı içeri soktu. «Kaç karın var, Gomo? Dört mü? Beş mi? Kaç tane?» Pantolonun belini kesti ve pantolon Gomo'nun ayak bileklerine kadar düştü. «Galiba karıların bana şu fildişi işini açıklamayı istiyorlar, Gomo. Bana Johnny Nzou'yu ve onun nasıl öldüğünü anlatmanı istiyorlar.»

Daniel, korucunun beli lastikli külotunu dizlerine kadar çekti. «Baka lım sende neler var?»

Soğuk soğuk güldü. «Galiba karıların çok mutsuz olacaklar, Gomo.» Zencinin ceketini Mapalarından tutup hızla çekti Düğmeler koparak farların aydınlattığı yerin ötesine, karanlıkların arasına fırladılar. Daniel, ceket ve gömleği zencinin omuzlarına doğru çekti. Böylece korucunun vücudu boynundan dizlerine kadar açıkta kaldı. Gomo'nun göğsü ve şişman göbeği sık, kıvrırcık kıllar içindeydi.

Daniel, «Haydi bana fildişi ve Bay Ning hakkında kısa bir şarkı söyle,» diyerek Gomo'nun penisini bıçağıyla kaldırdı.

Korucu, bıçağın soğukluğu yüzünden inleyerek gerilemeye çalıştı ama kamyonun öndeki panjurlarına dayanıp kaldı.

«Haydi, konuş Gomo. Hiç olmazsa kendi matondo'na 'elveda', de.»

Gomo, «Sen çıldırmışsın,» diye inledi. «Ne istediğini bilmiyorum.»

Daniel, «Bütün istediğim şu şeyi kökünden kesmek,» dedi.

«Ben Johnny Nzou'yu öldürmedim.» Gomo'nun sesi titriyordu. «0 işi yapan ben değilim.»

«Ya onun karısı ve kızları, Gomo? Onlara saldıran sen misin?» «Hayır, hayır! Sen çıldırmışsın! Ben öyle bir şey yapmadım...»

«Haydi, Gomo. Bütün yapmam gereken bu bıçağı biraz döndürmem. Şöyle.» Daniel bileğini ağır ağır çevirdi. Şimdi bıçağın keskin yanı yukarıya doğruydı. Gomo'nun organı bunun üzerinden sallanıyordu. Sonra deri yarıldı. Bu aslında yalnızca bir çizikti ama zenci bir çılgılık attı.

«Dur,» diye inledi. «Sana anlatacağım. Evet, pekâlâ. Sana bildiğim her şeyi açıklayacağım. Ama dur! Lütfen dur!»

Daniel zenciye teşvik etti. «İyi. Bana Chetti Singh'den söz et.» Bu adı güvenli bir tavırla söylemişti. Aslında Gomo'nun ağzını arıyordu ama Gomo doktorun oyununa kandı.

«Beni kesmezsen sana ondan da söz ederim. Lütfen beni kesme.»

«Armstrong!» Daniel bu sesi duyunca irkildi. Kamyonetinin geldiğini duymamıştı. Herhalde doktor kamyonu ararken yaklaşmıştı taşıt. Ama Jock şimdi farların yarattığı ışık gölcüğünün hemen ötesinde, karanlıkların arasında duruyordu.

«Onu bırak, Armstrong.» Jock'un sesi sert ve kararlıydı. «O adamdan uzaklaş.»

Daniel, «Sen bu işe karışma,» diye homurdandı. Ama Jock yaklaştı. Biyoloji uzmanı o zaman kameramanın elinde AK tüfeğinin olduğunu farkedip irkildi. Jock silahı şaşılacak bir ustalık ve güvenle tutuyordu.

Jock emretti. «O adamın yakasını bırak. Fazla ileri gittin. Çok fazla.»

Daniel, «O bir katil,» diye itiraz etti. «Bir suçlu.» Ama Jock karnına doğru nişan alınca gerilemek zorunda da kaldı.

Jock, «Kanıtın yok,» dedi. «Fildişi bulamadın. Elinde hiçbir şey yok.»

Daniel öfkeyle, «Bu köpek tam her şeyi itiraf ediyordu!» diye bağırdı. «Bu işe karışmasan...»

Jock da öfkeliydi. «Ona işkence yapıyordun! Bıçağı organına dayamıştın. Tabii itiraf ediyordu.

Onun da bazı hakları var. Sen bu hakları Çiğneyemezsin. Kelepçeyi aç ve onu bırak, gitsin.»

Daniel öfkesinden çılgına dönmüştü. «Ne de merhametlisin! Karşındaki bir insan değil, bir hayvan!»

Jock, «O bir insan,» diye cevap verdi. «Ona işkence yapmana engel olmalıyım. Yoksa ben de senin kadar suçlu sayılırım. On yılımı hapiste geçirmek istemiyorum. Bırak onu.»

«Önce her şeyi itiraf edecek! Yoksa testislerini keseceğim!» Daniel döndü. Gomo haykırdı.

Jock, silahı kaldırıp ateş etti. Kurşun Daniel'in başının yukarisından geçti. Doktor gürültüden sendeleyerek ellerini kulaklarına bastırdı.

«Seni uyardım, Daniel.» Jock'un suratında sert bir ifade vardı. «Kelepçenin anahtarını bana ver.»

Patlama doktoru sersemletmişti. Kameraman yeniden ateş etti. Kurşun yere, Daniel'in iki ayağının arasına saplandı. «Çok ciddiylim, Danny. Yemin ediyorum! Beni bu işe daha fazla bulaştırmadan seni öldürürüm!»

«Johnny'nin halini gördün...» Daniel, ellerini kulaklarına bastırıp başını salladı. Fakat gürültü onu geçici olarak sersemletmişti.

«Ayrıca bu adamı tehdit ettiğini de gördüm. Onu hadım edeceğini söylüyordun. Anahtarları bana ver yoksa bundan sonraki kurşunu diz kapağına yersin.» Daniel kameramanın çok ciddi olduğunu sezerek anahtarları ona attı.

Jock, «Pekâlâ, şimdi gerile,» diye emretti. Gomo'nun bileğindeki halkalardan birini açıp anahtarı zenciye verdi. Ama silahın namlusunu hâlâ doktorun karnına doğru tutuyordu.

Daniel öfkeyle küfretti. «Seni geri zekâlı budala! Bir dakika sonra her şeyi öğrenmiş olacaktım!

Johnny'yi kimin öldürdüğünü... Fildişini kimlerin çaldığını...»

Gomo, bileğindeki öbür halkayı da açtı. Sonra pantolonunu yukarı çekerek ceketinin önünü kapattı. Artık kurtulduğu için yine o kabadayıcı tavırlarını takınmıştı. «Saçmalıyor o!» Yüksek sesle, meydan okurcasına konuşuyordu. «Ben hiçbir şey söylemedim. Nzou'nun başına gelenlerden de haberim yok. Biz Chiwewe'den ayrıldığımız zaman o sağdı...»

Jock, Gomo'yu susturdu. «Pekâlâ, bunu polise anlatırsın. Seni kamyonla Harare'ye götüreceğim.

Kamyonetten kameramla çantamı getir. Ön koltukta.»

Gomo hızla kamyonete doğru gitti.

Daniel, «Dinle, Jock,» diye yalvardı. «Bana yalnızca beş dakika ver.» Ama Jock, tüfeği ona doğru salladı.

«Seninle artık hiçbir ilişkimiz kalmadı, Danny. Harare'ye varır varmaz ilk iş polise her şeyi anlatacağım. Her şeyi.»

Gomo, Jock'un eşyalarıyla döndü. «Evet,» diye haykırıyordu. «Polise bu deli beyaz köpeğin bana ne yaptığını söyle! Onlara hiç fildişi...»

Jock ona emretti. «Kamyonu bin ve motoru çalıştır.» Zenci bu isteğini yerine getirdiği zaman kameraman doktora döndü. «Üzgünüm, Danny. Artık yalnızsın. Bundan sonra benden hiç yardım bekleme. Eğer isterlerse aleyhinde tanıklık da edeceğim. Kendimi korumak zorundayım.»

Daniel, «Korkak olmamak elinde değil senin,» diye başını salladı. «Ama sen her zaman adaletten söz etmez miydin? Johnny'yle Maviş ne olacak?»

«Senin yaptığının adaletle bir ilgisi yoktu.» Jock, diesel motorun homurtusu yüzünden sesini iyice yükseltmişti. «Sen, şerif, atlı grubu ve cellat rollerini oynuyordun. Seninki adalet değil, yalnızca intikamdı. Ben bu işe bulaşmak istemiyorum. Adresimi biliyorsun. Bana olan borcunu oraya yollarsın. Hoşçakal, Danny. Dostluğumuzun böyle sona ermesine üzülüyorum.» Kamyonu bindi. «Bizi durdurmaya kalkma.» AK47'yi salladı. «Bunu kullanmasını iyi bilirim.» Kapıyı çarparak kapattı. Gomo da gaza bastı.

Daniel karanlıkların arasında yalnız kaldı. Kamyonun kırmızı mücevherlere benzeyen stop lambaları bir dönemeçte gözden kayboluncaya kadar taşıtın arkasından baktı. Tüfeğin gürültüsü yüzünden kulakları hâlâ çınılıyordu. Başı dönüyor, midesi bulanıyordu. Jock'un kamyoneti bıraktığı tarafa doğru giderken hafifçe sendeliyordu. Taşıta ulaşıp ön koltuğa çöktü. Öfkesi bir süre daha ona güç verdi. Cheng'e, suç ortaklarına, Gomo'ya ve en çok Jock'a karşı duyduğu öfke.

Kameramanın ũ işe burnunu sokması yüzünden iyice hiddetlenmişti. Sonra öfkesi. Yavaş yavaş

geçerken başının dertte olduğunu da kavramaya başladı. 'ehlikeli bir biçimde, çılgınca davranmıştı. Kanıtlamayacağı suçlamalarda bulunmuş, eşyaya zarar vermiş, bir hükümet memuruna saldırmış, ti. Onu türlü suçla itham edebilirlerdi. Ama sonra Johnny ve ailesini düşündü. O zaman kendi tehlikeli durumu önemini de kaybetti.

Acı acı, «Her şeyi öğrenmek üzereydim,» dedi doktor. «Gomo'y'a birkaç dakika daha yalnız kalabilseydim, hepsini de ele geçirecektim Johnny, katilleri neredeyse senin için yakalıyordum, dostum!»

Artık ne yapması gerektiğine karar vermek zorundaydı. Ama başı ağrıyor, mantıklı düşünmekte zorluk çekiyordu. Gomo'nun peşinden git. meşinin hiçbir yararı olmayacaktı. Korucu tehlikede olduğunu biliyordu. Ayrıca fildişini kamyondan indirmeyi de başarmıştı.

«Başka ne yapabilirim? Ning Cheng Gong'la ilgilenebilirim tabii. Bütün planın anahtarı o. Ama artık fildişi ortadan kayboldu. Geride yalnızca Johnny'nin anlamı kolay anlaşılmayan mesajı ve Çinlinin ayak izi kaldı.

«Sonra Chetti Singh de var.» Gomo, Sih'i bildiğini hemen hemen itiraf etti.

«Sonra, izinsiz avlanan o çete. Acaba isaac Mtwetwe onları Zambezi'nin geçit yerinde yakalamayı ve tutuklamayı başardı mı? İsaac, Jock gibi davranmaz. Johnny onun da arkadaşıydı.

Yakaladığı bir avcıyı nasıl konuşturacağını da bilir.»

Daniel sonunda, «Chrundi'deki polis karakolundan Mana Gölcükleri'ne telefon ederim,» diye kararını verdi ve motoru çalıştırdı. Dönerek hızla ilerlemeye başladı. Başı hâlâ ağrıyordu.

Arabayı bir ara durdurup termostaki sıcak kahvenin yardımıyla ağrı geçirici haplardan içti.

Yeniden yola çıktıktan sonra ağrısı geçmeye başladı. Daniel de böylece düşüncelerini bir düzene sokabildi.

Doktor, Chirundu'ya eriştiği zaman sabahın dördü olmuştu. Karakolda bir tek memur vardı. O da derin bir uykuya dalmıştı. Daniel adamı sarsarak zorlukla uyandırdı.

«Bir cinayeti... hayır, bir katliamı haber vermek istiyorum.» Daniel, memurun ne yapacağını bilemediğini farkederek onu komiseri çağırması, için arka taraftaki eve yolladı. Komiser karakola geldiği zaman üniformasını giymiş, tabancasını da beline takmıştı. Ama hâlâ uykuluydu.

Daniel ona ısrarla, «Harare'ye telefon edin,» dedi. «Chiwewe'ye bir timyollasınlar.»

Komiser, «Önce ifadenizi almalıyız,» diye cevap verdi.

Karakolda yazı makinesi bile yoktu. Komiser, Daniel'in anlattıklarını ağır ağır, çocuksu bir yazıyla kaydetti.

«Kahretsin! O ölümler orada yatıyorlar, komiser. Biz burada otururken katilleri de kaçıyor.»

Ama komiser sakın sakın yazı yazmayı sürdürdü. Daniel öfkesinden çıldıracaktı neredeyse.

Ancak, komiser ifadesini ağır ağır yazarken doktor da sözlerini dikkatle seçmeyi başardı.

Elçi Ning konusunda biraz kararsızdı ama sonunda Çinlinin mavi pantolonundaki kan izlerini ve ayakkabısının balık sırtı tabanını ayrıntılı bir biçimde açıkladı. Protokol bana vız gelir, diye düşünüyordu. Artık Ning konusunu araştırmak zorundalar.

Daniel, Mercedes ve frigorifik kamyonları kovalamasından söz edeceği zaman bir hayli zorluk

çekti. Olayı, başını derde sokmadan açıklaması gerekiyordu. Ning Cheng Gong'u kesinlikle suçlamaktan da kaçınmak zorundaydı.

Sonunda komisere, «Kayıp fildişi konusunda bilgileri olup olmadığını anlamak için konvoyu izledim,» diye yazdırdı. «Öndeki kamyonla Elçi Ning'e yetişemedim. Ama Karoi yolunda karşılaştığım korucu Gomo' yla konuştum, ikinci kamyonu sürüyordu. Gomo olay konusunda hiçbir bilgisi olmadığını söyleyerek, kamyonu aramama izin verdi. Taşıtta fildişi bulamadım.»

Bunu itiraf etmek onu çok kızdırıyordu ama Gomo daha sonra kendisini suçlayabilirdi. Onun için Daniel şimdiden olacakların önünü kesmek zorundaydı. «Ondan sonra en yakındaki polis karakoluna başvurmamın görevim olduğunu düşündüm. Chiwewe Müdürü, ailesi ve yanında çalışan kimselerin öldürülmüş olduklarını bildirmem gerekiyordu. Binaların yakılıp yıkıldıklarını bildirmem de.»

Daniel, sonunda ifadesini imzalarken şafak da çoktan sokmuştu. Komiser ancak ondan sonra Harare'deki polis merkezine telefon etmeye razı oldu. Arka arkaya rütbeleri daha yüksek birkaç dedektifle konuşmak zorunda kaldı. Afrika'da iş görme hızı buydu işte!.. Daniel dişlerini sıkıp, kendi kendine, «AYK,» dedi. «Afrika Yine Kazanıyor.»

Sonunda komisere Harare'den gelecek iki dedektifle birlikte Chiwewe'ye gitmesi emredildi.

Komiser, telefonu kapayarak yol hazırlığı yaparken Daniel ona, «Benim de sizinle birlikte Chiwewe'ye gelmemi istiyor musunuz?» diye sordu.

Komiser şaşırdı. Merkez ona tanık konusunda bir emir vermemiştir. Adam kaşlarını çatarak uzun süre düşündükten sonra, «Bize adresinizi ve telefon numaranızı verin,» dedi. «İhtiyacımız olursa sizi ararız.»

Daniel daha sonra Mana Gölcükleri'ni aradı. Telefona hemen İsaac Mtwetwe cevap verdi.

Biyoloji doktoru rahatlamıştı, «İsaac!» diye bağırdı. «Ne zaman döndün?»

İsaac, «Odama şimdi girdim,» dedi. «Buraya da on dakika önce döndük. Adamlarımdan biri yaralandı. Onu hemen hastahaneye göndermem gerekiyor.»

«O halde çeteyle karşılaştınız?»

«Evet, karşılaştık. Senin de söylediğin gibi, Danny, büyük bir çete bu. İpten kazıktan kurtulmuş adamlardan oluşuyor.»

Daniel heyecanla sordu. «Onlardan bazılarını sağ olarak ele geçirebildiniz mi, İsaac? Eğer geçirebildinizse o zaman her şey yolunda demektir.»

İsaac Mtwetwe saldırı teknesinin dümenindeydi. Karanlık gecede nehirden aşağıya iniyorlardı.

Müdürün adamları filika küpeştesinin altındaki güvertede paltolarına sarılmış, oturuyorlardı.

Çünkü nehirden yükselen sis çok soğuktu. Gökteki yarım ay Zambezi'nin iki yanındaki kapkara ağaçların üzerinde ışıldıyordu.

İsaac nereye gitmesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Savaş sırasında bu nehri kaç kez aşmıştı. Ian Smith'in yasa dışı rejiminin güvenlik güçlerine ve beyazların çiftliklerine baskın yapan kurtuluş savaşçılarındandı çünkü. O yüzden de izinsiz avlanan kaçakçıların bütün tekniklerini ve oyunlarını biliyordu.

Onlardan bazıları İsaac'ın savaş arkadaşlarıydılar. Ama şimdi müdürün düşmanları sayılıyorlardı.

İsaac hepsinden de nefret ediyordu.

isaac, bir süre sonra motoru kuzey kıyısına doğru sürdü ve karaya atladı. Küçük bir balıkçı köyüydü burası. Müdür köyün yöneticisini tanıyordu. Yönetici sıtma taşıyan sivrisinek bulutlarından kurtulmak amacıyla balıkları kurutmak için yakılmış ateşlerin dumanları arasında oturuyordu. Yirmi yıl önce bir ayağını bir timsaha kaptırmıştı ama hâlâ nehirde korkusuzca avlanıyordu.

İsaac adamı selamladı. Bir paket sigara verip dumanların arasında yanına çömeldi. «Yalnız oturuyorsun, baba. Neden uyumuyorsun? Seni endişelendiren bir şeyler mi var?»

Zenci kaçamak bir cevap verdi. «Yaşlı bir adamın onu endişelendiren pek çok anısı vardır.»

İsaac, «Sizin kayıklarla karşıya geçmek isteyen silahlı yabancılar gibi mi?» diye sordu.

Yaşlı adam, «Hayır,» der gibi başını salladı. «Çocuklardan biri onların düzlüğü aştıklarını görmüş. Hemen koşup köyü uyardı. Böylece kayıkları sazların arasına saklayıp ormana kaçacak kadar zaman bulabildik.»

«Ne zaman oldu, baba?»

İhtiyar zenci, «Önceki gece,» diye açıkladı. «O adamlar köylüleri de, kayıkları da bulamayınca çok kızdılar. Birbirlerine bağırarak silahlarını salladılar. Ama sonunda gittiler.» Çenesiyle doğuyu, nehrin aşağısını işaret etti. «Ama şimdi onların geri dönmelerinden korkuyorum. İşte o yüzden köy uyurken, ben böyle uyanık oturuyorum.»

İsaac, «Moepura'lar hâlâ Kırmızı Kuşlar'da mı?» dedi.

«Bence o kötü adamlar buradan ayrıldıktan sonra Moepura köyüne gittiler.»

«Sağ ol, ihtiyar baba.»

Kırmızı Kuşlar denilen yer köyden biraz ötedeydi. Oraya bu ad nehrin dik kıyısına yuva yapan kırmızı göğüslü arı yiyen kuşlar yüzünden verilmişti. Moepura köyü de nehrin kuzey kıyısında, sarp kayaların tam karşısındaydı, isaac, motoru yavaşlatıp Zambezi sularının tekneyi aşağıya doğru sürüklemesine izin verdi. Herkes tetikte bekliyordu. Paltolarını çıkarmış, ellerinde silahlarıyla bekliyorlardı, isaac usulca kıyıya yaklaştı. Köy derin bir sessizliğe gömülmüş, balık kurutmak için yakılan ateşler de sönmüştü.

Ama kayıklar ortada yoktu. Oysa bu tekneler, köylülerin en değerli eşyaları, gelir kaynağıydı.

isaac, motorun köyden aşağıya doğru inmesine yeniden izin verdi. Sonra dönerek Zambezi'nin güney kıtasına doğru gitti. «Çete nehri bu noktadan aştıysa, yine buradan dönecektir.»

İsaac saatine bakıp kafasından bir hesap yaptı. «Baskıncılar önümüzdeki iki-üç saatlik sürede her an nehrin kıyısına ulaşabilirler... Onların kayıkları sakladıkları yeri bulabilseydim keşke!..»

Müdür, çetenin Moepura'lıların bütün teknelerine el koyduklarını düşünüyordu. Köye son gelişinde orada kigelia ağacının gövdesinden oyulmuş yedi-sekiz tekne olduğunu görmüştü.

Kayıklar altı-yedi kişi alabiliyorlardı.

«Herhalde baskıncılar, köylüleri tekneleri kullanmaya da zorladılar.» Kayıkları kullanmak için ustalık ve deneyim gerekliydi. Çünkü pek dengeli değillerdi. Özellikle ağır yüklerle dolduruldukları zaman. .

İsaac, «Kayıkları bulabilirsem onlar da elime düşerler,» dedi.

Motorla biraz daha aşağılara indi. Sonra kayıkların karşıya geçtiklerini tahmin ettiği noktada tekneyi durdurdu. Burada papirüslerin arasında küçük bir koy vardı. Müdür, motoru oraya soktu.

Su sığlaşır sığlaş-maz İsaac'la başkorumculardan biri kıyıya çıktılar. Müdür, adamına fısıltıyla emirler verip kayıkları bulması için nehrin aşağısına yolladı. Kendisi de yukarı doğru çıktı. Hızla ve sessizce ilerliyordu. Nehirden yükselen sislerin arasında bir hayalete benziyordu.

isaac her şeyi iyi hesaplamıştı. Kısa bir süre sonra burnuna duman kokusu geldi. Nehir kıyısı burada yine dikleşmişti. Zenci aşağıya baktı. Oradaki dar kıyıya kamp kurulmuş, kayıklar sudan karaya çekilmişlerdi. Kayıkçılar dumanları tüten iki ateşin etrafında yatıyorlardı. Sivrisineklerden korunmak için hayvan postlarına iyice sarınmışlardı. Her ateşin önünde AK47'li bir nöbetçi oturuyordu.

İsaac kendi kendine, «Danny iyi hesaplamış,» dedi. «Onlar baskın-cııarın dönmesini bekliyorlar.»

Zenci uçurumun kenarından çekilerek döndü, sessizce içerilere doğru gitti. Ve çok geçmeden de çetenin bıraktığı izleri buldu. «Aradan yirmi dört saat geçmiş sanırım. Baskıncılar bu yoldan gitmişler. Ve herhalde yine buradan geri dönecekler.»

isaac, yüksekçe bir yere gizlenip beklemeye başladı. Ortalık yavaş yavaş aydınlanıyordu.

Kuşların şafak korusu, gürültücü bir çift Heuglin serçesinin düetiyle başladı.

On beş dakika kadar sonra havalanmaya başlayan kuşlar İsaac'e birilerinin yaklaştığını haber verdi. Sonra patikada gölgeler belirdi. Gölgelele yaklaştıkça sıra halinde ilerleyen insanlara dönüştüler. Baştaki zenci, İsaac'ın hizasına geldi.

Çete üyelerinin elbiseleri yırtık pırtıktı ama her birinde de bir AK47 tüfeğı ve bir fildişi vardı. Bu yüklerle saatlerce yürüdükleri için yüzlerinde yorgunluk ve acı belirmişti. Ama hiçbirisi de yüklerini atmak niyetinde değildi. Onlar için her fildişi büyük bir servet demekti çünkü.

Sıranın başındaki zenci, kısa boylu ve tıknazdı. Kalın bacakları eğri, boynu da bir öküzünki gibiydi. Sabahın hafif ışığı yüzünün yanındaki parlak yara izini aydınlatıyordu.

İsaac adamı tanımıştı. Islık çalar gibi, «Şali...» dedi Zambezi'li katil avcılarının en kötü şöhretlisiydi. İsaac'la iki kez karşılaşmışlardı ve hep dürüst insanlar ölmüşlerdi. Şali, İsaac'ın sindiğı yerin yakınından koşarcasına geçti. Bal rengi fildişini başının üzerinde taşıyordu.

Adamlarının arasında yalnızca bir tek o uzun yürüyüşten etkilenmemiş gibiydi.

isaac, önünden geçen haydutları saymaya başladı. Hızla ilerleye-meyen, güçsüz zenciler Sali'nin o öldürücü hızına ayak uyduramamış ve geride kalmışlardı. Bu yüzden sıradaki adamların aralarında açıklıklar vardı. Müdürün saatiyle ancak yedi dakikada bütün sıra onun önünden geçebildi, isaac topallayarak yürüyen son iki haydudu da saydı. «Ondokuz.» Onlar açgözlülükleri yüzünden çok ağır dişler seçmişlerdi ve şimdi bunun bedelini ödüyorlardı.

Müdür hiç kımıldamadan bekledi. Ama adamlar uzaklaşırken o da

sessizce ilerleyip, bekleyen motora döndü. Nehrin aşağısına gönderdiği adamı da geri gelmişti.

Müdür korucularına öğrendiklerini usulca açıkladı. Bir taraftan da yüzlerindeki ifadeyi inceliyordu. Üçü de dürüst ve iyi insanlardı. Ama karşılarında çok güçlü bir düşman vardı, isaac, «Onları suda yakalayacağız,» dedi. «Önce o haydutların ateş etmelerini de beklemeyeceğiz.

Silahlılar ve parkta fildişi taşıyorlar. Bu kadarı yeter. Beklemedikleri bir anda gafil avlayacağız.»

Zimbabwe Başkanı Robert Mugabe kesin bir emir yayınlamıştı. Korucuların haydutları gördükleri yerde vurmaya hakları vardı.

isaac'in adamlarının yüzlerindeki ifade sertleşmişti. Hepsi de güvenle silahlarını kaldırdılar.

Müdür, motoru küçük koydan çıkarıp nehrin yukarısına doğru sürdü. Bir dönemeci aştı ve kayıkları gördü. Tekneler nehre yayılmışlar, hızla kuzey kıyısına doğru gidiyorlardı.

Doğan güneş isaac'm arkasındaydı ve geniş suyu bir sahne gibi aydınlatıyordu. Zambezi parlak zümrüt rengindeydi şimdi. Her teknede fildişi yüklenmiş üç haydut ve bir kayıkçı vardı. Kayıklar suya iyice batmışlardı ve telaşla kürek çekiyorlardı. Uzun, mızrak biçimli kürekleri güneşte ışıldıyordu. En öndeki tekneyle Zambiya papirüs Kümeleri arasında yalnızca yüz metre kalmıştı artık.

isaac, yolu kesmek için motorla geniş bir kavis çizdi. İki tekne birbirlerine yaklaşırlarken müdür, Sali'nin yaralı suratını seçti. Haydut, kayığın çarpık burnuna bağdaş kurmuştu. Başını biçimsizce çevirmiş, müdür ve adamlarına öfkeyle bakıyordu. Kayığın dengesini bozmaktan korktuğu için fazla kımıldayamıyordu.

İsaac motoru durdururken, «Bu sefer seni yakaladık,» diye fısıldadı.

Şali birdenbire ayağa kalkarken, tekne şiddetle yalpaladı. İçine sular doldu. Haydut haykırarak İsaac'ı tehdit etti. Yüz hatları çarpılmış, suratı öfkeli bir maskeye dönüşmüştü. AK'yi kaldırıp üzerine doğru gelen motora arka arkaya ateş etti.

Kurşunlar, cam elyaf tekneye geldi. İsaac'ın önündeki panelde

aeyçlerden biri patladı. Zenci eğildi ama kayığa bindirmek için motoru sürdü yine de.

Şali, tüfeği yeniden doldurdu ve ateş etti. Motorun ön tarafında duran koruculardan biri bağırdı.

Ellerini karnına bastırarak güverteye yığıldı. Aynı anda motor hızla kayığın yanına çarptı. Gevrek kigelia tahtası parçalandı ve teknedekiler suya yuvarlandılar.

Ancak Şali, çarpışmadan hemen önce tüfeğini atıp nehre daldı. Hızla yaklaşan motordan kurtulmak için suyun derinliklerine dalmaya çalıştı. Yüzeye çıkmadan kıyıdaki sazlıklara ulaşabileceğini düşünüyordu. Ancak ciğerleri hava doluydu. Bu yüzden yeteri kadar derinlere dalmayı başaramadı. Başı ve gövdesi aşağıya doğruydu, ama ayakları yüzeyin hemen aşağısındaydı.

Motor, sol bacağının üzerinden geçerken uskuru çok hızla dönüyordu. Pervane Sali'nin ayağını bileğinden kesti ve sonra salam doğrama makinesi gibi baldırını parça parça etti. Etler yarıldı, kemik ortaya çıktı.

İsaac, motoru tekrar döndürdü. İkinci kayığa bindirip içindekileri nehre döktü. Üçüncü teknedekiler motorun geldiğini görüp hemen suya atladılar. O yeşil hızlı akıntıda sürüklenirlerken, çırpınarak haykırmaya başladılar.

İsaac dümen kırdı. Şimdi dördüncü kayık tam karşısındaydı, içindekiler bağılıyor, yalvarıyor ve gelişigüzel ateş ediyorlardı. Kurşunlar motorun etrafına düşüyor, köpükler saçılıyordu. Sonra motor kayığa çarptı ve parçalanan tekneyi suyun dibine doğru itti.

Geri kalan kayıklar dönmüş, çaresizce güney kıyısına doğru gitmeye çalışıyorlardı. İsaac onları kolaylıkla yakalayıp en sondaki tekneye motorun kıcıyla vurdu. Dönen uskur, insan etine batarken motor duraklayarak sarsıldı, sonra yine ileri doğru atıldı.

Son kayıklar güney kıyısına ulaşılar ve haydutlar dışarı atlayıp sarp kayalara tırmanmaya çalıştılar.

İsaac motoru yavaşlatarak onlara, «Ben bir park müdürüyüm,» diye bağırdı. «Hepinizi

tutukluyorum. Yerinizden kılmıdamayın. Kaçmaya da kalkışmayın, yoksa ateş ederim!..»

Haydutların birinin silahı hâlâ elindeydi. Zenci kırmızı çamurların arasına çöküp motordakilere nişan aldı.

isaac, «Bulala!» diye homurdandı. «Öldürün.» Korucular ateş açarak kıyıyı taradılar. İkisi de çok usta nişancıydı ve bu görev için özel olarak seçilmişlerdi. Fil sürülerini yağmalayan, arkadaşlarını vahşice öldüren ve hayatlarını tehdit eden çetelerden de nefret ediyorlardı. Kıyıda paniğe kapılmış haydutlara ateş ederken gülüyorlardı. Sonunda hepsini öldürdüler.

Aslında bu adamlar kafasız insanlardı. Elebaşı yüzü yaralı Sali'ydi. O alçak birkaç dolara yeni adamlar bulabilirdi. Şali bu işin beyni ve cesaret kaynağıydı. İsaac onu ele geçirmedeği takdirde haydut gelecek hafta ya da gelecek ay yeni adamlarıyla avlanacaktı yine. Müdür, zehirli yılanın başını ezmek zorundaydı. Yoksa o yeniden saldıracaktı.

isaac, Sali'yi bulabilmek için karşı kıyıyı araştırmaya başladı. Sonra tam karşıdaki sazların durumu dikkatini çekti. Papirüsler biri onlara tutunmaya çalışmış gibi eğilmişlerdi.

isaac, «Timsahların elleri yoktur,» diye homurdanarak motoru kıyıya iyice yaklaştırdı. Sonra da kinle gülümsedi. Elini uzatıp sazlardan birini kopardı ve güneşe doğru tuttu. Sapındaki kırmızı sıvı eline bulaştı. Zenci bunu hemen arkasında duran korucuya gösterdi.

Adam, «Kan,» diye başını salladı. «Şali yaralı. Uskur...» Cümlesini tamamlayamadan ileride, sazların arasında biri haykırdı. Müthiş, korku dolu tiz bir çığlıktı bu. Motordakiler bir an donmuş gibi kalakaldılar.

Önce İsaac kendisini toplayıp motorun burnunu sazlara doğru çevirdi, ileride biri hâlâ çığlıklar atıyordu.

Şali, nehrin derinliklerinde motorun üzerinden geçtiğini hissetti. Kafasının içinde, pervane kanatlarının çığlığa benzeyen sesi yankılanıyordu. Sesin yönü belli değildi. Her yönden Sali'nin duyularını etkiliyordu.

Sonra bir şey sol bacağına vurdu. Sanki kalçası yerinden çıktı zencinin. Suda döndü döndü. Tabii yönünü de şaşırdı.

Hızla yüzeye çıkmaya çalıştı ama sol bacağı, kafasının bu emrine uymadı. Canı acımıyordu.

Fakat bacağı uyuşmuştu. Sanki bu bacağı çimentoya bulamışlardı ve bu onu aşağıya, yeşil Zambezi'nin derinliklerine çekiyordu.

Şali, sağlam ayağıyla deli gibi bir tekme attı ve başı birdenbire sudan çıktı. Yüzünden sular akarken, motorun nehirde zikzaklar çizerek kayıkları parçaladığını gördü. Böylece zaman kazandığını düşündü. Motorun birkaç dakika sonra homurdanarak kendisini aramaya geleceğini de biliyordu. Zenci başını döndürdü. Sazlıklar ona çok yakındı. Öfkenin Sali'ye verdiği güç hâlâ kesilmemişti. Zenci sazlara doğru yüzmeye başladı. Bacağı sanki bir çıpaya dönüşmüştü, onu ağırlaştırıyor, istediği gibi hareket etmesini engelliyordu. Ama güçlü kollarıyla geniş kulaçlar atarak birkaç saniye sonra papirüslere ulaştı. Kendisini çaresizce sazların arasına doğru çekti.

Yaralı bacağı geride, suyun üzerinde kayıyordu.

Şali, sazlığın ortalarına geldiğinde durdu ve geldiği tarafa bakmak için arkası üstü döndü. Suda bıraktığı kan izlerini gördüğü zaman, soluğu hışırtilı bir ıslığa dönüştü. Dizini yakalayıp yaralı bacağı suyun yüzeyinden yukarıya kaldırdı. Ve gördüklerine inanamadı...

Ayağı yerinde yoktu. Parçalanmış etinden beyaz bir kemik uzanıyordu. Kesilmiş damarlarından akan kanlar yüzünden etrafında kızılımsı kahve bir bulut oluşmuştu sanki. Kan kokusu yüzünden heyecanlanmış olan gümüş gibi küçük balıklar kanlı suda hızla ilerliyor ve parçalanmış etleri kemirmeye çalışıyorlardı.

Şali, sağlam ayağını çabucak indirip yere basmaya çalıştı. Baş sulara gömüldü. Ama haydutun ayağı Zambezi'nin çamurlu dibine ulaşamadı. Tekrar yüzeye çıkarak boğulurcasına öksürdü.

Derin bir yerdeydi. Ancak sazlara tutunarak yüzeyde kalabilecekti.

Nehrin karşı kıyısında yankılanan silah seslerini duydu Şali. Sonra da geri dönen saldırı motorunun tiz bir iniltiyi andıran gürültüsünü. Ses Yaklaştıkça yaklaştı. Sonra hafifledi. Şali kendisini bulmak için sazlığın kenarlarını araştırdıklarını anladı. Suda iyice büzüldü. Kanları suya sızarken uyuşmaya başlayan vücudu buz gibi oldu. Ama zenci kendisini zorlayarak sazların arasından nehrin Zambezi kıyısına doğru gitti. Sonra dalgalanan, yüksek papirüslerin arasındaki bir açıklığa geldi. Burası bir tenis kortu büyüklüğündeydi. Yüzeyine nilüferlerin daire biçimi, yassı yaprakları yayılmıştı. Çiçekler güzel, mavi başlarını güneşin ilk ışıklarına doğru kaldırmışlardı. Hafif, tatlı kokuları sakın havaya yayılıyordu.

Yalnızca başını sudan çıkarmış olan Şali, birdenbire dondu kaldı. Nilüferlerin altında bir şey kımıldıyordu. Çiçekler altlarından usulca geçen ağır şey yüzünden başlarını sallarken, sular da kabarıyordu.

Şali, gelenin ne olduğunu biliyordu. Karaciğer rengi, kalın dudakları aralandı ve duyduğu dehşet yüzünden salyaları aktı. Kanı, nilüfer gibi sulara yayılırken, dipteki yaratık daha büyük bir kararlılıkla ilerledi. Kanın o baş döndürücü tadı çekiyordu onu.

Şali cesur bir adamdı. Bu dünyada pek az şey onu korkutabilirdi. Ama bu gelen başka dünyadan bir yaratıktı. Suların dibindeki o gizli, soğuk dünyadan gelen biri. Sali'nin duyduğu dehşet yüzünden büzgen kasları gevşedi ve barsakları boşalıverdi. Sudaki bu yeni koku yaratığın yüzeye çıkmasına neden oldu.

Nilüferlerin arasından yumru yumru, kara, ıslak olduğu için parlayan, kütüğe benzeyen bir kafa uzandı. Boncuk gibi gözleri ağaçların kabuklarındaki çıkıntılara benzeyen yumruların üzerinde ışıldıyordu. Hayvan, Sali'ye gülümsedi sanki. Sivri dişleri biçimsiz dudaklarının üzerinden uzanıyorlardı.

Birdenbire yaratığın iri kuyruğu da belirdi. Diş diş kuyruk, suları döverek köpürtürken uzun, pul pul vücudunu inanılmayacak bir hızla öne doğru sürdü.

Şali bir çığlık attı...

isaac kontrol panelinin önünde duruyor ve motoru papirüslerin arasından sürüyordu. Ama lifli, sert saplar uskur miline sarılmaya başlamışlardı, motoru yavaşlatıyorlardı. Sonunda ağır ağır durdu.

Zenciler buruna koşarak papirüsleri yakaladılar ve

böylece tekneyi ileriye doğru çekmeyi başardılar. Sonunda birdenbire bir açıklığa çıktılar.

Motorun burnunun hemen önünde su kaynıyordu sanki. Köpükler güneşte etrafa fişkırıyor, korucuların başlarının üzerinden uçuyordu.

Suyun yüzeyinde, köpüklerin arasında pullu, dev bir gövde çırpınıyor ve dönerken yağ sarısı karnı ortaya çıkıyordu. Sivri pullarla kaplı yumru yumru kuyruğu suyu döverek beyaza dönüştürüyordu.

Motordakiler bir insan kolunun yukarıya doğru uzandığını gördüler. Bu, dehşetle karışık yalvarış dolu bir hareketti aslında. İsaac yandan eğilerek adamın bileğini kavradı. Haydutun derisi ıslak ve kaygandı. Ama müdür, Sali'nin bileğini iki eliyle kavrayarak arkaya doğru eğildi. Ve olanca gücüyle çekti. Ama hem Sali'nin, hem de timsahın ağırlığını kaldırması mümkün değildi.

Haydudun bileği avuçlarının arasından kaymaya başladı. Ancak koruculardan biri müdürün yanına koşarak Sali'nin kolunu dirseğinden yakaladı.

İki adam birlikte, ağır ağır haydudu sudan çıkardılar. Şali, sanki işkencecilerin insanın vücudunu iyice germek için kullandıkları o alete takılmıştı. Motordaki adamlarla, suyun içindeki sürüngenin arasında gerilip kalmıştı.

Diğer korucu küpeşteden eğilerek otomatikle suya ateş etti. Hızla uçan kurşunlar, çelik bir levhaya isabet etmiş gibi sektiler. Bu ateşin, isaac'la diğer korucunun gözlerine su kaçmasından başka bir etkisi de olmadı.

İsaac adamına soluk soluğa, «Kes ateşi,» diye emretti. «Bizi vuracaksınız!»

Korucu silahı atıp Sali'nin diğer kolunu tuttu.

Şimdi bu korkunç çekişmede, bir tarafta üç insan vardı. Müdürle adamları Sali'yi ağır ağır sudan çıkardılar. Sonunda timsahın pullu dev kafası da suyun yüzünde belirdi.

Sürüngen dişlerini Sali'nin karnına geçirmişti. Timsahların dişleri keskin değildir. Onlar kurbanlarını parçalamak için dişlerini gövdesine içirirler. Ve sonra suda yuvarlanmaya başlarlar.

Böylece avlarından ölr Parça koparmayı başarırlar. Müdürle adamları Sali'yi barda tirizinin üzerine yatırdıkları sırada, timsah kuyruğunu suya çarparak döndü. Ve zenci haydudun karnı yarılıverdi. Timsah kendisini geriye doğru attı ve dişleriyle Sali'nin barsaklarını dışarı çekti.

Üç adam, haydudu güverteye almayı başardılar. Ancak timsah hâlâ Sali'yi bırakmıyordu. Zenci haydut, güvertede çırpınıyordu, arıa barsakları yandan aşağıya doğru uzanıyordu. Bu Sali'yi kaderine bağlayan tuhaf bir göbek kordonuna benziyordu.

Timsah yine kuyruğunun bütün gücü ve ağırlığından yararlanarak zencinin barsaklarını çekiştirdi. Şeritler koptular sonunda. Şali son kez haykırdı. Ve kanlı güvertede son nefesini verdi.

Motora derin bir sessizlik çöktü. Şimdi yalnızca haydudu kurtarmaya çalışan üç adamın kesik solukları duyuluyordu. Hepsi de dehşetle Sali'nin parçalanmış vücuduna bakıyorlardı.

Sonra İsaac Mtwetwe usulca, «Senin için bundan daha uygun bir ölüm seçemezdim,» diye fısıldadı. Törenlerde yapıldığı gibi resmi Sho-na diliyle konuşuyordu. «Huzur içinde yatma, Şali.

Sen çok kötüydün. Yolculuğun sırasında yaptığın bütün o pis işlerin sana eşlik etmelerini dilerim.»

İsaac, Daniel Armstrong'a, «Kimseyi tutuklayamadık,» diye haber verdi.

Daniel haykırdı. «Kimseyi tutuklayamadık mı dedin?» Bağlantı bozuktu.

«Öyle.» isaac sesini yükseltti. «Sekiz haydut öldü. Gerisi ya kaçmayı başardı, ya da timsahlara yem oldu.» «Ya fildişi, İsaac? Dişler yanlarında mıydı?» «Evet. Hepsinde de dişler vardı. Ama kayıklar battığı zaman dişler

de sulara gömüldü.»

Daniel, «Kahretsin!» diye homurdandı. Artık polisi fildişinin çoğunun Chiwewe'den frigorifik

kamyonlarla götürüldüğüne inandırması daha da zorlaşmıştı. Ve geçen her saatle Ning Cheng Gong'un bıraktığı izler de kayboluyordu. Biyoloji doktoru «Buradan bir polis timi Chiwewe'ye gidiyor.» dedi.

«Biliyorum, Danny. Şimdi buradalar. Yaralı korucunun uçakla Harabe götürülmesini sağlar sağlamaz ben de time katılacağım. 0 köpeklerin Johnny Nzou'ya neler yaptıklarını görmek istiyorum.»

«Dinle, İsaac. Ben bu işten sorumlu olduğumu sandığım kimseyle Ugjlj tek ipucunu izleyeceğim.»

«Dikkatli ol, Danny. Bu insanlar oyun oynamıyorlar. Yaralanabilirsin. Şimdi nereye gideceksin?»

Biyoloji uzmanı bu soruyu cevaplamayarak onun yerine, «Yine görüşürüz, İsaac,» dedi.

Telefonu kapatıp dışarı çıktı.

Kamyonetine binerken ne yapacağını düşündü. Sakin sürenin geçici olduğunu biliyordu. Pek yakında Zimbabwe polisi onunla tekrar konuşmak isteyecekti. Eskisinden daha ciddi bir biçimde hem de. Dani-el'in ülkeden ayrılmaktan başka çaresi yoktu. Pasaportu yanındaydı tabii.

Kamyonetin belgeleri de tamamdı. Ülkeden çıkış formaliteleri yarım saat bile sürmedi. Afrika ölçülerine göre hemen hemen bir rekor sayılabilirdi. Daniel, Zambezi Nehri'ni aşan köprüden geçti. Cennete girmek üzere olmadığının farkındaydı.

Zambiya, Uganda ve Etyopya'dan sonra Afrika'nın en fakir ve mutsuz ülkesiydi. Bir zamanlar Bakır Kuşağı'ndaki özel kimselere ait büyük madenler, kıtanın en fazla kazanç sağlayan yerlerinden sayılıyorlardı. Kazanç konusunda daha güneydeki o şahane altın madenleriyle bile boy ölçüşebiliyorlardı. Ülke bağımsızlığını kazandıktan sonra Başkan Kenneth Kaunda madenleri devletleştirmiş ve onlara da 'Afrikalılaştır-ma' siyasetini uygulamıştı. Yani siyah olmayan bütün deneyimli ve usta mühendis ve yöneticileri kovmuştu. Ve birkaç yıl içerisinde yüzlerce milyonluk yıllık kazancın yerini aynı oranda kayıplar almıştı.

Daniel, Zambiya'lı memurlarla konuşmak için kendisini hazırladı.

Kamyonette kaçak eşya olup olmadığını anlamak için ağır ağır 9ümrük binasından çıkan adama, «Acaba dün gece bir arkadaşım buradan geçti mi?» diye sordu. «Kendisi Malawi'ye gidecekti.»

Memur, resmi bilgi açıklaması istendiği için öfkeyle cevap verecek-'arria Daniel hemen bir beş dolar çıkardı. Gümrük memurunun hiddeti yeçiverdt. Doktorun elindeki para, onun bir aylığına eşitti.

Hevesle, «Arkadaşınızın adı nedir?» dedi.

«Bay Chetti Singh. Kuru balık yüklü büyük bir kamyonun direksiy0.

nundaydı.»

«Bir dakika...» Memur içeri girdi. Birkaç dakika sonra tekrar dışarı çıkarak, «Evet,» diye başını salladı. «Arkadaşınız gece yarısından sonra buradan geçmiş.» Kamyoneti aramaktan vazgeçip Daniel'in pasaportunu damgaladı.

Doktor ülkenin başkenti Lusaka'ya gitmek için sınır karakolundan ayrılırken biraz endişeliydi.

Zambiya'da asayiş, yerleşim merkezlerinin sınırında sona eriyordu. Polis ormanların arasındaki karayollarında barikatlar kuruyordu. Ama bozuk, ıssız yollardan geçen kimselerin yardımına da koşmuyordu.

Daniel bir süre sonra ilk barikatla karşılaştı. Hemen yavaşladı ve iki elini de direksiyondan çekmedi. Polisin sınırları gergindi, hemen ateş ediveriyordu. Biyoloji doktoru kamyoneti durdururken, aynalı güneş gözlüğü takmış, üniformalı bir polis memuru hafif makineliyi pencereden

uzatarak onu küstahça selamladı.

«Merhaba, ahbap.» Parmağı tetikteydi adamın. Daniel'in karnına nişan almıştı. «İn bakalım!»

Daniel, «Sigara içiyor musun?» diye sordu. Taşıttan inerken açılmamış bir paket sigarayı adamın eline sıkıştırdı.

Memur, paketin açık olup olmadığına baktı. Sonra da güldü. Daniel biraz rahatladı.

Aynı anda kamyonetin arkasında başka bir taşıt durdu. Safariler düzenleyen bir şirkete aitti.

Direksiyonda da profesyonel bir avcı vardı Güneşten yanmış, sakallı biri. Yanında oturan müşterisi adama oranla fazla çıt kırıldım ve kentli biri gibi duruyordu. Safari giysilerine ve şapka sındaki yaban eşeği derisinden yapılmış şeride karşın...

«Daniel!» Avcı, yan pencereden eğildi. Sevinçle, «Daniel Arms trong!» diye bağırdı.

Daniel o zaman adamı hatırladı. Üç yıl önce «İnsan Avcıdır» aç, i safarilerle ilgili belgeseli hazırlarken tanışmıştı onunla. Avcının adı akı^ı gelmedi bir an. Sonra, «Stoffel!» dedi. Bir müttefik ve koruyucuya ihtiyacı vardı. Ve safari şirketlerinin avcıları da ormanların derinliklerinde oldukça saygı görüyorlardı.

«Stoffel van der Merve!»

İri yarı bir adam olan avcı gülerek kamyondan indi. Zambiya'daki profesyonel avcıların çoğu gibi o da Güney Afrika'lıydı. «Hay Allah! geni gördüğüme çok sevindim.» Kılıklı eliyle Daniel'in parmaklarını kavradı. «Hey, Juno, bu adam benim arkadaşım! Ona iyi davran! Beni duyuyor musun?»

Gümrük memuru, «Tamam,» der gibi güldü. Güney Afrikalılarla zencilerin, işe politika karıştırmadıkları zaman, çok dost olmaları ve iyi geçinmeleri Daniel'i her zaman şaşırtırdı. Belki de bunun nedeni hepsinin de Afrikalı olmaları ve birbirlerini anlamalarıydı. Ne de olsa hemen hemen üç yüz yıldan beri birlikte yaşıyorlardı. Artık iyi geçinmeleri de gerekirdi.

Stoffel hâlâ gümrükçüye takılıyordu. «Et istiyorsun, değil mi? Doktor Armstrong'un canını sıkarsan, etsiz de kalırsın.» Avcı, kamyonun arkasında oturan iz sürücülerine döndü. «Hey! Juno'ya semiz bir yaban öküzü budu verin. Bakın zavallı ne kadar zayıflamış! Onu biraz beslememiz gerekiyor.»

Zenciler, muşambanın altından bir but çıkardılar. Üzerindeki postu hâlâ yüzmemişlerdi.

Stoffel taşıttan inerek yanına gelen Amerikalı müşterisine, «Bu zavallılar proteinden yoksunlar,»

diye açıkladı. «Bu adam bir yaban öküzüne karşılık size karısını satar. İki but için ruhunu. Üç but içinse herhalde bütün ülkeyi satmaya kalkışır.» Gürültülü bir kahkaha atarak müşterisini Daniel'le tanıştırdı. «Bu California'dan Steve Conrack.»

Amerikalı doktora, «Ben sizi tanıyorum tabii,» dedi. «Sizinle tanışmak büyük bir şeref, Doktor Armstrong. Programlarınızı televizyonda her zaman izliyorum. Yanımda da kitabınız var.

Çocuklarım için imzalarsanız çok sevinirim. Hepsi de size hayran.»

Daniel, sıkıldı ama Amerikalı ilk yazdığı kitaplarından birini kamyondan alıp getirdiği zaman imzaladı.

Stoffel, «Nereye gidiyorsun?» diye sordu. «Lusaka'ya mı? O halde ,2n ver de ben önden gideyim ve seni koruyayım. Yoksa başına türlü şey gelebilir. Ve Lusaka'ya da ancak bir haftada varırsın. Ya da sonsuza kadar yollarda kalırsın.»

Hâlâ gülmekte olan memur, engeli kaldırdı. Taşıtlar önünden geçerlerken de yolcuları selamladı.

Daniel, «Yollar güllerle dolu,» diyerek gülümsedi. «Herkes yaban öküzü bifteği dağıtılacak.»

Safari kamyonuna yetişmek için gaza bastı.

Lusaka'ya vardıklarında Daniel, Ridgeway Oteli'n-de Stoffel'le müşterisine barda içki içirdi.

Sonra da bir oda istemek için resepsiyona gitti.

Ona yüzme havuzuna bakan bir oda verdiler. Biyoloji doktoru duş yapıp son yirmi dört saatin kir ve yorgunluğundan kurtuldu. Sonra telefona gidip İngiliz Elçiliği'ni aradı.

«Bay Michael Hargreave'le görüşebilir miyim?» Nefesini tutarak bekledi. Hargreave iki yıl önce Lusaka'daydı ama bu sürede başka bir yere gönderilmiş olabilirdi.

Santraldeki kız birkaç dakika sonra, «Sizi Bay Hargreave'e bağlıyorum,» dedi. Daniel de rahatladı.

«Ben Michael Hargreave.»

«Mike, ben Danny Armstrong.»

«Tanrım, Danny! Neredesin sen?»

«Burada, Lusaka'dayım.»

«Periler ülkesine hoş geldin! Nasılsın?»

«Mike, seni görebilir miyim? Yardımına ihtiyacım var.»

«Neden bu akşam yemeğe gelmiyorsun? Wendy buna sevinir.»

Michael, Nobs Hill'deki diplomatlar mahallesinde bir evde oturuyordu. Sokaktaki diğer evler gibi burası da korunaklıydı. Bahçenin etrafındaki üç metre yüksekliğindeki duvarların tepesine dikenli teller geçirilmişti. Bahçe kapısında iki gece bekçisi bekliyordu.

Michael Hargreave, iki Rottweiler bekçi köpeğini yatıştırdıktan sonra Daniel'i heyecanla karşıladı.

«Kendini iyi koruyorsun, Mike.» Daniel güvenlik önlemlerini işaret etti. Michael yüzünü buruşturdu.

«Yalnızca bu sokakta her gece bir eve hırsız giriyor. Dikenli tellere köpeklere karşın.» Mike, Daniel'i eve soktu.

Wendy yaklaşıp doktoru öptü. Yumuşak sarı saçları ve İngiliz komlarına özgü o harika cildiyle bir gül goncasını andırıyordu. Wendy, «Senin televizyonda gözüktüğünden daha yakışıklı olduğunu unutmuştum,» diye gülümsedi.

Michael Hargreave bir Oxford profesörüne benziyordu ama aslında M16'dandı. Daniel'e ilk kez savaşın sonlarına doğru Rodezya'da karşılaşmışlardı. Birbirlerine karşı duydukları saygı ve güven, sonunda gerçek bir dostluğa dönüşmüştü. Yılların etkileyemediği bir dostluğa...

Yemekten sonra konyak içerlerken Michael, doktora «E, ne yapmamı istiyorsun?» diye sordu.

«Aslında iki şey istiyorum senden.»

«Söyle...»

«Çektiğim filmleri diplomatik kuryeyle Londra'ya yollayabilir misin? Onlar benim için canımdan da değerli. Filmleri Zambiya postasına veremem.»

Michael başını salladı. «Bu kolay. Filmleri yarın yollarım. İkinci isteğin nedir?»

«Ning Cheng Gong adlı bir centilmen hakkında bilgi istiyorum.»

Michael, «Onu tanıyor muyuz?» diye sordu.

«Tanımanız gerekir. Çinli, Taywan'ın Harare Elçisi.»

«Öyleyse bizde dosyası olmalı. O bir dost mu, yoksa düşman mı, Danny?»

«Pek emin değilim. En azından şu ara!..»

«O halde bana bir şey söyleme.» Michael içini çekerken konyak sürahisini Daniel'in önüne doğru itti. «Kompüterden alacağım bilgiyi yarın öğleye kadar sana gönderirim.»

«Sağol, dostum. Sana yine borçlandım.»

«Danny, oğlum, sakın bunu unutayım deme!..»

Daniel, Jock'un çektiği filmleri Michael'a teslim ettiği zaman çok rahatladı. Bir yıllık yorucu bir çalışmanın ürünüydüler onlar. Ve tabii Daniel'in hemen hemen bütün parasıydı. Biyoloji doktoru yeni projesine öylesine güvenmişti ki, bu kez başkalarından para yardımı istere meye karar vermişti. Bütün parasını bu işe yatırmıştı. Yani on yıl boyım ca yazar ve televizyon yapımcısı olarak kazandığı yarım milyon dolar

Michael Hargreave ertesi sabah Ning Cheng Gong'la ilgili dosyayı Daniel'e kendisi getirdi. Başka biriyle göndermek istememişti çünkü.

«Harika birini seçmişsin, oğlum. Dosyayı baştan sonuna kadar c% madım. Ama Ning'lerin oyun oynanmayacak bir aile olduğunu öğren. dim. Dikkatli ol, Danny. Onlar önemli insanlar.» Michael zarfı Daniel'e uzattı. «Ve bir şartım var. Dosyayı okur okumaz yakmalısın. Bana söz veriyor musun?» Daniel, evet, der gibi başını sallayınca Hargreave de konuşmasını sürdürdü.

«Kamyonetini koruması için elçilikten birini getirdim. Lusaka'da taşıtını sokakta rahatça bırakamazsın.»

Daniel, daha sonra odasına çıkıp kapıyı kitledi. Yatağına uzandı ve dosyayı okumaya başladı.

Ning'ler çok zengin ve önemli bir aileydi. Ailenin reisi Ning Heng H'Sui'ydi. Lüksemburg, Cenevre ve Jersey'de şirketleri vardı. Daniel, Ning Cheng Gong, Afrika'ya elçi olarak gönderildikten sonra, ailenin bu kıtaya bazı yatırımlar yapmaya başladığını farkettiler.

Ning Cheng, yine Taywan'lı zengin bir aileden bir Çinli kızla evliydi. Bu evliliği iki aile kararlaştırmıştı. Çiftin iki çocuğu vardı: Bir oğlan, bir kız. Çocuklar 1982 ve 1983'te doğmuşlardı.

Cheng, Doğu müziği ve tiyatrodan hoşlanıyordu. Doğu sanatıyla ilgili eserler topluyordu.

Özellikle yeşim ve fildişi koleksiyonu vardı. Fildişi oymacılığı konusunda ustaydı. Golf ve tenis oynuyor, yelkenliyle dolaşıyordu. Dövüş sanatını da iyi biliyordu. Sigara içiyordu. Ancak toplantılara katıldığı zaman içki içmek zorunda kalıyordu. Uyuşturucu hiç kullanmıyordu.

'Anlaşılan bir tek zayıf tarafı vardı; Taipei'deki lüks randevu evlerinin müdavimlerindendi Cheng.

Cinsellik açısından sadistçe eğilimleri vardı. Ve 1987'de bir Çinli fahişenin ölümüne de neden olmuştu Aile, olayı ört bas etmiş, Cheng de suçlanmamıştı.

Daniel, dosyayı komedinin üzerine bırakırken, «Mike haklı,» dedi

«Önemli biri o. Ve iyi de korunuyor. En iyisi her defasında dikkatle W tek adım atmak olacak.

Önce Chetti Singh'le ilgileneceğim. Aralarında bir bağ olduğunu anlarsam, o zaman çözüme de yaklaşıyorum.»

Dosyayı tekrar inceledi ama Çinlinin Malawi ya da Chetti Sing'le . ilişkisi olduğunu gösteren hiçbir şey bulamadı.

Bu yüzden yemeğe inerken sıkıntılı ve umutsuzdu. Johnny Nzou' un intikamını alma görevini yüklenmişti. Ama insanı yıldırان, zor bir görevdi bu...

Daniel ertesi sabah doğuya, Chipata ve Malawi sınırına doğru yola çıktı. Güneş doğduğu sırada o da yüz elli kilometre ilerlemişti. Bütün gün yoluna devam etti. Ancak arada sırada bir şeyler yemek için durdu. Daniel, ertesi sabah sınıra ulaşıp Malawi'ye geçti. Keyfi yerine gelmeye başlıyordu. Bu küçük ülke hem çok güzeldi, hem de halk mutlu ve kaygısızdı.

Biyoloji uzmanı Malawi'nin başkenti Lilongwe'ye giderken önünden geçtiği köyler tertemiz, bakımlı ve refah içindeydi. İyi giyimli köylüler de güler yüzlü ve keyifliydi.

Ölünceye kadar ülkenin başında kalacak olan seksenlik diktatör 'Kamuzu' Hastings Banda'nın merhametli yönetimi, Malawi'lilerin özel yetenek ve güçlerini geliştirmelerini öngörüyordu.

Ayrıca kırsal alanlar gözardı edilmiyor ve kentlere göç de engelleniyordu.

Daniel, bu güzel ülkeye yeniden geldiği için seviniyordu. Etrafı parklar ve çim alanlarla çevrili olan Capital Oteli'ne indi. Odasına çıkarak, telefonun yanındaki rehberi karıştırmaya başladı.

Chetti Singh, kentin ileri gelenlerinden. Kendi adını duymaktan ve görmekten çok hoşlandığı da anlaşıyordu. Rehberde sürüyle numarası vardı Singh'in. Adamın pek çok işte parmağı olduğu da kesindi.

Daniel kendi kendine, «Kolay bulunacak bir av o,» diye itiraf etti. "Şimdi bakalım ona sokulabilecek miyiz?»

Aşağıya inip resepsiyondaki adama Chetti Singh'in süpermarketine nasıl gideceğini sordu.

Adam eliyle işaret etti. «Parkın karşısında.»

Daniel, kayıtsızca bir tavır takınarak parktan geçerken, aslında pe|< dikkati çekmeyeceğim söylenemez, diye düşündü. Sırtında Londra'da diktirdiği safari gömleği vardı. Boynuna ipek bir eşarp takmıştı. Toz için. de kalmış olan kamyonetin üzerindeki kaslı kol resmi de ilgi uyandıracak gibiydi. «Chetti Singh'in o gece bana ve taşıta fazla dikkatle bakmamış olduğunu umarım.»

Singh'in süpermarketi yeni bir binadaydı. Her tarafı fayansla döşenmişti dükkânın.

Asyalı dört genç kız kasaların başında oturuyorlardı. Daniel, onların Singh'e benzediklerini farkederek bir tahminde bulundu. «Bunlar Chetti Singh'in kızları.» Güzel kızlar, parlak renkli sarileriyle güneş-kuşlarına benziyorlardı.

Dükkânın ortasındaki yüksekçe yerde orta yaşlı, Asyalı bir kadın oturuyordu. Onun sarisi parlak renkli değildi ama kenarlarına sırma işlemeler yapılmıştı. Parmaklarındaki pırlantaların boyu bezelye tanesiyle kırlangıç yumurtası arasında değişiyordu. Kadın boncuk gibi gözleriyle devamlı etrafı tarıyordu.

Daniel, «Bu da Singh Ana,» diye kararını verdi. Asyalı iş adamları para meselesini ailelerinin üyelerine bırakırlardı hep. Belki de, çok başarılı olmalarının nedenlerinden biri de buydu.

Singh Ana sonunda yerinden kalktı. Dükkânda ağır ağır ama vakarla ilerleyip bir köşedeki

basamaklardan çıktı. Daniel ancak o zaman merdivenin yanındaki aynayı fark etti. Aynanın tek taraflı camlardan olduğu belliydi. Arkadaki odadan biri bu camdan baktığında bütün süpermarketi rahatça görebiliyordu. Daniel, Chetti Singh'in bürosu olmalı, diye düşünerek lîemen arkasını döndü. Ama belki de yarım saatten beri gözetliyorlardı onu. Herhalde böyle dikkatli davranmakta çok geç kalmıştı. Biyoloji doktoru, aldığı yiyeceklerle kasalardan birine gitti-Kız hesabı yaparken o da arka duvardaki camdan görünmemesi içi" yüzünü öteki tarafa doğru çevirdi.

Karısı büroya girdiği sırada Chetti Singh de camın önünde duruyordu. Kadın adamın endişeli olduğunu hemen sezdi. Sih, gözlerini kısmış, düşünceli düşünceli sakalını çekiştiriyordu.

«Şu beyaz adam.» Chetti Singh başıyla pencerenin aşağısını işaret etti. «Onu fark ettin mi?»

«Evet.» Kadın kocasının yanına gitti. «Onu içeri girdiği zaman farkettim. 'Ya polis, ya da asker,' diye düşündüm.»

Chetti Singh, «Neden?» dedi.

Kadın elleriyle bir işaret yaptı. Avuçları kınalıydı. «Dimdik duruyor ve gururla yürüyordu. Bir asker gibi.»

Chetti Singh, «Onu tanıdığımı sanıyorum,» dedi. «Adamı pek yakınlarda gördüm. Ama geceydi. Onun için kesinlikle emin olamıyorum.» Telefona uzanıp iki numara çevirdi. Gözü hâlâ camdaydı. İkinci kızının kasanın yanındaki telefonu açtığını gördü.

«Hazinem...» Hindu dilinde konuşuyordu. «Hesabını ödeyen o adam, kredi kartı mı kullanıyor?...»

«Evet, baba.» Sih'in kızlarının en zekisiydi o. Hemen hemen bir erkek çocuk kadar da yararlıydı.

«Adını öğren ve kentte nerede kaldığını sor.»

Kız, «Adı Armstrong,» diye açıkladı. «D.A. Armstrong. Capital Oteli'nde kaldığını söyledi.»

«İyi. Şimdi bana hemen Chawe'yi ver.»

Kız, yerinde dönüp kapıda duran üniformalı güvenlik görevlilerinden birine işaret etti. Sonra adama telefonu uzattı.

Chetti Singh, «Chawe, şimdi kapıdan çıkan malungu'yu tanıdın mı?» diye sordu. «Uzun boylu, sık kıvrıkcık saçlı adamı?» Bu kez Angoni dilinde konuşmaya başlamıştı.

Güvenlik görevlisi de aynı dilde cevap verdi. «Onu gördüm. Ama kendisini tanımadım.»

Chetti Singh hatırlatmaya çalıştı. «Dört gece önce. Chirundu yakımda, yolda... Kamyonu yükledikten hemen sonra... Bizi durdurup konuştu.»

Chawe düşünürken bir sessizlik oldu. Chetti Singh adamının burnunu karıştırmaya başladığını gördü. Chawe karar veremediği ve sıkıldığı zaman böyle yapardı. Sonra zenci, «Belki...» dedi.

«Emin değilim.»

Chetti Singh, «Onu izle,» diye emretti. «Ama seni görmesin. Anlıy0r musun?»

«Anlıyorum, Nkosi.» Chawe rahatlamıştı. Hızla dükkândan çıktı Ama bir goril kadar iri yarı olan zenci yarım saat sonra geri döndüğü zaman utanç ve endişeyle başını önüne eğmişti.

Chetti Singh onu bürosuna çağırarak, «E?» diye sordu. «Dediğimi yaptın mı?»

«Nkosi, aynı adam o.» Chawe ayaklarını yere sürttü. Boyu boşu ve korkunç gücüne rağmen Chetti Singh'den çok korkuyordu. Efendisini kızdıranların başlarına neler geldiğini görmüştü.

Zaten çoğu zaman disiplin cezasını efendisi adına Chawe uyguluyordu. Zenci Sih'in gözlerine bakmaya cesaret edemeden konuşmasını sürdürdü. «O gece bizimle konuşan adam o.»

Chetti Singh'in kaşları çatılıverdi. «Biraz önce kararsızdın. Şimdi neden eminsin?»

Chawe, «Kamyonet,» diye açıkladı. «Adam kamyonetine bizden aldığı yiyecekleri yerleştirdi.

Aynı taşıt o. Yanda da yine insan kolu resmi var, Mambo.»

Sih beğeniyle başını salladı. «İyi. İşi iyi basardın. Adam şimdi nere de?»

«Kamyonetiyle gitti.» Chawe efendisine özür dilermiş gibi baktı «Onu izleyemedim. Çok üzgünüm, Nkosi Kakulu.»

«Zararı yok.» Sih bir an durdu, sonra tekrarladı, «iş i iyi basardın Bu gece depoda nöbet sırası kimde?»

«Bende, Mambo...» Chawe birdenbire gülümsedi ve iri, düzgün ve bembeyaz dişleri ortaya çıktı. «Ve tabii Nandi.»

«Evet, tabii.» Chetti Singh ayağa kalktı. «Bu gece işten sonra depoya geleceğim. Nandi'nin işini yapmaya hazır olup olmadığını iyice anlamak istiyorum. Bu gece başımız derde girebilir. Her şey hazır olmalı Nandi'yi küçük kafese geçir. Bir hata yapılması hoşuma gitmez. Anlıyor musun, Chawe?»

«Anlıyorum, Mambo.»

«Bu akşam altıda, depoda.»

«Nkosi.» Chawe, efendisine bakmadan, yan yan yürüyüp odadan çıktı.

Chetti Singh bir süre gözleri kapıya dikili öyle oturdu. Sonra telefona uzandı.

Birkaç dakika sonra Cheng'le konuşuyordu.

Çinli, öfkelenmiş gibiydi. «Buraya telefon etmeyecektin. Bu konuda anlaşmıştık.»

Chetti Singh kesin bir tavırla, «Bu iş acil,» dedi.

«Bu telefonla konuşamam. Seni bir saat içerisinde ararım. Bana telefon numaranı ver ve bekle.»

Chetti Singh'in rehberde numarası olmayan özel telefonu kırk dakika sonra çaldı.

Cheng karşıdan, «Bu hat güvenli,» dedi. «Ama yine de dikkatle konuş.»

«Armstrong adında beyaz birini tanıyor musun?»

«Doktor Armstrong'u mu? Evet. Tanıyorum.»

«O Chiwewe'de kalan adam değil mi? Yolda karşılaştığın ve pantolonundaki lekeleri gören beyaz?»

«Evet.» Cheng'in sesi kayıtsızdı. «Endişelenme, her şey yolunda. Adamın hiçbir şeyden haberi yok.»

Chetti Singh, «O halde Lilongwe'ye neden geldi?» diye sordu. «Hâlâ endişelenmememi istiyor musun?»

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra Cheng, «O 'Lilongwe' de mi?» dedi. «Adam o gece seni de gördü mü? Onunla Chirundu yolunda karşılaştın mı?»

«Evet.» Chetti Singh sakalını çekiştirdi. «Durup benimle konuştu. parka ait kamyonları görüp görmediğimi sordu.»

«Ne zaman oldu bu? Biz fildişileri senin taşıta geçirdikten sonra mı?...»

Sih, «Dikkatli ol,» diye homurdandı. «Ama evet... Birbirimizden ayrılıktan sonra oldu bu. Bu beyaz, kamyonetiyle geldiği sırada ben ve adamlarım muşambaları iplerle bağlıyorduk...»

Cheng sözünü kesti. «Adamlar ne kadar konuştun?»

«Ancak bir dakika. Hepsi o kadar. Sonra o güne, Harare'ye doğru gitti. Bence adam seni izliyordu. Bu kesin.»

«Armstrong, Gomo'ya yetişip durdurdu onu.» Cheng'in sesi telaşlıydı. «Parka ait kamyonu aradı. Tabii hiçbir şey bulamadı.»

«Ama kuşkulandığı kesin.»

Cheng alayla, «Evet, kesin,» dedi. «Ama seninle yalnızca bir dakika konuştuysa, bu işle bir ilişkin olduğunu anlamamıştır. Aslında o senjr kim olduğunu bile bilmiyor.»

Chetti Singh, «Adım ve adresim kamyonun üzerine iri harflerle yaymıştı,» diye açıkladı.

Cheng yine bir an sesini çıkarmadı. Sonra, «Bunu farketmemiştim,» dedi. «Dikkatsizlik etmişsin, dostum. O yazıyı örtecektin.»

Chetti Singh mırıldandı. «Kuş uçtuktan sonra kafesin kapağım kapamak ne işe yarar?»

«O...» Cheng bir an durakladı. «Mallar nerede? Onları gönderdin mi?»

«Hemen değil. Yarın gönderilecek.»

«Daha çabuk yollayamaz mısın?»

«Bu mümkün değil.»

«O halde Armstrong fazla meraklanırsa icabına da sen bakarsın.»

Sih, «Evet,» dedi. «İcabına bakarım. Kesinlikle... Ya senden re haber? Her şeyi hallettin mi? Mercedes sorununu?»

«Evet.»

«İki sürücü?»

«Evet.»

«Polis sana geldi mi?»

Cheng, ortağının endişelerini gidermeye çalıştı. «Evet ama bu ya nızca bir formaliteydi. Beni şaşırtacak bir şey olmadı. Bana senden sâ bile etmediler. Ama bir daha Elçiliğe telefon etmemelisin. Yalnızca & numarayı kullan. Güvenlik uzmanlarım bu hattın emin olduğunu bildir0

ler.» Chetti Singh'e numarayı verdi. Sih de dikkatle yazdı.

Chetti Singh sonra, «Sana o adam konusunda yine bilgi veririn" dedi. «Tam bir baş belası o.»

«Canımızı uzun süre sıkmayacağını umarım.» Cheng telefonu kapa-masasmdaki fildişi bibloya uzandı. Parmaklarını ustalıkla yapılmış hpVkelciğe sürerken biraz rahatladı.

Paniel Armstrong'dan söz edilmesini beklemişti ama Chetti çjngh'in sözlerini duyduğu zaman yine de şok geçirmişti. Sih'in sorula-eSki kuşkularının ayaklanmasına neden olmuştu. Çinli şimdi belki binjnci kez aldığı önlemleri kafasından geçiriyordu.

Elçi, Chiwewe'den ayrıldığı zaman ayakkabı ve pantolonunun oacasındaki kan lekelerini farketmemişti. Ancak Daniel Armstrong'un bakışları yüzünden anlamıştı. Çinli, Chetti Singh'le buluştuğu zaman da ona endişelerini açıklamıştı.

«Cinayet yerine gitmemen gerekirdi. Aptalca davranmışsın.»

«Her şeyin istediğimiz gibi halledilip halledilmediğini kontrol etmem gerekiyordu. İyi ki oraya gittim. Çünkü müdür hâlâ yaşıyordu.»

«Pantolon ve ayakkabılarını yakman gerekecek.»

Gece geç vakit o yoldan araba pek geçmezdi. Ama iki ortak yine de dikkatli davranmış ve taşıtları yoldan uzaklaştırıp ağaçların gerisine gizlemişlerdi. Fildişileri parkın kamyonlarından Chetti Singh'in tırına geçirmişlerdi. Sih'in adamları da iki sürücüye yardım etmişlerdi ama bu iş yine de iki saat sürmüştü. Çok fildişi vardı çünkü.

0 arada Cheng ateş yakıp iyice soyunmuştu. Bavulundan aldığı temiz elbiseleri giyerken, Chetti Singh de lekeli eşyalarını ateşte yakmıştı.

Sonra doğrularak, «Mercedes'de de kan izleri olmalı,» demişti. "Yerde, pedalların üzerinde.»

Gidip arabadaki paspası ve pedalların üzerine geçirilmiş lastik kılıfları almıştı. Onları da yakmıştı ama yine de endişeliydi. «Bu arabayı başımızdan atmamız gerekiyor.» Cheng'e ne yapması gerektiğini anlatmıştı. «Ben gerisini hallederim.»

Elçi, fildişinin yüklenme işi tamamlanmadan oradan ayrılmıştı. Olaya tepki göstermeye başlıyordu. Taipei'de Mürver Çiçeği'nin randevu evinde yaptıklarından sonra da böyle oluyordu.

Bitkinleşiyor, midesi ulanıyordu.

Cheng, Harare'deki evine gece yarısından sonra ulaştı. Karısıyla Çocuklarını bir hafta önce uçakla Taipei'ye yollamıştı. Evde yalnızdı.

Çinli, evde yeniden soyundu. Arkasındaki her şeyi çıkarıp plastik bir poşete koydu. Birine hafif bir kan bulaşmış olabilirdi. Daha sonra yarım saat duş yaptı. Saçlarını iki kez yıkadı. Tırnaklarını fırçaladı.

Ardından giyinip plastik poşeti Mercedes'in bagajına, branda be2in. den yapılmış çantasının yanına koydu. Chiwewe'ye götürdüğü her şeyin ortadan kalkmasını istiyordu. Dürbünüyle kuşlarla ilgili kitabının bile. Araba bahçe yolunda duruyordu. Bahçe kapıları da açıktı. Cheng anahtarı da Mercedes'te bıraktı.

Sabahın ikisi olmuştu ama elçi uyuyacak halde değildi. Arkasında ipek brokar entarisiyle keyifsizce yatak odasında dolaşmaya başladı. Sonra Mercedes'in hareket ettiğini duydu. Chetti Singh her şeyi çabucak ayarlamıştı. Sih'in oğlu ailenin Harare'deki işlerine bakıyordu. O da hemen hemen babası kadar zeki ve güvenilir bir insandı.

Cheng ertesi sabah kahvaltıdan sonra polise telefon edip Mercedes'inin çalındığını bildirdi.

Arabayı yirmi dört saat sonra havaalanına giden yolda buldular. Taşıtın lastikleri ve motoru çalınmış, sonra yakılmıştı. Tabii yakıt deposu da patlamış, Mercedes'ten geride pek bir şey kalmamıştı. Elçi, sigorta şirketinin parayı, fazla itiraz etmeden ödeyeceğini de biliyordu.

Ertesi sabah biri özel hattından Cheng'i aradı. Adını açıklamadan, «Bugünkü 'Herald' gazetesinin beşinci sayfasına bak,» dedi. Adamın konuşmasından Asyalı olduğu anlaşıyordu.

Elçi, aradığım sayfanın dibinde buldu. Altı satırlık, önemsiz bir haberdı. Başlık da küçüktü.

«KAVGA SIRASINDA BIÇAKLANDI. Haber de Ulusal Parklar Müdürlüğü'nde korucu olarak çalışan Gomo Chison-da'nın, kentteki bir meyhanede çıkan bir kavga sırasında kimliği bilinmeyen biri tarafından bıçaklanarak öldürüldüğü yazıyordu.

Ertesi gün aynı ses, Cheng'e, «Yedinci sayfa,» dedi. Çinli bu kez konuşanın Chetti Singh'in oğlu olduğuna karar verdi.

Bu habere ise, «Tren Kazası,» diye başlık atılmıştı. «Ulusal Park Müdürlüğü'nde çalışan ve bu ara izinli olan korucu David Shiri, Hartley yakınında tren raylarının üzerinde ölü olarak bulunmuştur. Ölünün kanında yüksek derecede alkol olduğu anlaşılmıştır. Zimbabwe Demir Harının bir sözcüsü, halkı nöbetçi bulunmayan tren geçitlerini kullanmamaları için uyarmıştır.

Bu, yılbaşından beri Hartley hattında olan dördüncü kazadır.»

Chetti Singh, Cheng'e gizlice verdiği sözü tutmuş ve geride artık ne tanık kalmıştı, ne de suç ortağı.

Üç gün sonra polis müdürü, Elçi Ning Cheng Gong'a telefon etti. «Sizi rahatsız ettiğim için gerçekten çok üzgünüm, ekselans. Herhalde Chiwewe Kampı'na yapılan baskını ve katliamı gazetelerde okudunuz. Bu çok üzücü olay konusunda bize yardım edebileceğinizi sanıyorum. Siz de o gün kamptaymışsınız. Ve saldırıdan yalnızca birkaç saat önce oradan ayrılmışsınız.»

«Evet, öyle, sayın müdür.»

«Bize yardımcı olmak için ifade verir misiniz? Sizce bunun bir sakıncası var mı? Bildiğiniz gibi yapmak zorunda değilsiniz. Diplomatik haklarınız sizi koruyor.»

«Mümkün olan her biçimde sizinle iş birliği yapmaya hazırım. Öldürülen müdürden çok hoşlanmış ve ona hayran olmuştum. Bu iğrenç cinayeti işleyenleri yakalamanız için size elimden geldiği kadar yardım edeceğim.»

«Size derin minnet duyuyorum, ekselans. Kıdemli müfettişlerimden birini yollayabilir miyim?»

Müfettiş, sivil elbiseli, iri yarı bir Shona'ydı. Yanında da Zimbabwe Polisi'nin zarif üniformasını giymiş olan bir komiser yardımcısı vardı, iki adam da Cheng'e aşırı derecede saygı gösterdiler.

Elçi, o gece olanları kendince anlattı. Daniel Armstrong'la karşılaştıklarını söylemeyi de unutmadı.

Konuşması sona erdiği zaman, müfettiş sıkıntılı sıkıntılı kımıldandı. «Doktor Armstrong da ifade verdi, ekselans. Anlattıkları da sizin sözlerinize uyuyor. Ancak o elbisenizde kan izleri olduğundan da söz etti.» Cheng şaşırmış gibi bir tavır takındı. «Ne zaman olmuş bu?»

«Chiwewe'ye dönerken siz ve parkın kamyonlarıyla karşılaştığı 2aman.» r.

«Ah, evet,» dedi. «Parktaki fil ayıklanması operasyonu ilgimi

çok çekmişti. Sizin de bildiğiniz gibi kanlı bir işlem bu. Ben de bir katl gölcüğüne basmış olabilirim.»

Müfettiş sıkıntısından terlemeye başlamıştı. «O akşam arkanızda nP vardı, hatırlıyor musunuz?»

Cheng hatırlamaya çalışıyormuş gibi kaşlarını çattı. «Yakasız açık bir gömlek, mavi pamuklu bir pantolon ve herhalde rahat lastik ayakkabılar. Tatildeyken genellikle böyle giyinirim.»

«O eşyalar hâlâ burada mı?»

«Evet, tabii. Herhalde gömlekle pantolon yıkandı. Ayakkabılar da temizlendi. Uşağım işini iyi bilir...» Cheng aklına yeni gelmiş gibi durup gülümsedi. «O eşyaları görmek istiyor musunuz, müfettiş bey? Belki götürüp inceletmeniz de gerekir.»

Müfettiş pek utanmıştı. «Sizden bu tür bir iş birliği istemeye hiç hakkımız yok, ekselans. Ama Doktor Armstrong'un ifadesi dolayısıyla, bir itirazınız yoksa...»

Cheng, adamın endişelerini gidermek istiyormuş gibi güldü. «Tabii yok. Ben her bakımdan sizinle iş birliği yapmak istiyorum. Eşyaları adamlarımdan biriyle merkeze yollayacağım.»

İki polis ayağa kalktılar. «Yardımlarınız için teşekkür ederiz.» Adamlar kapıya giderlerken Cheng onları durdurdu.

«Heraid'da haydutların yakalandığı yazılıydı. Bu doğru mu? Fildişileri bulabildiniz mi?»

«Haydutlar, Zambiya'ya geçmeye çalışırken Zambezi'de kısırıldılar. Ama ne yazık ki hepsi de ya öldü, ya da kaçtılar. Fildişiler de yangında kül oldular ya da nehirde kayboldular.»

«Ne yazık...» Çinli içini çekti. «O zalimce cinayetlerinin cezasını çek melilerdi. Ama bu olay sizin işinizi daha kolaylaştırdı sanırım. Öyle değil mi?»

Müfettiş, «Evet,» diye başını salladı. «Dosyayı kapatıyoruz.»

Cheng, daha sonra polis merkezine seçtiği eşyaları yolladı. Tabii onları Chiwewe'de hiç giymemişti.

Ama olay artık sona ermiş de sayılmazdı. Daniel Armstrong etrafta dolaşüyor ve problem yaratıyordu.

Çinli, bu konuda yine Chetti Singh'e güvenebilir miyim?

Hüsündü- «İki aşağılık park korucusunu ortadan kaldırmak başka, Armstrong gibi önemli birini öldürtmek başka. Adam dünyaca ünlü biri. Ortadan kaybolursa sıkıcı sorular sorulabilir.»

Cheng, masasındaki düğmeye basıp mikrofona Kanton lehçesiyle, «Lee lütfen buraya gelir misin?» dedi.

Aslında sorularını sekreterini görmeden de sorabilirdi. Ama kızı gördek hoşuna gidiyordu. Lee, bir köylü kıızıydı ama zeki ve hoştu. Tay-wan üniversitesi'ni de başarıyla bitirmişti. Ancak elçi, kızı bu başarısı yüzünden işe almamıştı.

Lee içeri girip masanın yanında bir esir gibi durdu.

Cheng, «Uçakta bana yer ayrıldı değil mi?» diye sordu. Armstrong, Lilongwe'de etrafı koklamaya başlamıştı. Elçi bu yüzden Taipei'ye gideceği için seviniyordu. Bu yolculuğu Chiwewe macerasından önce kararlaştırmıştı.

Lee saygıyla, «Evet, efendim,» diye fısıldadı.

Cheng elini uzatıp, kızın bacağına korkunç bir çimdik attı. Lee can acısıyla yüzünü buruşturarak dudağını ısırdı. Çinli, acı verme gücü yüzünden coştı adeta. Doktor Armstrong'u da, onun başına açabileceği dertleri de unuttu. Polis ondan kuşkulanıyordu. Lee Wang güzel ve uysal bir kızdı.

Cheng de karısından ayrı kalacağı bu sekiz günlük sürede kızla ilgilenecekti. Sonra ülkesine dönecek ve orada babasının övgü-süyle karşılaşacaktı.

Daniel Armstrong, süpermarketten aldığı yiyecekleri kamyonetindeki sandığa doldurduktan sonra kentte dolaşmaya çıktı. Chetti Singh'in rehberde adresleri olan iş yerlerine teker teker gitti.

Ama çalınan fildişilerinin saklanabileceği bir yer bulamadı. Ama sonra şansı birdenbire güldü.

Daniel, en son Chetti Singh'in büyük depolarının önünden geçerken birdenbire öne doğru eğildi.

Kalbi hızla çarpmaya başlamıştı. Deponun tam ortasında dev bir kamyon örüyordu. Biyoloji doktoru bu on tekerlekli taşıtı dört gece önce Chirundu yolunda görmüştü. TIR'in üzerinde hâlâ o yeşil

muşamba vardı.

Kamyonun arka kapısı açılmıştı. On iki kadar zenci taşıta kahverengi çuvalları yüklüyorlardı.

Bunların içinde mısır, şeker ya da pirinç olabilir, di. Daniel'in Zambezi Vadisi'nde gördüğü o kuru balık çuvalları ortalar. da yoktu.

Biyoloji uzmanı, dolaşp yeniden deponun önünden geçmeyj düşündü ama sonra bundan vazgeçti. «Zaten dikkati yeteri kadar üzerime çektim. Kente gelen bir sirk de ancak bu kadar reklam yapar.»

Daniel, Capital Oteli'ne dönüp odasına çıktı. Banyoyu doldurduktan sonra içine girdi. Daha sonra aynanın önünde durdu ve hayaliyle konuşmaya başladı. «Şimdi beni dinle, Armstrong. En mantıklıca şey polise gidip kuşkularını açıklamak olur. Bu onların işi.»

«Ah, ben ne zaman mantıklıca davrandım ki? Ayrıca burası Afrika. Polis, ancak üç-dört gün sonra kıpırdanır. Zaten Bay Singh fildişileri ortadan kaldırmak için yeteri kadar zaman buldu.

Herhalde yarın onu yakalamak için çok geç olacak.»

«Yani bana zamanın çok önemli olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun, Armstrong?»

«Evet, öyle, dostum.»

«Yani casusçuluk oynamak hoşuna mı gidecek? Amatör dedektiflik yapmak?»

«Kimin? Benim mi? Saçmalama! Sen beni tanırsın!»

«Tabii tanırım.» Daniel, aynadaki görüntüsüne göz kırptı.

Chetti Singh, Chewa'nın açtığı kapıdan arabasıyla deponun avlusuna girdi. İri yarı Angoni'ye, «E?» dedi.

Chawe, «O geldi,» diye cevap verdi. «Senin dediğin gibi. Dördü on geçte. Önümüzdeki yoldan geçti

Üzerinde insan kolu resmi olan o kamyonetteydi. Ağır ağır ilerledi. Durmadan bu tarafa baktı.»

Chetti Singh öfkeyle kaşlarını çatı. «Bu adam başımıza bela olmaya başladı. Neyse... Gel bakalım.»

Chewa, arka kanapeye indi. Efendisinin yanına oturacak kadar küs-tah değildi. Sih, arabayı avlunun gerisine doğru sürdü. Sonra dipteki küçük bir kulübeciğin önünde durdurdu. Bu da depo gibi oluklu sacdan yapılmıştı ve depoya bitişikti.

Chetti Singh, arabasından inerken burnuna hafif ama pis bir koku aeldi. Kulübeciğin duvarındaki bir pencereden yayılıyordu. Pencereye alTnaklık da geçirilmişti. Sih, adamına baktı. «Saldıracak durumda değil ya?»

«Onu emrettiğin gibi küçük kafese koydum, Mambo.»

Chetti Singh bu sözlere rağmen önce kapıdaki delikten baktı, sonra içen girdi. Koku iyice keskinleşmişti şimdi. Sonra birdenbire loş yerde bir hırıltı yankılandı.

Chetti Singh farkına varmadan geriledi. Sonra da korktuğunu gizlemek için, «Vay vay vay,» diye güldü. «Bu gün aksiliğimiz üstümüzde.»

içerideki kafeste bir hayvan kımıldadı. Kara bir gölge gibiydi. Sarı gözleri ışıldıyordu.

Sih, «Nandi,» diye gülümsedi. «Tatlı yaratık.» Nandi Kral Chaka' nın annesinin adıydı. Chetti

Singh, onu satın aldığından beri hırsızlar depoya girmekten vazgeçmişlerdi.

Sih kapının yanındaki düğmeye uzandı. Tavandaki floresan kulübenin içini soğuk, mavi bir ışıkla aydınlattı.

Kafesteki dişi pars geriye doğru çekilip büzüldü. Chetti Singh'e kinle bakıyordu.

Mlanje ormanlarında yakalanmış olan hayvan dev gibiydi. Oradaki köylere dadanmış, pek çok keçi ve köpek öldürmüştü. Sürüsünü korumaya çalışan bir çobanı da parçalamıştı.

Chetti Singh, parsa, «Öfkeli misin?» diye sordu. Parsın dudakları gerildi. «Ah, yeteri kadar öfkeli değilsin sanırım.» dedi ve elektrik düğmesinin yanındaki rafta duran üvendireyi aldı.

İri kedi hemen tepki gösterdi. Pars, elektrikli üvendirenin nasıl can yaktığını öğrenmişti.

Dişlerini gösterip sağa sola koşmaya başladı. Kendisini, yaklaşan acıdan kurtarmaya çalışıyordu.

Chetti Singh, gülerек Uzun bir alüminyum çubuğa bağlanmış olan üvendireyi parmaklıkların arasından soktu. Parsı dipteki, dar tünelimsi yere doğru sürmeye çalışıyordu. Tünelin ucunda, depoya açılan bir kapak vardı.

Hayvan sonunda, homurdanarak kafesin çubuklarına doğru saldırdı. Sih'i yakalamaya çalışıyordu.

Chetti Singh, «Vay vay vay,» diyerek üvendireyi parsın boynuna dokundurdu. Mavi bir alev çıktı ve hayvan kendisini tünele attı.

Chawe orada hazır bekliyordu. Tünelin, kafes tarafındaki ucunda tel örgü bir kapak vardı. Zenci kapağı çabucak indirdi. Pars iki araya sıkışıp kalmıştı. Chetti Singh, üvendireyi Chawe'ye verdi.

Kapının yanındaki bir masaya gidip küçük bir havyanın fişini prize soktu. Havya kızdığı anda yeniden kafesin yanına geldi. Pars, tünelde büzülmüştü. Sih, çubukların arasından elini uzatıp hayvanın sırtını okşadı. Tüyleri sık ve yumuşaktı. Parsın, bu okşamalardan kaçması imkânsızdı.

Ama öfkesinden sanki bütün vücudu şişmişti.

Chetti Singh, kızgın havyanın bakır ucuna usulca tükürdü. Tükürüğü cızırdayıp buharlaştı hemen.

Singh memnun memnun mırıldanırken çubukların arasından yeniden uzandı ve parsın kuyruğunu havaya kaldırdı. Hayvanın siyah kenarlı anüsü ve cinsel organı çıktı. İri kedi öfkeyle tırnaklarını betona geçirmeye çalışıyordu. Neler olacağını biliyor, kuyruğunu indirmeye çabalıyordu.

Chetti Singh, «Bana yardım et,» diye homurdandı. Chawe, hayvanın kuyruğunu yakaladı. Sih, parsın yanık izleriyle dolu etine düşünceli düşünceli baktı. Sonra kızgın havayı usulca uzattı.

Hayvan madenin sıcaklığını hissederek çırpındı.

Chetti Singh, «Ufacık bir yanık, güzelim,» dedi. «Seni çok kızdıracak kadar. Belki bu gece Doktor Armstrong'la karşılaşırın.»

Parslar genellikle kendilerine ilişilmedikçe insanlara zarar vermezlerdi. Doğal avları arasında insanlar yoktu. Ancak yaralandıkları ya da kendilerine işkence yapıldığı zaman Afrika hayvanlarının en tehlikelisi olurlardı.

Chetti Singh, kızgın madeni parsın anüsünün hemen yanına dokundurdu. Duman çıkarken etrafa yanık tüy ve et kokusu yayıldı. Pars can acısıyla haykırırken çelik çubukları dişlemeye çalıştı.

Chetti Singh yanığı inceledi. Bu işlerde oldukça ustaydı. «İyi-* \ diye kendi kendisini kutladı.

Havayı masaya bırakıp tentürdiyot şişesi- \ ni aldı. Pamuğa döktü ve tamponu hayvanın yarasının

üzerine bastırıldı

pars, ıgıllıklar atarak kafesten çıkmak için çabaladı. Ağız köpürmüş, gözleri iyice irileşmişti.

«Bu kadarı yeter. Şimdi kapağı aç!» dedi Singh. Chewa, kedinin kuyruğunu bıraktı. Hayvan, kendisini korumak için kuyruğunu iki bacasının arasına soktu. Zenci, elik kapağı açtı. Pars da bir atılışta oradan depoya girdi. Chewa kapağı yeniden kapattı. Sonra da efendisinin peşinden dışarı ıktı. Güneş batıyordu. Chetti Singh, mendiliyle yüzünü gildi. Kulübe hem sıcaktı, hem de koku dayanılacak gibi değildi.

Sih, zenciye, «Ana kapıdaki nöbetçi kulübesinde kalacaksın,» diye emretti. «Avlunun etrafında dolaşma, beyaz adamın depoya girmesini de engellemeye kalkışma, içeri girerse Nandi seni uyarır...»

Bu düşünce ikisinin de gülümsemesine neden oldu. Depoya son giren hırsız ve onu hastaneye götürdükleri zamanki halini hatırlamışlardı.

Singh, «Nandi'nin beyaz adamı hırpalamaya başladığını işittiğın zaman bana ana kapıdan telefon et. Evde, telefon karyolamın baş ucunda. Ben gelinceye kadar depoya gireyim deme. Onbeş-yirmi dakika sonra burada olurum. Nandi de o sırada başımızı büyük bir beladan kurtarır.» dedi.

Chetti Singh o gece yemekten sonra iki saat hesaplarıyla ilgilendi. Yatmadan önce de kasasını açıp iftesini aldı. Silahı kullanma izni vardı. Çünkü, işine geldiğı zaman yasalara uyardı.

O gece Sih'in baş ucundaki telefon ikiye yedi gece çaldı. Chetti Singh hemen uyandı.

Chewa karşıdan Angoni dilinde, «Nandi depoda çok güzel bir şarkı söylüyor,» dedi.

Chetti Singh, «Geliyorum,» diye cevap verip yataktan kalktı.

Sokakta lamba yoktu. Daniel kamyonetini Chetti Singh'in deposundan üç yüz metre kadar ötedeki bir arsaya park ederken, «Bu da işi biraz kolaylaştırıyor,» diye mırıldandı. Taşıttan atlayıp karanlıkların arasında on dakika kadar bekledi. Etrafı dinliyordu. Sonra saatine göz attı. Biri birkaç dakika geçiyordu. Daniel, lacivert pantolon ve siyah deri bir ceket giymişti. Şimdi de başına koyu renk yüнден yapıı. rmış bir bere geçirdi. Beline, naylondan yapılmış küçük bir kese bağla. di. içine gerekeceğini düşündüğü alet ve gereçleri koymuştu.

Kamyonetin tepesine alüminyumdan yapılmış iki el merdiveni takılmıştı. Daniel onları alıp usul usul depoya doğru gitti. Etraf çok karanlıktı.

Biyoloji uzmanı avluyu çevreleyen parmaklığa sessizce yaklaşıırken, «Bu iş çok mu kolay oluyor?» diye düşündü. Üstelik avluda bekçi de yoktu.

Merdivenlerden birini parmaklığa dayayıp yukarıya tırmandı. İkinci merdiveni de avluya doğru uzatarak aşağıya indi. Avluyu aşır depoya yaklaştı. Arkadaki küçük kulübeden etrafa yayılan pis kokuyu duydu ama pek aldırmadı. Kulübenin depoya bitiştiğı köşede bir boru vardı. Daniel, bunu denedi. Sonra boruya tırmanmaya başladı. Birkaç saniye sonra kulübeciğın damında uzanmış yatıyor ve deponun duvarındaki pencerelere bakıyordu. Ancak üç metre kadar yukarıdaydılar. Ve camlardan ikisi de açıktı.

Daniel, belindeki keseden naylon ip çıkardı. Ucuna iri bir düğüm atıp açık pencerelerden birine doğru fırlattı. Düğüm pervaza takılıp kaldı. Daniel, ipi üç kez daha fırlatarak iki cam arasındaki kenar pervazına sardı. Sonra usul usul yukarı tırmandı. Pencerelerden birinin kenarına oturdu ve keseden el fenerini aldı. Otelden ayrılmadan önce fenerin camının üzerine kırmızı plastik geçirmişti. Daniel, feneri yakır aşağıya doğru tuttu. Hafif kırmızı ışığın dışarıdan görülmesi imkânsızdı.

Depo, çeşitli boyda ambalaj sandığıyla doluydu.

Biyoloji doktoru, «Ah, olamaz,» diye inledi. Depoda bu kadar çok mal olacağını sanmamıştı.

Hepsini ancak bir haftada inceleyebilirdi.

Daniel, fenerin ışığını duvarda dolaştırdı. Oluklu saç, demir bir e eveye geçirilmişti. Ve ereve el merdiveninden farksızdı. Ustalıkla çabucak aşağıya indi ve el fenerini söndürdü. İki ambalaj sandığın arasına sinip etrafı dinledi. Pek yakınında hafifçe bir şey kımıldamış' sanki.

Nefesini tutup bekledi. Ama hiçbir ses duyulmuyordu.

Daniel, karanlık depoda ağır ağır ilerledi. Etrafı koklayıp duruyordu Sonunda burnuna kuru balık kokusu geldi. Biyoloji doktoru durup feneri yaktı. Çuvallar bir duvarın önüne yığılmışlardı.

Üzerlerinde, «Kuru balık. Malawi Ürünü,» yazılıydı. Daniel, keseden büyük tornavidayı çıkardı Ucu nu çuvallara sokup içlerinde ne olduğunu anlamaya çalıştı. Hızla hareket ediyordu. Sonunda çuvallardan oluşan piramidin tepesine uiaştı. Durup düşünmeye başladı. Fildişini balık çuvallarına koyduklarını sanmıştı ama şimdi yanıldığını anlıyordu. «Ning Cheng Gong, fildişileri Chetti Singh'in kamyonuna yükledi. Ama o gece fildişileri çuvallara koyacak ve ağızlarını mühürleyecek kadar zamanları olmadı. Herhalde dişleri zemine yaydılar ve balık çuvallarını da üstlerine koydular! Ne budalayım! Fildişilerini Afrika'dan çuvallar içinde başka bir ülkeye gönderemezler ki! Dişlerin uçları ince çuvalları yırtar.»

Daniel, çuvalların üzerinden aşağıya kaydı. Sonra da sandık yığınlarının arasındaki açıklıktan ilerledi. El fenerini yakmış, gördüğü sandıkları inceliyordu. Ama hepsi de Chetti Singh tarafından ithal edilmiş şeylerdi. Daniel, dışarı gönderilecek sandıklar arıyordu.

Sonunda onları da buldu. Çay sandıklarıydı hepsi. Daniel sandıklardan birinin üzerindeki yazıyı okurken heyecandan tüyleri diken diken oldu.

«Şanslı Ejderha Yatırımları

1555 Chungching Yolu

Taipei-Taywan.»

«Hey Tanrım!» Daniel mutlu mutlu güldü. «Çinli ortak! Şanslı Ejderha! Evet, biri çok şanslı!»

Tornavidayla, kontrplaktan yapılmış ve üzerine esnek çelik şeritler geçirilmiş sandıklardan birine elinin sığabileceği kadar bir delik açtı. Ama sandığın içine kalın naylon serilmişti. Daniel çakısını çıkarıp örtüyü kesti. Burnuna çayın o tanıdık kokusu geldi. Biyoloji doktoru elini delikten sokup tornavidayla çayları karıştırmaya başladı. Ama sert bir cisme rastlayamadı. İlk kez kuşkulanmaya başladı. Yüzlerce çay sandığı var-dl- Belki fildişiler bazılarının içindeydi. Belki de hiçbirinde öyle bir şey Yoktu.

Daniel, tornavidayla deliği daha da genişletti. Sonra kuşku ve hayalkırıklığının verdiği güçle tornavidayı çayın derinliklerine sapladı. ye ucu sert bir şeye değdi. Daniel az kalsın zaferle bağıracaktı. Deliği iyice büyüterek iki elini birden sandığa soktu.

Parmakları yuvarlak ve düzgUn bir şeye dokundu. Ellerini çekip feneri içeri soktu. Çayların arasındaki şey, fenerin ışığında mermer gibi parladı. Daniel, tornavidanın ucuy|a vurdu vurdu ve sonunda başparmağı kadar bir parça koparmayı başa-r-di. Kümes telini anımsatan bir dokusu vardı. Fildişine özgü o doku...

Daniel, «Artık hiç kuşku kalmadı,» diye fısıldadı. «Sizi yakaladım, katil köpekler!»

Çayların daha fazla dökülmemesi için yırtık naylonu deliğe iyice tıktı. Sonra yere dökülmüş olan çayları eliyle süpürerek, cebine koydu. Ertesi sabah sandıkları yükleyecek olan hamalların durumu farketmeye-çeklerini umuyordu.

Daniel, başka bir iz bırakıp bırakmadığını anlamak için fenerin ışığını etrafta dolaştırdı. Ve sonra o kara silueti gördü. Hayvan, o sönük ışıpta bile opaller gibi ışıldayan gözlerini ona dikmişti.

Sonra birdenbire ortadan kayboluverdi. Biyoloji uzmanı olduğu yerde büzüldü. Fenerin ışığıyla

karanlıkları yarmaya çalışıyordu.

Sonra tüylerini diken diken eden o sesi yeniden duydu. Sanki biri bir testereyle bir madeni kesiyordu. Daniel'in dişleri kamaştı. Adam bu sesi neyin çıkardığını hemen anladı ama kulaklarına inanamadı.

«Pars,» diye fısıldadı. Ne büyük bir tehlikeyle karşı karşıya olduğunu anlayarak buz kesildi.

Üstünlük hayvandaydı. Pars, geceleri dolaşırdı. Karanlık onu cüretli ve saldırgan yapardı.

Daniel, fenerin ucundaki kırmızı plastiği çıkardı. Beyaz ışık deponun dibine doğru uzandı.

Adam, ışıkla etrafı taradı ve kediyi gördü. Pars dolaşıp arkasına geçmişti. Yırtıcı hayvanlar avlarına saldırıp onları öldürmeden önce böyle yaparlardı.

Işık parsın yüzüne geldiği zaman hayvan bir atlayışta çay sandıklarının arkasına girdi. Ve sesini nefretle yükseltti yine.

«Benim peşimde!»

Biyoloji doktoru, Chiwewe'de müdürlük yaptığı günlerde bir pars korucularından birine saldırmıştı. Hayvanın açtığı yaraları şimdi olanca canlılığıyla hatırlıyordu.

Afrika'nın diğer tehlikeli kedisi, yani aslan iki ayağı üzerinde yürüyen insana nasıl saldıracağını bilmez. Kurbanının üzerine atılarak onu yere devirir ve sonra da adamın erişebildiği yerlerini gelişigüzel pençeler. Çoğu zaman yalnızca insanın bir kolunu dişleyip kemirir ve o sırada kurbanı da kurtarılır.

Buna karşılık pars insan anatomisini bilir. En çok maymunları avladığı için primatların kafasına ve savunmasız karnına saldırmayı çoktan öğrenmiştir. Genellikle kurbanının sırtına atlayarak pençelerini omuzlarına geçirir. Art ayaklarıyla evde yün yumağıyla oynayan kedi yavrularının yaptıkları gibi, tekmeler atar. Pençelerini çıkarmış olduğu için birkaç vuruştan sonra kurbanının barsaklarını deşer. Aynı anda dişlerini avının yüzüne ya da boğazına geçirir. Ön pençelerinden birini uzatıp tırnaklarını kurbanının ensesine batırır. Ve kafa derisini yüzüverir. Çoğu zaman avının kafasının tepesini de koparır bu arada. Böylece insanın beyni ortaya çıkar.

Daniel, pars etrafında dolaşırken bütün bunları düşünüyordu. Hayvanın vahşi ve öfkeli sesi depoda yankılanıyordu. Daniel boynunu korumak için deri ceketinin fermuarını yukarıya kadar çekti. Naylon keseyi de karnını korumak için önüne doğru getirdi. Tornavidayı sağ eline alıp, öteki elindeki fenerle etrafında daireler çizen parsı izledi. «Tanrım! Pek kocaman bu hayvan!»

Işığı devamlı parsın üstüne tutması imkânsızdı. Dev kedi bir gölgeden farksızdı çünkü. Daniel, depoya girdiği pencereye hiçbir zaman ulaşamayacağını biliyordu. Sırtı savunmasız kalacak ve pars da yarı yolda onu yakalayacaktı. Fenerin ışığını bir an diğer taraflara çevirerek kaçmak için bir yol aradı. Sonra kuru balık çuvallarına ilişti gözü. Bu çuvallardan oluşan piramit yerden dokuz metre yükseklikteydi.

Daniel, «Pencereye ulaşabilseydim...» diye fısıldadı. «Haydi! Kımıl! Zamanın azaldı. Hayvan neredeyse saldıracak.» Çay sandıklarının arasındaki güvenli yerden ayrılmak istemiyordu. Sırtı korunmasız değildi. Ama ortaya çıktığı an parsın gücü ve hızı karşısında zayıf duruma düşecekti. Daniel ortaya çıkar çıkmaz pars onu gördü. Sesi daha kinliy. di şimdi.

Biyoloji doktoru, «Defol!» diye bağırdı. İnsan sesinin hayvanı şaşır. tacağını umuyordu. Kedi, yana doğru atlayıp ambalaj sandıklarının arkasında kayboldu.

Ve Daniel o zaman bir hata yaptı.

Budalaca, affedilemeyecek bir hataydı bu. Vahşi bir hayvandan koşarak kaçılmaması gerektiğini herkesten iyi biliyordu. Ve özellikle dev kedilere sırt dönülmemesinin gerektiğini de. Çünkü içgüdüleri bu hayvanları her zaman avlarını kovalamaya zorlardı. Bir insan koştuğu zaman onlar da saldırırlardı. Ev kedisinin bir farenin kaçışına dayanama-ması gibi bir şeydi bu.

Daniel, çuvallardan oluşan piramide ulaşabileceğini düşünüyordu Dönerek koşmaya başladı. Ve pars arkasındaki karanlıklardan ok gibi fırladı. Biyoloji doktoru hayvanın geldiğini duymadı bile.

Pars olanca gücüyle sırtına atladı.

Daniel sendeledi. Hayvanın tırnaklarının vücuduna geçtiğini sanıyordu. Pars o hızla çuvallara çarptı. Ama Daniel yine ayakta kalmayı başardı. Dev kedi hâlâ sırtındaydı. Daniel hayvanın tırnaklarını etine değil de, deri ceketiyile altındaki kalın kazağa geçirmiş olduğunu anladı Pars şimdi kaslarını büzerek hazırlanıyordu. Pençelerini aşağıya, adamın kaba etleri ve butlarına doğru atacaktı. Böylece etini kemiklerine kadar yaracak, damarlarını koparacaktı. Ve Daniel belki de birkaç da ka içinde kan kaybından ölecekti.

Daniel, iki elini çuvallara dayayıp hızla itti. Arkası üstü yere yuvara nırken pars da altında kaldı.

Parsın ciğerlerindeki hava boşaldığından tırnaklarını da doktorun ceketinden çekti. Daniel hızla yana döndü ve omzunun üzerinden elini uzattı. Tornavida hâlâ öbür elindeydi. Dizlerinin üzerinde doğrulup, hayvanın ensesindeki gevşek deriyi tuttu. Dehşetin verdiği bir güçle parsı yakaladığı gibi ambalaj sandıklarına doğru attı.

Dev kedi bir lastik top gibi sekip ona doğru geldi.

Daniel, hayvanın ilk saldırısı sırasında feneri elinden düşürmüştü

Şimdi fener ambalaj sandıklarının önündeydi ve ışığı yukarıya vuruyor-!u ışıktaki parsın saldırıya geçmek üzere olduğunu görebildi. Pars ağzını iyice açmış, pençelerini doktorun omuzlarına doğru uzatmıştı. Dev kedi adama çarparken barsaklarını deşmek için art ayaklarını kıvırdı, pislerini Daniel'in boğazına geçirmek için başını önüne eğdi. Parsın klasik saldırı yöntemi bu.

Daniel, iki eliyle yanlamasına tuttuğu tornavidayı hayvanın ağzına bir gem gibi soktu. Dev kedinin ön dişlerinden biri kırıldı. Sonra Daniel arkası üstü düştü. Ama hâlâ tornavidayla hayvanı kendisine yaklaştırmamaya çalışıyordu. Pars yine ağzını açıp dişlerini gösterdi. Nefesi leş ve ölüm kokuyordu.

Daniel parsın, kafasını koparmak amacıyla pençesini ensesine doğru uzattığını farkettil. Dev kedi yine karnını parçalamak için art ayaklarını büktil. Ama doktor başını kurutulmuş balık dolu çuvallardan birine dayamıştı. Pars da tırnaklarını doktorun kulağının hemen yanına, çuvala geçirdi. Sonra art ayaklarını aynı anda oynattı. Ama tırnakları doktorun karnına değil, sert naylondan yapılmış kesenin kayışına geldi.

Hayvan biran durakladı. Hatasının farkında değilmiş gibi çuvalı yırttı. Art ayaklarıyla da naylonu parçalayıp duruyordu.

Daniel de tornavidayı kaldırıp parsın gözlerinden birine saplamaya çalıştı. Ama başaramadı.

Tornavida, hayvanın burun deliklerinden birine saplandı. Sonra yana kayarak dev kedinin kulağının altından çıktı. Pars şok ve öfkeyle haykırdı. Bir an gevşedi. Daniel de yuvarlanıp parası üzerinden attı.

Hayvanın o zamana kadar Daniel'i yaralayamamış olması bir mucize sayılabilirdi. Ama doktor,

parsı geriye doğru iterken dev kedi bir pençesiyle tutmaya çalıştı onu. Tırnakları Daniei'in kolundan kayarak deriyi ve yünü yardı, kolundaki kaslara geldi. Biyoloji doktoru can acısıyla son gücünü de kullandı. İki ayağıyla birden bir tekme attı. Topukları tek-rar saldırmaya hazırlanan kedinin karnına geldi. Pars geri geri gitti. Homurdanıyor, dişlerini birbirine çarpıyordu.

Daniel'in arkasındaki çuvallardan ikisinin arasında onun girebilece-91 kadar bir açıklık vardı.

Kendisini bu dar yere attı zorlukla. Artık sırtı ve iki yanı korunuyordu. Pars ona ancak önden saldırabilirdi.

Dev kedi homurdanarak o dar yere doğru başını uzattı. Daniel'e ulaşmaya çalışıyordu. Doktor tornavidayı yine hayvanın gözlerinden birine saplamaya çalıştı ama bu kez de başarılı olamadı.

Fakat tornavidanın çelik ucu parsın kıvrık pembe dilini yardı. Hayvan, geri sıçradı ve can acısıyla tükürüyormuş gibi sesler çıkardı.

Daniel, «Haydi!» diye haykırdı. «Defol git!» Bunu öfkeli parsı uzaklaştırmayı başaracağını umduğu için değil, cesaretini toplamak amacıyla yapıyordu. Dizlerini altına alıp o dar yerde iyice geriledi.

Pars şimdi önünde bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu. Bir keresinde oturup, tıpkı bir ev kedisi gibi, pençesiyle yaralı burnunu temizledi. Sonra öne doğru atıldı. Bir pençesini uzatarak Daniel'e ulaşmaya çalıştı. Doktor tornavidayı hayvanın pençesine iyice batırdı. Pars bağırarak geriledi.

Yine o dar yerin önünde nöbet bekliyormuş gibi dolaşmaya başladı. Arada bir başını eğerek vahşice kükrüyordu.

Daniel, kolundan akan kanların parmaklarından damladığının farkındaydı. Tornavidayı dizlerinin arasına sıkıştırıp, kanı durdurmak için mendili tek eliyle koluna sardı. Düğümü dişleriyle çekerek sıkıştırdı. Yara derin değildi galiba. Deri ceketin kolu ciddi bir biçimde yaralanmasını önlemişti.

Ama kolu zonklamaya başlamıştı bile. Daniel, etobur bir hayvanın açtığı en hafif bir yaranın bile tedavi edilmezse ne kadar tehlikeli olacağını biliyordu.

Ama bu da başındaki dertlerden yalnızca biriydi. Pars onu buraya kısıtırmıştı. Çok geçmeden sabah olacaktı. Hayvanın kükremelerinin dikkati çekmemiş olması şaşılacak bir şeydi. İçeriye her an bir bekçi girebilirdi.

Daniel bunları düşündüğü sırada deponun içi birdenbire aydınlandı. Işık o kadar parlaktı ki, pars irkilerek şaşkın şaşkın gözlerini kırıştırdı. Deponun kapıları açıldı ve bir otomobil içeri girdi.

Pars homurdana homurdana deponun dibine doğru gitti. Başını eğmiş, omzunun üzerinden bakıyordu.

Sonra biri, «Hey, Nandi!» diye seslendi. «Artık kafesine dön bakayım! Geri git! Geri!» Daniel, Chetti Singh'in sesini tanıdı.

Pars koşarak gözden kayboldu.

Chetti Singh, «Parsı çabuk kafesine kapat,» dedi. Kafesin kapısı madeni bir şangırtıyla kapatıldı.

«O beyaz adamı görebiliyor musun? dikkatli ol. Belki hâlâ yaşıyor.»

Daniel, iki çuval arasındaki yerde iyice büzüldü. Yakalanacağını biliyordu tabii. Torna vida da etkili bir silah değildi.

«Şurada bir el feneri var. Hâlâ yanıyor.»

«Şuraya, balık çuvallarının yanına bak! Kan izlerine benziyor.»

«Nandi işini iyi yapmış.»

«El fenerini bana ver.»

Sesler Daniel'e yaklaşıyordu.

Sonra adamın önünde biri belirdi. Eğilerek fenerin ışığını biyoloji uzmanının yüzüne tuttu.

«Tanrım! İşte burada. Ve hiçbir şey olmamış. Nasılsınız, Doktor Armstrong? Sonunda resmi bir biçimde tanıştığımız için seviniyorum.» Daniel, Sih'e öfkeyle baktı. Singh şakacı bir tavırla konuşmasını sürdürdü. «Bu silaha ihtiyacınız olmayacak. Lütfen onu bana verin.»

Daniel kımıldamadı. Chetti Singh güldü. «Bu elimdeki çok güzel bir İngiliz çiftesi. Ünlü Bay Purdey yapmış. Malawi polisi insanın kendisini korumaya çalışması konusunda her zaman çok anlayışlı davranır. Lütfen benimle iş birliği yapın.»

Daniel, bıkkın bir tavırla torna vidayı adamın ayağının dibine attı. Chetti Singh de bunu bir tekmede uzaklaştırdı. «Artık o köpek kulübesinden çıkabilirsiniz, doktor.»

Daniel, sürünerek sığındığı yerden çıktı. Yaralı kolunu diğer eliyle tutup ayağa kalktı. Chetti Singh, çiftesyle karnına nişan alarak, üniformalı bekçiye Angoni dilinde, «Chawe,» dedi.

«Sandıkları bir kontrol et. Bak bakalım bu malungu onlardan birini açmış mı?»

Daniel, süpermarketteki zenci güvenlik görevlisini tanıdı, iri yarı, tehlikeliye benzeyen bir adamdı. Angoni, çay sandıklarına doğru giderken doktor da alayla, «Parsla güreşmeyi tercih edeceğim,» diye düşündü.

Chewa birdenbire bağırıp diz üstü çöktü. Daniel'in farketmediği bir avuç çayı görmüştü. Sonra da delinmiş sandığı buldu.

«Çok zekisiniz.» Chetti Singh, Daniel'e yalancı bir hayranlıkla baka. rak başını salladı.

«Sherlock Holmes'dan farkınız yok. Ama bazan fazla zeki olmak insanın başına dertler açar.»

Daniel, adamın gözlerine baktı. Bir soytarı gibi konuşmasına karşın çok tehlikeli bir insandı Sih.

Chetti Singh dönmeden, «Chawe, beyaz adam kamyonetini nere-ye bıraktı?» diye sordu.

«Farlarını söndürmüştü ama motorun sesi güneyden geliyordu Galiba arabayı oradaki arsaya bıraktı.» iki adam Daniel'in anlamayacağını sandıkları için Angoni dilinde konuşuyorlardı.

Chetti Singh, «Gidip kamyoneti getir,» diye emretti.

Zenci gittikten sonra Sih'le doktor sessizce birbirlerine baktılar. Daniel düşmanın zayıf tarafını bulmaya çalışıyordu. Ama Sih pek sakindi.

Sonunda Daniel, «Kolum kötü yaralandı,» dedi.

«Buna gerçekten çok üzuldüm, doktor.»

«Yara mikrop kapabilir.»

«Hayır.» Chetti Singh gülümsedi. «Yara mikroplanmadan siz öleceksiniz.»

«Yani beni öldürecek misiniz?»

«Bu inanılmayacak kadar gülünç bir soru, doktor. Başka ne seçeneğim var ki? Küçük sırrımı öğrenecek kadar zekice davrandınız. Ben her zaman fazla bilginin ölümcül bir hastalık olduğunu söylerim. Hah hah!»

«Madem öleceğim o halde neden merakımı gidermiyor ve bana Chiwewe'de olanları anlatmıyorsunuz? Baskın kimin fikriydi? Sizin mi yoksa Ning Cheng Gong'un mu?»

«Ah, çok üzgünüm, efendim. Ben Chiwewe konusunda hiçbir şey bilmiyorum. Söylediğiniz adam hakkında da. Ayrıca şu anda konuşkanlığım pek de üstümde değil.»

«Bana gerçeği açıklamakla bir şey kaybetmezsiniz ki. Şanslı Ejderha Şirketi'nin sahibi kim?»

«Korkarım merakınızı kendinizle birlikte mezara götüreceksiniz, doktor.»

Kamyonetin yaklaştığını duydular. Chetti Singh kımıldadı. «Chawe çabuk döndü. Demek arabanızı saklamak zahmetine girmediniz. Onu karşılamak için ana kapıya gidelim. Lütfen önden gider misiniz, doktor?»

Bay Purdey'in harika silahının bel kemiğinizden yalnızca otuz santim aeride olduğunu unutayım demeyin.»

Hâlâ bir eliyle yaralı kolunu tutan Daniel deponun kapısına doğru pıttı. Chetti Singh'in Cadillac arabası orada duruyordu. Herhalde pars kafesine dönünceye kadar taşıtın içinde beklemişti adam.

Daniel arka taraftaki kulübeciği ve o pis kokuyu hatırladı. Yavaş yavaş parsı nereye kapattıklarını ve hayvanı nasıl kontrol altında tuttuklarını anlamaya başlıyordu. Ama Chetti Singh'in de, adamının da hayvana hiç güvenemedik-leri belliydi. Tersine pars depodayken fena halde endişelenmişlerdi.

Kapıya geldiklerinde Sih, Daniel'e durmasını işaret etti. Sonra ağır kapı birdenbire yana doğru kaymaya başladı ve doktorun kamyoneti gözüktü. Chewa, elektrikle açılıp kapatılan kapının kontrol kutusunun önünde duruyordu. Sonra kısa bir zincire takılı olan anahtarı alıp cebine attı.

Chetti Singh'e, «Her şey hazır,» dedi.

Sih, «Ne yapman gerektiğini biliyorsun,» dedi. «Bazı kuşların geri dönüp damıma konmalarını istemiyorum. Hiçbir iz bırakmamaya dikkat et. Bir kaza olmalı bu. Dağ yolunda, basit bir kaza.

Anlıyor musun? «İki adam Daniel'in anlamadığını sandıkları için yine Angoni dilinde konuşuyorlardı.

Chewa başını salladı. «Bir kaza olacak. Belki küçük bir yangın da çıkacak.»

Chetti Singh, Daniel'e döndü. «Şimdi lütfen otomobilinizin direksiyonuna geçin, efendim.

Chewa size nereye gideceğinizi söyleyecek. Lütfen onun her sözüne uyun. Çünkü çiftle ateş etmesini çok iyi bilir.»

Daniel, boyun eğip kamyonetine bindi. Chewa de Sih'in bir emri üzerine onun arkasındaki koltuğa geçti. Chetti Singh sonra çifti iri Yarı Angoni'ye verdi. Bunu çabucak ve büyük bir ustalıkla yaptı. Daniel daha bir şey yapamadan, zenci çift namluyu onun ensesine dayadı.

Chetti Singh, gerileyip biyoloji uzmanının yanındaki pencerenin önünde durdu. Neşeyle, «Chewa'nin

İngilizcesi pek berbattır,» dedi Sonra Afrika'nın lingua franca'sıyla ekledi, «Wena kuluma Fanikalo» dedi. «Böyle konuşabiliyor musunuz?»

Daniel de aynı dilde cevap verdi. «Evet.»

«İyi. O zaman Chewa'yle birbirinizi anlamakta zorluk çekmeyeceksiniz demektir. Onun emirlerini yerine getirin, doktor. Çifte bu kadar yakından saç biçiminizi pek çirkin bir hale sokabilir.»

Chetti Singh geri çekildi. Daniel de, Chewa'nin emri üzerine motoru çalıştırdı. Ana yola çıkarlarken doktor dikiz aynasından Sih'in kendi arabasına bindiğini gördü.

Chewa, sert emirler vermeye başlamıştı. Her defasında da Daniel'i çiftenin namlusuyla dürtüyordu. Uyuyan kentin تنها ve sessiz sokaklarından geçip doğuya, göle ve dağlara doğru gittiler.

Şafak sökerken zenci, Daniel'e durmasını söyledi. Bir tepeye gelmişlerdi. Hemen yakınlarında derin bir uçurum vardı. Doksan metre kadar aşağıda kayalı bir nehir yatağı uzanıyordu.

Daniel, el frenini çekti. Kalbi kaburgalarına çarpacakmış gibi atıyor, Chewa beni şimdi burada mı vuracak, diye düşünüyordu. Ama olaya kaza süsü vermek istediklerine göre bu pek budalaca bir şey olur. Fakat iri yarı Angoni'nin pek de zeki olmadığı belliydi. Chewa, «Motoru durdur ve anahtarları da bana ver,» diye emretti. Daniel, anahtarları omzunun üzerinden uzattı. Chewa, «Ellerini başına koy,» dedi. Doktor biraz rahatladı o zaman. Birkaç saniye daha yaşayabilecekti.

Bu emri de yerine getirerek bekledi.

Angoni kapıyı açtı ama namluyu Daniel'in bel kemiğinden çekmedi. Onu, «Kımıldama,» diye uyararak taşıttan indi. «Yanıdaki kapıyı ağır ağır aç.» Yan pencereden çiftelye doktorun suratına nişan almıştı. Kapıyı açıp, «İn bakalım,» dedi. Sonra da sol elini arka kanapedeki çelik krikoya doğru uzattı. Herhalde bunu yolculuk sırasında ön kanapenin altındaki kutudan almıştı.

Daniel o anda Chewa'nin kendisini nasıl ortadan kaldıracağını anladı Zenci onu dürtte dürtte uçurumun kenarına götürecekti ve orada ensesine krikoyla vurup aşağıya yuvarlayacaktı. Sonra yanan bir paçavrayı arabanın yakıt deposunun yakınına atacak ve kapıyı da açık bırakarak Daniel'in arkasından uçuruma itecekti. Böylece kazalarıyla ünlü dağ yolunda yine bir turistin dikkatsizce taşıt sürdüğü için öldüğü sanılacak-tı Polis hiçbir şeyden kuşkulananmayacak olayla Chetti Singh ve kaçak fildişileri arasında bir bağ da kuramayacaktı.

Daniel aynı anda eline bir fırsat geçmiş olduğunu farkettti.

Chawe elini kamyonetin içine uzatmıştı ve biraz dengesini kaybetmiş gibiydi. Çiftelyi hâlâ Daniel'e doğru tutuyordu ama o hızla hareket ettiğinde çabucak nişan almayı başaramayacaktı.

Daniel fırladı. Ama zenciye ya da çiftelye doğru değil. Kapıya doğru. Kapı hızla kapanırken Chewa'nin kolu araya sıkıştı. Angoni can acısıyla haykırdı. Ama sesi kırılan kemik sesini bastıramadı. Sucuk kadar kalın olan işaret parmağı tetikte kaydı ve çiftenin namlularının birinden fırlayan kurşun, doktorun kafasının otuz santim ötesinden geçti. Daniel'in saçları uçtu ve adam suratını buruşturdu. Çiftenin dipçığı geri tepme yüzünden yukarı kalktı. Doktor hem dipçığı, hem de kızgın namluyu elleriyle kavradı. Chewa silahı şimdi tek eliyle tutuyordu. Can acısından parmaklarının gücü kesilmişti. İkinci namluyla da ateş etti, ama kurşun gökyüzüne doğru uçtu.

Daniel, çiftenin yanıyla zencinin suratına vurdu. Angoni'nin burnu ezildi, üst dişleri etleri hizasından koptu. Ağzına kırık dişler ve kanlar dolan Chewa böğürdü. Bir taraftan da kolunu çelik bir kapandan farksız olan arabanın kapısından kurtarmaya çalışıyordu. Daniel, silahı bir çekişte zencinin

elinden aldı. Çiftiyi havaya kaldırıp çelik dipçiği Angoni'nin suratına vurdu.

Chewa'nin çene kemiği eklem yerinden kırıldı. Kemik yandan sarkarken suratının biçimi değişti.

Sersemleyen zencinin vücudu gevşedi. Daniel kapıyı hızla açtı. Bunu beklemeyen Chewa dengesini iyice kaybedip geri geri gitti. Ayağı bir 'aşa takılarak uçurumdan aşağıya uçtu.

Daniel adamın çığlığını duydu. Sonra bunu derin bir sessizlik izledi.

Biyoloji uzmanı kamyonete yaslanmış, kesik kesik soluyordu. Birkaç dakika sonra kendisini toplayıp uçurumun kenarına gitti ve aşağıya baktı.

Chawe, hemen aşağıdaki çağlayanın yakınında yüzü koyun yatıyor. du. Daniel, aleyhindeki kanıtları ortadan kaldırmak zorundaydı. Malawi hapishanesinin diğer Afrika ülkelerindekilerden farklı olduğunu sanmıyordu. Kolu da iyice sancıyordu artık. Yaraların yanmasından mikrobun etrafa yayılmaya başladığı da anlaşıyordu.

Daniel, yandaki keçi yolundan Chawe'nin yanına ancak yirmi dakikada inebildi. Zencinin cesedi soğumuştur bile. Biyoloji uzmanı Angoni'nin üzerini çabucak aradı. Adamın yağlanıp kirlenmiş kimliğini aldı Depo kapısının anahtarını da. Zaten Angoni'nin cebinde onlardan başka önemli bir şey de yoktu. Yalnızca pis ve yırtık pırtık bir mendil, biraz bozuk para.

Daniel ölüyü yuvarlayıp hızla akan nehre attı. Sular Chawe'yi sürükleyerek götürdüler. Daniel yeniden yukarı tırmandığı sırada artık kolu alev alev yanıyordu. Kamyonete binerek yardım çantasını yanına koy du. Kazağının kanlanmış, yırtılmış kolunu yukarı sıvadı ve sonra yaraya bakıp yüzünü buruşturdu. Parsın pençesinin açtığı yaralar derin değillerdi. Ama yaralardan sarı bir sıvı sızmaya başlamıştı bile. Tırmıkların etrafındaki etler de şişip kızarmışlardı. Daniel, yaraların üzerine macun halindeki antiseptikten süzerek kolunu sardı. Sonra da plastik enjektöre bir antibiyotik doldurup iğne yaptı.

Bütün bunlar zaman aldı tabii. Doktor saatine tekrar baktığı zaman sekize geliyordu. «Burada yeteri kadar kaldım. Chetti Singh'e engel olacaksam, Lilongwe'ye hemen dönmem gerekir.» dedi kendi kendine.

Daniel kente girerken etrafta kamyonetiyle fazla dolaşamayacağını biliyordu. Taşıtın üzerine adını yazdırıldığı için pişmanlık duyuyordu. «Ama o sırada adaletten kaçmaya çalışacağım hiç aklıma gelmemişti...» diye mırıldandı. Biyoloji uzmanı havaalanına gidip, taşıtını oradaki araba parkına bıraktı. Çantasından yedek tuvalet takımıyla temiz bir gömlek aldı. Üstüne başına çekidüzen vermek için erkekler tuvaletine gitti. Yırtılıp kanlanmış kazağını oradaki çöp tenekesine tıktı. Traş olduktan sonra uzun kollu gömleğini giydi. Aynaya baktığı zaman kuşku uyandırmayacak bir halde olduğunu gördü.

Dışarı çıkıp telefon kulübelerinden birine gitti. Etraf turist doluydu ve kimse onunla ilgilenmedi. Kulübedeki telefonun hemen yukarısına iri camlarla Polis Acil Servisi'nin numarası yazılmıştı. Daniel, ağzını men-jjle kapayıp Swahili dilinde konuşmaya başladı.

Santraldeki kıza, «Bir cinayet ve soygunu haber vermek istiyo-runv» dedi. «Beni hemen yetkili bir memura bağlayın.»

Birkaç saniye sonra kalın ve otoriter bir ses duydu. «Ben Müfettiş Mopola. Bir cinayeti mi bildirecektiniz?»

Daniel yine Swahili dilinde, «Beni dikkatle dinleyin,» dedi. «Her şeyi bir kez söyleyeceğim.

Chiwewe Ulusal Parkı'ndan çalınan fildişi burada, Lilongwe'de. Soygun sırasında en aşağı sekiz kişi öldürüldü. Çalınan dişler, Chetti Singh'in deposunda, çay sandıklarının içinde. Elinizi çabuk tutmalısınız. Çünkü sandıklar kısa bir süre sonra gönderilecekler.»

Müfettiş, «Lütfen kim olduğunuzu açıkla mısınız?» diye karşılık verdi.

«Bu önemli değil. Hemen harekete geçin ve o dişlere el koyun.» Daniel telefonu kapattı.

Havaalanındaki şirkete gidip bir araba kiraladı. Ona ancak bir Volkswagen bulabildiler. Daniel, havaalanından ayrılmadan önce arabayla park yerine girdi. Kamyonetindeki muşambaya sardığı çiftely Volkswagen'in bagajına koydu. Dürbününü almayı da unutmadı.

Daniel, daha önce gördüğü pazar yerine gitti. Saat on buçuk olmuş, sokaklar kalabalıklaşmıştı.

Arabasını, pazar yerinin etrafındaki parka, oradaki minibüs ve kamyonların arasına soktu. Burası Chetti Singh'in deposundan ancak yedi yüz metre kadar ötedeydi. Dürbünüyle deponun ön kapısına baktı. Kamyonlar girip çıkıyorlardı buraya. Ama polis hâlâ görünürlerde yoktu. Oysa Daniel onları arayalı aradan kırk dakika geçmişti. «Haydi, gelin artık! Çabuk olun!»

Daniel sonra depoların önündeki demiryolundan bir lokomotifin ilerlediğini gördü. Chetti Singh'in adamlarından biri avlunun kapısını açtı. Lokomotif yine geri geri giderek içeri girdi.

Aradan kısa bir süre geçti, lokomotif tekrar gözüktüğü zaman üç vagonu çekiyordu. Üzerleri kalın yeşil muşambalarla örtülmüştü. Daniel, yumruğunu öfkeyle arabanın direksiyonuna indirip, «Fiidişilerini götürüyorlar,» diye inledi. «Gidecek başka mal yoktu.

Dişleri Taywan'a göndermek üzere olduklarına yemin edebilirim.»

Lokomotif, vagonları ana manevra yerine doğru götürüyordu. Daniel, tren önünden geçerken furgonun yanındaki çerçeveye sokulmuş olan levhayı okudu.

«Malı alacak olan: Şanslı Ejderha Yatırım Şti.

Yer: Beira yoluyla Taywan

Yük: 250 sandık çay.»

Artık hiç kuşkusu kalmamıştı Daniel'in. Öfkeyle uzaklaşan trenin arkasından baktı. Üç furgon, manevra yerinde bir yük treninin arkasına bağlandı. Sonra tren hareket etti. Mozambik'e ve yedi yüz elli kilometre ötede, Hint Okyanusu kıyısındaki Beira Limanı'na gidiyordu.

Daniel'in dişlerin götürölmesini engellemek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Kendisini yorgun ve umutsuz hissediyordu. Birdenbire gece hiç uyumamış olduğunu hatırladı. Kolu kaskatı kesilmişti, sancıyordu. Sargıyı açtı ve yaranın fazla mikroplanmamış olduğunu görerek rahatladı.

Hatta tırmıklar kabuk bağlamaya bile başlamışlardı. Yeniden sardı kolunu.

Yük treninin gitmesinden hemen hemen iki saat sonra depoda birdenbire bir hareket başladı.

Chetti Singh'in yeşil Cadillac'ı peşinde kurşuni iki polis jipiyle ana kapının önünde durdu.

Başlarında bir komiserin bulunduğu on bir memur taşıtlardan indiler. Komiser, Sih'le kısaca konuştu. Daniel dürbünüyle Chetti Singh'e bakıyordu. Adamın esmer, yakışıklı çehresi sakın, türbanı da bembeyazdı. Komiser ve adamları depoya girdiler. Bir saat sonra dışarı çıktıklarında komiser, Chetti Singh'in yanında yürüyor ve ellerini sallayarak bir şeyler söylüyordu. Sih'den özür dilediği o kadar belliydi ki!.. Chetti Singh ise gülümsüyor ve «Önemli değil,» der gibi işaretler yapıyordu.

Sonunda büyük bir nezaketle adamın elini sıktı.

Polisler tekrar taşıtlarına bindiler. Chetti Singh, onlar uzaklaşırlarken arkalarından bir süre baktı. Artık gülümsemiyordu.

Daniel, «Köpek,» diye fısıldadı. «Henüz yakını kurtarmış değilsin»

Sonunda öfkesini kontrol altına almayı ve yine mantıklıca düşünmeyi başardı: «Fildişilerin ülkeden çıkmalarını engelleyebilir miyim? Hayır! yük treni hiçbir yere uğramadan ilerleyecek ve birkaç saat sonra da sınıra varacak. Ya da dişleri Beira'da onlar Uzak Doğu'ya gidecek bir şilebe yüklenmeden ele geçirmek? Eh, belki bunu başarabilirim, ama bu ihtimal yine de zayıf» Chetti Singh konusunda fazla bir şey öğrenememişti ama adamın Orta Afrika'da her tarafa kol atmış bir nüfuz ve rüşvet ağı olduğunu anlıyordu. «Zimbabve ve Zambiya'da adamları var. Mozambik'te de neden olmasın? Bu depodan sürüyle kaçak mal gönderildiğinden eminim. Chetti Singh'in Mozambik'te bazı kimseleri parayla tuttuğu da kesin.»

Daniel, kentin merkezindeki postaneye gidip telefon kulübelerinden birine girdi. Yine ağzını mendiliyle kapayarak polise telefon etti. Swahili dilinde konuşuyordu, «Müfettiş Mopola'ya söyleyin,» dedi. «Çalınan fildişiler on biri otuz beş geçe kalkan yük treniyle Beira'ya gönderildi. Dişler Taipei'deki Şanslı Ejderha Yatırım Şirketi'ne gönderilen çay sandıklarının içinde.»

Santraldeki memur adını soramadan telefonu kapattı Daniel. Sonra da yolun karşı tarafındaki dükkâna gitti. Polis bir şey yapmasa bu işi kendisi halledecekti. Dükkândan kibrit, yapıştırıcı bant, sivrisinek kovucu için yakılan fitilden ve iki kilo dondurulmuş kıyma aldı. Sonra da Capitol Otel'i'ne döndü.

Odasına girer girmez içerisinin aranmış olduğunu anladı. Branda bezinden yapılmış çantasındaki eşyaları karıştırılmıştı. Daniel şeytani bir memnunlukla, «Bu çantada Chetti Singh'i ilgilendirecek bir şey yoktu,» diye homurdandı. Pasaportunu ve seyahat çeklerini otelin kasasına koydurmuştu.

Ama eşyalarının aranması ona Chetti Singh konusunda yanılmamış olduğunu açıklıyordu. «O yalnız zalim bir köpek değil, aynı amanda kurnaz da. Her şeyi iyi organize ediyor. Ve şu ana kadar her fırsattan da yararlandı. Bakalım onun bu rekorunu kırabilecek miyiz? Daha önce uyumam gerekiyor.»

Daniel, yemek zamanına kadar uyudu. Sonra duş yapıp giyindi, dinlenmiş, keyfi de biraz yerine gelmişti. Kolu o kadar sancımıyordu.

Sertliği de inmişti. Galiba uyurken bile kafası çalışıp durmuştu. Çünkü yazı masasının başına geçip aldığı şeyleri sıraya dizerken, planın, ayrıntıları kafasında belirdi. Daniel, fitilin ucundan biraz kesip tutuştur du. şeridin ne kadar sürede yandığını anlamak istiyordu.

akısıyta kibritlerin başlarını kesti. Geri kalan çöpleri kâğıt sepete attı. Fitil yarım saatte beş santim yanıyordu. Sivrisinekleri öldürmek ijn fitile içirilmiş olan ilacın kokusu Daniel'in aksırmasına neden oldu Adam onu alıp tuvalete attı.

Tekrar masaya dönüp fitilden on iki buçuk santim uzunluğunda iki parça kesti. Bunlar uydurma bombasının süreyi ayarlayan fitilleri görevini yapacaklardı. Daniel kibrit başlarını kâğıda sararak bantla tutturdu Paketin üzerlerine açtığı deliklerden fitilleri içeri soktu. Onları da yin bantla yapıştırmayı unutmadı.

Sonra aşağıya inip güzel bir yemek yedi ve yarım şişe şarap içti. Yemekten sonra rehberden Chetti Singh'in evinin adresini buldu. Otelin park yerine inerek arabasına bindi. Tenhalaşmaya başlayan sokaklardan geçip Chetti Singh'in spermarketine gitti. Blokun etrafında dolaşırken arka duvarın önüne yığılmış olan boş karton kutuları ve p dolu poşetleri gördü. Duvarın yukarısındaki yangın alarm sistemini farkedince keyifle güldü.

Oradan havaalanına gitti Daniel. Park yeri hemen hemen boşalmıştı, bu yüzden kamyoneti dikkati çekiyordu artık. Daniel park bekçisine para verip taşıtına göz kulak olmasını istedi. Sonra kamyonetin arka kapısını açarak tıp çantasından uyku ilacı dolu bir şişeyi aldı.

Volkswagen'i bir sokak lambasının altında durdurdu ve naylona sarılı kıymayı açtı. Buzları erimişti artık. Daniel, uyku ilacı dolu kapsülleri açıp içerindeki beyaz tozları etin üzerine döktü.

Tam elli kapsül kullandı bu iş için. «Bu iri bir fili bile sersemletir,» diye düşünerek ilacı kıymaya iyice karıştırdı.

Sonra Chetti Singh'in kentin kibar semtlerinden birindeki evine gl(' ti. Köşk, sokaktaki evlerin en grkemlisiydi. im alanlar ve çiçeklerle dolu bahçe iki-üç dönüm vardı. Daniel arabasını yolun aşağısında karanlık bir yere bıraktı ve yürüye yürüye geri döndü. Evin hizasına geldiğii sırada, bahçedeki gölgelerin arasından çıkan iki Alman Rotweiler bekçi köpeği tel örgüye doğru atıldılar. Olanca sesleriyle havlıyorlardı. Daniel, «Sırtlandan sonra en nefret ettiğim hayvanlar!» dedi kendi kendine Doktor kaldırımından ilerlerken iki köpek de bahçeden onu izlediler.

Daniel bahçe kapısına sıradan bir asma kilit takılmış olduğunu farketmişti. Bir kâğıt ataşıyla kolaylıkla aılabilirdi.

Daniel köşeden karanlık bir yan sokağa saptı. Köpekler a a onun arkasından bakıyorlardı.

Doktor cebinden ilaçlı kıymayı çıkarıp ikiye ayırdı. Sonra da geldiği yoldan geri döndü. Köpekler onu bekliyorlardı Kıymanın yarısını telin üzerinden hayvanlardan birine attı. Köpek yuttu hemen.

Diğer parçayı da öbür köpeğe verdi.

Sonra arabasına binerek geri döndü Daniel. Taşıtı süpermarketten bir blok ötede durdurdu.

Fitillerin kibrit başları dolu paketten çıkan uçlarını yaktı. Sonra arabadan çıkararak süpermarketin arkasındaki geçitten ağır ağır ilerledi.

Bu yol bomboş ve karanlıktı. Daniel, duraklamadan yaptığı bombayı karton kutulardan birinin içine attı. Sonra da yine ağır ağır yürüyerek geçitten ıktı.

Volkswagen'e dönüp saatine baktı. Ona geliyordu. Daniel, yine Chetti Singh'in mahallesine giderek

arabayı evden üç blok ötede durdurdu. Siyah eldivenlerini giyip, kanapenin altından muşambaya sarılı çiftiyi çıkardı. Silahı üç ana parçasına ayırarak, parmak izi kalmaması için hepsini de iyice sildi. Parçaları birleştirdikten sonra arabadan indi. Silahın namlusunu pantolonunun bir yanına soktu. Dipçiği ise deri ceketinin altına sakladı. Bacağına dayanan namlular yüzünden biraz topallar gibi yürüyordu. Ama herhalde bu, etrafta elinde silahla dolaşmasından daha iyiydi.

Daniel, Sih'in evine doğru gitti. Ama köpekler görünürlerde yoktu. hafifçe ıslık çaldığı zaman bile ortaya çıkmadılar. Belki uyku ilacının dozu fazla gelmiş ve hayvanlar ölmüşlerdi. Kapıdaki asma kilidi tahmin fiğinden daha da çabuk açtı. Çakıl döşeli yoldan yürürse gürültü olabilirdi.

O yüzden çim alandan ilerledi. Bir ağaççığın arkasına sinip eve baktı. İçeride ışıklar yanıyordu.

Yandaki garajın kapıları açıktı. Cadillac içerideydi. Chetti Singh'in evde olduğu anlaşılıyordu.

Daniel, saatine baktı. Kibritler yirmi dakika içerisinde tutuşacak sonra kartonlar yanmaya başlayacaktı. Yangın alarm sistemi de çıkan koyu dumanları farkedecekti.

Biyoloji uzmanı gözlerini evden ayırmadan garaja gitti. Cadillac'ın kapılarını yokladı. Hepsi de kitliydi.

Garajda, yanda, otomobilin şoför yerinin hizasında bir kapı vardı Herhalde bu eve açılıyordu.

Chetti Singh de oradan gelecekti.

Daniel, «Sanırım daha on beş dakikam var,» diye düşündü. «Sonra Chetti Singh'e yangını haber verecekler. O da koşarak buraya gelecek.» Beklemek için uzun bir süreydi bu. Yapmaya hazırlandığı şeyin ahlak kurallarına uyup uymadığını düşünmemeye çalıştı.

Chawe'yi kendi canını kurtarmak için öldürmüştü. Daniel savaşta da düşmanları öldürmekten kaçınmamıştı. Ama bazıları gibi bundan zevk de almamıştı. Kendisini her zaman suçlu hissetmiş ve pişmanlık duymuştu. Ama işte şimdi yeniden öldürmeye hazırlanıyordu. Hem de daha büyük bir soğukkanlılıkla. Johnny Nzou'yu öne sürerek yapacağı bu işi haklı gösterebilir miydi? Daniel birdenbire Maviş Nzou'yla iki kızını hatırladı ve müthiş bir öfke duydu o zaman. Bu işi yapacaktı. Öfkesi söndükten sonra kendisini yine suçlu hissedeceğini biliyordu. Ama yine de yapacaktı...

Evde bir yerde telefon çaldı. Daniel kımıldandı. Çiftiyi kavrayıp yukarı kaldırdı.

Kapının arkasından telaşlı ayak sesleri geldi. Kilitte bir anahtar döndü ve kapı ardına kadar açılarak biri garaja girdi. Işık arkadan geldiği için Daniel bir an türbanını takmamış olan Chetti Singh'i tanıyamadı Sin, arabanın yanında eğildi. Kilidi ararken anahtarları şıkırdadı. Kilidi bulamadığı için usulca küfretti ve sonra duvardaki elektrik düğmesine doğru döndü.

Garaj birdenbire aydınlandı.

Chetti Singh'in başı açıktı. Tepesine topladığı uzun saçları ve sakalı kırılaşmaya başlamıştı.

Eğilip anahtarlardan birini kilide soktu.

Daniel arkadan yaklaşıp çiftinin namlularını adamın sırtına dayayarak kahramanca davranmaya kalkışmayın, Bay Singh. Bay Purdey gözlerini kemiğinize dikti.»

Chetti Singh donmuş gibi kaldı. Ama sonra başını ağır ağır çevirip omzunun üzerinden hayretle baktı doktora.

«Ama ben sizin...» diye başladı. Sonra da kendisini toplayarak sustu.

Daniel başını salladı. «Öyle olmadı! Korkarım Chawe pek de zeki değildi. Onu uzun süre önce

kovmanız gerekirdi, Bay Singh. Şimdi lütfen arabanın öbür tarafına geçin. Ama ağır ağır. Onurumuzu kaybetmemeliyiz.» Silahın namlularını Sih'in sırtını bereleyecek kadar sertçe itti. Chetti Singh'in arkasında ince pamukludan bir gömlek, ayağında da haki bir pantolonla sandallar vardı. Aceleyle giyinmiş olduğu anlaşılıyordu.

Sih önde, Daniel arkada arabanın öteki tarafına doğru gittiler. Daniel, «Kapıyı açın ve binin,» diye emretti.

Chetti Singh istenileni yaptı ve sonra yüzüne pek yakın olan namlulara baktı. Terlemeye başlamıştı. Burnunda ter tanecikleri pırıldıyor ve yanaklarından örülmüş sakalına akıyordu.

Baharat ve korku kokuyordu adam. Ama arabanın anahtarlarını Daniel'e uzatırken gözlerinde pek hafif bir umut ışıltısı da vardı.

«Arabayı siz mi kullanacaksınız? İşte anahtarlar. Onları alın. Kendimi ellerinize teslim ediyorum. Tamamiyle.»

Daniel soğuk soğuk güldü. «Bu iyi bir denemeydi. Bay Singh. Ama siz ve Bay Purdey bir saniye bile birbirinizden ayrılmayacaksınız. Şimdi ağır ağır direksiyona doğru kayın bakayım.»

Sih, iri yarı gövdesiyle beceriksizce istenileni yaptı. Doktor silahın namlularıyla dürtüyordu.

«Tamam. Çok iyi davranıyorsunuz, Bay Singh.» Chetti Singh, direksiyonu kavrarken Daniel de onun yanına oturdu. Çifteyi sokaktan gelip genlerin görmemeleri için dizlerinin üstüne koydu.

Ama namluları Sih'in kaburgalarına dayadı. Diğer eliyle öteki kapıyı kapattı. «Pekalâ, motoru çalıştırın. Buradan gidelim.»

Arabanın farları çim alanı tararlarken otların üzerinde yatan köpekken birini de aydınlattılar.

«Köpeklerim! Kızım onları çok sever.»

«Çok üzgünüm.» Daniel, Sih'in daha önce ona yaptığı gibi alavı konuşmuştu. «Ama ölmedi. Yalnızca uyuyor.»

Caddeye çıktılar. «Dükkânım... kentteki süpermarketimde yangın çıktı. Bunun da sizin başınızın altından çıktığı belli, doktor. O dükkâna, birkaç milyon yatırdım.»

Daniel başını salladı. «Yine çok üzgün olduğumu söyleyeceğin, Yaşam çok zor, Bay Singh. Ama korkarım bu olayda sizden çok sigorta şirketi zarar görecektir. Şimdi lütfen depoya gidelim.»

«Depoya mı? Hangi depoya?»

«Daha önce siz ve Chawe'yle karşılaştığımız depoya, Bay Singh O depoya.»

Chetti Singh, depoların bulunduğu yöne doğru döndü ama hâlâ terliyordu. Arabanın içinde baharat ve sarmısak kokusu keskinleşmişti. Daniel diğer eliyle havalandırma sistemini ayarladı.

İkisi de konuşmuyorlardı ama Sih dikiz aynasına bakıp duruyordu Birilerinin imdadına yetişeceklerini umuyordu anlaşılan. Ama sokaklar tenhaydı. Ancak endüstri bölgesine giden yolun başında, trafik ışığında durdukları zaman kapalı bir cip yanlarına geçti. Gri boyalıydı ve ön kanapede iki polis oturuyordu.

Biyoloji uzmanı, Chetti Singh'in kaskatı kesilip harekete hazırlandığını sezdi. Nazik nazik, «Sakın buna kalkışmayın, Bay Singh,» dedi. «Etrafa saçılacak barsaklar ve kanlar Cadillac'ın iyi bir fiyatla satılmasına engel olur.»

Chetti Singh'in omuzları ağır ağır düştü. Şimdi polislerden biri dönmüş onlara bakıyordu. Daniel, «Ona gülümseyin...» diye emretti. Adam memura dönerek kuduz bir köpek gibi dişlerini gösterdi.

Polis de bakışlarını telaşla ondan kaçırdı. Işıklar değişti ve cip hızla ilerledi.

Daniel, «Bırakın iyice uzaklaşsınlar,» dedi.

Polis arabası bir sonraki köşeden saptı.

Daniel, Sih'i kutladı. «İyi başardınız. Bu davranışınızdan memnun kaldım.» :

«Neden bana böyle barbarca davranıyorsunuz, doktor?»

Daniel, «Tuhaf sorular sorarak aldığınız iyi notları sildirmeyin,»

«Bunu neden yaptığımı pekâlâ biliyorsunuz.»

«Ama herhalde fildişiler sizi ilgilendirmiyor, doktor.»

«Fildişilerin çalınması her dürüst insanı ilgilendirir. Ama haklısınız. Asıl neden bu değil.»

«Chawe'yle olan o mesele. Bunun kişisel bir tarafı yoktu. Olaya kendiniz neden oldunuz. Kendimi korumaya çalıştığım için beni suçlanmazsınız. Ben çok zengin bir insanım, doktor. Vücudunuzda ya da dururunuzda açılan yaraları kapatmaya hazırım. Size on bin dolar veririm. Amerikan Doları tabii.»

«Son sözünüz bu mu? Çok cimrice bir rakam bu, Bay Singh.»

«Evet, haklısınız. Yirmi beş...hayır, elli diyelim. Elli bin Amerikan Doları.»

Daniel usulca, «Johnny Nzou en yakın dostlarımdan biriydi,» dedi. «Karısı hoş bir hanımdı. Üç çocukları vardı onların, iki kız ve bir erkek. Çocuğa benim adımı vermişlerdi.»

«işte beni şimdi şaşırttınız. Johnny Nzou da kim? Eh, onun için de elli bin veririm. Yüz bin Amerikan Doları. Bu parayı size veririm. Siz de çıkıp gidersiniz. Bu çılgınlığı da unutunuz.

Hiçbir şey olmamış gibi davranınız. Tamam mı, doktor?»

«Bunun için artık biraz geç, Bay Singh. Johnny Nzou Chiwewe Parkı'nın müdürüydü.»

Chetti Singh usulca içini çekti. «O olaya çok üzülüyorum, doktor. Ben öyle bir emir vermemiştim...» Sesinde panik vardı. «O olayla hiçbir ilişkim yok. Buna... buna o Çinli neden oldu.»

«Bana o Çinli'den söz edin.»

«Bu istediğinizi yerine getirirsem, bana zarar vermeyeceğinize yemin eder misiniz?»

Biyoloji doktoru bu konuyu düşünüyormuş gibi bir tavır takındı, onunda da, «Pekâlâ,» diye başını salladı. «Şimdi sizinle rahatça konuşabilmek için deponuza gideceğiz. Bana Ning Cheng Gong hakkında °ütün bildiklerinizi anlatacaksınız. Ardından ben sizi hemen bırakaca-9|rn-Bir zarar vermeden.»

Sih, dönerek dikkatle ona baktı. «Size güveniyorum, Doktor Arms. trong. Bence dürüst bir insansınız. Sözünüzü tutacağınıza da inanıy0. rum.»

Daniel, «Tamamiyie tutacağım,» diye adama güvence verdi. «Şimdi depoya gidelim.»

Bıçkıhanenin önünden geçtiler. Avlu iyice aydınlatılmıştı. İşçiler ça|,. şıp duruyorlardı.

«İşleriniz yolunda olmalı, Bay Singh. Adamlarınız gece vardiyası yapıyorlar.»

«Bu haftanın sonunda Avustralya'ya çok miktarda kereste göndereceğiz.»

«O kazançların zevkini çıkarmak için yaşamak da istersiniz. Sözlerimi dinlemeye devam edin.»

Yolun sonundaki depo karanlıktı. Chetti Singh arabayı ana avlu kapısının önünde durdurdu.

Oradaki nöbetçi kulübesi boştu ve ışıkları da yanmıyordu.

Chetti Singh, «Gördüğünüz gibi arabanın direksiyonu solda,» deyip özür dilermiş gibi omzunu silkti. «Kapıyı sizin tarafınızdan açmanız gerekecek.» Daniel'e, onun Chawe'den aldığına benzeyen bir anahtarı uzattı.

Biyoloji uzmanı dışarıya doğru eğilerek anahtarı kontrol kutusundaki kilide soktu. Kapı açıldı ve Chetti Singh de Cadillac'ı içeri sürdü.

«Parsınız sizi fazla bekçi tutup onlara da ücret ödeme zorunluğundan kurtarıyor olmalı.» Daniel havadan sudan söz ediyormuş gibi bir tavırla konuşuyordu. Ama çiftiyi yine de Sih'in kaburgalarına iyice bastırıyordu. «Ama hayvanı nasıl o kadar vahşi ve kinci bir hale getirdiğinizi anlayamadım. Benim bildiğim parslar kızdırılmadıkça insana saldırmazlar.»

«Bu doğru.» Chetti Singh, anlaşılmaya vardıklarından beri daha rahatlamıştı. Artık terlemiyordu ve şimdi ilk kez gülmeye de başlamışa «Bunu bana satan adam bazı önerilerde de bulundu. Zaman zaman hayvanı biraz kızdırmam gerektiğini söyledi. Ben de parsın kuyruğunun altını kızgın demirle dağlıyorum...» Bu kez gerçek bir neşeyle güldü. pars buna pek sinirleniyor. Çıkardığı gürültüyü bir duysanız!»

Daniei, istememesine karşın şok geçiriyordu. «Yani hayvanı öfkelenmek için ona işkence mi yapıyorsunuz?» Sesinde tiksinti ve aşağılayıcılık vardı. Chetti Singh sinirlendi.

«Siz İngilizler... Hayvanları pek seversiniz. Bu yalnızca hayvanı daha işe Yarar bir nale getirmek için uygulanan bir tür eğitim. Yaralar hafif ve çabuk iyileşiyor.» Arabayı deponun kapısının önünde durdurdu.

Daniei tekrar anahtarı kullandı. Kapı açıldı. Arabayla içeri girince je arkalarından kapandı.

Daniei, «Arabayı şuraya, yükleme rampasının yanına çekin,» diye emretti.

Cadillac ilerlerken güçlü farları bir an parsı aydınlattı. Dev kedi, düzgünce konulmuş olan ambalaj sandıklarının üzerine çıkmıştı. Işık yüzüne geldiği zaman, yerde büzülerek dişlerini gösterdi. Sonra da sandıkların arkasına kaçtı.

Chetti Singh, «Parsın suratındaki yarayı gördünüz mü?» diye sordu. «Ondan siz sorumlusunuz. Ama yine de beni zalimlikle suçluyorsunuz, Doktor Armstrong. Hayvan son derecede saldırgan ve şu ara kontrol altına alınması da imkânsız. Onu öldürmek zorunda kalabilirim. Pars, ben ve adamlarım için bile çok tehlikeli.»

«Burası iyi.» Daniei, Sih'in sitemine aldırmadı. «Burada konuşabiliriz. Motoru durdurun, farları da söndürün.» Daniei, yukarı uzanarak tepedeki ışığı yaktı.

iki adam bir süre sessizce oturdular. Sonra biyoloji uzmanı usulca, "E, Bay Singh,» dedi. «Ning Cheng Gong'la ilk kez nasıl karşılaştınız?»

«Üç yıl kadar önce. Ortak bir dostumuz bana onun fildişi ve benim sağlayabileceğim başka mallarla ilgilendiğini söyledi.»

«Bu başka mallar nedir?» Sih, duraklayınca Daniei çiftenin namlulara dürttü. «İkimiz de pazarlığımıza uyalım.»

«Pırlantalar...» Chetti Singh, kımıldayarak silahtan uzaklaştı. «Namibya ve Angola'dan.

Sandwana'dan zümrütler. Tanzania'da Arusnadan ender bulunan mücevherler. Zululand'dan biraz dagga.»

«Pek çok kaynaktan yararlanabildiğiniz anlaşıyor, Bay Singh.»

«Ben bir iş adamıyım, doktor. Bence iyi bir iş adamıyım. Hatta en iyisi, işte o yüzden Bay Ning de benimle iş yapmaya başladı.»

«Demek bu iki taraf için de kazançlı oldu?»

Chetti Singh omzunu silkti. «O diplomatik kuryelerden yararlar Bu tür bir taşıma çok güvenliydi.»

Daniel hatırlattı. «Ama mal büyük olduğu zaman durum değişiy du. Şu son fildişi işinde olduğu gibi.»

Chetti Singh başını salladı. «Evet, dediğiniz gibi. Ama bu bakime : da Bay Ning'in ailesinin dostları çok işe yaradı. Taywan çok uygun bir antrepo.»

«Bana onunla yaptığınız işlerin ayrıntılarını açıklayın. Tarihler, yerler, değerleri...»

Chetti Singh, «Onunla pek çok iş yaptık,» diye itiraz etti. «Hepsi hatırlayamam ki!..»

«Ama bana biraz önce iyi bir iş adamı olduğunuzu söyledini Daniel, Chetti Singh'i tekrar dürttü.

Singh, kaçmaya çalıştı ama ar: kapıya dayanıp kalmıştı. «Her alış verişi hatırladığınızdan eminim.»

Sih boyun eğdi. «Pekâlâ. İlk işi üç yıl önce şubat ayında yaptık Beş bin dolarlık fildişiyle ilgiliydi bu. Aslında taşıma konusunda bir dene me de sayılırdı. Her şey yolunda gitti. O ayın sonunda ikinci bir iş daha yaptık. Altmış iki bin dolarlık gergedan boynuzu ve fildişi... Aynı yılın mayısında dört yüz bin dolarlık zümrüt...»

Daniel, yıllar boyunca röportaj yaptığı için belleğini iyice eğitmişti Bütün bunları yazacağı zaman her şeyi ayrıntılarıyla hatırlayacağından da emindi. Chetti Singh hemen hemen yirmi dakika kadar konuştu Sonra sözlerini, «Son işi biliyorsunuz,» diye tamamladı.

Daniel, «İyi,» dedi. «Sonunda Chiwewe baskınına geldik. Bu kimin fikriydi?»

Chetti Singh, «Elçi...» diye açıklayıverdi. «Bu onun fikriydi.»

«Bence yalan söylüyorsunuz. Elçi parkta bir fildişi deposu olduğu nu bilemezdi. Zaten deponun yerini bilen de pek yoktur. Bence aslında bu konularda sizin bilginiz var.»

Chetti Singh, «Pekâlâ,» diye başını salladı. «O depoyu yıllardan beri biliyor ve bir fırsat kolluyordum. Ancak Ning de bana çok sayıda fildişi istediğini söyledi. Elçilik süresi sona ermek üzereydi. Evine dönerken ailesini ve özellikle babasını etkilemeyi çok istiyordu.»

«Ama baskıncıları siz buldunuz, öyle değil mi? Ning bu işi başaramazdı. Onun sizin kadar tanıdığı yoktu.»

«Arkadaşınızı öldürmelerini ben emretmedim!» Chetti Singh'in sesi ttriyordu. «Öyle bir şey olmasını istemedim.»

«Yani oradakilerin sağ kalarak olanları polise anlatmalarını istediniz ilgililere Ning'den söz etmelerini!»

«Evet... hayır, hayır! Bu Ning'in fikriydi. Ben cinayetten hoşlanmam, doktor.»

«Beni Chawe'yle dağlara bu yüzden mi yolladınız?»

«Hayır! Bana başka yol bırakmadınız, doktor! Lütfen beni anlayın. Ben bir iş adamıyım, haydut değil.»

«Pekâlâ. Şimdilik bunu bir tarafa bırakalım. Şimdi bana Ning'le başka hangi işleri yapmayı planladığınızı açıklayın. Herhalde o Taywan'a döndükten sonra bu kârlı ortaklığı sürdürecektiniz.»

«Hayır!»

«Lütfen bana yalan söylemeyin. Bu anlaşmamıza aykırı olur.» Daniel, silahı öyle hızla itti ki, adam haykırdı.

«Peki, peki! Lütfen! Canımı yakıyorsunuz! Böyle yaparsanız konuşamam ki.»

Biyoloji doktoru silahı hafifçe geri çekti. «Sizi uyarmalıyım, Bay Singh. Anlaşmamıza aykırı davranma fırsatı verirseniz, bu çok hoşuma gidecek. Johnny Nzou'nun kızlarından biri on, diğeri de sekiz yaşındaydı. Adamlarınız onların ırzına geçtiler. Adımı taşıyan oğlu ise henüz dördündeydi. Ben onun isim babasıydım. O çocuğu da, kafasını duvara vura vura öldürdüler. Görünüşü hiç de hoş değildi. Evet, anlaşmamıza karşı gelmeniz gerçekten çok hoşuma gidecek!»

«Böyle şeyleri duymak istemiyorum! Lütfen, doktor! Ben de bir aile babasıyım. Benim bütün bunları istemediğimi...»

«İnce duygularınızdan değil de, Ning'den söz edelim, Bay Singh. Ç'yle gelecekle ilgili bazı planlar yaptınız değil mi?»

Sih, «Onunla bazı ihtimaller üzerinde durduk,» diye itiraf etti. «Onun ailesi Afrika'da pek büyük yatırımlar yaptı. O fildişiler Taywan'a vardık tan sonra Ning'in aile içerisindeki prestiji artacak.

Cheng, babasının onu Şanslı Ejderha'nın Afrika'daki şubesinin başına geçireceğini umuyor.

Ailenin şirketi bu.»

«Sizin de o planlarda bir yeriniz var. Öyle değil mi? Ustaca hizmetlerinizden yararlanmak isteyecekler. Herhalde bütün bunları Ning'le konuştunuz.»

«Hayır...» Çelik namlular etine gömülürken Chetti Singh de tiz bir sesle bağırdı. «Lütfen bunu yapmayın, doktor! Tansiyonum çok yüksek! Bu uygarca olmayan davranışlar da sağlığım için çok tehlikeli!»

Daniel, «Cheng'le ne planlar yaptınız?» diye ısrar etti. «Bundan sonra nerelerde iş yapacaksınız?»

Sih, kapı gıcırtısını andıran bir sesle, «Ubomo'da,» dedi. «Şanslı Ejderha, Ubomo'da iş yapmak istiyor.»

«Ubomo'da mı?» Daniel'in sesinde hayret vardı. «Yani Başkan Omeru'yla mı iş yapacak?»

Ubomo, kıtadaki başarılı ülkelerden biriydi. Hastings Banda gibi Başkan Omeru da yine merhametli bir diktatördü. Ülkesini yüz yıllar boyunca alışıldığı biçimde Afrika usulü yönetiyordu. Onun sayesinde ülke borçtan kurtulmuştu. Kabileler arası savaş yüzünden de parçalanmamıştı.

Biyoloji doktoru, Omeru'nun tuğladan yapılmış, oluklu saç damlı, küçük bir evde oturduğunu ve cipini kendisinin sürdüğünü biliyordu Mermer saraylar, upuzun Mercedes'ler ve lüks jetler ona göre değildi Halkına örnek olmak için, bir yere gideceği zaman uçağın turistlere ayrılan bölümünde yolculuk yapıyordu. Ülkenin umut ışığıydı o. Ve Şanslı Ejderha'yla iş yapacak bir adam da olamazdı.

«Omeru'yla mı? Buna inanmam.» Daniel'in sesi kesindi.

«Omeru» dünlerde kaldı artık. O yaşlı ve gereksiz biri! Değişikliklere ve gelişmelere karşı koyuyor. Yakında gidecek. Bu sağlanmak üzere Ubomo'da pek yakında yeni biri başkan olacak.

Genç, dinamik...

Daniel, «Ve aç gözlü...» diye homurdandı. «Cheng'le Şanslı,Ejderha'nın bütün bunlarla ne ilgisi var?»

«Ben bütün ayrıntıları bilmiyorum. Cheng bana bu kadar güvenmiyor O benden yalnızca adamlarımı Ubomo'ya yollayıp hazırlık yapmadı istedi. O gün için hazırlıklı olmalı.»

«Darbe ne zaman yapılacak?»

«Bunu bilmiyorum. Size söyledim ya. Ama yakında yapılacağını sanıyorum.»

«Bu yıl mı? Gelecek yıl mı?»

«Bilmiyorum. Bana inanmalısınız, doktor. Sizden hiçbir şeyi saklamadım. Anlaşmamızın bana düşen kısmını yerine getirdim. Şimdi sıra sizde. Bence siz şerefli bir insansınız. Bir ingilizsiniz. Bir centilmen. Öyle değil mi, doktor?»

Daniel hâlâ namluları Singh'in vücuduna bastırıyordu. «Anlaşmamız nasıldı, Bay Singh? Lütfen belleğimi tazeleyin.»

«Size Cheng hakkında bütün bildiklerimi anlatırsam beni hemen bırakacağınıza söz verdiniz. Hem de hiçbir zarar vermeden.»

«Size hiç zarar verdim mi, Bay Singh?»

«Hayır, henüz vermediniz.» Ama Sih tekrar terlemeye başlamıştı. Eskisinden daha da fazla. Çünkü doktorun suratında dehşet verici bir ifade belirmişti.

Daniel birdenbire uzanıp Chetti Sih'in yanındaki kapının tokmağını kavraatı. Bu öyle beklenmedik bir şeydi ki, büzülmüş olan Singh bir şey yapamadı. Doktor yavaşça, «Gitmekte serbestsiniz, Bay Singh,» diyerek bir eliyle arabanın kapısını açtı. Diğer elini ise Sih'in göğsüne dayayıp olanca öfke ve tiksintisiyle onu itti.

Kapı hızla açıldı. Bütün ağırlığını kapıya vermiş olan Singh, hızla dışarı yuvarlandı. Üç kez döndü ve sonra hareketsiz kaldı. Şokun etkisiyle sersemlemiş, felce uğramıştı.

Daniel taşıtın kapısını hızla kapayarak kitledi. Farları yaktı. Bir an depoda hiçbir şey değişmedi.

Chetti Singh hâlâ arabanın yanında yerde yatıyordu. Daniel kırılmaz camdan amansızca bakıyordu. Pars, karanlık depoda bir yerde boğuk boğuk bağırdı.

O zaman Chetti Singh, yerinden fırlayıp otomobilin yanına doğru atıldı. Camı tırmalayıp duruyordu. Yüzü çarpılmıştı. «Bana bunu yapamazsınız... O pars... doktor, lütfen!» Sesi, korkusundan tizleşmişti.

Doktor, dişlerini sıkmış, kollarını kavuşturmuştu. Singh'e sakın sakın bakıyordu.

Sih, pembe avuçlarını cama vurdu. «Para... Lütfen! Size... bir mü. yon dolar veririm! Her istediğinizi veririm size! Beni arabaya alın! Lütfen, lütfen! Yalvarırım, doktor! Beni burada bırakmayın.»

Pars öksürdü. Birdenbire duyulan bu seste sonsuz bir tehlike gizliydi. Chetti Singh, karanlıklara doğru dönerek arabanın yanında büzüldü

«Geri git, Nandi!» Sesi tiz bir ıglıktan farksızdı. «Geri git! Kafesine gir!»

Sonra iki adam da parsı gördüler. Hayvan, ambalaj sandıklarının arasındaki açıklıkta yere ömelmişti. Sarı gözleri farların ışığını yansıtıyordu. Pars kuyruğunu ipnotize edici bir ritmle sallıyor ve Chetti Singh'i gözetliyordu.

Sih, «Hayır!» diye haykırdı. «Olamaz! Beni bu hayvanla bırakamazsınız! Doktor, lütfen! Lütfen! Size yalvarıyorum!..»

Pars, kinle dişlerini gösterdi.

Chetti Singh, «Beni öldürecek!» diye bağırdı. «İnsanca olmayan bir davranış bu! Lütfen... Buna izin veremezsiniz. Lütfen beni arabaya alın!»

Singh birdenbire müthiş bir paniğe kapıldı ve deponun kapalı kapılarına doğru koşmaya başladı.

Ama daha yarı yolda pars ona yetişmişti. Fırladığı gibi Chetti Singh'i omuzlarından yakaladı.

Singh, hayvanın ağırlığıyla yere kapaklandı. Sih'in ıglıkları parsın hırıltılı homurtularına karışıyordu şimdi. Bir an dizlerinin üzerinde yükselmeyi başardı. Ama pars yeniden saldırdı.

Yüzüne doğru hem de... Chetti Singh ellerini kaldırarak ona engel olmaya çalıştı. Ellerini parsın ağzına soktu. Hayvan da dişlerini bir elinin bileğine geçiriverdi.

Daniel, kapalı arabadan bile Sih'in bilek kemiklerinin kırıldığını duydu. Kızarmış ekmek yenirken çıkan sese benziyordu bu. Chetti Singh'in ıglıkları daha da kulak tırmalayıcı bir hal aldı. Can acısının verdiği olağanüstü güçle ayağa kalktı. Pars kolundan sarkıyordu.

Singh sendeleyerek bir daire çizerken iri kediye yumruklarını indirdi. Diğer bileğini bırakmasını sağlamaya çalıştı. Pars arka pençeleriyle Chetti Singh'in haki pantolonunu ve bacaklarının üst kısmını yardı.

Sin, mukavva kutulardan oluşan bir yığına çarptı. Kutular üzerine vrildiler. Artık dev kedinin ağırlığını taşıyacak halde değildi. Yere yığılı, pars da üzerine abandı. Hayvan, düşmanını dişliyor, ısırıyor ve parlıyordu. Chetti Singh'in hareketlen düzensizleşmeye başlıyordu. Tıpkı İjli bitmek üzere olan bir oyuncak gibi ağır ağır hareket ediyordu artık. ıglıkları da hafifliyordu.

Daniel, Cadillac'ın direksiyonuna doğru kaydı. Motoru çalıştırdığı zaman pars, kurbanını bırakıp geriye doğru sıçradı. Şaşkın şaşkın taşıta baktı. Kuyruğunu iki yana sallıyordu yine.

Daniel, Cadillac'ı döndürerek arabanın kapıyla hayvanın arasında olmasını sağladı. Çifteyi aldı ve farları söndürmeden, motoru durdurmadan otomobilden atladı. Birkaç adım ötedeki kontrol kutusuna doğru geri geri giderken gözlerini parstan ayırmıyordu. Dev kedi ondan hemen hemen otuz metre uzaktaydı. Doktor anahtarı kutuya sokarak ağır kapıyı açtı. Anahtarı kilitte bırakıp çifteyi yere attı ve ağır ağır gerileyerek kapıdan çıktı. Parsı sinirlendirmemek için hızla hareket etmekten kaçınıyordu. Tabii aslında Cadillac hayvanın saldırmasını engellerdi. Ayrıca pars kendisine zaten bir kurban bulmuştu bile.

Daniel artık hayvanın saldırı alanından çıkmıştı. Dönerek karanlık avluda, ilerledi. Chawe'nin anahtarıyla oradaki kapıyı açtı. Dışarı çıkıp, kapıyı arkasından kapattı. Ondan sonra da koşmaya başladı.

Chetti Singh'i sabahleyin buldukları zaman, onun yangın alarmından sonra nedense yanlış adrese gittiğini ve deponun kapısını açarken parsın saldırısına uğradığını düşüneceklerdi. Polis, adamın kapıyı kapatmak için arabadan inmek zorunda kaldığına inanacaktı. Daniel geride parmak izi ya da

kendisinden kuşkulı olduklarına neden olacak bir şey bırakmamıştı çünkü.

Doktor, uzaktaki köşeye geldiğinde dönüp geriye baktı. Arabanın 'araları hâlâ deponun açık kapısını aydınlatıyordu. İri kedinin sessizce dışarı çıkarak, avlunun etrafındaki çelik örgüyü bir atlayışta aştığını gördü. Usulca gülümsedi, işkenceyle kıvrandırılan zavallı hayvanın hiç şaşaadan dağlardaki sisli ormanına döneceğini biliyordu. Daniel, çektiklerden sonra özgürlüğüne kavuşmayı da hak etti, diye düşündü.

Daniel yarım saat sonra Volkswagen'ı bıraktığı yere ulaştı. Havagüçüne gidip kiraladığı arabayı şirketin özel yerine bıraktı. Anahtarları yine oradaki kitli kutuya attı. Sonra araba parkından kendi kamyonetini aldı.

Capitol Otelinde eşyalarını çabucak topladı. Kravatlarından birini yaralı kolu için askı gibi bağladı. Hareket yüzünden yaraları sızlamaya başlamıştı. Otel borcunu ödedikten sonra kamyonetine gitti.

Merakını yenemediğinden Chetti Singh'in süpermarketinin önünden geçti. Ama bina hiçbir zarar görmemişti. Ancak arka geçitte birkaç itfaiyeci, yanmış çöplere ve dumandan kararmış duvara hâlâ su sıkıyorlardı.

Daniel, batıya doğru dönüp Lilongwe'den çıktı. Zambiya sınır karakoluna doğru ilerledi. Sınra ancak üç saatte ulaşacaktı. Malawi Radyo İstasyonunu açıp müzik ve haberleri dinlemeye başladı.

Sınır karakoluna yaklaştığı sırada altı haberleri başladı.

«Biraz önce Malawi'li ünlü bir iş adamının bugün kendisinin beslediği parsı tarafından vahşice saldırıya uğradığını haber almış bulunuyoruz. Bay Chetti Singh, hemen Lilongwe Genel Hastanesi'ne götürülmüş ve orada yoğun bakıma alınmıştır. Hastanenin sözcülerinden biri Bay Singh'in ağır yaralar aldığını ve durumunun ciddi olduğunu açıklamıştır. Saldırıyla ilgili ayrıntılar henüz bilinmemektedir. Ancak polis, araştırma sırasında onlara yardımcı olabileceğini düşündüğü Bay Chawe Gundwana'yı bulmaya çalışmaktadır. Bay Singh'in yanında çalışan Bay Gundwana'nın nerede olduğunu bilenlerin en yakın polis karakoluna başvurması istenmektedir.»

Biyoloji doktoru radyoyu kapattı. Arabayı Malawi sınır karakolunun önünde durdurdu. Sorun çıkabileceğini düşünüyordu. «Belki polis beni aramaya başladı bile. Özellikle Chetti Singh konuşacak haldeyse ve adımı polise verdiyse.» Daniel, Sih'in sağ kalması ihtimalini hesaplarına katmamıştı. Parsın adamın işini bitireceğini düşünmüştü. «Arabayı kapıya doğru sürmekte acele ettim. O yüzden de parsın akli karıştı. Kurbanını unuttu.»

«Ama bir şey kesin. Chetti Singh'e litrelerle kan verilmesi gerekecek. Ve Afrika'da bu da tehlikeli bir şey sayılır.»

Daniel, endişeyle pasaportunu karakola götürdü. Ama boşuna telaşlanmıştı. Memurların hepsi de güler yüzlü ve naziktiler.

«Malawi'deki tatilinizden hoşnut kaldınız mı? Sizi görmek bizi her zaman sevindirir. Yakında yine bekleriz, efendim.»

İhtiyar Hastings Banda adamlarını iyi eğitmişti. Hepsi de turizmin yaşamlarında oynadığı o hayati rolü biliyorlardı. Kıtanın diğer yerlerinde nörülen, «Onda var, bende yok,» illeti buraya yayılmamıştı.

Daniel, Zambiya tarafındaki sınır karakoluna yaklaşırken pasaportunun içine bir beş dolarlık koydu. Sınır karakolu yalnızca yüz metre ötedeydi, ama doktor sınırı aşarken, karanlık çağlara hızla geri dönüyormuş gibi bir duyguya kapıldı.

Daniel, Lusaka'ya ulaştıktan bir saat kadar sonra Michael Hargreave'e telefon etti. Hargreave de onu hemen akşam yemeğine ağırđı.

Wendy, yemek sırasında, «Bu kez nereye gidiyorsun?» diye sordu. «Tanrım, Daniel! Maceralarla dolu romantik bir yaşam sürmen harika! Sana hemen bir eş bulmam gerekiyor. Bu gezmelerin kocalarımızı huzursuz ediyor. Burada ne kadar kalacaksın?»

«Bu, kocanın bana ortak dostumuz Ning Cheng Gong hakkında söyleyeceklerine bağlı. O hâlâ Harare'deyse, ben de oraya gideceğim. Ama değilse o zaman herhalde Londra'ya döneceğim. Ya da Taywan'a kadar uzanacağım.»

Michael, «Hâlâ o Çinlinin peşinde misin?» diye sordu. «Artık bize olayın iç yüzünü açıklayacak mısın?»

Daniel, Wendy'ye bir göz attı. Kadın yüzünü buruşturdu. «Mutfağa gitmemi ister misin?»

Doktor kadını yatıştırdı. «Saçmalama, Wendy. Ben şimdiye kadar senden hiçbir şeyi gizlemedim.» Sonra da Michael'a döndü. «Ning Cheng Gong'un Chiwewe'deki fildişi deposuna yapılan baskını planladığı kesinlikle biliyorum artık.»

M16 ajanı, şarap kadehini dudaklarına götürürken durakladı, „^n Tanrım! şimdi ne olduğunu anladım. Johnny Nzou'nun arkadaşın olduğunu hatırlıyorum. Ama Ning? O bir elçi, bir gangster değil.»

Daniel, «O her ikisi de,» diye açıkladı. «İşlerini Chetti Singh adinde Lilongwe'li bir Sih'e gördürüyor. İkiisi bir arada türlü gizli işler çevirmiş ler. Sadece fildişi işi de değil. Uyuşturuculardan pırlantaya kadar türlü şey.»

«Chetti Singh. Ben bu adı son zamanlarda duydum.» Mike bir an düşündü. «Ah, evet, bu sabah, haberlerde! Onu kendi beslediği pars hırpalamış, öyle değil mi?» Yüzünün ifadesi değişti. «Hem de tam senin Lilongwe'de olduğun sırada. Ne raslantı, Danny! Bu olayın yüzündeki memnun ifadeyle ve kolunun askıda olmasıyla ilgisi var mı?»

Daniel, «Ah, beni biliyorsun,» dedi. «Ben çoktan uslandım. şiddete başvurmak aklımın köşesinden bile geçmez. Ama Chetti Singh'le, üzücü pars olayından önce yaptığım kısa konuşma sırasında bazı şeyler öğrendim. Bu siz M16'daki hayaletleri ilgilendirebilir.»

Michael sıkılmış gibi bir tavır takındı. «Yanımızda hanımlar var, dostum. Bizim bürodan bu biçimde söz etmeyiz. Ağzımıza almayız orayı. Bu hoş kaçmaz.»

Wendy ayağa kalktı. «şimdi aklıma geldi. Mutfağa gitmem gerekiyor. Orada on dakika kadar kalacağım. Bu süre erkek erkeğe konuşmanız için yeter sanırım.» şarap kadehini de birlikte götürdü.

Michael, «Artık rahatlıkla konuşabiliriz,» diye mırıldandı. «Anlat bakalım, Danny.»

«Chetti Singh bana Ubomo'da darbe hazırlıklarının yapıldığını söyledi. Omeru uzaklaştırılacaktı.»

«Ah, Tanrım! Omeru'ya bunu yapmamalılar. O iyi bir insan. Böyle bir şey hiç de hoş olmaz üstelik. Ayrıntıları biliyor mjusun?»

«Korkarım fazla bilgim yok. Ning Cheng Gong ve ailesi de bu işin içindeler. Ama onların başrolde olduklarını sanmıyorum. Aile yalnızca ihtilal hazırlığını heyecanla destekliyor. İleride bazı haklar ve ayrıcalıklar elde etmek için tabii.»

M16 ajanı başını salladı... «Her zamanki durum. Ubomo'nun yeni öneticisi pastayı dağıtırken onlara da bir dilim verecek. Omeru'nun erine kimin geçirileceği konusunda bir fikrin var mı?»

«Korkarım yok. Ama bence darbe yakında yapılacak. Şu önümüzdeki birkaç ay içinde.»

«Omeru'yu uyarmamız gerekiyor. Başkanımız onu korumak için Ülkeye bir SAS müfrezesi uçurmak isteyebilir. İhtiyarı özellikle desteklediğini biliyorum. Ubomo ne de olsa ingiliz Milletler Topluluğu'ndan.»

«Mike, elin değmişken Ning Cheng Gong'la da ilgilenmelisin.»

«O gitti, Danny. Kaçtı bile. Daha bu sabah Harare'deki arkadaşım ile konuştum. Tabii senin Cheng'le ilgilendiğini biliyordum. O yüzden konuşurken sözü ona getirdim. Ning Cheng Gong Cuma akşamı Elçilik'te bir veda partisi vermiş ve Cumartesi günü de ülkesine uçmuş.»

Daniel, «Kahretsın!» diye bağırdı. «Bütün planlarım alt üst oldu! Kalkıp Harare'ye gidecek...»

Michael, Daniel'in sözünü kesti. «Bu hiç de doğru olmazdı. Sıradan bir vatandaşı kendi parsına yedirmek neyse... ama insan bir elçiyi dövemez. Bu pek hoş karşılanmaz.»

Daniel hatırlattı. «O artık elçi değil. Cheng'in peşinden Taywan'a gidebilirim.»

«Kusura bakma ama bu da pek parlak bir fikir değil. Taywan, Cheng'in kendi ülkesi.

Duyduğuma göre ailesi adanın hâkimi sayılıyormuş. Her tarafta Ning ailesinin gorillerinin dolaştığından eminim. İntikam meleği rolünü oynamak istiyorsan, sabretmelisin. Eğer söylediklerin yanlış değilse, Cheng de yakında Afrika'ya dönecek demektir. Ubomo, güzel, tarafsız bir ülke. Taywan'dan daha iyi. Hiç olmazsa orada sana yardım edebilirim. Ülkenin başkenti Kahali'de bir büromuz var. Hatta...» Michael bir an durakladı. «Belki bu açıklamayı yapmam için biraz erken ama beni Kahali'ye gönderebilirler.»

Daniel gözlerini kadehindeki şaraba dikmişti. Sonra içini çekip başını salladı. «Haklısın... Her zamanki gibi...» Üzüntüyle arkadaşına gülümsedi. «Kendimi bu işe kaptırmıştım. Üstelik param da azaldı. Taipei'ye 9itmek için uçak bileti parasını bile bulabileceğimi sanmıyorum.»

«Bu duruma düşeceğin hiç aklıma gelmezdi, oğlum. Paran pek boldu. O yüzden sana her zaman gıpta ediyordum. Bütün o milyonlarca dolarlık televizyon anlaşmaları...»

«Bütün paramı benim için Londra'ya yolladığın o video kasetlerine bağladım. Onlar da montajlarını yapıp, ingilizce'ye çevirmedikçe bir işime yaramayacaklar. Bu işi hemen halletmem gerekiyor.»

«Gitmeden önce bana o harika çift konusunda bütün bildiklerini anlatmalısın. Chetti Singh ve Cheng hakkında öğrendiklerini. Ben bu konuyla ilgilenirim. Ne de olsa...»

Daniel, arkadaşının sözünü tamamladı. «Ne de olsa başıma bir şey. ler gelebilir.»

«Ben öyle bir şey söylemedim, dostum. Aklına öyle şeyleri getirme! Ama bu kez iki ağır sıkleti seçmiş olduğun da anlaşılıyor.»

«Bir sakıncası yoksa kamyonetimle bütün eşyalarımı eskiden olduğu gibi Lusaka'da bırakmak

istiyorum. Sana yani.»

«Hiç sakıncası olur mu, dostum? Benim evim senin evin sayılır. Garajım da senin garajın. Orayı istediğin gibi kullanabilirsin»

Daniel, ertesi sabah kamyonetle Hargreave'lerin evine gitti. Michael bürodaydı ama Wendy'yle hizmetçiler Daniel'in taşıtını boşaltıp temizlemesine, eşyalarını yeniden yerleştirmesine yardım ettiler. Michael öğle yemeğine geldiği zaman iki arkadaş çalışma odasına giderek orada bir saat kadar konuştular. Sonra da yüzme havuzunun yanındaki marula ağacının altında oturup yemek yediler.

Michael, Daniel'e, «Mesajını Londra'ya ilettim,» dedi. «Omeru'nun şu sırada Londra'da olduğu anlaşılıyor. Dışişleri onunla çabucak konuştu ama anladığım kadarıyla fazla bir yararı olmadı.

Kesin kanıtlar olmadığı için ihtiyarı bir darbe olacağına inandıramamışlar. Sonuç olarak senin verdiği bilgi de belirsiz. Omeru, 'Halkım beni sever', demiş 'Ben onların babasıyım.' Ya da böyle bir şeyler söylemiş. Başbakanın yardım tekliflerini reddetmiş. Ama Omeru yine de ziyaretini kısa kesecek ve hemen Ubomo'ya dönecekmiş. Yine de kendisine biraz iyüik etmiş sayılabiliriz.»

Daniel sıkıntıyla, «Herhalde onu doğruca aslanın ağzına atıyoruz," diye mırıldandı.

Michael neşeyle başını salladı. «Belki... Zavallı ihtiyar! 'Aslanın ağzı' dedin de aklıma geldi.

Sana başka haberlerim de var. Dostum çhetti Singh, tehlikeyi atlatmış. Hastane durumu umut verici,» diye tanımlıyor. Ama adamın bir kolunu kesmek zorunda kalmışlar. Parsın 0 kolu parçaladığı anlaşılıyor.»

«Keşke kafasını parçalasaydı.»

«İnsanın her istediği olmuyor, öyle değil mi? Ufak tefek lütuflar için je minnet duymalıyız. Her neyse... Sen Londra'dayken önemli bir şey olursa haber veririm. Hâlâ Chelsea'de, Sloane Meydanı'nın yakınındaki dairede oturuyorsun değil mi?»

Wendy atıldı. «Herhalde bir daire değil, adı kötüye çıkmış bir yer çünkü.»

Karı koca daha sonra Daniel'i havaalanına götürüp Londra uçağına bindirdiler. Uçak ertesi sabah yedide Reathrow'a indi.

Aynı akşam Daniel'in Chelsea'deki dairesinde telefon çaldı. Kimse doktorun İngiltere'ye döndüğünü bilmiyordu. Daniel bir an telefona cevap vermemeyi düşündü. Ama sonra dayanamadı. «Danny karşımdaki gerçekten sen misin? Yoksa lanet olasica telesekreterin mi? Bir robotla konuşmayı reddediyorum. Prensip meselesi...»

Daniel, Michael Hargreave'ın sesini hemen tanıdı, «Ne var, Mike? Wendy iyi ya? Sen neredesin?»

«Hâlâ Lusaka'dayım. ikimiz de iyiyiz, dostum. Ama aynı şeyi ahabın Omeru için söyleyemeyeceğim. Haklıymışsın, Danny! Haberi yeni aldık. Seninki gafil avlandı! Ubomo'da askeri darbe yapıldı. Durumu Kahali'deki büromuz biraz önce bildirdi.»

«Omeru'ya ne oldu? Başa kim geçti!»

«Bu iki sorunun cevabını da bilmiyorum. Üzgünüm, Danny. Her şey hâlâ karmakarışık. Herhalde BBC haberi verir. Ben de yarın ayrıntı-'arı öğrenir öğrenmez seni ararım.»

O akşam, BBC olayı haber bülteninin sonlarına doğru açıkladı Ekranda Başkan Victor Omeru'nun arşivden alınan bir fotoğrafı belirdi. Omeru, yetmişine merdiven dayamış, yüzü sert hatlı, gümüş saçlı, yakışıklı bir adamdı. Cildinin rengi fazla koyu değildi. Eski kehribar rengin, deydi.

Daniel üzüldü. Victor Omeru'yla yalnızca bir defa karşılaşmıştı Beş yıl önce başbakan, Zaire ve Uganda arasındaki Albert Gölü'ndeki avlanma haklarıyla ilgili tartışma konusunda Daniel'le görüşmeye razı olmuştu. Yalnızca bir saat konuşmuşlardı. Ama yaşlı adamın güzel konuşması ve vakarı, Daniel'i etkilemişti. Ubomo'nun halkına gerçekten çok bağlı olması da öyle...

Daniel Pazartesi gününü banker ve menajeriyle konuşarak geçirdi. Her şey yolunda gitti ve apartmanına daha keyifli bir halde döndü.

Kısa bir süre sonra da Michael Hargreave aradı. «Sana bir haberim daha var. Ubomo'da yönetimi Albay Ephrem Taffari ele aldı. Kendisi Londra Ekonomi Okulu ve Budapeşte Üniversitesi'nde eğitim görmüş. Bunların dışında kimse hakkında fazla bir şey bilmiyor. Adam bir de ülkenin adını değiştirip 'Ubomo Halkı Demokrasi Cumhuriyeti' yapmış. Eski hükümet üyelerinin idam edildiğine dair haberler geldi. Ama tabii böyle olması da beklenirdi.»

Daniel, «Ya Omeru?» diye sordu. Uzun bir süre önce yalnızca bir saat gördüğü adama sempati duyması garip bir şeydi.

«Kasap listesinde adı yok ama onun da idam edildiği sanılıyor.»

«Dostlarım Chetti Singh ve Ning Cheng Gong hakkında yeni şeyler öğrenirsen bana bildir.»

«Olur, Danny.»

Daniel, Ubomo'da olanları kafasından atıp Shepherd's Bush'taki stüdyonun montaj odasında çalışmaya başladı.

Ama zaman zaman ekranda Johnny Nzou'yu görüyor ve o zaman, «Geri döneceğim,» diyordu.

«Seni unutmadım. Sana yaptıklarının cezasını görecekler. Sana söz veriyorum, eski dost.»

Biyoloji doktoru, şubatın sonunda, yani çalışmaya başladıktan üç v sonra dizinin ilk dört bölümünü menajerine gösterebilecek bir hale soktu. Daniel'in ilk ürününü Elna Markham satmış ve ondan sonra da ^ep birlikte çalışmışlardı.

Kırk yaşında olan Elna uzun boylu, siyah gözlü, modellere benzeyen bir kadındı. Elna dört bölüme de hayran oldu. «Harika, Armstrong! cahane! İnan, şimdiye kadar yaptığın programların en iyisi bu. Hemen dört kopya istiyorum.»

Daniel güldü. «Programı hemen satamazsın. Bu daha tamamlanmadı ki.»

«Öyle bir satarım ki. Bak göreceksin.»

Gerçekten de dediğini yaptı Elna. Programı önce İtalyanlara gösterdi. Filmi çok beğenen adamlar bir hayli avans da verdiler. Bu para Daniel'in bütün harcamalarını hemen hemen karşılıyordu.

Ondan sonra alacakları olduğu gibi kâr olacaktı. Biyoloji doktoru bir kumar oynamış ve kazanmıştı.

Daniel kendisini harika hissediyordu artık. Elna bir gün ona, «Yeni programın nasıl bir şey olacak?» diye sordu.

Daniel, «Henüz düşünmedim,» dedi. Aslında yalandı bu. Kafasında her zaman bir-iki program düşünürdü çünkü.

«Bazı yatırımcılar bana geldiler. Büyük petrol şirketlerinden biri Güney Afrika'daki ırk ayrımı konusunda...»

«Yok, yok! O konu eskidi artık. Ben ekvatordaki yağmur ormanlarını düşünüyorum. Gezegenimizdeki iyi tanınmayan birkaç yerden birisi orası. Oysa ekoloji bakımından da çok önemli.»

«İyi bir konuya benziyor. Ne zaman başlayacaksın?»

«Tanrım! İnsanı amma da çalıştırıyorsun. Daha eski programı tamamlamadım. Sen bana yenisini soruyorsun.»

«E, ne yapalım? Aaron beni boşadıktan sonra, birinin alıştıöım hayatı sağlaması gerekiyor.»

Daniel, «Aaron aptalın tekiydi,» dedi.

Elna, boğuk sesiyle bir kahkaha attı. «Sorunlardan biri de buydu...» Sonra konuyu değiştirdi.

«Sahi... Jock'la aranızda ne oldu? Bana telefon edip tuhaf şeyler söyledi. Çıldırıldığını ve onun başını belaya sokmaya kalktığını ima etti. Bir daha birlikte çalışmayacağınızı açıkladı. Bu doğru mu?»

«Eh, doğru sayılır. Onunla ayrıldık.»

«Yazık. 'Afrika Ölüyor,' dizisi için harika şeyler yapmış. Düşündüğün yeni bir kameraman var mı?»

«Yok. Ya senin?»

Elna bir süre düşündü. «Bir kadınla çalışmaya ne dersin?

«Olabilir derim. Tabii bana ayak uydurabilmesi koşuluyla. Afrika, zalim bir yer. Fiziki koşullara uymak için dayanıklılık ve esneklik gerekir.»

Elna, «Düşündüğüm kadın hem yeteri kadar dayanıklı, hem de yetenekli,» dedi. «Daha geçenlerde BBC için Kuzey Kutbu ve Eskimolar'la ilgili bir program hazırladı. Çok da güzel oldu.»

«Programı görmek isterim.»

«Sana bir kopyasını getiririm.» Elna kaseti ertesi gün Daniel'e gönderdi ama o kendi işine dalmıştı. Kaseti, çekmesine attı. Gece izlemek niyetindeydi. Ancak unuttu gitti.

Sonra Michael Hargreave, Daniel'i yeniden Lusaka'dan aradı. «Danny, bu konuşmaların faturasını sana yollayacağım. Majestenin Hükümeti, telefon şirketine bir servet ödemek zorunda kalacak.»

«Sana bir dahaki sefere bir kasa şampanya alırım.»

«Eli sıkısın anlaşılan, oğlum. Ama teklifini kabul ediyorum. Simdi gelelim müjdeme: Arkadaşın Chetti Singh hastaneden çıktı!»

«Bundan emin misin, Mike?»

«Tabii. Adam çok sağlıklı. Bana böyle iyileşmesinin olağanüstü bir y olduğunu söylediler. Lilongwe'deki adamımın bu olayı incelemesini istedim. Chetti Singh'in bir kolu kesilmiş ama bunun dışında çok iyiymiş Eh, ona Noel'de bir pars daha yollarsın. Bu seferki fazla işe yaramadı»

Daniel üzüntüyle güldü. «Öbür arkadaşım hakkında da bir şeyler öğrenebildin mi?»

«Çinli hakkında mı? Hayır, hiçbir şey öğrenemedim. Üzgünüm. O evine, babasına ve Şanslı Ejderha'ya dönmüş.»

«Ortaya çıkarsa bana haber ver. Ben daha birkaç ay Londra'dan ayrılamayacağım. Burada işler

kızıştı.»

Daniel durumu abartmıyordu. Elna, «Afrika Ölüyor»u büyük bir para karşılığı Kanal 4'e satmıştı.

Bağımsız bir prodüktör tarafından yapılan bir filme ilk kez bu kadar büyük rakam ödeniyordu.

Ayrıca televizyon istasyonu programında değişiklik yapacak ve diziyi altı hafta sonra Pazar akşamı göstermeye başlayacaktı.

Elna, doktora, «O büyük gece de senin şerefine bir parti vereceğim,» dedi. «Ah, Tanrım! Danny, senin gerçekten çok yetenekli olduğunu biliyordum. Bunun kanıtlanması çok güzel bir şey.

Kuzey ve Güney Amerikalıları da programı izlemeleri için çağırdım. Onlar da çok etkilenecekler.»

Kadın, partiden bir gün önce Daniel'e telefon etti. «Sana gönderdiğim kaseti izleme fırsatını bulabildin mi?»

«Hangi kaseti?»

Elna, «Ah, Tanrım,» diye inledi. «Demek ki daha izlemedin!.. Kuzey kutbuyla ilgili film den söz ediyorum. Kameraman kadının çektiği filmi. Bonny Mahon'un yani.»

«Kahretsin! Çok üzgünüm, Elna. Elime filmi izlemek için fırsat geçmedi.»

Menajer, Daniel'i uyardı. «Bonny'yi de partiye çağırdım.»

Biyoloji doktoru, «Film den hemen izleyeceğim,» diye söz verdi. Kaseti atlaya atlaya izlemeye karar vermişti ama yapamadı. Daha başlangıç film den etkilendi. Bonny Mahon'un usta bir kameracı olduğu belliydi.

Elna Markham, parti için on iki televizyon seti daha kiralamış Ve onları misafir tuvaleti de dahil, dairesinin stratejik noktalarına yerleştirmişti.

Daniel, bir şeref konuğuna uyacak bir biçimde yarım saat geç geldi partiye. İçerisi çok kalabalıktı. Herkes çok neşeliydi ama Daniel, programın başlayacağı saat yaklaşırken, sinirlerinin iyice gerildiğini hissetti.

Sonra, Elna ellerini çırparak herkesi susturdu. «Eh, zamanı gelcfi artık!» Oda oda dolaşıp bütün televizyonları açtı. Çevreye derin bir sessizlik çöktü. Konuklar programı büyük bir ilgiyle izlemeye başladılar.

Film sona erdiği zaman, sessizlik birkaç saniye devam etti. Sonra misafirler Daniel'i alkışlamaya başladılar. Elna, Daniel'in yanına geldi. Bir şey söylemedi, yalnızca elini sıktı.

Biyoloji doktoru bir süre sonra etrafını saran ve heyecanla onu kutlayan insanlardan kaçtı. Soluk almak istiyordu. Kendisini balkona attı. Teknelerin Thames'in karanlık sularına vuran ışıklarına görmeyen gözlerle bakarken yine o eski, şiddetli isteği duydu. Afrika'ya dönme isteğini...

Kendisini huzursuz ve mutsuz hissediyordu. Başkaları yaptıklarını alkışlayabilirlerdi ama Daniel için o konu kapanmıştı. Bağımsız ruhu onu gitmeye zorluyordu. Yola çıkmanın, yeni ufuklara doğru gitmenin, bambaşka maceralara atılmanın zamanı gelmişti.

Biri, Daniel'in koluna dokundu. Hemen dönüp bakmadı. Sonra başını çevirdi. Yanında genç bir kadın duruyordu. Saçları kızıldı. Doktorun ilk farketttiği bu oldu. Genç kadının onun koluna dayadığı eli adeta bir erkeğinki kadar güçlüydü. Kadın uzun boyluydu. Boyu hemen hemen Daniel'inkine yakındı. Ağzı büyük, dudakları dolgundu. Burnu kalkık olmasaydı, ona bu da erkeksi bir hava verecekti.

Kadın, «Bütün akşam sizinle konuşmaya çalıştım,» dedi. Kalın sesi güven doluydu. «Ama tabii şu anda en önemli insan sizsiniz.»

Genç kadın güzel değildi. Suratı güneş ve rüzgâr yüzünden fazla çillenmişti. Ama onda açık havada çok dolaşan insanlara özgü canlılık vardı. Parlak gözleri yeşildi. Sık kirpikleri bronz tellere benziyordu. Bu kirpikler kadına alaycı ve içten bir hava veriyorlardı.

«Elna bizi tanıştıracığına söz verdi. Ama beklemekten vazgeçtim. oen Bonny Mahon'um.»

Kadın yaramaz bir çocuk gibi gülümsedi.

Daniel ondan hoşlanmıştı. «Elna bana filminizi verdi,» diyerek elini uzattı. Bonny kesin bir tavırla ve güçle sıktı. Adam, «Elna haklı,» diye düşündü. «Dayanıklı biri. Afrika bu kadını korkutmayacak.» Sonra

Bonny'ye gülümsedi, «işinizde ustasınız. Işığı adeta içgüdülerinizle ayarlıyorsunuz. Çok iyisiniz.»

«Siz de öyle.» Kadının tebessümü yayıldı. «İleride bir gün sizinle çalışmak isterim.» Dobra dobra konuşan, yapmacaksız bir insandı. Daniel ondan daha da hoşlandı.

Sonra burnuna Bonny'nin kokusu geldi. Kadın parfüm sürmemişti. Koku cildinin istek uyandıran, sıcak ve güçlü kokuydu. Daniel, «Olabilir,» dedi. «İkimizin düşündüğünden daha da çabuk olabilir.» Hâlâ Bonny'nin elini tutuyordu. Kadın elini çekmek için hiçbir hareket yapmadı.

İkisi de Daniel'in son sözlerinin çifte anlamlı olduğunu farkındaydılar. Doktor kendi kendine, «Bu kadını Afrika'ya götürmek çok heyecanlı olur,» dedi.

Daniel'le Bonny'nin balkonda karşılıklı durup birbirlerini tarttıkları noktanın birkaç kilometre kuzeyinde başka biri daha «Afrika Ölüyor»un birinci bölümünü izlemişti.

Sir Peter Tug' Harrison, BOSS diye bilinen deniz taşımacılığı şirketinin en büyük ortaklarından. Birinci Dünya Savaşı sırasında Liverpool'un fakir mahallelerinden birinde dünyaya gelmişti. Babası sarhoş bir hamaldı. Tug, on altı yaşındayken evden kaçıp denizci olmuştu. Ve böylece Afrika'nın güzelliğini, gizini ve vaat ettiklerini keşfetmişti, istediklerini dermansız Afrika topraklarından zorla koparıp almış, büyük bir servet yapmıştı. Şimdi dünyanın en zengin yüz adamından biri sayılıyordu.

Daniel'in programı Tug Harrison'u çok etkilemişti. Adam film sona erdikten sonra bir süre sessizce oturdu. Sonra yazı masasından on sekiz kıratlık altın kalemini alıp not defterine, «Daniel Armstrong,» diye yazdı. Dönerek raftaki, «Kim Kimdir» adlı kitaba uzandı.

Daniel, Shepherd's Bush'tan Holland Park'a doğru yürüyordu. Dalgınca bir ilgiyle ince kumaştan yapımış kısacık elbiseli kızlara bakarken, bir taraftan da Tug Harrison'u düşünüyordu.

Elna Markham ona telefon edip Harrison'un çağrısını iletmediği zaman, Daniel de meraklanmıştı.

Tabii adamın adını duymuştu. Harrison'un bir ahtapotunkini andıran kolları Mısır'dan Limpopo'ya kadar Afrika'nın her köşesine uzanıyordu.

Daniel, BOSS'u ve şirketin Afrika'daki etkisini biliyordu. Ama gerisindeki adam konusunda pek bilgisi yoktu. Tug Harrison'un gazetelere geçmemek için elinden geleni yaptığı anlaşıyordu.

Doktor da bu yüzden milyarderle tanışmak için sabırsızlanıyordu. Daha önce adamla röportaj yapmaya çalışmış ama başarılı olamamıştı. Şimdi, bir davetli olarak dev kapının önünde duruyordu. Nedense birdenbire endişelenmişti. Bu önseziler Afrika'da hayatını kurtarmasını sağlamışlardı...

Daniel'e tehlikeli hayvanların ve onlardan da tehlikeli olan insanların yaklaştıklarını haber vermişlerdi.

Arkasına bol bir kanza, başına da kırmızı bir fes giymiş olan zenci bir uşak açtı kapıyı. Daniel, Swahili dilinde konuşmaya başladığı zaman zencinin tahtadan bir maskeye benzeyen surati değişti. Adam sevinçle gülerken bembeyaz dişleri ortaya çıktı.

Zenci, Daniel'i, geniş basamaklı, mermer bir merdivenden yukarıya çıkardı. Yanlardaki oyuklara vazolarla çiçekler konulmuştu. Daniel duvarlardaki tabloları tanıdı: Sisley, Duffy, Matisse... Bunlar, Harrison'un o>şahane koleksiyonundandı.

Uşak, Rodezya tik ağacından yapılmış yüksek kapının önünde durdu. Sonra yana çekilip selam verdi. Doktor da içeri girerek ipek Kum halısının ortasında durdu.

Masasının başında oturan Tug Harrison ayağa kalktı. Kalın kemikli, bir adamdı. Ama çok usta bir terzinin elinden çıkmış ince çizgili iri S h'sesi gövdesinin güçlü, sert açılarını ve iri göbeğini oldukça gizliyordu adamın tepesi çıplaktı. Sadece kulaklarının ve ensesinin yukarısında saç kalmıştı. Gümüş gibiydi bu saçlar. Harrison'un kabak kafası uçuk renkti ama, yüzü tropik güneşinden iyice yanmış, derisi kalınlaşıp sarkmıştı. Sert hatlı çenesi azimli bir adam olduğunu açıklıyordu. Delici hakisi' gözleri Harrison'un zeki ve amansız bir insan olduğunu ortaya koyuyorlardı.

Harrison, «Armstrong,» dedi. «Geldiğiniz için teşekkür ederim.» Sesi sıcak ve ona yakışmayacak kadar da yumuşaktı. Masanın üzerinden elini uzatıp, Daniel'i kendisine doğru gelmeye zorladı. Böylece biyoloji uzmanını kontrolü altına almış oluyordu.

«Çağırduğunuz için teşekkür ederim, Harrison.» Daniel de bile bile milyarder gibi konuşmuş ve 'Bay' sözcüğünü kullanmamıştı. Böylece onunla eşit olduklarını açıklıyordu. Yaşlı zengin gözlerini kısarak güldü.

İki adam el sıkışırken birbirlerini incelediler. Sonra Harrison, Gauguin'in bir tablosunun altındaki deri kaplı koltuğu işaret etti. Uşağına, «Letta chai, Salibi,» dedi. «Çay içersiniz değil mi, Armstrong?»

Uşak, fincanlara çay koyarken Daniel de kapının bulunduğu duvardaki gergedan boynuzlarına baktı, «insan böyle şeyleri sık sık göremiyor.»

Harrison ayağa kalkıp kapıya doğru gitti. Boynuzlardan birini okşayarak, «Evet, öyle,» dedi. «O hayvanları çocuk denecek yaşta vurdum. Gergedanlardan birini tam on beş gün izledim. Kasım ayındaydık ve etraf sıcaktan kavruluyordu. On beş gün o sıcakta ilerledim. Üç yüz kilometrelik çölü aştım.» Başını salladı. «İnsan gençken ne delilikler yapıyor!»

Daniel cevap verdi. «Olgunlaştığı zaman da öyle.»

Harrison güldü. «Haklısınız. Arada sırada delilik etmezseniz yaşamın zevki kalmıyor.» Uşağın uzattığı çay fincanını aldı. «Teşekkür ederim, Salibi. Odadan çıkarken kapıyı kapat.»

Uşak bu emri yerine getirirken, Harrison da masasına geri döndü. "Geçen gece Kanal 4'teki programınızı izledim.» Daniel, başını eğerek bekledi. Harrison, çayını yudumladı. İncecik porselen fincan elinde hemen kırılıverecekmiş gibi duruyordu. Milyarderin elleri onun yaşam boyu savaştığını açıklıyorlardı. Bu eller tropik güneşi, ağır iş ve eski kavgalar yüzünden yaralanmış ve yıpranmışlardı. Eklemleri irileşmişti. Ama adam tırnaklarına dikkatle manikür de yaptırmıştı. Harrison fincanla tabağını masaya koyarak yine Daniel'e baktı. «Konuyu iyi kavramışsınız. Çok iyi. Gerçekleri öğrenmiş ve doğru sonuçlara varmışsınız. Bu her gün duyduğumuz o romantik ve

bilgisizce sözlerden sonra insanın hoşuna gidiyor. Siz parmağınızı Afrika'nın problemlerinin köküne dayamışsınız. Kabilelere fazla önem verilmesi, nüfus patlaması, bilgisizlik ve rüşvet. Önerdiğiniz çözüm yolları da mantıklı.» Başını salladı. «Evet, konuyu iyi anlamışsınız.» Düşünceli bir tavırla biyoloji doktorunu süzdü. Uçuk mavi gözleri ona esrarlı bir hava veriyordu.

Daniel kendi kendisini, «Sakın gevşeme,» diye uyardı. «Bir an bile. Bu iltifatların seni yumuşatmasına izin verme. Bu adamın amacı zaten bu. Avını usulca izleyen yaşlı bir aslana benziyor tıpkı.»

Harrison, «Sizin durumunuzda biri kamuoyunu, başkalarının başaramayacakları bir biçimde etkileyebilir,» diye mırıldandı. «Ünlü birisiniz ve bütün dünyada izleyicileriniz var. İnsanlar görüşlerinize inanıyorlar. Onları kendi görüşlerine temel alıyorlar. Bu da iyi bir şey.» Daha da kesin bir tavırla başını salladı. «Bu çok güzel bir şey. Sizi teşvik etmek isterim. Size yardım etmeyi de.»

«Teşekkür ederim.» Daniel, ağzını çarpıtarak hafif bir alayla gülümsedi. Biyoloji doktoru bir tek şeyden emindi. Tug Harrison sağlam bir neden olmadıkça hiçbir şey yapmazdı. Hele bedava yardıma hiç kalkışmazdı.

«Dostlarınız sizi nasıl çağırıyorlar? Daniel, Dan yoksa Danny diye mi?»

«Danny diye.»

«Dostlarım beni de Tug diye çağırırlar.»

Daniel, «Biliyorum,» dedi.

«Düşüncelerimiz birbirine çok uyuyor. İkimiz de Afrika'ya aynı biçimde bağlıyız. Bence dost olmalıyız, Danny.»

«Pekâlâ, Tug.»

Milyarder gülümsedi. «Kuşkulanmakta haklısın. Bunu anlıyorum. benim adım çıkmış bir kez.

Ama bir insanı ününe bakarak yargılamamalıydın.»

«Bu doğru.» Biyoloji doktoru da yaşlı adama gülümsedi. «Şimdi benden ne istediğini söyle.»

«Kahretsin!» Harrison güldü. «Senden hoşlandım. Bence birbirimizi iyi anlıyoruz. İkimiz de insanın bu gezegende en üstün hayvan türü olacak yaşaması gerektiğine inanıyoruz. Dünyayı kendi çıkarları için kullanması gerektiğine de. Ama tabii bunu topraklara ve ürünlere zarar vermemesi koşuluyla yapabileceğini de anlıyoruz.»

Daniel başını salladı. «Evet, bütün bunlara inanıyorum.»

«Bu dengeli ve pragmatik bir görüş. Senin kadar zeki bir insandan da başka türlü beklenmezdi.

Avrupa'da insanlar yüz yıllardan beri toprağı işliyor, ormanlardaki ağaçları kesiyor ve hayvanları öldürüyor. Ama buna karşın dünya daha verimli, ormanlardaki ağaçlar daha sık ve hayvanlar da bin yıl öncesine göre çok daha fazla.»

Biyoloji uzmanı hatırlattı. «Çernobil civarı ve asit yağmuru yağan yerler dışında... Ama, evet, sizinle aynı fikirdeyim. Avrupa'nın durumu hiç kötü değil. Afrika ise başka bir hikâye.»

Harrison atıldı. «Sen ve ben, Afrika'yı seviyoruz. Ben, oradaki kötülüklerle savaşmanın görevimiz olduğunu düşünüyorum. Kıtanın bazı bölgelerindeki o müthiş fakirliğe çare bulmak için bir şeyler yapabilirim. Yatırımlar yaparak ve yol göstererek bazı Afrikalıların daha iyi bir yaşam sürmelerini sağlayabilirim. Sen, o özel yeteneklerinle Afrika konusundaki bilgisizliği azaltabilirsin.

Koltuklarından kalkmadan doğal kaynakların korunmasını isteyen kimselerin ve hayvanların hakları olduğunu ileri süren kentli fanatiklerin akıllarını başlarına getirebilirsin.

Onların toprak, orman ve hayvanlarla ilişkileri öylesine kesilmiş ki, koruduklarını sandıkları doğal unsurları tehlikeye atıyorlar.»

Daniel, düşünceli bir tavırla başını salladı ama, ne evet dedi, ne de hayır. Harrison'un bütün sözlerini dinlemeden ve onun önerisini beklemeden karşı koyması taktik zayıflığı olurdu.

«Prensip olarak söylediklerin son derece akla yatkın. Ama konuyu biraz daha açamaz mısın Tug?»

Harrison, «Tabii,» dedi. «Sen Ubomo devletini herhalde biliyorsun.»

Daniel'in vücudu sanki elektriklendi ve ensesindeki tüyler diken diken oldu. Bu hiç beklenmedik bir şeydi ama, tuhaf bir biçimde bunu kaderin hazırladığını hissetti. Bir şey Daniel'i amansızca bu yöne doğru sürüklüyordu. Biyoloji doktoru ancak bir dakika sonra kendisini toplayabildi.

«Kırmızı topraklar ülkesi Ubomo. Evet, orada bulundum. Ama o ülke konusunda bir uzman olduğumu da iddia edemem.»

Yaşlı milyarder omzunu silkti. «Ülke bin dokuz yüz altmışlarda bağımsızlığını kazandığından beri geri kaldı. Ubomo konusunda öğrenilecek fazla bir şey yok. Orası bütün değişiklik ve ilerlemeye karşı gelen azametli, yaşlı bir diktatörün kendi malıydı sanki.»

Daniel, «Victor Omeru,» dedi. «Onunla bir kez karşılaştım. Ama bu yıllar önce oldu. O sırada komşularıyla gölde balık avlama hakları konusunda tartışıyordu.»

«Bu tam ondan beklenecek bir davranıştı. Omeru, prensip olarak bütün değişikliklere karşıydı.

Geleneksel yöntemler ve törelerin değiştirilmesini istemiyordu. Halkın uysal ve itaatli olmasından yanaydı.» Harrison başını salladı. «Her neyse!.. Bütün bunlar geçmişte kaldı artık.

Omeru gitti. Şimdi hükümetin başında dinamik bir genç adam var. Başkan Ephrem Taffari ülkeyi dışa açmak ve halkını yirminci yüzyıla ulaştırmak için bu görevi üstlendi. Balık avlama hakları dışında Ubomo'nun hatırı sayılacak doğal kaynakları var. Kereste ve madenler. Tam yirmi yıl Omeru'yu onların halkın yararına geliştirmeleri gerektiğine iknaya çalıştım. Ama o körce bir inatla karşı koydu.»

Daniel, «Evet,» dedi. «Omeru çok inatçıydı. Ama ondan hoşlanmıştım.»

Harrison başını salladı. «Ah, evet, sevimli bir ihtiyardı! Ama artık bunun konumuzla bir ilişkisi yok. Ülke geliştirilmeye hazır. Ve ben de BOSS'un başkanı olduğu uluslararası bir konsorsiyum adına bu geliŞ'menin önemli bir bölümünü üstlenmek için bir anlaşma yaptım.»

«O halde bana pek ihtiyacın yok.»

Yaşlı milyarder, «Keşke her şey bu kadar kolay olsaydı,» diye cevap verdi. «Bütün dünyayı saran o isteri dalgası bize de ulaşmak üzere fanatiklerin geniş halk kitlelerinin harekâtını engellemeleri ve her şeyi mantık ve sağduyu sınırlarını zorlayacak bir biçime sokmaları bir ikoloji kanunudur. Kamu duyguları, iki yöne de fazla sallanan bir şarabidir.»

«Ubomo'nun doğal kaynaklarını geliştirmeye ilgili planlarınızı engelliyorlar. Bana söylemek istediğin bu mu, Tug?»

Harrison başını yana eğdi. Bu haliyle bir kartala, kabak kafalı bir yırtıcı kuşa benziyordu. «Çok açık açık konuşuyorsun, ama bunu beklemeliydim...» Masasındaki kağıtların uçmaması için kullandığı

fildişi kabzalı bir düello tabancasıyla oynamaya başladı. «Ubomo da, Omeru'nun başkanlığı sırasında bir kadın uzman çalışıyordu. O ve ihtiyar dosttular ve Omeru diğer gazeteciler ve araştırmacılara yapmadığı bir biçimde tedına özel haklar tanıyordu. Kadın, Ubomo'da ormanlarda yaşayan yerliler konusunda bir kitap da yazdı. Sen ve ben o yerlileri 'Pigmeler' diye tanımlarız ama artık bugün bu sözün modası geçmiş sayılıyor. Kitabın adı...»

Yaşlı adam ismi hatırlamaya çalışırken Daniel atıldı.

«Kitabın adı 'Yüksek Ağaçların İnsanları'ydı. Evet, onu okudum. Yazarın adı da Kelly Kinnear.»

Harrison, «Onunla hiç karşılaştın mı?» diye sordu.

Daniel, «Hayır,» diye başını salladı. «Ama onunla tanışmak isterim. Üslubu çok güzel. Bana Rachel Carson'u hatırlatıyor. O...»

Yaşlı adam doktorun sözünü kabaca kesti. «O yalnızca sorun çıkaran bir başbelası!»

«Ne demek istediğini bana açıklaman gerekiyor.» Daniel sakın bir tavırla konuşmuştu.

Harrison'u sonuna kadar dinlemeden duygularını ulamak niyetinde değildi.

«Başkan Taffari iktidara geldiği zaman bu kadını çağırttı. Uzman, orada ormanda çalışıyordu.

Taffari, Kelly Kinnear'e ülkenin ilerleyip gelişmesi için yaptığı planları açıkladı. Kadından yardım ve destek istedi. Ama bu görüşme başarılı olamadı. Kelly Kinnear nedense eski başkan Omeru'ya sadıktı. Başkan Taffari'nin bütün dostluk girişimlerine h, karşı koydu. Tabii istediği gibi düşünmek kadının hakkı. Ama o Ubom sınırlarının içerisinde bir fesat kampanyası başlattı. Taffari'yi insan haklarını çiğnemekle suçladı. Kontrolsüz işletmelerle ülkenin doğal kaynaklarının ırzına geçmeye hazırlandığını da iddia etti.» Harrison o güçlü elleri ni havaya kaldırdı. «Yani kadınca bir histeri krizi geçirerek yeni hükümete mümkün olan her biçimde saldırdı. Bu saldırılar mantıklı, akla yatkın ve hatta gerçekçi bir temele de dayanmıyorlardı.

Taffari onu def etmek. ten başka çare bulamadı. Kadını Ubomo'dan attı. Kadının İngiliz olduğu, nu herhalde biliyorsun. Ve kadın sonunda buraya, İngiltere'ye geldi Ama hâlâ ders almamış; Ubomo hükümeti aleyhindeki kampanyasını sürdürüyor.»

Daniel, dikkatle adamın ağzını aradı. «Herhalde BOSS öyle birinden korkacak değil.» Yaşlı milyarder ona dikkatle baktı. Bu sözlerde gizli bir alay olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

Sonra gözlerini yine elindeki düello tabancasına dikti.

«Ne yazık ki kadın yazıları dolayısıyla nüfuzlu bir kimse durumuna geldi. Çok iyi konuşuyor ve...» Harrison durakladı. «... hoş bir kadın Fanatizmini bir mantık maskesiyle gizlemeyi başarıyor. Aslında bu man tık dizisinin temelinde çarpıtılmış gerçekler ve yanlış tahminler olduğu nu söylememe gerek yok sanırım. Kelly Kinnear İngiltere ve Avrupa'da ki Yeşiller Partisi'nin desteğini de kazandı. Haklısın, BOSS onun gibi bir şarlatandan korkacak değil. Ama kadın bir baş belası! Televizyonda güzel gözüküyor. Artık Ubomo'yla ilgilendiğimizi ve konsorsiyumumuzun ülkeyi geliştireceğini biliyor. O ve yandaşları bir hayli gürültü çıkarıyorlar. Son günlerde Guardian gazetesinde çıkan yazıyı herhalde okudun?»

Daniel, «Hayır,» diye başını salladı. «Guardian almıyorum. Son zamanlarda da işim başımdan aşkındı. Neler olup bittiğinden haberim yok.»

«O halde bana inan: Bu durum beni biraz rahatsız ediyor. Ortakla' ra cevap vermek zorundayım.

Yıllık toplantı tarihi yaklaşıyor. Şimdide kadının biraz BOSS'un hisselerinden aldığını öğrendim.

Bu yüzden bu genel toplantıya katılmaya hakkı da var. Radikal basın üyelerinin ve dünyanın Dostları grubundan delilerin de onunla birlikte geleceklerinden emin olabilirsiniz. Ve kadın toplantıyı bir sirke çevirecek.»

Daniel, güldüğünü belli etmemeye çalıştı. «Sıkıcı bir durum bu, fua Ben sana nasıl yardım edebilirim?»

«Senin kamu üzerinde ve bilimsel çevrelerde Kelly Kinnear'dan Haha fazla etkin var. Ondan daha nüfuzlusun. Çeşitli meslekten ve türlü cevreden kimselerle senden söz ettim. Sana büyük bir saygı duyuyorlar Afrika'yla ilgili düşüncelerini ciddiye alıyorlar. Ben şimdi sana şunu öneriyorum: Ubomo'ya git ve gerçekleri açıklayan, bu Kinnear denilen kadının iddialarını inceleyen bir belgesel hazırla. O zaman kadını kimse ciddiye almaz. Televizyon, gazetelerden çok daha etkili. Belgeselin çok geniş bir biçimde yayınlanacağını da garanti ederim. BOSS'un basın ve yayında hisseleri var...»

Daniel gitgide artan bir hayretle yaşlı adamı dinliyordu. Bu onun namus ve şerefine yapılan bir hakaretti! Bir saldırı. Bu adam onu satın alabileceğine gerçekten inanıyordu.

«Tabii Başkan Taffari ve hükümetinin de seninle tam bir iş birliği yapacağını da garanti ederim.

Onlar istediğin her şeyi sağlayacaklar. Sadece bir sözün yetecek. Seni istediğin yere askeri araçlarla gönderecekler. Helikopterler, gölde devriye gezen motorlar emrine verilecek. Her yere, hatta ormanlardaki yasak bölgelere bile girebileceksin, istediğin herkesle konuşabileceksin...»

Daniel dayanamadı. «Siyasi suçlularla da konuşabilecek miyim?»

Harrison tekrarladı. «Siyasi suçlular? Kahretsin! Onlarla konuşup da ne yapacaksın? Bu geri kalmış bir toplumun gelişmesi ve çevreyle ilgili bir belgesel olacak.»

Daniel, «Ya o suçlularla konuşmayı istersem?» diye ısrar etti.

«Buraya bak, Danny! Taffari ilerleme yanlısı bir lider. Kıtadaki ülkece bağlı, dürüst birkaç liderden biri. Onun bazı kimseleri siyasal suçlan dolayı tutukladığını hiç sanmıyorum. Bu onun tarzı değil.»

Daniel heyecanla öne doğru eğildi. «Omeru'ya ne oldu?» Harrison, Ue'lo tabancasını masaya bıraktı. Çifte namlusu doktora doğruydu.

Milyarder usulca, «Sen yoksa Ubomo hükümetine düşman mısın? diye sordu. «Teklifim hoşuna gitmedi mi?»

Daniel hemen inkâr etti. «Yok canım. Ben yalnızca nasıl bir işe gıri şeceğimi öğrenmek istiyorum. Ben de senin gibi bir işadamıyım, Tun Bana bir iş heyecanla verilirken, gerçekleri de öğrenmek isterim. Bun; sen de anlarsın sanırım. Sen benim durumunda olsaydın, aynı şeyler isterdin. Madem bir şeye adımı vereceğim, o zaman onun ne olduğun da öğrenmem gerekir.»

«Pekâlâ...» Harrison gevşedi. Bu açıklamaya aklı yatmıştı. «Orrier^ inatçı bir ihtiyardı. Taffari de, o geçiş süresinde adamı kendi evinde g0z hapsinde tutmaya karar verdi. Kimseyle görüşmesine izin yoktu. Ama ona iyi davranılıyordu. Avukatlarıyla konuşabiliyordu. Kalp krizi geçirdiği zaman doktoru da çağrıldı. Ama Omeru kalp sektesinden öldü. Taffari, Omeru'nun öldüğünü henüz ilan etmedi. İstenmeyen düşüncelere yol açmamak için.»

Daniel, «Yargılanmadan idam etmek gibi şeylere...» diye mırıldandı. Yaşlı eski başkan için üzülmüştü.

Milyarder başını salladı. «Öyle sanılabilirdi. Ama Taffari bana kesinlikle öyle bir şey olmadığını söylerdi. Ve ona inanıyorum.»

Daniel, «Pekâlâ,» dedi. «Bu konudaki güvenceni kabul ediyorum. Şimdi yapımın harcamalarına gelelim. Ucuza çıkmaz. Bir-iki milyona mal olur sanırım. Birinci sınıf bir iş istediğinden eminim. Parayı kim verecek? BOSS mu?»

Harrison, «Bu çok dikkati çeker,» diye karşı koydu. «Belgeselin basit bir şirket propagandasına dönüşür. Hayır, ben parayı dışarıdan bulacağım. Para, Uzak Doğu'daki bir şirketten gelecek.

Aslında bu şirket de Konsorsiyumun bir üyesi. Ama şu ara BOSS'la olan ilişkisi bilinmiyor.

Onların Hong Kong'ta bir film şirketleri var. Onu paravana olarak kullanacağız.»

Daniel sordu. «Ana şirketin adı nedir? Merkezi nerede?» Yine önsezileri onu uyarıyordu.

«Şirketin merkezi Taywan'da. Pek bilinen bir şirket değil ama çok zengin. Emin ol, birinci sınıf insanlar hepsi. Ama tabii o şirketle yapacağın her tür kontratı, ben de şahsen, imzalayacağım.»

«Şirketin adı nedir?»

«Pek şatafatlı bir ad. Ama Çinlilerden de böyle bir şey beklenir. Şirketin adı 'Şanslı Ejderha!»

Daniel, milyardere bakakaldı. Konuşacak halde değildi. Ning Cheng Gong'la onun kaderi, Johnny Nzou'nun katiliyle tuhaf bir biçimde birbirine bağlanmıştı. Biyoloji doktoru bu oyunun sonuna kadar oynanacağını da biliyordu.

«Seni endişelendiren bir şey mi var, Danny?» Harrison telaşlanmıştı. Biyoloji uzmanı duygularını belli ettiğini anladı.

«Hayır, hayır. Yalnızca teklifini düşünüyordum. Prensip olarak öneriyi kabul ediyorum. Tabii anlaşma yapılacak. Pek çok şeyin konuşulması gerekecek. Kazançtan pay isterim. Reklam bütçesi konusunda da anlaşmaya varmalıyız. Yardımcılarımı kendim seçeceğim. Özellikle kameramanı. Ve ayrı bir ücret de isterim.»

Harrison, «Seninle her bakımdan anlaşacağımızdan eminim,» diye gülümsedi. Ve düello tabancasını tek parmağıyla çevirdi. Namluları Daniel'e doğru değillerdi artık. «Menajerine söyle, beni mümkün olduğu kadar çabuk arasın. Eh, artık anlaşmamızın şerefine çaydan daha güçlü bir şey içebiliriz sanırım.»

Daniel ciddi bir tavırla, «Buraya bak, Bonny,» dedi. «Bir menajerin olursa işler daha kolaylaşır!

Seninle pazarlık etmek hoşuma gitmiyor. Bence bir sanatçının görevi yaratıcı olmaktır, bir anlaşmadaki küçük harflerle yazılmış satırları okumak değil.» «Bana karşı dürüst davrandın. Ben de seninle açık açık konuşacağım, Danny. Zorlukla kazandığım paramın yüzde yirmisini bir aracıya vermek hiç hoşuma gitmez. Ayrıca ben seninle aynı fikirde değilim. Bir anlaşmayı hazırlamak yaratıcılık bakımından da bir resim yapmak ya da kamera açılarını saptamak kadar doyurucu olabilir.» Bonny ayakkabılarını çıkardı. Ayakları da elleri kadar biçimli ve güçlüydü.

Blucin giymiş °'an genç kadın, Daniel'in deri kaplı kanapesine oturup uzun bacaklarını altına aldı.

Biyoloji uzmanı boyun eğdi. «Pekâlâ, öyle olsun. Prensip olarak yardımcılara saat hesabıyla para vermem. Fazla mesai diye bir şey de tanımam. Biz, fırsat buldukça ve gerektiği kadar çalışacağız. Benim söylediğim yere gideceğiz ve orada bulduklarımızı yiyeceğiz. Öyle beş yıldızlı otellerde de kalmayacağız.»

Bonny tatlı bir sesle, «Bu haftada iki bin eder sanırım,» dedi.

«Dolar mı?»

«Burası New York değil, Dan kardeş. Londra burası. Ve sterlin kullanılıyor.»

Adam, «Bu pek fazla,» diye karşı koydu. «Ben bile o kadar para almıyorum.»

«Ama kazançtan yüzde yirmi aldığından eminim. Buna karşılık ben yüzde beşle yetinmek zorunda kalacağım.»

Daniel dehşete kapılmış gibi bir tavır takındı. «Haftada iki bin ve üstüne de yüzde beş, öyle mi? Herhalde şaka ediyorsun!»

«Şaka etseydim, gülerdim. Öyle değil mi?»

«Şimdiye kadar bir kameramana... affedersin, bir kameracıya hiç yüzde vermedim.»

«Bu fikre alışırsan, o kadar acı vermez.»

«Sana ne yapacağımızı söyleyeceğim: Haftada bin iki yüz diyelim ve yüzdeyi de unutalım.»

«Bu odanın akustiği korkunç. Duyduğumu sandığım şeye inanamıyorum. Yani, bana hakaret etmek istemezsin, değil mi, oğlum Danny?»

«Bana bir iyilik edip konuşurken gömleğinin üst düğmesini ilikler misin?»

Bonny Mahon'un göğsünün üst kısmı, suratı gibi çilliydi. Ama gömleğinin açık yakasından daha aşağısı görülüyordu ve genç kadının teni beyazdı. Bonny, sutyen takmamıştı. iri göğüsleri biçimli ve sertti. Kadın eğilip açık yakasına baktı. «Beğenmedin mi?» Kurnazca güldü.

«Öyle bir şey söylemedim. Şikâyetimin nedeni bu değil.»

Bonny, üst düğmeyi ilikledi. «Demin, 'Bin yedi yüz elli ve yüzde dört,' demedin mi?»

Daniel, «Çok haklısın,» diye başını salladı. «Bu odanın akustiği çok kötü. Ben, 'bin beş yüz ve yüzde bir buçuk, dedim.»

Daniel'le Bonny tam üç saat tartıştılar. Adam bu sürenin sonunda «adına karşı saygı duymaya da başladı. Bonny kolay baş eğdirilecek Ujr insan değildi.

Biyoloji doktoru, «Koşulları açıklayan bir mektup ister misin?» diye sordu. «Yoksa el sıkışmamız yeterli mi olur?»

Bonny cevap verdi. «El sıkışmamız yeterli olur. Ama bunu bir mektup da desteklemeli.»

Daniel, çalışma odasına geçip mektubu yazdı. Sonra Bonny'yi çağırarak okumasını istedi. Genç kadın arkasında durdu ve mektubu okumak için omzunun üzerinden eğildi.

Sonra da, «Uçakta birinci mevkide gideceğimi yazmamışsın.» dedi. «Bu belgeyi imzalar imzalamaz ücretimi almaya başlayacağımı da.»

Daniel'in kadınla ilk karşılaşmalarında duyduğu koku daha da belirginleşmişti şimdi. Daniel bu kokuyu zevkle içine çekti. Hemen hemen bir yıldan beri sevişmemişti.

Biyoloji uzmanı, genç kadının istediği değişiklikleri yaptı. Bonny, «Aferin sana, oğlum,» diye onu kutladı. Sesi yumuşamış ve daha ahenkli bir hal almıştı.

Kadın, hazırlanan dört kopyayı imzalamak için yine Daniel'in omzunun üzerinden eğildi. Sıcak soluğu yanağını okşuyordu.

Biyoloji doktoru sonra, «El sıkışalım mı?» diye sordu. Ama Bonny onun uzattığı ele aldirmayarak adamın gömleğinin düğmelerini açmaya başladı.

«El sıkışmasından daha bağlayıcı bir şey var...» diye fısıldadı. «Seninle ormanda altı ay kadar başbaşa kalacağız, oğlum Danny. Ben sağlıklı bir kıyım. Bu iş er geç olacak. Şimdi olması daha iyi...»

Daniel'le Bonny, Sir Peter Harrison'un odasına girerlerken, pencerenin önünde duran yaşlı adam da onlara doğru döndü.

Biyoloji doktoruyla, genç kadın BOSS'un halkla ilişkiler müdürü ve öteki uzmanlarıyla konuşmuş, Ubomo konusunda bilgi de almışlardı. Sonra ihtiyar milyarder onları çağırmıştı.

Harrison, eklemleri çıkık elini uzatarak, «Danny,» dedi. «Seninle ihj. lendiler mi?»

Daniel, «Hem de çok ilgilendiler,» diye cevap verdi. «Onların anlattıklarını dinledikten sonra belgesel için bir ad da buldum: 'Ubomo, Afrika'nın Geleceğine Giden Anayol.'»

Tug Harrison hemen, «Bunu çok beğendim,» dedi. Ama bu sözleri söylerken bir taraftan da Bonny Mahon'u inceliyordu. Bu sözlerle hem Daniel'in bulduğu adı, hem de kadını beğendiğini açıklıyordu belki de.

Biyoloji doktoruyla Bonny, odaya girdikten tam üç dakika sonra milyarder altın saatine baktı.

«Seni görmek çok hoşuma gitti, Danny. Tanıştığımıza çok sevindim, Miss Mahon. Şimdi izninizle.»

BOSS binasının kapısında halkla ilişkiler müdürü ve bir taksi bekliyordu. Adam Bonny'yle Daniel'in elini sıkıp, «Taksinin parasını şirket ödeyecek,» diye fısıldadı. «Şoför sizi istediğiniz yere götürecekt.»

Daniel şoföre pervasızca, «Caviar Kaspia'ya gidelim,» dedi. Daha sonra güzel, küçük lokantada pencerenin önündeki bir masaya oturlurken Bonny fısıldadı. «Hesabı kim ödeyecek?»

Biyoloji doktoru kesin bir tavırla cevap verdi. «BOSS.»

«O halde 50 gram Belgua havvarı, sıcak börek ve kaymak isterim.»

Daniel başını salladı «Aferin! Ben de sana katılacağım. Bir şişe şampanyayı paylaşmamıza ne dersin? Hangisini istersin? Paul Roger mi? Yoksa Veuve Clicqoet mu?»

«Aslında istediğim yemekten sonrasına kadar bekleyebiir. Yani senin apartmana gidinceye kadar.» Bonny gözlerini çapkınca kıstı. «0 arada bir kadeh şampanya zamanın geçmesini sağlar.»

Bonny, daha sonra büyük bir iştahla havvarı yemeye başladı.

Daniel, «Patronu nasıl buldun?» diye sordu.

«Bence Tug Harrison çok seksi bir adam. Bol para ve güç kokusu, şampanya ve havyardan daha güçlü bir afrodisyaktır.» Bonny ardından gülümsedi. «Kıskandın mı?»

«Mahvoldum! Ama Harrison'un çekiciliği dışında BOSS'un Ubomo'yla ilgili planları hakkında ne düşünüyorsun?»

Kadın heyecanla, «İnsanın aklı duruyor,» diye bağırdı. «Müthiş! Bana, BOSS hisselerinden satın alacak kadar para vermeni isterdim, girilen Ubomo'da çuvallar dolusu para kazanacak.»

Daniel işi şakaya vurmaya çalışarak, «Hepsi bu kadar mı?» diye gülümsedi. «Çuvallarla para? O kadar mı?»

Bu soru Bonny'yi bir an şaşırttı. Sonra genç kadın kayıtsızca, «Tabii,» dedi. «Başka ne var ki, sevgilim?»

Bonny Mahon endişeliydi. Alışık olmadığı bir duyguydu bu. Etek ve naylon çoraplar da yabancı geliyordu ona. Genç kadın bacaklarını sıkıca saran blucinlere alıştı. Ama olay çok önemli olduğu için, kılığını değiştirmişti. Hatta bir kuaföre bile gitmişti. Bonny, Piccadilly'de Ritz Otel'in lobisinde, oturduğu yerden karşıdaki altın yaldızlı çerçeveli, antika aynaya baktı.

«Hiç de fena değil. On adım öteden beni bir leydi sanabilirler.» Modaya uygun jöleli saçlarını

düzeltilti.

Bu buluşmayı ayarlayan kadın sekreter arabanın onu evinden almasını önermişti. Ama Bonny hemen reddetmişti bu teklifi. Kimsenin oturduğu yeri görmesini istemiyordu. O ara hesaplı geçinmek zorundaydı ve oturduğu o Londra'nın güneyindeki mahalle de pek hoş bir yer sayılmazdı.

Genç kadının aklına o zaman Ritz'de buluşmak gelmişti. Ayrıca adamın üzerinde belirli bir izlenim bırakmak da istiyordu. Randevuyu sekreter kararlaştırmıştı, ama Bonny'nin bu konuda büyük umutları vardı.

Genç kadın kendi kendine, «O bana sevişmemizi teklif edecek,» dedi. «Öyle değil mi? Bakışlarından belliydi bu. Şimdiye kadar bu konuda hiç yanılmadım. Adam beni beğendi.»

Saatine bir göz attı. Tam yedi buçuktu.

Bir garson yaklaştı. «Arabanız geldi, efendim.»

Kapının önünde bir Rolls Royce duruyordu. Siyah camlardan içerisi gözüküyordu. Uçuk gri üniformalı ve kasketli yakışıklı şoför Bonny'yi selamladı. «Miss Mahon? iyi akşamlar, efendim.» Arka kapıyı açıp kadının binmesi için yana çekildi. Bonny uçuk gri yumuşak deri kanapeye yerleşti.

Tug Harrison, «iyi akşamlar, yavrum,» dedi. Adamın o pek tatlı sesi genç kadının endişe ve beklentiyle ürpermesine neden oldu.

Şoför kapıyı kapattı ve Bonny kendisini zenginlik ve ayrıcalıktan oluşan bir kozanın içinde buldu. Deri, sigara dumanı ve harika bir traş losyonunun kokularını içine çekti. Gücün kokusuuydu bu.

Bonny, «İyi akşamlar, Sir Peter,» diye cevap verdi. «Beni çağırdığınız için teşekkür ederim.»

Sonra da öfkeyle dudağını ısırды. Bu olmamıştı işte! Fazla yapmacıklı ve uysal bir tavırla konuşmuştu. Oysa Bonny, sakın bir tavır takınmaya ve kendisini davet etmek tenezzülünde bulunmasından etkilenmediğini göstermeye karar vermişti.

Tug Harrison, şoföre, «Chez Nico,» dedi. Sonra da bir düğmeye bastı. Böylece sürücüyle yolcuları birbirinden ayıran ses geçirmez cam kapanmış oldu. Bonny'ye, «Sigarama bir itirazınız yok ya?» diye sordu.

«Hayır. Güzel bir sigaranın kokusu hoşuma gider. Davidoff değil mi?» Aslında bir tahmin değildi. Bonny, tablaya atılmış olan bandı görmüştü. Ayrıntılar genç kadının gözünden kaçmazdı. Zaten bir fotoğrafçı olarak başarısını da buna borçluydu.

Tug Harrison, «Ah,» dedi. «Bir connoisseur.» Eğlenmişe benziyordu. Bonny, adamın küçük hilesini farketmediğini umarak çabucak konuyu değiştirdi.

«Chez Nico'ya hiç gitmedim. Ama tabii bu da şaşılacak bir şey değil. Bir yer bulabilsem bile, hesabı herhalde ödeyemem. Lokantada haftalar önce yer ayırtmanız gerektiğini söylüyorlar. Bu doğru mu?»

«Bazıları için doğru olabilir.» Milyarder yine güldü. «Ben pek bilmiyorum. Ama sekreterime soracağım. Bu tür işlerle o uğraşır.»

Bonny, «Tanrım,» diye düşündü. «Her şey ters gidiyor. Her ağzımı açışımda toy bir kıza yakışacak sözler söylüyorum. Adam bu yüzden beni küçük görecektir.» Kadın ondan sonra konuşmayı Tug Harrison'a bıraktı. Ama akşamın kötü başlamış olmasına karşın imgeleri yine de fazla çalışıyordu. «Bundan sonra kartlarımı iyi oynarsam geleceğim de böyle olur. Bir Rolls Royce, Nico'da akşam

yemekleri. Lüks mağazalarda hesaplar. En kibar mahallelerden birinde bir daire. Acapulco, Sidney ya da Cannes'da tatiller. Samur bir manto. Sonsuz zevkler ve zenginlikler. Bu eline geçen en büyük fırsat. Sakin ol, kızım.»

Bonny öğleden sonrasını Danny'yle yatakta geçirmişti, ama sanki hu yüzlerce yıl önce, artık unutulmuş bir ülkede olmuştu. Şimdi Sir Peter Harrison ve vaatlerle dolu yeni bir dünya vardı.

Restoran genç kadını şaşırttı. O fazla süslü, loş bir yer beklemişti. Ama lokanta aydınlık ve keyifli bir yerdi. Özel bir masaya doğru giderlerken, salondaki konuşmalar yavaşladı. Bütün başlar onları izlemek için döndü. Sonra da müşteriler kafa kafaya vererek fısıltıyla milyarderle ilgili son dedikoduları anlatmaya başladılar. Tug Harrison, hakkında efsaneler yaratılan insanlardandı. Bonny, adamın yanında olduğu için seviniyor, diğer kadınların gıpta eden bakışlarının zevkini çıkarıyordu.

Bonny, uzun boyu, atletik yapılı vücudu ve kızıl saçlarıyla dikkati çektiğini biliyordu. Herkesin Sir Peter'in özel yaşamındaki yeri konusunda birtakım sonuçlar çıkaracağını da farkındaydı.

Kendi kendine, «Tanrım,» dedi. «Bu doğru olsun... Şarabı fazla kaçırmamaya dikkat etmeliyim. Maden suyu ve sevimli espriler. Bu gecenin parolası bu.»

Her şey kadının istediğinden de kolay oldu. Tug Harrison nazik bir tavırla onunla ilgilendi.

Sevimliliği ve özeniyle Bonny'nin kendisini şımartılıyormuş gibi hissetmesini sağladı.

Nico Ladenis, milyarderle konuşmak için mutfaktan çıkıp geldi. Harrison'la mönüden söz ettiler.

Ladenis gittikten sonra yaşlı adam Bonny'ye dönüp ne istediğini sordu.

Kadın, genç kızlara yakışacak şaşkınca bir tavır takındı. «Hepsi de harikaya benziyor. Onun için karar veremiyorum... Siz benim için de söylemez misiniz, Sir Peter?»

Harrison gülümsedi. Bonny de sonunda uygun biçimde davranmış olduğunu sezdi. Tug Harrison'un yemek seçiminde bile her şeye hâkim olmaktan hoşlandığı anlaşılıyordu.

Bonny, milyarderin Som balığıyla birlikte içmesi için söylediği şarap konusunda çok dikkatli davrandı. Tug Harrison'un Afrika'da geçirdiği gençlik günlerinden söz etmesini sağladı. Adamın sesi yumuşak ve okşayıcıydı, yaşlı olması önemli değil, diye düşünüyordu. Tropez güneşinin cildini kırıştırıp sarkıtmış olması da öyle. Bir yerde adamın kişisel servetinin pek büyük olduğunu okumuştı.

«Eh, yavrum...» Tug, kayışa dönmüş dudaklarını peçeteyle sildi. «Kahvemizi Holland Park'ta içmemizi önerebilir miyim? Sizinle konuşmam gereken birkaç küçük sorun var.»

Bonny masum kadın edasıyla bir an durakladı. Kendi kendine, hemen razı olmalı mıyım? diye soruyordu. Kolay elde edilemeyen bir kadın rolü oynamam daha iyi olmaz mı? Beni ikinci kez yemeğe davet etmesine kadar beklesem mi? Ama ya davet etmezse? Bu düşünce kadını korkuttu.

Haydi, bu işi bu gece hallet!.. Milyardere gülümsedi. «Teşekkür ederim, Sir Peter. Bu hoşuma gider.»

Holland Park'taki evin görkemi Bonny'nin adeta kendinden geçmesine neden oldu. Harrison, onu çalışma odasına çıkarırken kadın bir turist gibi etrafına bakınmamak için kendisini zor tuttu.

Harrison, Bonny'yi deri kaplı koltuklardan birine oturttu. Bonny çalışma odasında duvarlara asılı tabloları ikisini tanıdı. Ve değerlerini düşünürken de ürperdi.

«Üşüdünüz mü, yavrum?» Harrison, bol bir kanza giymiş olan zenci uşağına pencereyi kapaması

için işaret etti. Sonra Bonny'ye kahve fincanını kendisi getirdi.

Bonny'ye, «Kenya Mavisi,» dedi. «Mount Kenya'nın yamaçlarındaki özel çay bahemden toplandı.» Sonra uşağını gönderip bir sigara yaktı. «şimdi yavrum..» Sigaranın dumanını tavana doğru üfledi. «Bana söyle bakalım. Daniel Armstrong'la yatıyor musun?» Artık sizli bizli konuşmayı bir tarafa bırakmıştı.

Bu o kadar beklenmedik, kaba ve korkutucu bir şeydi ki, Bonny bir an dengesini kaybetti.

Kendisini tutamayıp, «Sen kiminle konuştuğunu sanıyorsun?» diye homurdandı.

Harrison kalın, gümüş kaşlarından tekini kaldırdı. «Ah, huyun da saçlarının rengine uyuyor anlaşılan! Ancak sorun yerinde. Ben de buna doğru dürüst bir cevap vereceğim. Ben Thelma Smith'le konuştuğumu sanıyorum. Kimliğinde bu ad yazılı, öyle değil mi? Baban belli değil. Öğrendiğime göre annen 1975'te uyuşturucuyu fazla kaçırdığı için ölmüş. Eroinden sanırım. O günlerde kente bu uyuşturucudan çok yayılmıştı.»

Bonny, alnının soğuk soğuk terlediğini hissetti. Midesi bulanmaya başlamıştı.

«Anneninki gibi, senin yaşantının da 'biraz karmaşık' olduğunu söyleyebiliriz. On dört yaşındayken bir mağazadan hırsızlık ettiğin ve üzerinde de marijuana bulunduğu için ıslah evine gönderildin. On sekizindeyken hırsızlık ve fahişelikten dokuz ay hapse mahkûm oldun. Kadınlar hapisanesindeyken fotoğrafçılıkla ilgilenmeye başladın. Yalnızca üç ay kaldın içeride. Seni, iyi davrandığın için erken salıverdiler.» Harrison genç kadına gülümsedi. «Yanıldığım noktalar varsa, lütfen düzelt.»

Bonny, büyük koltukta iyice büzüldü. Vücudu hâlâ buz gibiydi ve midesi de bulanıyordu. Sesini çıkarmadı.

«Adını değiştirerek daha çekici bir isim aldın. Ve ilk kez Kanada'daki Peterson Televizyonu'nda fotoğrafçı olarak çalışmaya başladın. Seni 1981'de şirketin videolarını çalıp sattığın için işten kovdular. Ama seni resmen şikâyetten de kaçındılar. O günden beri hayatın tertemiz. Belki düzeloUn, belki de biraz daha zekice davranmaya başladın. Durum ne olursa olsun, ahlak kurallarına pek aldırmadığın ve vicdan azabı da çekmediğin anlaşıyor. Ve para için her şeyi yapabilecek bir insansın.»

Bonny ıslık çalar gibi, «Seni aşağılık köpek,» dedi. «Beni kandırdın. Bende sandım ki...»

«Evet, güzel bir kadınsın ve sana karşı istek duyduğumu da sandın.» Harrison kederle başını salladı. «Ben yaşlı bir adamım, yavrum. devler hafiflerken duygularım daha da inceliyor. Şu belirgin çekiciliğine karşın, sen taze bir şaraba benziyorsun. Lezzetli ama eskimemiş. Danny Armstrong gibi birine layık bir şaraba. Ama ben bu yaşta daha olgun ve klas bir şeyi tercih ediyorum.»

«Seni ihtiyar alçak! Şimdi de bana hakaret ediyorsun!»

«Öyle bir niyetim yoktu. Ben yalnızca birbirimizi anlamamızı istiyorum. Ben senin vücudundan başka bir şeyin peşindeyim. Sen para istiyorsun. Seninle bir anlaşma yapabiliriz. Bu yalnızca ticari bir anlaşma olacak. Şimdi ilk soruma dönelim, Daniel Armstrong'la yatıyor musun?»

Bonny öfkeyle, «Evet,» diye homurdandı. «Yatıyorum ya!»

«Bu ilişkinizi, hiç bayıltıcı duygularla karmaşık bir hale sokmadığın sanıyorum. Yani senin bakımından.»

«Benim sevdiğim bir tek kişi var. Ve o da şimdi burada, bu oda. da.»

Adam, «Çok dürüstsün,» diye gülümsedi. «Durum gitgide daha iyileşiyor. Çünkü Danny Armstrong bu tür ilişkileri hafife alacak bir insan değil. Onu etkileyebiliyorsun. Onun için seninle iş yapabiliriz. Yirmi beş bine ne dersin?»

Rakam Bonny'yi şaşırttı. Ama kadın bütün cesaretini toplayıp sezgilerine uydu ve parayı aşağılarcasına, «Haydi, oradan,» dedi. «Bir yerde bir ata bunun on katını verdiğini okudum »

«Ah, ama o soyu belli, safkan bir kısraktı. Herhalde öyle olduğunu iddia etmeyeceksin?» Tug Harrison öfkeyle cevap vermeye hazırlanan Bonny'yi susturmak için elini kaldırdı. «Yeter, yavrum. Benimki yalnızca bir şakaydı. Ama hoş bir şey de değildi, bunu kabul ediyorum. Lütfen kusuruma bakma. Seninle iş ortağı olmamızı istiyorum. Aşık ya da dost olmamızı değil.»

«O halde ücreti konuşmadan önce ne yapmam gerektiğini açıkla.» Yüzünde zeki ve kurnazca bir ifade vardı Bonny'nin. Harrison ilk kez ona karşı hafif bir saygı duydu.

«Aslında bu çok basit...» Ve Tug Harrison, Bonny Mahon'a ne yapmasını istediğini açıkladı.

Daniel, o hafta her gün British Museum'daki okuma odasına gitti. Bir yapıma başlamadan önce, konu hakkında ayrıntılı bilgi edinirdi çünkü. Daniel'in, incelemeye başladığı kitapların arasında Kelly Kinnear'ın. «Yüksek Ağaçların İnsanları» adlı yapıtı da vardı. Biyoloji uzmanı kadının kitabın arka kapağındaki fotoğrafını inceledi. Güçlü ifadeli ilginç yüzlü güzel bir kadındı. Aslında doktordu ama Bristol Üniversitesi'nde antropoloji eğitimi de görmüştü. Resimde genç kadının sırtında gömlek vardı. Bu yüzden vücudunun biçiminin nasıl olduğu anlaşılıyordu. Ama galiba inceydi ve göğüsleri de küçüktü. Uzun boynu zarif, elmacık kemikleri çıkık ve çenesi küttü. Ağzında kararlı hatta belki de inatçı bir ifade vardı.

En güzel tarafı galiba gözleriydi. Badem biçimiydi... Kelly Kinnear, fotoğraf makinesine sakın bir tavırla bakmıştı. Resmi çekildiği zaman otuzundaydı kadın. Ama şimdi kaç yaşında olduğu belli değildi.

Daniel, «Bu kadınla kolay kolay başa çıkılmaz,» diye kararını verdi. «Dostum Tug'un ödünü patlatması doğal. Resimdeki, istediğinin yapılmasına alışık biri.»

Sonra kitabın ilgisini çeken bölümünü açtı. Daha önce okumuş ve çok etkilenmişti. Şimdi de öyle oldu. Daniel kitabı kapadığı zaman, yine yazarla tanışıp konuşmak istedi. Ama artık bunu ne zaman ve nasıl yapacağını biliyordu.

BOSS'un genel toplantısı Daniel, Ubomo'ya hareket etmeden bir hafta önce yapılacaktı. Şirketin halkla ilişkiler müdürü, Daniel'le Bonny için de davetiye sağlamıştı.

Daniel'le Bonny Mahon, toplantıya biraz geç gidebildiler. Salon tıklım tıklımdı. Daniel, kadını barın yakınındaki bir köşeye götürüp eline büyük bir bardak dolusu viski sodayı sıkıştırdı. «Bu seni yarım saat oyalar sanırım,» diye fısıldadı. Sir Peter Harrison podyumdaki uzun masanın ortasında bir yerde oturuyordu. Önünde bir mikrofon vardı, iki yanında ise yönetim kurulu üyeleri yer almışlardı. Sir Peter ayağa kalkıp konuşmaya başladı. Ortakla arka arkaya müjdeler veriyordu. Pemba kanalından, denizde petrol pompalanmasından, Zambiya'daki yer fıstığı üretimine kadar her şey yolundaydı. Tug Harrison elli dakika kadar konuştuktan sonra sözü gelecekle ilgili planlara getirdi.

«Sayın bayanlar ve baylar, size kötü haberleri verdim...» Dinleye ler gülerek onu alkışladılar.

«Şimdi gelelim iyi haberlere... Bunlar Ubomo Halk Demokratik Cumhuriyeti'yle ilgili...»

Milyarder bu konuda da açıklamalar yaptıktan sonra yerine oturdu. Alkışlar hemen hemen bir dakika kadar sürdü.

Sonra sekreter önündeki mikrofona doğru eğildi. «Şimdi sorular bölümüne geçiyorlar.

Ortaklardan soru sormak isteyenler var mı?»

«Ben yönetim kurulu başkanına bir soru yöneltmek istiyorum» Konuşan bir kadındı. Güven dolu, berrak ve şaşılacak kadar da yüksek bir sesle konuşuyordu. Tug Harrison bu yüzden suratını buruşturdu.

Daniel o ana kadar kalabalık salonda Doktor Kinnear'i bulmaya çalışmış ama başaramamıştı.

Ama şimdi kadını görebiliyordu. Kelly Kinnear iskemlesinin üzerine çıkmıştı. Elinde elektrikli bir megafon vardı. Kadın, Daniel'in sandığından daha kısa boyluydu. Ama onda boyundan umulmayacak bir güç vardı. Vücudu da çok zarifti.

«Sayın başkan, BOSS son zamanlarda şirketin amblemine yeşil bir ağaç resmi de ekledi. Şunu öğrenmek istiyorum: O ağacı oraya kesebilmek için mi koydunuz?»

Salona derin bir sessizlik çöktü. Genç kadın birdenbire iskemlenin üzerine çıktığı zaman, ortakların çoğu neşe ve hayranlıkla gülümsemişlerdi. Ama şimdi tebessümlerin yerini şaşkın ifadeler almıştı.

Doktor Kelly Kinnear konuşmasını sürdürdü. «Sir Peter, otuz yıl boyunca yani siz yönetim kurulu başkanlığına geldiğinizden beri şirketin parolası, 'Kökünden çıkar!' 'Kes, biç!' ya da, 'Vur gitsin!'...» Şaşkın ifadelerin yerini endişeli bakışlar aldı. Ortakların kaşları çatıldı. «BOSS yıllardan beri vahşi hayvanların katledilmesi için profesyonel avcılardan yararlanıyor. Eskiden vurulan hayvanların etleri şirketin personeline yedirilirdi. Bu ucuz yiyecek siyasetinden yenilerde vazgeçildi. BOSS otuz yıldan beri Afrika topraklarından madenleri koparıp alıyor ve geride mahvolmuş topraklar ve çukurlar bırakıyor. BOSS otuz yıldan ben doğal ormanları ortadan kaldırıyor ve açılan yerlere pamukla fıstık ekıyor. Toprağı fakirleştiriyor, nitratlı gübrelerle zehirliyor. Ve bu zehir akarsulara, nehirlere yayılıyor.» Bütün vücudu öfkeyle titriyordu. Bu Daniel'in çok ilgisini çekti. Kelly Kinnear konuşmasını sürdürdü. «Bütün bu ürünler bir zamanlar o toprakta yaşayan insanların beslenebilecekleri şeyler değiller. Bu yerliler yaşamak için BOSS'un mahvettiği yurtlarından Afrika'nın gitgide büyüyen kentlerindeki iğrenç fakir mahallelere göç ediyorlar... Bu insanlar BOSS'un açgözlülüğü yüzünden toplum dışına itiliyorlar.»

Tug Harrison, sekretere bakıp tek kaşını kaldırdı. Adam hemen ayağa fırladı. «Lütfen adınızı açıkla mısınız? Ve sorunuzu kısaca ve açıkça sorar mısınız?»

«Adım Doktor Kelly Kinnear. Ve sorumu da soruyorum. Bana bir fırsat verin lütfen.»

«Sizinki soru değil. Yalnızca sorun çıkarmaya çalışıyorsunuz.»

Ondan sonra müthiş bir tartışma başladı.

Ortaklardan biri, «Otur yerine, ahmak karı!» diye bağırdı.

Kelly Kinnear, titreyen parmağıyla Harrison'u işaret etti. «Sizi suçluyorum! Sizi Afrika'nın ırzına geçmekle suçluyorum!»

Birkaç ortak ayağa fırladı. «Utan utan!»

«Bu kadın çıldırmış!»

Adamlardan biri Kelly'yi iskemleden aşağı çekmeye çalıştı. Ama kadının yanında kendisini destekleyen birkaç kişi olduğu anlaşılıyordu. Altı kadar kadın ve erkek Kelly'nin etrafını sardılar.

Yüzlerinde kararlı ifadeler vardı. Gençlerden biri saldırganları itti. «Bırakın konuşsun!»

«Sizi Ubomo'nun ırzına geçmekle de suçluyorum! Buldozerleriniz ormanlardaki ağaçları devirmeye başladılar bile...»

«Atın bu kadını dışarı!»

«Doktor Kinnear, yerinize oturmanızı isteyeceğim. Toplantıyı bile bile karıştırmaya çalışıyorsunuz. Beni dinlemezseniz sizi dışarı attırmak zorunda kalacağım.»

«Ben de ortağım. Konuşmaya da hakkım...»

«Onu dışarı atın!»

Salonun ön tarafında kıyamet koparken, Harrison podyumda bütün bunlardan çok sıkılmış gibi bir

tavırla oturuyordu.

Kelly ona, «Bana cevap verin!» diye haykırdı. «Burada türlü tatlı laflar ediyorsunuz ama buldozerleriniz dünyanın en savunmasız ve değerli ormanlarından birini mahvediyorlar. O ormanlar sizin değil. Ubomo'da iktidarı ele geçiren ve size bu işte ortaklık eden o zalim despotun da olmadığı gibi! O ormanlar Bambuti pigmelerinin. Siz...» İçeri giren güvenlik görevlileri Kelly Kinnear'i yakaladıkları gibi zorla dışarı çıkardılar. Destekçilerini de tabii.

Sonra Tug Harrison ağır ağır ayağa kalktı. «Sayın bayanlar ve baylar, emin olun bu şov programda yoktu. BOSS adına hepinizden özür diliyorum. Doktor Kinnear, aşırı düşünceleriyle adı kötüye çıkmış biridir. Kendisi son günlerde tek başına Ubomo Başkanı Taffari'nin hükümetine karşı savaş açtı. O ülkede de burada tanık olduğunuz gibi sorunlar yarattı. Nasıl davrandığını gördünüz, sayın bayanlar ve baylar. Onun için Doktor Kinnear'ın Ubomo'dan sınır dışı edildiğini öğrendiğiniz zaman herhalde hayret etmeyeceksiniz...» Harrison daha sonra şirketin Afrika'ya ne büyük bir iyilikte bulunacağını uzun uzun anlattı. Sözlerini, «Vicdanlarımız rahat,» diye bitirdi. «Şirketimiz her zaman bu kederli ve çılgın dünyada iyiliğin en büyük güçlerinden biri olmuştur.»

Harrison'un bu sözlerini alkışlar izledi.

Ertesi gün bazı günlük gazeteler, «Tug, Deli Yeşilleri Ezdi,» türünden başlıklar atıldılar. Ama ciddi gazeteler aslında bunun sıradan bir hesaplaşma değil, masumların katli olduğunu düşünüyorlardı.

Heathrow'dan Ubomo'nun başkenti Kahali'ye doğrudan doğruya uçak servisi yoktu. Daniel'le Bonny bu yüzden Nairobi'ye uçtular. Orada, bir gece otelde beklemeleri gerektiğini öğrendiler.

Kahali'ye ancak ertesi gün bir uçak kalkacaktı. Boş bir günleri olduğu için biyoloji uzmanı, kadından fon ve dolgu malzemesi olarak kullanılacak bazı sahneler çekmesini istedi. Aslında Bonny'nin nasıl çalıştığını görmek istiyordu. Onunla çalışmaya alışmayı da. Bu bir prova olacaktı. Biyoloji doktoru üstü açık bir kamyonet kiraladı. Birde Kikuyu şoför tuttu. Kentin dışındaki Nairobi Ulusal Parkı'na gittiler.

Park müdürü, Daniel'in eski dostlarındanı. Yanlarına Başkorucularından birini verdi. Biyoloji doktoruna istediği yere gidebileceğini söyledi. Hatta park kurallarından birine uymayabileceğini, film çekmek için taşıttan inebileceklerini bile ima etti.

Korucu onları bir akasya korusuna götürdü, ilerideki düzlükte dev bir erkek gergedan biraz uzaktaki bir dişiyle ilgileniyordu. Canavar gibi yaratıklar birbirlerine öylesine dalmışlardı ki, Daniel'le Bonny ağaçların arasından çıkıp onlara biraz daha yaklaşmayı başardılar.

Daniel, belli etmeden Bonny'nin çalışmasını izliyordu. Kadına bilerek yardım etmiyordu.

Yardıma kalkışan zenci korucuyu da Swahili dilinde uyardı.

Ama bütün bunlara karşın Bonny'nin ağır kamerayı kolaylıkla kaldırması ve o sıcakta bile çevik hareket etmesi Daniel'i şaşırttı.

Erkek gergedan, kendi alanına giren dişiye karşı saldırganca bir gösteriye girişmişti. Dişinin sınıra her ulaşmaya çalışışında burnundan soluyup lokomotif gibi sesler çıkarıyordu. Zaman zaman da alanının sınırına koşarak rakiplerinin gelip gelmediklerini anlamaya çalışıyordu.

Sonra gergedan birdenbire Daniel'le Bonny'ye doğru döndü. Belki de vücutlarının kokusunu almıştı. Üzerlerine doğru atıldı Daniel, Bonny'yi kolundan tutarak telaşla, «Hiç kımıldama!» diye

fısıldadı. Diz üstü çöküp donmuş gibi beklediler.

Dev yaratık altı metre kadar ötede durdu. Burnundan soluyordu. Bir domuzunkini andıran küçücük gözleri öfkesinden kızarmıştı. Yakını iyi görmeyen hayvan, ufak bir hareket yapmalarını bekliyordu. Böylece onların ağaççık ya da iri kaya parçaları olmadıklarını anlayacaktı.

Daniel soluğunu tutmaya çalışıyordu. Ama ciğerleri yanmaya başlamıştı. Sonra birdenbire hafif bir vızıltı duydu. Başını çevirmeden yan gözle bakınca şaşkınlıkla sarsıldı. Bonny hâlâ film çekiyordu. Kameranin objektifi daha da yaklaşmış olan gergedanın burnundan yalnızca otuz santim ötedeydi. Ve Bonny hayvanın filmini çekmeye dalmıştı. Bu durum Daniel'i çok etkiledi.

Adam, «Harika bir kamera jokeyi bulmuşum,» diye düşündü. «Onun yerinde Jock olsaydı çoktan kaçardı.»

Gergedan, cüssesinden umulmayacak bir çeviklikle döndü. Aşk, öfkesini yenmişti. Hayvan, dişiye doğru koşmaya başladı.

Bonny gülüyordu. Daniel, «Haydi,» diye fısıldadı. «Kendimizi yeteri kadar tehlikeye attık. Artık gidelim.» Kadını kolundan tutarak çekti. Dikkatle, adım adım gerilediler. Gözlerini erkek gergedana dikmişlerdi.

Hayvandan yüz metre kadar uzaklaştıklarında, biyoloji doktoru da tehlikeden kurtulmuş olduklarına karar verdi. Taşıta doğru yürümeye başladılar. Heyecan ve tehlike yüzünden neşelenmişlerdi. Gülüyor, konuşuyor, geriye bakmıyorlardı bile.

Sonra Daniel birdenbire, «Dikkat!» diye bağırdı. «Hayvan yine geliyor!»

Erkek gergedan beceriksizce onlara doğru koşuyor, kıvrık boynuzunun üzerinden öfkeyle bakıyordu.

«Galiba kokumuzu iyice aldı!» Daniel, Bonny'yi kolundan tutup çabucak etrafına bakındı.

Sığınabilecekleri en yakındaki şey yirmi adım ilerideki dikenli bir ağaççıktı. «Haydi, gel!» Hızla koşarak ağaççığın dallarının altına girdiler.

«Hâlâ geliyor.» Bonny'nin sesi koştuğu ve toz yuttuğu için boğuklaşmıştı.

«Yere eğil ve hiç kımıldama!» Taşlık yere çömelerek büzüldüler. Gergedanın gizlendikleri yere doğru hızla koşmasını çaresiz bir dehşetle seyrettiler.

«Hayvan bu kez durmayacak.» Bonny ilk kez korkmaya başlamıştı.

Tarih öncesi çağlardan kalmışa benzeyen dört tonluk, boynuzlu ve tehlikeli canavar tepelerine dikildi. Onları pek de korumayan dikenli ağaççığın yapraklarını kokladı. Soluğu dalları sarsarak yüzlerine çarptı.

Sonra gergedan birdenbire döndü. Hayvanın ne yapmaya hazırlandığını anlayan Daniel'le Bonny dehşetle bakakaldılar.

Daniel fısıldadı. «Alanının sınırındayız.»

«Bu ağaççığa işaret koyacak. Yani üzerimize!» Bonny'nin sesi iniltiye dönüşmüştü. «Buraya kısılıp kaldık. Ne yapacağız?»

«Şimdi gözlerini yum ve İngiltere'yi düşün.»

Etraflarını buharlı bir bulut sardı. Üzerlerine kaynar bir sıvı fişkirirken, Daniel'in şapkası uçtu.

İkisi de içlerine kadar ıslandılar. Gergedan memnun memnun kuyruğunu sallayarak arka ayaklarını yere vurdu. Sonra da geldiği hızla uzaklaştı.

Önce Daniel hareket etti. Yüzünü avcuyla silerek, «İşte şimdi tepem attı,» dedi.

Bonny bir an ona hayretle baktı. Sonra da kahkaha attı. Birbirlerine paslanarak deli gibi gülmeye başladılar.

Kente döndükleri zaman otele arka kapıdan girip, koşa koşa çim alanı geçtiler. Küçük kulübelere birindeki dairelerine geldiler. Yirmi dakika duş yapıp birbirlerini sabunladılar. Hâlâ gülüyorlardı.

Daniel daha sonra sırtında bornozuyla videonun başına geçerek Bonny'nin çektiği filmi izlemeye başladı. Ve daha ilk anlarda Bonny Mahon'u seçmekle çok iyi bir şey yapmış olduğunu da anladı.

Kadının tekniği harikaydı. Gözünden hiçbir şey kaçmıyordu ve zamanlaması da ustacaydı. 4

Daniel, film sona erdiğinde Bonny'ye, «İyisin,» dedi. «Çok iyisin hem de!»

Kadın, «Ne kadar iyi olduğumu daha bilmiyorsun,» diye güldü. «Ben buradaki ışığın özelliklerini yeni yeni kavramaya başlıyorum. Burası çok farklı. Bana bir hafta daha ver, o zaman sana ne kadar iyi olduğumu kanıtlarım.»

Bir saat sonra, arkalarında temiz giysileriyle Kenya'ya özgü serin akşamda avluda el ele ilerlediler. Bir an çim alanın ortasındaki dev kafesin önünde durup parlak renkli kuşları hayranlıkla incelediler.

Daniel, yakınlarında duran ufak tefek kadınla ilgilenmiyordu. Ama sonra o dönerek, «Lütfen sizi rahatsız ettiğim için kusuruma bakmayın,» dedi. «Ama siz Daniel Armstrong'sunuz değil mi?»

Biyoloji uzmanı kadını birdenbire tanıdı. «Doktor Kinnear! Sizi en son BOSS'un yıllık genel toplantısında görmüştüm.»

«Ah, siz de orada mıydınız?» Doktor kadın güldü. «Ben sizi farketmedim.»

«Öyle. O sırada başka şeylerle meşguldünüz.» Daniel de Kelly Kinnear'e gülümsedi.

«Megafonunuz ne oldu?»

Kelly Kinnear, «Parçalandı,» dedi.

Kadın espriliydi. Zaten Daniel, Kelly'nin kitabını okuduğu zaman anlamıştı bunu. Kelly'nin gözleri fotoğrafındakinden çok daha güzeldi.

Daniel, kadından hemen hoşlandı. Bu halinden de belli oluyordu anlaşılan. Çünkü Bonny, elini avucundan hızla çekti. Adam da hafif bir suçluluk duydu o zaman.

«Size yardımcıım Bonny Mahon'u tanıştıracabilir miyim?»

Bonny öfkeyle düzeltti. «Aslında ben kameracıyım, yardımcı değil.»

Kelly, «Evet,» diye başını salladı. «Çalışmalarınızı izledim. 'Kutun Rüyası'nı siz çekmiştiniz.

Film çok güzeldi.» İnsanların gözlerinin içine onlarda dostluk duygusu uyandıran bir tavırla bakıyordu. Bonny de bu övgüden biraz utandı.

«Teşekkür ederim. Ama sizi uyarmalıyım. Kitabınızı okumadım, Doktor Kinnear.»

«Birkaç yüz milyon kişiden birisiniz o halde, Miss Mahon!» Kelly diğer kadının düşmanlığını

sezmişti ama alınmış gibi de davranmıyordu. Daniel'e döndü. «Yıllar boyunca her programınızı gördüm sanırım. Aslında Afrika'da olmamın nedeni de sizsiniz. Mezun olduğum sırada Borneo'ya gidip Penan Kabilesi üzerinde çalışmalar yapmaya hazırlanıyordum. Sonra Rift Vadisi'yle ilgili ilk dizilerinizden birini gördüm. O zaman fikrimi de değiştirdim. Afrika'ya gelmem gerektiğini anladım.» Kelly birdenbire susup utangaç bir biçimde güldü. «Biliyorum şimdiki sözlerim size pek yavan gelecek ama, ben hayranlarızdanım. Açıkçası Nairobi'de olduğunuzu öğrendiğim de sizinle karşılaşacağımı umarak buraya geldim. Sizinle konuşmam gerekiyordu.»

«Demek Norfolk Oteli'nde kalmıyorsunuz?» Daniel, geçen her dakika kadına biraz daha ısınıyordu.

Kelly şaşılacak bir neşeyle güldü. «Tanrım! Hayır!» Dişleri kusursuzdu. Azı dişlerinde bile dolgu yoktu. «Ben öyle başarılı bir televizyon yapımcısı değilim. Kendi halinde zavallı bir araştırmacıyım. Taffari beni Ubomo'dan attığı zaman Smithsonian Enstitüsü de desteğini çekti.»

Daniel, «O halde size bir biftek ikram etmeme izin verin,» dedi.

«Bir biftek! Bunun düşüncesi bile ağzımı sulandırıyor! Döndüğümünden beri yer fıstığı ve kurutulmuş göl balığı yiyorum.»

Bonny, fazla tatlı bir sesle, «Evet,» diye mırıldandı. «Neden bize katılmıyorsunuz, Doktor Kinnear.» 'Biz' sözcüğünü özellikle vurgulamıştı.

«Çok tatlısınız, Miss Mahon.» Kelly ona soğuk soğuk baktı. İki kadının arasında düşmanca bir hava belirdi. Sanki aralarından bir elektrik akımı geçmişti. Ama Daniel, bu durumu sezmedi ve dostça gülümsedi.

«Haydi, gidip yiyecek bir şeyler bulalım.» Daniel, iki kadını avluya açılan lokantaya doğru götürdü.

Kelly, «Kenya'da film mi çekeceksiniz?» diye sordu. «Nairobi'de ne yapıyorsunuz, Doktor Armstrong?»

Biyoloji uzmanı resmiyeti bir tarafa bırakmalarını istedi. «Bana panny diyebilirsiniz. Aslında biz Ubomo'ya gidiyoruz.»

«Ubomo'ya mı?» Kelly birdenbire duraklayarak adama baktı. «Bu harika! Senin için şahane bir konu. Ortaya çıkan Afrika'nın küçük bir minyatürü. Bu işi uygun biçimde yapacak birkaç kişiden biri de sensin!»

«Güvenin gururumu okşuyor ama aynı zamanda gözümü de korkutuyor.» Daniel başını eğerek Kelly'e gülümsedi. Bir an için Bonny'yi unutmuştu. Sonra Bonny, Daniel'e orada olduğunu hatırlatmak için onun kolunu sıktı.

Kelly de gülümsedi. «Sana Ubomo'yla ilgili her şeyi anlatacağım ve böylece yemeğimin parasını da ödemiş olacağım.»

Daniel, «Kabul,» dedi. Lokantaya girdiler. Loştu lokanta. Etrafa çiçekler yerleştirilmişti. Biri piyano çalıyordu.

iki kadın yemek listesini incelerlerken biyoloji doktoru da usulca onları birbirleriyle kıyasladı.

Tabii aralarındaki ilk fark boyla ilgiliydi. Bonny hemen hemen bir seksen boyundaydı. Kelly ondan on beş santim kısaydı, iki kadın başka bakımlardan da birbirlerinden çok farklıydılar.

Saçlarının renginden tenlerinin tonuna kadar. Ama Daniel aralarındaki farkın fiziksel özelliklerin

Çok daha ötesinde olduğunu seziyordu.

Bonny dobra dobra konuşuyordu. Cüretli ve küstahtı. Yaşama kar-Ş1 olan tavırları hemen hemen bir erkeğinki gibiydi. Doktor daha başlangıçta kadının, incelemeyi hiç istemeyeceği bazı yanları olduğunu da anlamıştı. Diğer taraftan Kelly Kinnear'ın tavırları tam anlamıyla kadınca 9'bi gözüküyordu. Ama kadının kitabını okuduğunda, onun azimli ve cesur olduğunu da anlamıştı. Dev ormanlardan yalnızca Bambuti'lerle birlikte yaşamak için özel bir tür cesaret isterdi. Kelly'nin kitabı ayrıca onun zeki ve şefkatli bir insan olduğunu da açıklıyordu. Yaşamın madc değil, daha çok manevi yanlarını seçiyordu. Ama Daniel, BOSS toplantısında Kelly'nin saldırganca ve savaşçı yanını da görmüştü.

iki kadın da tamamiyle değişik biçimlerde çekiciydiler. Bonny fazla gösterişliydi. Daha elli adım öteden dikkati çekiyordu. Bakır rengi saçları bir Valkire'ydi. Kelly ise zarif nüanslarla doluydu.

Daha yumuşak ve ince düşünceliydi. Ona farklı açılardan bakıldığı zaman görünüşü de değişiyordu. Sakin sakin otururken, pek de güzel gözüküyordu Burun ve ağzının ifadesi çok ciddiye. Ama gülümsediği zaman, bütür yüzünün ifadesi de yumuşuyordu. En güzel tarafı gözleriydi. Koyu renkli, iri gözler kadının duyarlığını yansıtıyorlardı. Kelly'nin gözlerinde bazan neşeli ve muzipçe bir pırıltı belirliyordu. Ya da ateşli bir içtenlik ve zekâyla alev alev yanıyorlardı. Ayrıca fotoğrafta belli olmayan bir ayrıntı daha vardı. Kadının göğüsleri küçük birer sanat şaheseriydiler. Daniel usulca güldü.

Kelly başını mönüden kaldırdı ve adamın nereye baktığını farkettiler Sanki Daniel'den çok daha iyi şeyler beklemiş gibi hayal kırıklığıyla yüzünü buruşturdu. Sonra da adamın görmemesi için yemek listesini göğsü ne doğru indirdi.

«Ubomo'ya ne zaman gideceksiniz?»

Bonny atıldı. «Yarın sabah oraya uçacağız.» Ama Kelly ona bakma di bile. Ondan sonraki sorusunu doğrudan doğruya Daniel'e sordu «Darbeden beri oraya hiç gittin mi?»

«Hayır. Ubomo'ya en son dört yıl önce gittim.»

Kelly, «O sırada Başkan Omeru'ydu,» dedi.

«Evet. Omeru'yla tanıştım. Ondan hoşlandım. Omeru'ya ne oldu Onun kalp krizinden öldüğünü duydum. Bu doğru mu?»

Kelly omzunu silkti. Sonra şef garson neler istediklerini öğrenmek için masalarına geldi ve kadın da konuyu değiştirdi. «Gerçekten biftek isteyebilir miyim? Yoksa seninki zalimce bir oyun muydu?»

Daniel büyük bir cömertlikle, «En iyisini söyleyebilirsin,» dedi.

Yemekler geldikten sonra biyoloji doktoru tekrar eski konuya döndü. «Omeru'yla aranın çok iyi olduğunu duydum.»

Doktor Kinnear hızla başını kaldırdı. «Bunu sana kim söyledi?» Daniel az kalsın, «Tug Harrison,» diyecekti. Son anda kendini tuttu. Bu adının önünde o adamdan söz edemezdi.

Kaçamak bir cevap verdi Daniel. «Galiba bir yerde okudum... Çok önce...»

Kelly, «Ah, evet,» dedi. «Herhalde Sunday Telegraph'da okudun. Gazetede Victor konusunda bir yazı çıktı. Başkan Omeru hakkında yani. O arada benden de söz ettiler.»

«Evet. Tamam. Ubomo'da neler oluyor? Bana bilgi verecektin. Ülkenin Afrika'nın küçük bir

miniyatürü olduğunu söyledin. Ne demek istediğini açıkla.»

«Ubomo'da da Afrika'daki diğer bütün ülkelerde görülen aynı dertler var. Kabilelere fazla önem verilmesi, nüfus patlaması, açlık, cehalet. Başkan Omeru artık olmadığı ve yönetim Taffari denilen o köpeğin eline geçtiği için bu dertlere yenileri de eklenecek. Bir tek partinin baskısı, ölünceye kadar başkan olarak kalacak bir diktatör, yabancıların sömürüsü, rüşvet ve sonra da iç savaş.»

«Bu kusursuz bir topluma benziyor. Önce Ubomo'daki kabilelerle ilgili problemden başlayalım. Bundan söz etsene.»

«Afrika'nın en büyük derdi kabile ilişkileri!» Kelly, bifteğinden bir lokma alıp gözlerini yumdu.

«Şahane!... Pekâlâ Ubomo'da kabilelerle ilgili problemler... Ülkede altı kabile yaşıyor ama bunlardan yalnızca ikisi önemli. Uhali'ler daha kalabalık. Sayıları üç-dört milyonu buluyor.

Geleneksel olarak tarımcılık ve balıkçılık yapıyorlar... Sakin ve çalışkan insanlar. Ama yüzyıllardan beri kendilerinden sayıca daha az olan Hita' 'arın elinde esirler. Hita'lar şiddet düşkünü, soylu insanlar. Kenya ve Tanzanya'da yaşayan Masai ve Samburu'larla yakın akrabalar.

Cengaverler ve kırlarda yaşamayı seviyorlar. Sürüleriyle birlikte ve onlar için aşıyorlar.

Avrupalılar da dahil, geri kalan insanları aşağı görüyorlar. onlara kendilerinden aşağı hayvanlarmış gibi davranıyorlar. Güzel "banlar. Uzun boylu ve inceler. Boyu bir seksen yediden aşağı olan her morani cüce sayılıyor. Kadınları aristokratça havaları ve Nilotik çehreleriyle gerçekten şahane. Paris'te her hangi bir defileye çıkabilirler Ama bütün bunların yanı sıra zalim, güçlü ve amansız insanlar.»

Daniel kadını suçladı. «Sen de taraf tutuyorsun, Kelly.»

«Bildiğin gibi Afrika'da yeteri kadar kalırsan, onlara benziyorsun Danny. Kabilelerden birinin tarafını tutmaya başlıyorsun.» Kelly üzüntüyle başını salladı. «Ama bu kez haklıyım. İngilizler 1969'da Ubomo'dan çekilmeden önce seçim yapılmasını sağladılar. Tabii Uhali'ler daha kalabalık olduğu için onların adayını seçimi kazandı. Victor Omeru Başkan oldu. İyi bir yöneticiydi.

Omeru'nun bir melek olduğunu söylemek istemiyorum. Ama Afrika'daki diğer yöneticiler kadar iyiydi. Hatta çoğundan daha iyi sayılırdı. Bütün kabilelere yardıma çalıştı. Ama Hita'lar çok güçlü ve kötü niyetliydiler. Doğal cengaverler ve katiller oldukları için yavaş yavaş orduyu ele geçirdiler. Tabii artık sonunda ne olacağı belliydi. Kaçınılamayacak bir şeydi bu. Şimdi Ephrem Taffari başta ve ölünceye kadar da başkan olarak kalacak. Despot bir diktatör o. Artık bir milyon Hita, üç milyon çoğunluğa hükmedecek. Bu kabilelerin arasında Uhali'ler ve çok sevdiğim küçük.Bambuti'ler de var.»

Daniel, «Bana Bambuti'leri anlat,» dedi. «'Yüksek Ağaçların İnsanları'» Kelly sevinçle gülümsedi.

«Ah, Danny, kitabımın adını biliyorsun!»

«Yalnızca adını bilmekle kalmıyorum. Kitabını okudum da. Üstelik de üç kez. En son bir hafta önce.» Daniel, kadına gülümsedi. Sonrada onun kullandığı kelimeleri tekrarlardı. «Şimdiki sözlerim sana pek yavan gelecek ama ben hayranlarımdanım.»

«Öööö...» Bonny, on beş dakikadan beri ilk kez konuşuyordu. «Kusuruma bakmayın, yediklerimi çıkarmak üzereyim!»

Daniel, onun varlığını hemen hemen unutmuştu. Uzanıp masanın üzerine koyduğu elini tutmak istedi. Ama kadın elini kaçırdı.

Somurtarak, «Bilmem bu sizi ilgilendiriyor mu ama ben biraz şarap daha istiyorum,» dedi.

Daniel, saygıyla Bonny'nin kadehini doldururken, Kelly de incelik gösterip bifteğinin son parçasıyla ilgilendi.

Sonunda sıkıntılı sessizliği biyoloji doktoru bozdu. «Bambuti'lerden çöz ediyorduk. Bana onları anlat.»

Kelly başını kaldırarak ona baktı, ama hemen cevap vermedi. Zor hır karar vermeye çalıştığı anlaşılıyordu. Daniel bekledi. Sonunda, «Buraya bak,» dedi. «Madem Bambuti'ler konusunda bilgi edinmek istiyorsun, onlardan söz edeceğime, seni ormana götürsem nasıl olur? Bamuti'leri kendi gözlerinle görürsün. Onları doğal çevrelerinde filme almayı istemez misin? Sana, şimdiye kadar hiçbir filminin kaydetmediği bazı şeyleri gösterebilirim. Pek az Batılı'nın gördüğü bazı şeyleri.»

«Böyle bir fırsatı hiç kaçırmam, Kelly. Aklıma bundan daha hoşuma gidebilecek hiçbir şey gelmiyor. Ama küçük bir problem yok mu? Başkan Taffari senden müthiş nefret ediyor. Ayağını sınırdan içeriye atar atmaz, seni en yüksek bir ağacın tepesine asar.»

Kelly güldü. Adam, kadının kahkahasından gitgide daha fazla hoşlanmaya başlıyordu. «Bizim Ephrem insan asmaktan hoşlanmıyor. Onun tercih ettiği başka küçük oyunları var.»

«Taffari'nin izni olmadan Ubomo'da dolaşmamı nasıl sağlayacaksınız?»

Kadın hâlâ gülümsüyordu. «Ben hemen hemen beş yıl ormanda yaşadım. Taffari'nin gücü, yüksek ağaçların başladığı yerde sona erer. Benim pek çok dostum var. Taffari'nin de pek çok düşmanı.»

Daniel, «Seninle nasıl bağlantı kuracağım?» diye sordu.

«Buna gerek kalmayacak. Ben sizinle bağlantı kuracağım.»

«Söyle Kelly, neden geri dönüp hayatını tehlikeye attın? Senin için önemli olan o görev nedir?»

Para yardımı ve destek olmadan, tutuklanma tehlikesine ve hatta ölüme bile aldırmadan buraya gelmişsin.»

Kelly adama hayretle baktı. «Bu şaşılacak kadar aptalca bir soru. Ormanlarda ömrümün sonuna kadar çalışmama neden olacak kadar iş var. Bunların arasında Bambuti'lerin fizyolojileriyle de ilgileniyorum. Pigme'lerdeki cücelik sorununu inceliyor, boylarının uzamamasının nedenimi bulmaya çalışıyorum. Tabii bu alanda araştırma yapan ilk uzman ben değilim. Ama ben de başka bir neden buldum. Şimdiye kadar herkes asanların boyunu uzatan hormonun üzerinde durdu...»

Duraklayarak gülümsedi. «Ayrıntılarla canını sıkacak değilim. Ama bu cüceliğe hormon alıcılarının bulunmamasının yol açtığına inanıyorum.»

«Ah, canımız sıkılmıyor ki.» Bonny açık açık alay ediyordu. «Konu ilgimizi çok çekiyor. Pigme'lere iğne yapıp onları Hita'lar gibi devleştirecek misin?»

Kelly sinirlenmek niyetinde değildi. «Bambuti'lerin kısa boyu iyi Ve uygun bir değişim sayılır. Bu sayede yağmur ormanlarında yaşayabiliyorlar.»

Daniel kadını teşvik etti. «Anlayamadım. Cüce olmanın yararlarını bana açıkla.»

«Pekâlâ. Sen istedin. Bir kere sıcaklığı dağıtma olayı var. Pigme'ler, pek ufacık tefecik oldukları için ormandaki rüzgârsız, nemli atmosferde yükselen ısı karşısında vücutlarındaki sıcaklığı atmaya başarıyorlar. Sonra o sık tropik bitkilerin arasında çevikçe dolaşabiliyorlar. Bambuti'lerin ormanda nasıl ilerlediklerini gördüğün zaman hayrete düşeceksin. Mısırlılar ve ilk kaşifler onların gerçekten görünmez olmayı başardıklarını sanmışlardı. Pigme'ler gözlerinin önünde ortadan kayboluverirler.» Kelly, Bambuti'lerden söz ederken güzel gözleri heyecan ve sevgiyle parlıyordu.

Daniel tatlı ve kahve söyledi. Ama Kelly henüz sözünü bitirmemişti.

«Araştırmalarımın diğer yanı, hormonlar ve alıcılardan daha da önemli. Bambuti'lerin bitkiler ve özellikleri konusunda çok derin bilgileri var. Özellikle bu bitkilerin ilaç olarak nasıl ve nerede kullanılacaklarını biliyorlar. Ben yağmur ormanlarında yarım milyondan fazla, çeşitli bitki yetiştiğini tahmin ediyorum. Bunlardan yüzlercesinin insanlar için çok yararlı oldukları kanıtlandı bile. Dertlerimiz ve hastalıklarımızın çaresinin o bitkilerde gizli olduğuna inanıyorum. Kanseri ve AIDS'in çaresinin söz gelimi... Umut verici kanıtlar da buldum.»

Bonny, «Bilimkurgu,» diye dudak büküp çikolatalı dondurmadan aldı.

Daniel, «Lütfen sus, Bonny,» diye çattı. «Bu çok ilginç bir konu Araştırmaların ne kadar ilerledi, Kelly?»

Kadın yüzünü buruşturdu. «İstediğim kadar değil. Yaşlı Bambuti kadınları yapraklar, ağaç kabukları ve köklerin toplanması konusunda bana yardım ediyorlar. Özelliklerini anlatıyorlar.

Ben de onların listesini yapmaya ve hepsini denemeye çalışıyorum. İçlerindeki aktif maddeyi ayırmaya çabalıyorum. Ama sonuçta laboratuvarım saz damlı bir kulübe. Artık param da kalmadı, dostlarım da...»

«Ama yine de ormanı görmek isterim.»

Kelly, «Göreceksin,» diye söz verdi. Daniel'in çalışmalarıyla ilgilenmesi onu öylesine etkilemişti ki, farkına varmadan elini adamın koluna koydu. «Gondola'ya geleceksin değil mi? Ben orada oturuyorum.»

Bonny, kadının Daniel'in güneşten yanmış kaslı koluna koyduğu eline bakıyordu. Kelly'nin vücudu gibi eli de küçük ve biçimliydi. Sonra Bonny, «AIDS ilacının formülü Sir Peter'i de ilgilendirir,» dedi. Gözleri hâlâ Kelly'nin elindeydi. «BOSS bunu ilaç şirketiyle pazarlayabilir. Milyarlar eder bu ilaç...»

«BOSS mu dedin? Sir Peter mi?» Kelly elini Daniel'in kolundan çekip Bonny'ye hayretle baktı.

«Sir Peter de kim? Hangi Sir Peter?»

Bonny kinle karışık bir memnunlukla, «Tug Harrison, hayatım,» diye açıkladı. «Daniel'in

Ubomo'da çekeceği filmin parasını Tug veriyor. Danny'yle ben bütün dünyaya BOSS'un ne iyi şeyler yaptığını göstereceğiz. Programa, 'Uboma-Afrika'nın Geleceğine Giden Anayol,' adı verilecek. Ne sevimli bir ad değil mi? Bu Danny'nin şaheseri olacak...»

Kelly kadının sözlerini bitirmesini beklemedi. Ayağa fırlarken kahve fincanı devrildi. Kahve sofraya örtüsüne yayılarak Daniel'in kucasına aktı. Kelly başını eğip adama baktı. «Sen! Sen ve o Harrison denilen canavar! Bunu nasıl yapabildin?» Arkasını dönüp lokantadan fırladı.

Daniel ayağa fırlamış, pantolonuna yayılan kahveyi silmeye çalışıyordu. Bonny'ye öfkeyle, «Neden yaptın bunu?» diye bağırdı.

«Sen ve ağaç doktoru fazla samimi olmaya başlamıştınız!»

Daniel homurdandı. «Lanet olsun! Eşsiz bir şeyi filme alma şansını mahvettin! Seninle daha sonra konuşacağım!» Öfkeyle Kelly Kinnear'ın Peşinden gitti.

Doktor kadın otelin lobisinde yoktu. Biyoloji doktoru ön kapıya koştu. Kapıcıya, «Sen acaba...» derken Kelly'nin yolun karşı tarafında olduğunu farketti. Bir motosiklete binmişti.

Daniel, «Kelly!» diye haykırdı. «Dur! Bana bir şans tanı. Sana her şeyi açıklayabilirim!»

Ama Kelly aldırmadı. Daniel'in önünden hızla geçerken bir an adama baktı. Yüzünde hem öfkeli hem de çok üzgün bir ifade vardı. Biyoloji doktoruna kadının yanaklarında gözyaşları parlıyormuş gibi geldi.

Kelly, «Kiralık katil!» diye bağırdı. «Kalleş!» Sonra trafiğe karışarak gözden kayboldu.

Daniel topuklarının üzerinde dönüp otele girdi. Gidip Bonny Mahon'dan hesap soracaktı. Sonra bunun akıllıca bir şey olmayacağını düşündü. Bonny'yle kavga edecekler ve aralarındaki ilişki de sona erecekti. Daniel, özel ilişkilerinin sona ermesine aldırmayacaktı. Onu duraklatan kameracısını kaybetmesi ihtimali oldu. Bonny'nin yerine birini buluncaya kadar haftalar geçecekti. BOSS da o zaman anlaşmalarını feshedebilirdi. Daniel de Şanslı Ejderha ve Ning Cheng Gong'un peşi sıra Ubomo'ya gitme şansını kaybederdi. Bonny Mahon'a dersini vermek uğruna bütün bunları göze alamazdı.

Daniel, «Bir yere gidip sakinleşmeye çalışayım,» diye düşündü ve Jambo barına gitti. Bar istasyon yakınında, adı kötüye çıkmış bir yerdi. İçerisi zenci askerler, erkek turistler ve bar kızlarıyla doluydu.

Aradan bir saat geçti. Bu sürede Daniel de yavaş yavaş sakinleşti. Tabii içtiği iki duble viskinin de etkisi oldu. Norfolk Oteli'ne dönüp, kulübesine gitti. İçeri girdiği zaman Bonny'nin eşyalarını odanın ortasına atmış olduğunu gördü. Kadının bu pasaklılığı, onu bu akşam her zamankinden daha fazla sinirlendirdi.

Yatak odası ise karanlıktı. Ama Daniel pencereden süzülen ışıktaki Bonny'nin karyolanın bir yanında yattığını gördü. Kadının uyuyormuş gibi rol yaptığı da belliydi. Daniel de soyunup yattı.

İkisi de birkaç dakika hiç konuşmadılar. Sonra Bonny, «Bana çok mu kızdın,» diye fısıldayarak uzandı.

Daniel kadının bileğini yakalamaya çalıştı ama çok geç kalmıştı «Kahretsin! Müthiş bir fırsatı kaçırttın bana...»

Bonny, «Hişş...» diye fısıldadı. «Konuşma...»

«Bonny...» Daniel'in sesi hafifledi.

Ertesi sabah, Daniel otelin hesabını ödemedi önce kontrol etti. Listede, «Milletlerarası telefon 120 Kenya Şilini,» yazılıydı. Daha sonra Bonny'ye sordu bunu.

«Dün gece dışarıya telefon ettin mi?»

«Annemi aradım. İyi olduğumu söylemek için. Senin ne kadar cimri olduğuna biliyorum ama artık bunu bana çok görmezsin sanırım. Öyle değil mi?»

Bonny'nin meydan okurmuş gibi bir tavır takınması Daniel'i endişelendirdi. Kadın, kamerasını taksiye yerleştirmek için çıkıp gittiği zaman, adam da santralı açarak hesaptaki numarayı istedi.

«Londra 727 6464, efendim.»

«Lütfen orayı bağlar mısınız?»

«Tamam, efendim.»

Karşıdan biri, «Günaydın,» dedi... «Size nasıl yardım edebilirim?»

Daniel «Orası neresi?» diye sordu.

Ama karşıdaki dikkatli davranıyordu. «Siz kimi istemiştiniz, efendim?»

Daniel, çok belirgin bir Afrika lehçesiyle konuşan adamın sesini tanıdığını sanıyordu. Swahili dilinde, «Salibi, sen misin?» dedi.

«Evet, ben Salibi'yim. Bwana Mkubwa'yla mı konuşmak istiyorsunuz?»

Daniel, telefonu kapattı ve sonra da gözleri alıcı da öyle durdu. Salibi, Tug Harrison'un uşağıydı, «Demek Bonny dün gece ben Jambo barındayken Tug Harrison'u aradı. Çok garip... Çok çok garip... Miss Bonny hiç de görüldüğü gibi biri değil anlaşılan. Tabii annesi Holland park gibi pek kibar bir semtte oturuyorsa o başka.»

Daniel'le Bonny Mahon, Kahali'de uçaktan inerlerken müthiş bir sıcak vardı. Daha ilerideki binaya ulaşmadan ter içinde kaldılar.

Komando kılığı ve koyu kırmızı bir bere giymiş olan bir Hita subayı onlara doğru geldi. «Doktor Armstrong? Sizi kitabınızın arkasındaki fotoğrafınızdan tanıdım.» Elini uzattı. «Ben Yüzbaşı Kajo'yum. Ülkemizde kaldığınız sürece size rehberlik edeceğim. Başkan kendisi sizi bizzat karşılamamı ve sizinle tam anlamıyla işbirliği yapacağımızı bildirmemi istedi. Sir Peter Harrison onun şahsi dostudur. Başkan Taffari yolculuğun verdiği yorgunluktan kurtulur kurtulmaz sizinle görüşmek istiyor. Hatta, Ubomo'ya gelişinizin şerefine bir kokteyl parti de verecek.»

Yüzbaşı Kajo'nun İngilizcesi kusursuzdu. Uzun boylu, ince, dikkat çekici bir Hita'ydı. Boyu, Daniel'inkinden birkaç santim uzundu. Bonny Mahon'u incelerken simsiyah gözleri parlamaya başladı.

Daniel onları tanıştırdı. «Kamera operatörüm, Miss Mahon.» Bonny de Yüzbaşı Kajo'yu büyük bir ilgiyle inceliyordu.

Bavulları ve video aygıtlarının konulduğu askeri cipte kadın Daniel'e doğru eğilerek, «Afrikalılar hakkında söylenenler doğru mu?» diye fısıldadı. «Yani... onların şeyleri daha iriymiş...»

Daniel, «Bu konuyu hiç incelemedim,» dedi. «Ama istiyorsan işin iç yüzünü öğrenirim.»

Bonny güldü. «Zahmet etme. Gerekirse kendim bir araştırma yaparım.»

Daniel, kadının gizlice Tug Harrison'a telefon ettiğini öğrendiğinden beri gitgide endişeleniyordu. Bonny'ye hiç güvenmiyordu artık. Üstelik ondan bir gün önceki kadar bile hoşlanmıyordu.

Ay hilal biçiminde, yıldızlar da ışıltılıydılar. Gölün çarpıntılı sularına yansıyorlardı. Kelly Kinnear küçük teknenin burnunda oturuyordu. Gölde hızla ilerlerken, yelken direği hafifçe gıcırdıyordu.

Kelly, yeniden ormana gideceği için sevinçliydi. Çok sevdiği dostlarına kavuşacağı için de...

Tabii bu yolculuk onu korkutuyordu da. Yüksek ağaçlara ulaşım güvene kavuşuncaya kadar türlü tehlikeyle de karşılaşacaktı.

Sonra birdenbire kadının aklına Daniel Armstrong geldi. Kelly yine üzüldü ve öfkelenildi. Daha adamla tanışmadan önce ona körcesine güvenmişti. Bu yüzden biyoloji doktorunun kalleşliği onu çok sarsmıştı.

Kelly, Daniel'i televizyonda izlemiş ve gazetelerde onun hakkında çıkan yazıları okumuştı. Bu yüzden de biyoloji doktoru hakkında olumlu şeyler düşünmeye başlamıştı. Yalnızca yakışıklı olduğu, güzel konuştuğu ve ekranda insanı etkilediği için de değil. Kelly'nin vatani saydığı bu zavallı mahvolmuş kıtaya karşı merhamet duyduğu ve Afrika'nın dertlerini anladığı için de.

Kelly, Daniel'e iki mektup yazmış ve televizyon stüdyosuna yollamıştı. Ama mektuplar galiba Daniel'in eline geçmemişlerdi. Sonra Kelly, Nairobi'de biyoloji doktoruyla tanışma fırsatını bulmuştu. İlk karşılaşmalarında onun hakkında yanılmadığını düşünmüştü. Daniel burnu büyüklerden değildi. Merhametli ve dost canlısıydı. Birbirlerine hemen ısınmışlardı. Aynı dünyanın insanlarıydılar. Aynı şeylere ilgi duyuyorlardı. Ve aralarında bir kıvılcım da çıkmıştı.

Birbirlerini çekici bulmuşlardı. İkisi de farkındaydılar bunun. Kafaca da anlaşılmışlardı.

Kelly kendisini şehvet düşkününü biri saymıyordu. Otuz iki yaşındaydı ve o zamana kadar kafalarına hayranlık duyduğu dört erkekle ilişkisi olmuştu. Onlardan sonuncusuyla da evlenmişti.

Paul da onun gibi doktordu. Ama Afrika'ya gelişlerinden altı ay sonra zehirli bir orman maması soktuğu için ölmüştü. Kelly fırsat buldukça kocasının Ubomo Nehri'nin kıyısında, dev bir ipek ağacının dibindeki mezarını ziyaret ediyordu.

Evet, Kelly fazla şehvetli bir kadın değildi ama Daniel Armstrong'un çekiciliğine de hemen kapılmıştı. Aslında biyoloji doktoru tam ona göre bir erkekti. Sonra Kelly her şeyin bir yalan ve hayal olduğunu öğrenmişti. O da diğerleri gibiydi. Kadın öfkeyle, «BOSS ve Harrison er,ilen o canavar için çalışan bir kiralık katil!» dedi. Bir idealin yıkılışından duyduğu üzüntüye karşı korunmak için öfkesinden yararlanmaya çalıştı. Daniel Armstrong'a inanmıştı. Ona güvenmişti. Ama o Kelly'ye ihanet etmişti.

Kelly kendi kendine, «Onu unut,» dedi. «Daniel'i bir daha düşünme. Buna değmez.» Ama kadın çok dürüst olduğu için bunun kolay olmayacağını da itiraf ediyordu.

Dümenci, teknenin kışından Swahili dilinde birkaç kelime söyledi. Kelly de daldığı düşüncelerden uyanarak doğruldu. İleriye doğru baktı. Kıyı yedi yüz elli metre kadar ötedeydi.

Ubomo L Kelly vatanına dönüyordu artık. Kadının kalbi sevinçle dolup taşıtı.

Sonra birdenbire kıçtan bir feryat yükseldi. Kelly hızla döndü. Peştemallı iki yerli telaşla koşarak yelkeni indirdiler.

Kelly, usulca seslendi. «Ne oldu?» Dümenci alçak sesle cevap verdi. «Devriye motoru.»

Kelly o zaman rüzgârın uğultusu arasında motorun homurtusunu duydu ve sinirleri geriliverdi.

Teknenin mürettebatı Uhali kabilesindendi. Hepsi de eski Başkan Omeru'ya sadıktılar. Kelly gibi

onlar da sokağa çıkma yasağına karşı gelip hayatlarını tehlikeye atıyorlardı. Özellikle karanlıkta gölü aşarak...

Hepsi de açık güvertede yere sinip karanlıklara doğru baktılar. Motorun gitgide yükselen sesini dinliyorlardı. Devriye motoru petrol zengini bir Arap şeyhinin yeni rejime bir armağanıydı. On iki metre boyunda bir saldırı teknesiydi. Burun ve kıçta, zırhlı taretlerde iki de topu vardı.

Devriyeler, Kelly'yi teknede bulurlarsa mürettebat yargılanmadan kurşuna dizilecekti. Ephrem Taffari'nin yöntemi buydu, insanlar Kahali kıyısında idam ediliveriyorlardı.

Ama Kelly teknede bulunamazsa, mürettebat belki canını kurtarabilirdi. Tabii Uhali'ler dayak yiyecek ve para cezasına çarptırılacaklardı. Ayrıca teknelerine el konacaktı belki de. Ama hiç olmazsa idamdan kurtulmaları ihtimali vardı.

Kelly burundaki sırt çantasına uzanıp şişirilebilir yatağını aldı. Naylon kılıflı yatağı telaşla biraz şişirdi. Çantasını sırtına vururken dümenciye, «Sağol, dostum,» diye seslendi. «Her yere barış içinde git. Allah seni korusun.» Gölün etrafında yaşayan bu insanların çoğu Müslümandı.

Adam da cevap verdi. «Sen de barış içinde git.» Dümencinin sesinde minnet vardı ve rahatlamış olduğu da anlaşılıyordu. Yerli Kelly'nin bu işi kendisi ve adamları için yaptığını biliyordu.

Kelly küpeştede oturup ayaklarını aşağıya sallandırdı. Yarı şişmiş yatağı göğsüne bastırarak, derin bir nefes aldı. Sonra kendisini sulara bıraktı. Gölün suları şaşılacak kadar soğuktu. Kelly sırtındaki ağır çanta yüzünden derinlere kadar indi. Ama sonra yüzeyde kalan yatak, yukarı çıkmasını sağladı.

Yatağın üzerine yattı. Başı artık suda değildi. Ama yatak göle yarı batmış haldeydi. Dalgalar Kelly'nin suratına çarpıyor, uydurma salını devirecekmiş gibi sarsıyorlardı.

Kelly başını çevirip yelkenli tekneye baktı. Ondan çok uzaklaşmış olduğunu farkederek şaşırdı.

Biraz sonra yelken yeniden açıldı. Hantal küçük tekne rüzgârı arkasına alarak hızla ilerlemeye başladı. Teknedekiler, devriye onları farketmeden yasak kıyıdan uzaklaşmaya çalışıyorlardı.

Doktor kadın, «Şansınız açık olsun,» diye fısıldarken, bir dalga yüzüne çarptı. Kelly boğulurcasına öksürdü. Yeniden bakabildiğinde hem yelkenli, hem de motor karanlıkta kaybolmuşlardı bile.

Kelly usulca ayaklarını suya vurdu. Dengeyi bozmamaya dikkat ediyordu. Önünde upuzun bir gece vardı. Onun için gücünü fazla harcamaması da gerekiyordu. Gölde dev timsahların yaşadığını biliyordu. Beş buçuk metre boyunda olan bir timsahın fotoğrafını da görmüştü çünkü.

Kelly o resmi kafasından atmaya çalışarak ayaklarını suya vurmaya sürdürdü.

Birkaç dakika sonra geride bir ışık parlayıp söndü. Belki de bu devriye motorunun projektörüydü ve içindekiler yelkenliyi görmüşlerdi. Kelly kendisini zorlayarak arkaya bakmamaya çalıştı.

Olacakları öğrenmek istemiyordu. Kendisine yardım eden Uhali'leri kurtarmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu çünkü.

Kelly yüzmeye devam etti. İki saat sonra iyice bitkinleşmişti artık Dinlenmek zorunda kaldı. Bir baldırına arka arkaya kramp giriyordu Rüzgâr dinmişti. Kelly birdenbire hafif bir gürültü duydu.

Yaşlı bir adamın horultularına benziyordu bu. Doktor, «Kıyı...» diye fısıldadı. «Dalgalar oraya çarpıyor...» Gücünü toplayıp yeniden ayaklarını suya vurmaya başladı. Ağır ağır ilerliyor, ıslak çantasını suda sürüklüyordu.

Artık yıldızlara doğru yükselen palmiyelerin siluetlerini görebiliyordu. Birkaç dakika sonra ayaklarını yere basabildi. Sendeleyerek, dar kumsaldan papirüs kümelerine doğru gitti. Saatine baktı. Dördü birkaç dakika geçiyordu. Su geçirmez saatini ona kocası Paul armağan etmişti. Çok geçmeden hava aydınlanacaktı. Bir Hita devriyesi onu yakalamadan, oradan uzaklaşması gerekiyordu. Ama hemen harekete geçemeyecek kadar bitkindi ve üşüyordu...

Kelly dinlenirken kendisini zorlayıp çantasını açtı, içindeki suları boşalttı. Birkaç parça giysisini iyice sıktı. Araç ve gereçlerini mümkün olduğu kadar silmeye çalıştı. Bu işi yaparken, enerji kazanmak için bir yandan da çikolata yedi. Ve kendisini hemen daha iyi hissetmeye başladı.

Sonra çantayı sırtına vurarak kuzeye doğru yürümeye başladı. Gölün kıyısıyla bir paralel çiziyordu ama kumsalda yürümüyordu. Kumların üzerinde ayak izleri kalır ve o zaman da bir Hita devriyesi onu kolaylıkla yakalardı çünkü.

Hemen hemen her yüz metrede bir bahçe ve saz damlı evler vardı. Köpekler havlıyordu. Kelly yakalanmamak için kulübelerin uzağından dolaşmak zorunda kaldı. Doğru yöne gittiğini umuyordu. Bir saat kadar sonra ilerideki küçük caminin, şafağın ilk ışıklarında pırıldayan kubbesini görüp rahat bir nefes aldı. Yorgun yorgun koşmaya başladı. Sonra burnuna yanmış odun kokusu geldi. Kara

demirhindi ağacının altında ateş yanıyordu. Ona da böyle söylenmişti.

Doktor biraz daha ilerlediğinde, ateşin başında iki kişinin oturduğunu farketti.

Soğuk bir sesle, «Patrick!» diye bağırdı. Ateşin başındaki adamlardan biri yerinden fırlayarak ona doğru koştu. Kelly «Patrick...» dedi yeniden. Eğer adam onu tutmasaydı yere yığılacaktı.

«Kelly! Allaha şükürler olsun! Senden umudu kesmiştik.»

Kelly, «Devriye motoru...» diye inledi.

«Evet... Işığı gördük ve silah sesleri duyduk. Seni yakaladıklarını sandık.»

Patrick Omeru, eski Başkan Victor Omeru'nun yeğenlerinden biriydi. O ana kadar Taffari'nin askerlerinin giriştikleri 'temizlik' harekâtının kurtulmayı başarmıştı. Kelly'nin Ubomo'ya geldikten sonra ilk edindiği dostlardandı Patrick. Genç adam, ağır çantayı kadının sırtından aldı.

Doktor, rahatladığı için inledi. Islak kayışlar narin cildini tahriş etmişlerdi.

Patrick kardeşine, «Ateşi söndür,» diye seslendi. Sonra ilerleyerek ateşin üzerine ayağıyla kum atmaya başladı. İki kardeş Kelly'yi aralarına alıp mango ağaçlarının arasına bıraktıkları kamyonu götürdüler. Kadının arkaya çıkıp yere uzanmasına yardım ettiler. Üzerine bir muşamba örttüler.

Kamyon, kurutulmuş balık kokuyordu.

Taşıt bozuk yolda sarsılarak ilerliyordu ama Kelly hiç olmazsa ısınmıştı. Çok geçmeden de uyuya kaldı. En rahatsız durumlarda bile uyumayı ormanda öğrenmişti.

Kamyon durunca uyandı. Ne kadar uyuduğunu bilmiyordu. Ama etraf iyice aydınlanmıştı artık.

Kelly saatine baktı. Sabahın dokuzu olmuştu. Doktor, muşambanın altında sessizce yatarak, kamyonun yanında konuşan adamları dinledi. Hiç gözükmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu.

Dakikalar sonra Patrick muşambayı çekip gülümsedi.

«Neredeyiz, Patrick?»

«Kahali'de, 'Eski Kent'de. Burası güvenlidir.»

Kamyon, eski Arap evlerinden birinin küçük avlusuna park edilmişti. Bina harap, avlu ise pisti.

Tavuklar etrafta dolaşarak yerleri eşeliyor-'ardı. Etraf lağım kokuyordu. Yaşlı başkanın devrilmesinden sonra Omefu ailesi pek çok zorlukla karşılaşmaya başlamıştı.

Patrick'in karısı Kelly için yemek hazırlamıştı. Doktor duvarları leke-' ön odada yedi yemeğini.

Odada pek az eşya vardı. Kelly yemeğini yerken, başka yerliler de onunla konuşmak için geldiler.

Usulca içeri süzülerek kadının yanında çömeldiler. Doktora o yokken Uboroo^ neler olup bittiğini anlattılar.

Kelly onları dinlerken kaşları da çatlıria Haberlerin hemen hiçbirisi de iyi değildi. Zenciler doktorun nereye qjd ceğini biliyorlardı. Onunla yakınlarına haberler göndermek tstiyorlard. Sonra yine geldikleri gibi sessizce çıkıp gittiler.

Karanlık iyice bastıktan sonra Patrick ayağa kalktı. «Haydi... Gidelim...»

Kamyonu, küfelerle kurutulmuş balık yüklenmişti. Kelly için onların arasına ufak bir yer yapmışlardı. Kadın sürünerek oraya girdi. Patrick de, Kelly'nin önüne bir balık küfesini daha yerleştirdi.

Kamyon hareket etti. Beş yüz kilometrelik bir yolu aşacaklardı Kelly yine uykuya daldı. Ama kamyonun her duruşunda uyanıyordu Hita'ların Swahili dilini kendilerine özgü o sert aksanla, küstahça konuştuklarını duyduğu zaman, yine bir askeri karakolun önünde durmuş olduklarını anlıyordu.

Doktor, tekrar uyandığında kamyonun bu kez başka bir biçimde sallandığını farketti. Sonra salcının şarkısını duydu. Bu insanda özlem uyandıran bir sestti bu. Kelly vatanına yaklaştıklarını anladı. Nehri aşıyorlardı şimdi.

Geniş su, savanayla orman arasında doğal bir sınır oluşturunuyordu.

Kelly, küfelerin arasından usulca baktı. Ormanı yaran eski yol iyice genişletilmişti. Kafeste ve maden yüklü kamyonlar yolda derin çukurlar açmışlardı. Başkan Omeru darbeyle uzaklaştırıldıktan sonra orman, işletilmesi için çok güçlü bir sendikaya kiralanmıştı. Kelly yola nefretle bakıp, «Onları engellemenin çaresini bulabilseydim,» diye düşündü. Ama başaramayacağını biliyordu. BOSS ve sendika birer devdiler ve karşılarına çıkan her şeyi de ezip geçiyorlardı.

Kamyon birdenbire yoldan sapıp, kırmızı talktan oluşan bir toz bulutu içinde durdu. Kelly usulca dışarı baktı yine. Kerpiç duvarlı, damına Hala palmyesi yaprakları yerleştirilmiş bir dükkânın önünde durmuşlardı. Biraz ileride bir kereste kamyonu da vardı. Şoförle yardımcısı dükkân sahibiyle pazarlık ediyorlardı.

Patrick Omeru'yla kardeşi, satmak için kuru balık dolu küfelerden birini indirmeye başladılar. Patrick, doktorun gizlendiği tarafa bakmadan, «iyi misin' Kelly?" diye sordu.

«Çok iyiyim, Patrick. Gitmeye de hazırım.»

«Bekle, doktor. Durumun güvenli olup olmadığını anlamalıyım. Askeri devriyeler bu yolda sık sık dolaşıyorlar. Dükkancıyla konuşacağım. O askerlerin ne zaman geleceklerini biliyor.» Patrick, küfeleri indirmeyi sürdürdü.

Kereste kamyonu hareket ettikten sonra Patrick bir Uhali olan dükkân sahibini çağırdı. İki yerli alçak sesle konuştular. Dükkân sahibi başını sallayarak yolu işaret etti. Patrick de hızla kamyonu yaklaştı.

«Çabuk, Kelly. Devriye neredeyse gelecek. Ama taşıtın gürültüsünü çok uzaktan duyacağız.

Adam askerlerin ormana hiç gitmediklerini söylüyor. Ormandaki ruhlardan korkuyorlarmış.»

Kelly'nin gizlendiği yerin önündeki küfeyi çekti.

Kadın da güneşten kavrulmuş yere atladı. Her tarafı tutulmuştu. Uzun uzun gerindi.

Patrick, «Hemen gitmelisin, Kelly,» diye ısrar etti. «Devriyeyi unutma! Keşke yanına seni koruması için birini verebilseydim!»

Kelly gülerek başını salladı. «Ormana girer girmez güvende olacağım.» Vatanına kavuşacağı için mutlu ve neşeliydi. Ama Patrick endişelenmişti.

«Orman kötü bir yerdir.»

Kelly çantasını sırtına alırken Patrick'e takıldı. «Sen de cinlerden korkuyorsun, Patrick. Öyle değil mi?» Patrick'in de, Uhali ve Hita'ların çoğu gibi ormanın derinliklerine girmediğini biliyordu. Hepsinin de orman ruhlarından ödleri patlıyordu. Bambuti'ler her fırsatta o kötü ruhları anlatıyor ve onlarla karşılaşmalarıyla ilgili korkunç hikâyeler uyduruyorlardı. Bambuti'lerin, siyahların gizli

yerlerine girmemeleri için baş vurdukları yollardan biriydi bu.

Patrick gereğinden fazla bir heyecanla, «Ne münasebet, Kelly!» diye inkâr etti. «Ben eğitim görmüş bir insanım. Cinlere de, kötü ruhlara da inanmam.» Ama konuşurken gözleri evler ve bahçelerin yedi yüz metre kadar gerisinden yükselen sık ağaçlara kayıyordu. Sonra titreyerek konuyu değiştirdi. Endişeyle, «Bana her zamanki yoldan haber göndereceksin, değil mi?» diye sordu. «Onun nasıl olduğunu bilmeliyiz.»

«Endişelenme.» Kelly gülümseyerek zencinin elini tuttu. «Sağol Patrick. Her şey için teşekkür ederim.»

«Asıl biz sana teşekkür etmeliyiz, Kelly. Allah sana huzur versin.»

Doktor, «Sana da, Patrick,» diye cevap verip döndü. Muz ağaçlarının arasına girdi ve yürümeye başladı. Artık onu yoldan görmeleri imkânsızdı.

Kadın bahçelerden geçerken, ağaçlardan meyve toplayarak çantasındaki cepleri doldurdu.

Bambuti'lere özgü bir oyundu bu. Pigmeler başlarında bekçi olmayan her şeyi 'ödünç alırlardı.'

Ama hırsızlık onlara köylüleri oyuna getirmek kadar da zevk vermezdi. Kelly ihtiyar Sepoo'nun ormanın derinliklerindeki av kamplarına döndüğü zaman neşeyle anlattığı hikâyeleri hatırlayarak güldü.

Doktor, son bahçeyi de aşırıp loş ve serin ormana girdi. Bir dal kopardı, ucunu çakısıyla yonttu.

Sonra yürümeye başladı. Bir taraftan da Sepoo'nun karısı Pamba'nın ona öğrettiği bir şarkıyı söylüyordu. Daha doğrusu bu bir Bambuti ilahisiydi. Çünkü orman, Pigmelerin tanrısıydı. Ona hem Ana ve hem de Baba diye tapıyorlardı. Aslında gördüklerini iddia ettikleri o cinlere de, kötü ruhlara da inandıkları yoktu.

Akşama doğru yağmur başladı. Dev ağaçların tepeleri fırtınada sarsılıyordu ama aşağılar sakindi.

Kelly, üzerine ılık yağmur damlaları düşerken, pamuklu gömleğini çıkarıp çantasının ceplerinden birine soktu. Şimdi belinden yukarısı çıplaktı. Ayağında kısa bir şort ve bezden yapılmış koşucu ayakkabıları vardı. Ormanda kimse fazla giyinmezdi. Bambuti'ler de dövülmüş ağaç kabuklarından yapılmış, kısa peştemallara sarınırlardı.

Kentin sıkıcı havasından sonra yarı çıplak ve özgür olmak Kelly'nin çok hoşuna gitti. Hızla ilerliyor, o arada mantar da topluyordu. Akşam olurken yeşil gölgeler daha da koyulaştılar.

Doktor kamp kuracak yer seçmek için etrafına bakındı. Orada yalnızca bir gece kalacağı için su geçirmez çadırını kurmak istemiyordu. Dev ağaçlardan birinin gövdesindeki, yere yakın bir kovuk işine pekâlâ yarardı.

Doktor birdenbire patlamayı andıran bir ses duydu. Patlayan bir otomobil lastiğinin çıkardığı gürültüye benzeyen bir .ses... Kelly'nin üç metre kadar uzağından gelmişti. Ormanda duyulan, en ürkütücü seslerdendi bu. Öfkeli, bir yaban öküzünün böğürmesi ya da iri kara yaban domuzlarının homurtusundan da korkunçtu. Kelly farkına varmadan geriye doğru sıçradı..

Çantasını yere atıp titreyen elini çantanın ceplerinden birine soktu, ye bir sapan çıkardı.

Bambuti'ler bu sapan yüzünden Kelly'ye «Bebek Okçu,» adını takmışlardı. Kadına takılmalarına karşın, sapanı kullanmaktaki ustalığına da hayrandılar. Kelly sabırla ders vermişti ama yaşlı Sepoo bile bu işi başaramamıştı. Pigme sonunda böbürlenerek, «Bir avcının gerçek silahı yay ve oktur,»

demmişti. «Bu küçük, gülünç şey çocuklarla bebelere yakışır.» Böylece Kelly, «Bebek Okçu,» adını almıştı. «Kara-Kİ,» ismini.

Kelly sapanı tutup, ameliyatlı hastalar için kullanılan kalın esnek şeritleri gerdi iyice. Bu sapanla taş değil çelikten yapılmış bir bilye atıyordu.

ileride, yerde bir şey kıınıldadı. Kuru yapraklardan oluşan bir yığına benziyordu. Ya da ormana özgü renklerle dokunmuş bir Afgan kilimine. Sanlar, kızılımsı kahveler ve yumuşak morlar.

Ayrıca siyah üçgenler ve baklava dilimini andıran şekiller vardı üzerinde. Kelly biçimsiz bir yığına benzeyen şeyin, aslında bir yılanın gövdesi olduğunu biliyordu. Sürüngen oraya çöreklenmiş, kaldırdığı kafasını da geriye doğru atmıştı. Burnu bir domuzunkine benziyordu.

Başı yassı ve pulluydu. Değerli topaz renginde olan gözleri kemikten çıkıntıların üzerindeydi.

Kadına diktiği gözbebekleri kara kehribarlar kadar parlaktı. Yılanın kafası, Kelly'nin iki yumruğundan daha büyüktü. Gülüyormuş gibi gerilmiş olan ince dudaklarının arasından kara dilini uzatıp çekiyordu. Bu gaboon engereği, mambadan sonra Afrika'nın en zehirli sürüngeniydi.

Kelly yılanı bir an nişan aldı. Sonra da bilyeyi fırlattı. Gümüş gibi Parlayan bilye, havada uçup gaboon engereğinin burnuna çarptı. Sürüngenin kafatasını öyle bir güçle yardı ki, hayvanın burnundan kanlar fişkirdi. Yılanın o korkunç kafası iyice geriye doğru gitti. Engerek son bir kez ısığa benzeyen bir ses çıkardı ve sonra çırpınmaya başladı. Can çekişiyordu.

Kelly yılanın etrafında dikkatle dolaştı. Ucu sivri sopayı hayvana doğru tutuyordu. Yılanın parçalanmış kafası öne doğru düşerken, Kelly de atılıp sürüngenin kafasını sopayla yere çiviledi.

Sopaya bütün ağırlığıyla dayanırken, engerek sopaya sarıldı. Doktor küçük beyaz dişleriyle çakısını açtı ve bir vuruşta yılanın kafasını kesti.

Başsız gövde reflekslerle çırpınırken, Kelly de kamp yeri bulmak için etrafına bakındı.

Yakındaki ağaç gövdesinde geniş bir kovuk vardı Geceyi geçirmek için çok uygundu.

Bambuti'ler ateş yakmak sanatını hiçbir zaman öğrenmemişlerdi Kadınlar bir av kampından diğerine giderlerken yanlarına bir kor alırlardı. Ama Kelly, çakmağıyla çabucak bir ateş yaktı.

Çantasını açıp gece için hazırlandı. Sonra gaboon engereğinin yanına döndü. Hayvan hemen hemen on kiloydu. Sürüngende doktora gerekenden daha fazla et vardı. Kelly, yılanın gövdesinin orta kısmından enli bir parça kesti. Ustaca birkaç vuruşla deriyi soydu. Yılanın eti temiz ve beyazdı, iki kalın dilim lop et kesip, ateşin üzerine yerleştirdi. Sonra alevlerin üstüne bir ağaççığın güzel kokulu yapraklarından serpiştirdi. Çıkan dumanlar yılan etine tad ve koku verdiler. Et pişerken Kelly de topladığı mantarları ince bir dala dizdi. Ateşin üzerinde döndüre döndüre, mantarları kebab gibi pişirdi.

Mantarlar domalandan daha lezzetliydi. Yılanın etinin tadı İstakozla, sütle beslenmiş bir tavuğunkini andırıyordu. O gün yaptıkları doktorun iştahını iyice arttırmıştı. Kelly bundan daha nefis bir yemek olamayacağını düşünüyordu. Yemeğin üzerine yakındaki derenin tatlı suyundan içti.

Kelly gece ağaç kovuğunda uyurken bir ara gürültülü soluklar yüzünden uyandı. Onu hangi yaratığın rahatsız ettiğini anlamak içi" dışarı bakmasına gerek yoktu. Dev bir orman yaban domuzuydu bu. Bu hayvanlardan bazılarının omuz hizasında yükseklikleri doksan santimi, ağırlıkları da üç yüz kiloyu bulabiliyordu. Dünyada ender bulunan bu iri domuzlar öfkelenindikleri zaman bir aslan kadar da tehlikeli oluyorlardı. Ama Kelly hayvanın, yılanın leşini yemesini dinlerken hiç korkuya kapılmadı.

Kelly ertesi sabah derede yıkanıp saçlarını yeniden ördü. Geceden kalan yılan eti ve mantarları soğuk soğuk yedi. Sonra da hava aydınlanırken tekrar yola çıktı.

Akşama doğru da Bambuti'lerin ev kamplarının birine ulaştı. Ama Pigmeler orada değillerdi.

Artık dostlarına kavucacağını düşünen Kelly hayal kırıklığına uğradı. Bir kütüğün üzerine oturdu ve ne yapacağını düşündü. Bambuti'lerin birkaç kampı vardı. Onların hangisine gittiklerini anlamak da imkânsızdı. Çünkü Pigme'lerin gerice bıraktıkları izler yağmur yüzünden silinmişti bile.

Doktor sonunda ayağa kalkarak, çantasını sırtladı ve Gondala'ya doğru yürümeye başladı. Bir süre sonra karşısına çıkan çayda yıkandı ve tişörtünü giydi. Birkaç saat sonra evinde olacaktı.

Saçlarını örüp, ucuna deri bir şerit bağladı. Tam tarağını kaldıracağı sırada, bir ses duydu donmuş gibi kaldı. Vahşice bir sestiydi duyduğu. Ayağa fırlayarak sopasını kaptı. Kalbi hızla çarpıyor, kesik kesik soluyordu.

Aslında bir parsın gündüz haykırması olağanüstü bir şeydi. Benekli dev kedi gece dolaşırdı.

Ancak ormanda her ihtimale karşı tedbirli davranmak gerekirdi. Pars yine haykırdı. Biraz daha yakındaydı şimdi. Ve Kelly dinlemek için başını yana eğdi. Parsta bir gariplik vardı.

Kelly kuşkulandı. Yere çömelip beklemeye başladı. Elindeki ucu sivri sopayı kaldırmıştı. Uzun bir sessizlik oldu. Sanki bütün orman parsı dinliyordu. Sonra hayvan yine haykırdı. Sesi korkunçtu. Çığlığı, suyun kenarından gelmişti. Kelly'nin sindiği yerden yalnızca on beş metre öteden...

Doktor bu kez parsın sesini iyice dinlemiş ve hiçbir kuşkusu da kalmamıştı. O da korkunç bir çığlık atıp yerinden fırladı. Elindeki sopayı sallayarak yaratığın saklandığı yere doğru atıldı.

Suyun kenarındaki nilüfer yaprakları sarsıldılar. Sonra ufak tefek biri dışarı fırlayarak kaçmaya çalıştı. Kelly elini kaldırdığı gibi sopayı Pigme'nin çıplak kaba etlerine indirdi. Yerli can acısıyla haykırdı.

Kadın, «Seni kötü ihtiyar!» diye bağırırken sopayı yeniden kaldırdı. "Beni korkutmaya çalıştın.»

Pigme elinden kurtulup ilerideki bir ağaçcığın arkasına sindi. Kelly hâlâ bağırıyordu. «Seni küçük zalim iblis!» Bambuti yalancı bir dehşetle çığlıklar ve kahkahalar atıyordu. Doktor sopayı salladı. «Kaba etlerin mosmor olacak. Bir Habeş maymununki gibi!»

Ağaçcığın etrafında iki kez döndüler. Bambuti sıcıyor, Kelly'nin ona ulaşmasına engel olmaya çalışıyordu. Artık ikisi de gülmeye başlamışlardı.

«Sepoo, seni küçük canavar! Seni hiçbir zaman affetmeyeceğim Kelly neredeyse gülmekten boğuluyordu.

«Ben Sepoo değilim. Bir parsım ben.» Yerli gülmekten sendeledi Kelly az kalsın onu yakalıyordu.

Doktor sonunda kovalamacadan vazgeçmek zorunda kaldı. Gülmekten bitkin düşmüştü, sopasına dayandı. Sepoo, yaprakların üzerine yığılıp karnına vurdu. Hıçkırdı. Yuvarlanarak kollarını dizlerine sardı. Gülmekten gözlerinden yaş geliyor ve damlalar suratındaki kırıışıkların arasına giriyordu. «Kara-Ki!» Sepoo geçirdi, hıçkırdı ve biraz daha güldü. «Korkusuz Kara-Ki, ihtiyar Sepoo'dan korktu!» Bu şakayı aylarca her kamp ateşinin başında anlatacaktı.

Sepoo ancak uzun bir süre sonra kendisini toplayabildi. Kelly yanında durmuş sevgiyle ona bakıyordu. Sonunda doğru dürüst konuşmayı başardılar.

Yan yana çömeldiler ve sohbete başladılar. Bambuti'ler çok uzun yıllar önce özdillerini

unutmuşlardı. Karşılaştıkları wazangu'ların dillerini almışlardı. Artık Swahili, Uhali ve Hita dillerinin bir karışımını kullanıyor, buna kendi renkli deyimlerini katıyorlardı.

Sepoo o sabah ok ve yayıyla bir Kolobus maymunu vurmuştu. Hayvanın o güzel siyahlı beyazlı postunu yol kenarında başka mallarla takas etmek için tuzlamıştı. Bambuti bir ateş yakıp maymunun etini pişirdi.

İki arkadaş yemek yiyerek konuşturlarken Kelly, Sepoo'nun halinde bir gariplik sezdi.

Pigme'lerin uzun süre ciddi ciddi oturmaları imkânsızdı. Sepoo da yine gülüyordu ama sanki bunun altında kadının bilmediği yeni bir şey gizliydi. Kelly neyin değişmiş olduğunu kesinlikle anlayamıyordu. Sepoo biraz dalgındı. Muzipçe parlayan gözlerinde endişe ve keder vardı.

Sustuğu zaman dudakları aşağıya doğru bükülüyordu.

Kelly kabilenin diğer üyelerini ve Sepoo'nun karısı Pamba'yı sordu

«Ağaç tepelerinde gevezelik eden maymunlar gibi konuşuyor. Sesi gök gürültüsünden farksız.» Sepoo kırk yıllık evliliğin öldürmediği bir ilgiyle gülümsedi. «Aksi bir ihtiyar o. Ama Pamba'ya kendime genç e güzel bir eş alacağımı söylediğim zaman, 'Seninle evlenecek kadar aptal bir kız bulursan hiç bekleme,' diyor.» Yerli neşeyle gülerek elini bacağına üstüne vurdu. Kırışık cildine maymun yağları bulaştı.

Kelly, Sepoo'nun mutsuzluğunun nedenlerini öğrenmek için sıkıştırdı onu. Acaba kabilede anlaşmazlık mı çıkmıştı? «Ya diğerleri? Ağabeyin Pirri nasıl?»

Pirri her zaman kabilede sorun yaratabilirdi. Bu iki üvey kardeş arasında anlaşmazlık vardı sürekli. Sepoo ve Pirri usta birer avcıydılar. Küçük kabilenin en yaşlı erkekleriydiler. Aslında dost olmaları da gerekirdi ama Pirri tipik bir Bambuti değildi. Babası bir Hita'ydı. İki kardeşin anneleri çok uzun yıllar önce, henüz bir bakireyken ormanın kenarına kadar gitmiş ve orada Hita avcılarının eline düşmüştü. Ufacık tefecik kız genç ve güzeldi. Hita'lar onu iki gece kamplarında tutup kızla eğlenmişlerdi. Belki ondan bıktıkları zaman kendisini öldüreceklerdi de. Ama kız kaçmayı başarmıştı.

O olaydan sonra Pirri dünyaya gelmişti. Pirri kabilenin diğer erkeklerinden daha uzun boyluydu.

Rengi daha açıktı. Yüz hatları düzgün, burnu ve dudakları Hita'larınkı gibi inceydi. Karakteri de farklıydı Pirri' nin. Kelly'nin o zamana kadar karşılaştığı Bambuti'lerden çok daha saldırgan ve açgözlüydü.

Sepoo kaçamak konuştu. «Pirri, Pirri işte.» Sesinde o eski düşmanlık vardı ama Kelly, Sepoo'yu ağabeysinden başka bir şeyin endişelendirdiğini sezdi.

Gondala, birkaç saatlik uzaklıktaydı artık. Ama iki arkadaş yerlerinden kalkmadan, akşam karanlık basıncaya kadar konuştular.

Sonra Kelly, Pamba'nın kendisine öğrettiği gibi selepe ağacının esnek dallarından kesti. Örüp geleneksel bir Bambuti kulübesinin iskeletini oluşturdu. Sepoo'da mongongo yaprakları getirip damı örttü. Yağmur başladığı sırada kadınla Pigme küçücük kulübede rahatça oturuyorlardı. Ateş yakmış, maymundan kalan son et parçalarını yiyorlardı.

Sonra Kelly, yatağını şişirerek yatı. Sepoo da onun yakınında, yaprakların üzerine kıvrıldı. Ama ikisi de hemen uykuya dalmadılar. Kelly ihtiyarın uyumadığının farkındaydı. Onun için de bekliyordu. Sonunda Sepoo, «Uyuyor musun, Kara-Ki?» diye fısıldadı.

Doktor da fısıltıyla cevap verdi. «Seni dinliyorum, yaşlı baba.» Sepoo içini çekti. Bu ses, ihtiyar Pigme'nin o neşeli kahkahalarından öyle farklıydı ki...

«Kara-Ki, Anne ve Baba öfkeli! Şimdiye kadar onların böyle kızdıklarını hiç görmemiştim.»

Kelly, Sepoo'nun Bambuti'lerin çifte tanrısını kastettiğini biliyordu.

Kelly, «Bu ciddi bir sorun,» dedi. «Onları öfkeliendiren nedir?»

Sepoo usulca, «Onlar yaralandılar...» diye açıkladı... «Nehirler onların akan kanlarıyla kızıla boyandı.»

Bu şaşırtıcı bir kavramdı. Doktor, Sepoo'nun ne demek istediğini anlamaya çalıştı. «Nehirler, ormanın akan kanlarıyla nasıl kızıla boyanır?» diye düşündü. Sonunda, «Anlayamadım, eski dost,» dedi. «Sen bana ne anlatmak istiyorsun?»

Sepoo, «Bunu basit kelimelerimle anlatamam,» diye fısıldadı. «Korkunç bir saygısızlık yapıldı, Anne'yle Baba acı çekiyor. Belki Molimo gelecek.»

Kelly, Bambuti'lerle beraberken Molimo gelmişti bir kez. Kadınlar kulübelere kapanmışlardı.

Kelly de öyle. Ama Doktor, Molimo'nun sesini duymuştu. Bu ses öfkeli bir erkek filin bağırmasına benziyordu. Erkek bir yaban öküzünün böğürmesine de...

Kelly ertesi sabah Sepoo'ya, «Molimo nasıl bir yaratık?» diye sormuştu.

Adam da gizemli bir tavırla cevap vermişti. «Molimo, Molimo'dur. Orman yaratığıdır o. Anne'yle Baba'nın sesidir.»

Şimdi Sepoo, Molimo'nun gelebileceğini söylüyordu. Kelly hafifçe ürperdi. Bu kez öteki kadınlarla birlikte kulübeye girmeyecekti ve efsanevi yaratık konusunda bir şeyler öğrenecekti.

Doktor, sonra bu düşüncüyü bir tarafa bırakarak, ormanın derinliklerinde yapılan saygısızlıkla ilgilendi.

Fısıltıyla, «Sepoo,» dedi. «Bana o korkunç şeyi anlatamıyorsun.

ima onu bana gösteremez misin? Tanrıların kanlarının aktığı nehirlerle beni götüremez misin?»

Sepoo, «Pekâlâ, Kara-Ki,» diye mırıldandı. «Sana göstereceğim. Sabah, Gondala'ya ulaşmadan önce yolumuzdan sapacağız. Ve ben gana kanayan nehirleri göstereceğim.»

Ertesi sabah Pigme çok neşeliydi. Gece o konu hiç açılmamış gibiydi... Kelly, Pigme'ye onun için getirdiği armağanı verdi. Bir İsviçre ordu bıçağıydı bu. Sepoo, kırmızı plastik saplı bıçağa hayran kaldı. Ve o arada da elini kesti. Bir kahkaha atıp başparmağını emdi. Sonra da bıçağın ağzının ne kadar keskin olduğunu kanıtlamak için parmağını doktora doğru uzattı.

Kadın, Sepoo'nun bıçağı daha bir hafta geçmeden kaybedeceğini biliyordu. Ya da içinden gelen sese uyacak ve onu birine verecekti. Kelly'nin diğer armağanlarını yaptığı gibi. Ama şu anda Bambuti tam ve çocuksu bir mutluluk duyuyordu.

Kelly çantasını sırtlarken adama, «Şimdi bana kanayan nehirleri göstereceksin,» diye hatırlattı.

Sepoo'nun gözlerinde bir an üzgün bir ifade belirdi. Sonra gülerek döndü.

«Gel, Kara-Ki. Bakalım ormanda hâlâ gerçek insanlardan biri gibi gidebiliyor musun.»

Sepoo kadını gizli yollardan nehre doğru götürdü. Onu denemek için hızla ilerliyordu. Ama Kelly de geri kalmıyordu. Birkaç saat sonra nehrin kıyısına geldiklerinde kadın yerlinin peşindeydi yine.

Sepoo gülerken gözleri kırışıkların arasında kayboldu. Adam istemeye istemeye övgüyle başını salladı. Ama doktor onun kendisini takdir edip etmediğiyle ilgilenmiyordu artık. Gözlerini nehre dikmişti.

Nehir, kaynağı Ay Dağı'nda olan Ubomo'nun kollarından biriydi. Bambuti'ler bu suya Tetwa adını vermişlerdi. Nehrin tatlı, berrak sularında pek bol olan gümüş pisi balığının adını...

Pigme'ler sık sık balık tutuyorlardı burada.

Ama tabii nehir kanamaya başlamadan önce!.. Kelly şimdi suya dehşetle bakıyordu.

Nehir yaklaşık elli metre genişliğindeydi. Orman kıyılarına kadar iniyordu. Su şimdi kıpkırmızıydı. Kan kırmızısı değil de kahverengili kıızıla dönüşmüştü su.

Kirlenmiş sular sanki yoğunlaşmış, yapışkanlamıştı. O eski ışıltısı kalmamıştı nehrin. Sular kullanılmış makine yağı gibi ağır ağır akıyorlardı.

Kumların  zeri kalın bir tabaka, kırmızı, yapışkan bir çamurla örtülmüştü. İki kıyıda yığınlarla pisi balığı  l s  vardı.

Kelly, «Bunu ne yaptı, Sepoo?» diye fısıldadı. Ama Bambuti omzunu silkerek kara, kaba yerli t t n nden bir tutamı bir yaprağa sarmaya başladı. Kadın, nehrin kıyısına inerken, o da bu ilkel sigarayı, boynunda asılı olan, yapraklardan yapılmış kesenin içindeki korla yaktı. Etrafa mavi dumanları üflerken, büyük bir zevkle gözlerini sıkıca yumdu.

Kelly kıyıda az kalsın dizlerine kadar çamura batıyordu. Bir avuç çamur alıp parmaklarının arasında ufalamaya çalıştı. Çamur, yağlı gibi kaygandı.   mlek ilerin  amuru kadar da ince taneli. Kadının eli koyu kırmızıya boyandı. Doktor, elini yıkayarak çıkarmaya çalıştı. Ama kırmızı lekeler çıkmadı. şimdi Kelly'nin parmakları katil parmakları gibi kıpkırmızıydı. Bir avuç çamuru burnuna götürüp kokladı. Ama yabancı bir koku duymadı.

Doktor, yukarıya çıkıp Sepoo'nun karşısına dikildi. «Bunu ne yaptı, ihtiyar baba? Ne oldu?»

Sepoo sigarasından bir nefes çekti.  ks rd  ve sinirli sinirli güldü. Bakışlarını kadından kaçırıyordu.

«Haydi, Sepoo. Söyle.»

«Bilmiyorum, Kara-Ki.»

«Neden? Ne olduğunu öğrenmek için yukarılara doğru çıkmadın mı?»

Yerli, «Korktum, Kara-Ki...» diye mırıldandı. Kelly birdenbire bunun Bambuti'ler için doğaüstü bir olay olduğunu anladı. Nelerle karşılaşacaklarını düşünmüş ve kirlenen nehirlerin yukarılarına doğru çıkmaya korkmuşlardı.

Kelly, «Kaç nehir bu halde?» diye sordu.

Sepoo mırıldandı. « ok, çok.» Bu dörtten fazla anlamına geliyordu.

Doktor, «Adlarını s yle,» diye ısrar etti. Yerli de Kelly'nin o bölgede gidip gördüğü bütün nehirlerin adlarını saydı. Hatta Kelly'nin yalnızca adını duyduklarını da... Galiba Ubomo Nehri'nin aktığı bütün bölge bu felaketten etkilenmişti. Yerel bir olay da değildi. Yalnız Bambuti'lerin av alanlarını değil, ormanın kutsal derinliklerini de tehdit eden bir felaketti.

Kelly sonunda, «Yukarıya doğru çıkmalıyız,» dedi. Sepoo neredeyse ağlayacaktı.

Gıcırtilı bir sesle, «Seni Gondala'da bekliyorlar,» diye cevap verdi. Ama kadın bir tartışmaya girişmek gibi bir hata yapmadı. Nasıl davranmasını gerektiğini kabilenin kadınlarından ve özellikle Pamba'dan öğrenmişti. Çantasını sırtlayıp yürümeye başladı. İki yüz metre kadar ilerledi. Yaşlı Pigme peşinden gelmediği için umutsuzluğa kapılmaya başlıyordu. İlerideki ormanı hiç tanıımıyordu. Sepoo onunla birlikte gelmezse yoluna devam etmesi çılgınlık olacaktı.

Sonra Sepoo'nun hemen arkasından, «Bir adım daha atmayacağım,» dediğini duyup rahatladı.

Gülerek adımlarını sıklaştırdı.

Sepoo yirmi dakika kadar doktorun peşinden gitti. Hemen döneceğine ve onu yapayalnız bırakacağına yemin edip duruyordu. Kelly'nin boyun eğmeyeceğini anladığı için şikâyet ediyordu. Sonra birdenbire bir kahkaha attı. Arkasından da şarkı söylemeye başladı. Uzun süre üzgün gözükmek için çaba harcamaktan yorulmuştu. Kelly omzunun üzerinden onunla alay etti.

Sonra da yerlinin şarkısına katıldı. Sepoo hızla öne geçti.

Ondan sonraki iki gün Tetwa'nın kıyısından ilerlediler. Aştıkları her kilometreyle nehrin durumu daha da kötüleşiyordu. Kırmızı kil iyice yoğunlaşmıştı. Sular artık tamamıyla çamura dönüşmüş gibiydiler. Lapa kıvamındaydılar adeta. Çamura karışmış olan kökler ve bitkilerden çürümenin neden olduğu gazlar yükseliyordu. Gazların kokusu ölmüş kuşlar, küçük hayvanlar ve çürüyen balıkların kine karışıyordu. Hayvanlar çamurda boğulmuşlardı. Leşleri kızıla boyanmış kıyılarda yatıyor ya da şiş karınlarıyla çamurun yüzeyinde sürükleniyorlardı.

İkinci gün akşama doğru Sepoo'nun kabilesinin av alanının sınırına ulaştılar. Sınırı gösteren hiçbir işaret yoktu. Ama Sepoo yayının ipini çözdü. Okları kesesine tepe üstü koydu. Böylece ormanın Anne ve Baba'sına bu kutsal yere saygı göstereceğini, hiçbir yarattığı öldürmeyeceğini, dal kesmeyeceğini ve ateş yakmayacağını açıklamış oldu.

Sonra ormanı yatıştırmak için bir Pigme şarkısı söyleyerek, o gibi ve kutsal yere girmek için izin istedi.

Kelly kenarda durmuş onu izliyordu. Sepoo'ya katılmasının saygı, sizlik olacağını biliyordu.

İkisi o gece kutsal alanın sınırında kamp kurdular. Gece yağmur yağdı. Sepoo bunun orman tanrılarının kesin bir işareti olduğunu açıkladı. «Yukarıya doğru çıkmamıza kızmayacaklar.»

Kelly karanlıkta gülümsedi. Ubomo havzasında yılın üç yüz gecesı yağmur yağıyordu. Bu gece yağmasaydı, herhalde Sepoo bunun da yine Anne ve Baba'nın kesin cevabı olduğunu düşünecekti.

Ertesi sabah şafakta yollarına devam ettiler. Bir ara çizgili bir orman antilopu ağaçların arasından çıkıp beş adım ötelerinde durdu. İkisine de güvenle bakıyordu. Sepoo farkına varmadan yayına uzandı. Sonra da bütün gücünü kullanarak elini indirdi. Harcadığı güç yüzünden bütün vücudu sıtmalımış gibi titriyordu. Antilopun eti yumuşak, tatlı ve gevrekli.

Sepoo hayvana öfkeyle, «Git,» diye bağırdı. «Defol! Benimle alay etme! Oyunlarına kanmayacağım...» Antilop, çalıların arasında kayboldu. Pigme de Kelly'ye döndü. «Benim tanıgımsın, Kara-Ki! Günah işlemedim. Bu antilopu Anne'yle Baba beni sınamak için gönderdi.

Hiçbir doğal duiker insanlara o kadar yaklaşacak kadar aptal olamaz. Güçlü bir insan gibi davrandım değil mi, Kara-Ki?» Öyle içe dokunacak bir hali vardı ki, Kelly zencinin kaslı omzunu sıktı.

«Seninle gururlanıyorum, yaşlı baba. Tanrılar seni seviyorlar.»

Yollarına devam ettiler.

Üçüncü gün öğleden sonra Kelly birdenbire durup başını yana eğdi. Kulağına o zamana kadar ormanda hiç duymadığı bir ses gelmişti. Hâlâ hafifti ve zaman zaman duyuluyordu. Ama doktorla Pigme ilerlerken ses de yükselip berraklaşmaya başladı. Kelly'nin çaresizlikle sarsılmasına neden olan bir sestir bu.

Tetwa Nehri artık akılmıyordu. Dallar ve çöpler yüzünden tıkanmıştı.

O nedenle de su zaman zaman yanlara taşıp ormana akmıştı. Pis kokulu bataklıkta, bellerine kadar gelen çamurların arasında yürümek zorunda kaldılar. Sonra orman birdenbire sona erdi. Şimdi ikisi de milyonlarca yıldan beri güneşin girmedığı bu yerde aydınlıkta duruyorlardı.

Karşılarında Kelly'nin kâbuslarında bile göremeyeceği bir sahne vardı. Gece bastırınca ve karanlık şefkatle o sahneyi gözlerinden gizleyinceye kadar baktı. Sonra da dönüp yürümeye başladı.

Doktor, o gece gürültülü hıçkırıkları yüzünden uyandı. Sepoo teselli için kolunu okşuyordu.

Ölen nehrin kıyısından yaptıkları dönüş yolculuğu daha uzun sürdü. Ağır ağır yürüyorlardı.

Kelly'nin duyduğu acı sanki ağır bir yük halini almıştı. Sepoo da adımlarını ona uydurmaya çalışıyordu.

Kelly'yle Pigme beş gün sonra Gondala'ya vardılar.

Gondola, ormanın ortasındaki bir açıklığa kurulmuştu. Kelly her zaman yaptığı gibi ağaçların arasında durup yüz elli kilometre ötedeki dağlara baktı. Genellikle Ay Dağı etrafındaki bulutlar yüzünden gözükmezdi.

Ama dağ bu sabah sanki kadına, «Hoş geldin,» demek istiyormuş gibi peçesini açmıştı. Şimdi olanca görkemiyle ışıldıyordu. Buzul dağı Stanley, Büyük Rift Vadisi'nden yükseliyordu.

Bembeyazdı ve güzelliği adeta insanın kalbini sızlatıyordu...

Kelly istemeye istemeye dönüp açıklığa baktı. Evi ve laboratuvarı oradaydı. Kelly, bu iddialı binayı kütük, sıva ve sazlardan tam üç yılda yapabilmişti. Dostları da biraz yardım etmişlerdi.

Dağın aşağı yamaçlarındaki bahçeler, derelerle sulanıyorlardı. Etraflarına, ormandaki hayvanların içeri girmemeleri için parmaklıklar yapılmıştı. Süs bahçeleri değillerdi. Gondala'daki küçük toplumun yiyeceğinin önemli bir kısmı onlardan sağlanıyordu.

Kelly'yle Sepoo ormandan çıkarlarken, bahçede çalışan kadınların bazıları doktoru farkettiler.

Kelly'ye, «Hoş geldin,» demek için koştular. Bağırıyor, gülüyorlardı. İçlerinde Bambuti'ler vardı. Ama çoğu Uhali'ydiler. Kabilelerine özgü o çok renkli, uzun eteklerden giymişlerdi. Kelly'nin etrafını sarıp evine doğru götürdüler.

Biri, gürültü yüzünden verandanın yanındaki laboratuvardan dışarı çıktı. Saçları, Stanley Dağı gibi bembeyaz olan yaşlı bir adamdı bu. Tiril tiril mavi bir safari kılığı ve ayaklarına da sandallar giymişti. Elini kaldırmış, gözlerini güneşten korumaya çalışıyordu. Sonra doktoru tanıyarak gülümsedi. Zekâ dolu siyah yüzünü aydınlatan dişleri hâlâ beyaz ve kusursuzdu.

«Kelly!» Kadın verandaya çıkarken yaşlı adam da ona iki elini birden uzattı. Doktor da ona doğru koştu. İhtiyar, kadının ellerini avuçlarının arasına alırken, «Kelly...» diye tekrarladı, «Senin için endişelenmeye başlıyordum. Günler önce gelmen gerekirdi. Seni gördüğüme çok sevindim.»

«Ben de sizi gördüğüme çok sevindim, Sayın başkan.»

«Haydi, yavrum, haydi! Ben artık başkan değilim. Hiç olmazsa Ephrem Taffari'ye göre. Biz seninle ne zamandan beri resmi bir tavırla konuşuyoruz?»

Kadın düzeltti. «Victor... Seni çok özledim. Sana anlatacak o kadar çok şey var ki. Nereden başlayacağımı bilemiyorum.»

«Daha sonra...» Victor Omeru, kır saçlı, biçimli başını sallayarak doktoru kucakladı. Kelly onun yetmişini geçmiş olduğunu biliyordu. Ama vücudu yarı yaşındaki bir adamınki kadar güçlü ve canlıydı. «Önce sana yokluğunda işlerini ne kadar dikkatle sürdürdüğümü kanıtlamalıyım.

Bilimi bir tarafa bırakıp politikacı olmamam gerekirmiş!» Kelly'yi yine elinden tutarak laboratuvara soktu. İkisi hemen bilimsel bir konuşmaya daldılar.

Başkan Victor Omeru, gençliğinde Londra'da eğitim görmüş ve elektrik mühendisliği dalında master yapmıştı. Kısa bir süre Sömürge Yönetimi dairesinde çalışmıştı. Sonra istifa edip bağımsızlık hareketini yönetmişti. Ama bilime her zaman ilgi duymuştu. Adamın bilgisi ve ustalığı Kelly'yi çok etkiliyordu.

Victor Omeru, Ephrem Taffari'nin kanlı darbesi sırasında düşürüldüğü zaman, yanında birkaç sadık adamıyla ormana kaçmayı başarmış ve Gondala'da Kelly Kinnear'ın yanına sığınmıştı. Aradan geçen on aylık kadar sürede düzlükteki yerleşim yeri Taffari'nin despotluğuna karşı girişilen direniş hareketinin merkezi halini almıştı. Kelly de Omeru'nun en güvendiği ajanlarından biri halini. Omeru orman dışından gelen ziyaretçilerle konuşup bir karşı darbeyi planlıyor, boş zamanlarında da Kelly'ye asistanlık yapıyordu. Kısa bir süre sonra gerçekten çok yararlı bir yardımcı olduğunu da kanıtlamıştı.

Zenciyle doktor, bir saat kadar laboratuvar fareleriyle dolu kafesler, lamlar ve imbiklerle keyifle ilgilendiler. Sanki acil sorunlar ve çirkin gerçeklerden söz etmeleri gereken anı ertelemeye çabalıyorlardı.

Kelly'nin araştırmalarını yetersiz araç gereç ve malzeme yokluğu engelliyordu. Enstitü desteğini çektiğinden, Omeru'da başkanlıktan indirildiğinden beri durumu daha da zorlaşmıştı. Ama yine de ikisi, bazı heyecan verici şeyler bulmuşlardı. Selepe ağacının öz suyundaki malaryayı geçiren maddeyi ayırmayı başarmışlardı. Selepe ormanda çoktu. Pigmeler bitkiyi hem kulübelerinin yapımında hem de sıtmayı iyileştirmek için kullanıyorlardı.

Sıtma, Afrika'da tekrar tekrar canlanan tehlikeli bir dertti. Sentetik koruyuculara karşı bağışıklığı olan türler gitgide daha fazla görülüyordu. Malarya yakında, tekrar Afrika kıtasındaki en öldürücü hastalık sayılmaya başlanacaktı. AİDS dışında tabii... Bu iki öldürücü illetin insanlığın beşiğinden etrafa yayılması gerçekten garipti, insan, ilk kez Doğu Afrika'daki Büyük Rift Vadisi'nde iki ayağının üzerinde doğrulmuş ve şan ve kötülüğe doğru ilk adımlarını atmıştı. Bu hastalıkların tedavisinin de aynı yerde bulunması mümkün değil miydi? Kelly'yle Omeru bu umutla çalışıyorlardı.

İkisi sıtma tedavisi dışında başka çarelerin de üzerinde duruyorlardı. Bambuti'lerin tutulduğu tek hastalık pankreas kanseriydi. Buna ya aldıkları besinlerden biri ya da ormanda bir şey neden oluyordu. Kabile kadınları bir sarmaşığın sütlü kökünden yaptıkları ilacı hastalara içiriyor ve bazan onların mucize sayılacak bir biçimde iyileşmelerini sağlıyorlardı. Kelly'yle Victor Omeru bu sütteki bir alkaloid'i ayırmayı başarmışlardı. Bu ilaçla yaptıkları denemeler de onlara umut vermişti.

Şimdi de aynı alkaloid'i kamptaki AİDS'li üç Uhali'yi tedavi için kullanıyorlardı. Kesin karar vermek için henüz erkendi ama sonuçlar hem cesaret verici ve hem de heyecan uyandırıcıydı. Bir

süre şevkle bu konudan söz ettiler. Saz damlı kulübenin verandasında salatalardan oluşan yemek sırasında da öyle.

Kelly, Omeru gibi kültürlü ve bilgili bir adamla konuştuğu için çok mutluydu. Eski başkanın varlığı Gondala'daki yalnız yaşamını tamamiyle değiştirmişti. Bambuti dostlarını seviyordu ama onlar akıllarına estiği zaman gelip gidiyorlardı. Basit ve mutlu davranışları Kelly'nin hoşuna gidiyordu gerçi, yine de hiçbir şey eğitilmiş, üstün bir kafanın yarattığı heyecanın yerini alamazdı.

Victor Omeru, doktorun saygı, sevgi ve hayranlık duyabileceği bir insandı. Kelly'ye göre hiçbir kötü yanı yoktu. Hemcinslerine karşı derin bir şefkat ve merhamet duyuyordu. Yaşadığı dünyaya ve bu gezegeni onunla paylaşan diğer yaratıklara saygısı vardı ve onlarla ilgileniyordu.

Omeru, gerçek bir vatanseverdi ve küçük ülkesine çok bağlıydı. Bundan başka Kelly'nin o zamana kadar tanıdığı, kabilesini her şeyden üstün tutmayan tek Afrikalı'ydı. Bütün politik yaşamını Afrika gerçeğinin bu en trajik ayrıntısının, bu korkunç lanetin etkilerini gidermeye çalışarak geçirmişti. Aslında bütün kıtanın Omeru'yu örnek alması gerekirdi.

Omeru, başkanlığa geldiği zaman Uhali'ler, onları inim inim inleyen Hita'lara saldırmışlardı.

Ama Omeru, güçlü kişiliğiyle bu tür olaylara son vermişti. Ancak ondan sonra bu şiddet hareketleri yüzünden Hita'lara fazla yumuşak davranmıştı.

Ve şimdi bu iyiliğinin bedelini ödüyordu. Uhali'ler yine Hita despotlarının boyunduruğu altında inliyorlardı.

Kelly verandada Omeru'yla konuşurken adamın siyah gözlerinden milleti için duyduğu endişe ve acıyı okuyabiliyordu. Omeru'nun acısına yenilerini eklemek zalimlik olacaktı, ama Kelly gerçeği artık ondan saklayamayacaktı.

«Victor, yukarılarda korkunç şeyler oluyor. Ormandaki nehirlerde. Kutsal Bambuti alanlarında.

Bu öyle korkunç bir şey ki, sana nasıl anlatacağımı bilemiyorum.»

Omeru, doktorun açıklamalarını, sözünü kesmeden dinledi. Ama kadının sözleri sona erdiği zaman usulca, «Taffari, bizi ve toprağımızı öldürüyor,» dedi. «Akbabalar havadaki ölüm kokusunu alıyor ve toplanıyorlar. Ama biz onları durduracağız.»

Kelly, Omeru'yu o zamana kadar böylesine öfkeli görmemişti hiç. Omeru'nun yüzündeki ifade sertleşmişti. Siyah gözleri ateş saçıyordu.

«Onlar güçlüler, Victor. Zengin ve güçlüler.»

Omeru, «Hiçbir güç, dürüst insanları ve adil bir gayeyi alt edemez,» diye cevap verdi. Gücü ve azmi Kelly'ye de geçti. Kadın duyduğu çaresizliğin geçtiğini hissetti. Canlanmıştı ve güven duyuyordu artık.

«Evet,» diye fısıldadı. «Onları durdurmanın yolunu bulacağız. Bu topraklar için bir çare bulmak zorundayız.»

«Formoza,» 'güzel,' anlamına geliyordu. Kıyıdan ayrılan Rolls Royce yeşil dağlara doğru tırmanırken, Tug Harrison da bu adın çok uygun olduğuna karar verdi.

Artık Asya'nın en zengin ve kalabalık kentlerinden biri olan Taipei çok aşağılarda kalmıştı. Hava serin ve tazeydi. Rolls'un o kusursuz havalandırma sistemini çalıştırmalarına gerek yoktu.

Tug son derece rahattı ve kafası hızla çalışıyordu, «insanın jet uçağının olmasının iyi yanlarından biri de bu,» diye düşünerek gülümsedi, istediği zaman, istediği yere gidebiliyordu. Büyük alanlara inmek ve o pis kalabalıklara karışmak zorunda kalmıyordu. Uzun koridorlardan geçmiyor, aksi gümrükçüler, taksi şoförleri ve hamallarla da uğraşmıyordu. Tug, Londra'dan doğrudan doğruya Taipei'ye uçmamıştı. Abu Dabi, Bahreyn, Brunei ve Hong Kong'a uğramış ve buralarda bir-iki gün kalmıştı. Çünkü bu merkezlerde oynaması gereken önemli oyunlar vardı.

Hong Kong'a uğraması, özellikle yararlı olmuştu. Tug, Peninsula Oteli'nde sürekli kendisine ait dairede bir anlaşma imzalamıştı. Anlaşmaya göre birkaç yıl içerisinde on milyon sterlin kazanacaktı.

Tug nazik nazik gülümseyerek, yanında oturan genç adamla Doğu'ya özgü biblolar ve vazolardan söz etmeye başladı.

Ning Cheng Gong bir ara, «Generalissimo Chiang Kaishek, Çin sanatının şaheseri sayılan parçaları 1949'da Çin'den buraya getirdi.» dedi. Tug da başını salladı.

«Bütün uygar insanlar buna sevinmeliler. Yoksa o eserler Mao'nun Kültür Devrimi sırasında yok olurlardı.»

Tug böyle sohbet ederlerken bir taraftan da misafiri olacağı yaşlı Çinlinin en küçük oğlunu inceliyordu. Cheng, Ning Ailesi'nin mali işlerinde hatırı sayılacak bir güç olduğunu henüz kanıtlamamıştı. Hâlâ üvey ağabeylerinin gölgesinde yaşıyordu. Ama Tug, genç adam hakkında etraflıca bilgi toplamıştı.

Cheng'in babasının en sevdiği oğlu olduğunu gösteren bazı işaretler vardı. Ning'in yaşlılık yıllarında dünyaya gelmişti. Annesi güzel bir İngiliz kıızıydı. Çoğu zaman olduğu gibi Doğulu ve Batılı kanlarının karışması yüzünden, Cheng annesiyle babasının iyi yanlarını almıştı. Yani Ning Cheng Gong, zeki, amansız, entrikacı ve şanslıydı. Tug Harrison, şansını her zaman hesaba katardı.

Bazı insanlar şanslıydılar. Bazıları ne kadar zeki olurlarsa olsunlar, şanssızlık yine de yakalarını bırakmazdı.

İhtiyar Ning Heng H'Sui'nin en küçük oğlunu dikkatle yetiştirirdiği anlaşıyordu. Tıpkı safkan bir tay gibi. Sabır ve dikkatle onu ilk yarışı için hazırlıyordu. Cheng'e her istediğini vermiş ama onun uysal bir insan olmasını da engellemişti.

Ning Cheng Gong, Chiang Kaishek Üniversitesi'nde master yapmıştı. Sonra askerlik görevini yapmak için Taywan ordusuna girmişti. Babası onu askerlik yapmaktan kurtarmak için hiçbir girişimde bulunmamıştı.

Cheng'in Tug Harrison'daki dosyasında genç adamın askerlik hizmetiyle ilgili bir bölüm de vardı. Cheng, çok başarılı olmuş ve yüzbaşılığa yükselip kurmaylara katılmıştı. Tabii Taywan ordusunun komutanı Ning Heng H'Sui'nin kişisel dostuydu, o da başka. Ama Cheng'in yalnızca iltimasla yükselmediği de belliydi. Genç adamın askerlik süresini gölgeleyen bir tek olay vardı.

Bazı siviller Yüzbaşı Ning Cheng Gong'u suçlamışlar ve askeri polis de olaya el koymuştu. Bu Taipei'deki randevu evlerinden birinde çalışan genç bir kızla ilgiliydi. Olayı araştıran subayın tam raporu Cheng'in servis dosyasından dikkatle çıkarılmıştı. Geride yalnızca bir belge kalmıştı. Bunda suçlamanın yersiz olduğu ve desteklenmediği açıklanıyordu. Başsavcı da Cheng aleyhinde dava açılmadığını bildiriyordu. Tug bu işte yine ailenin reisi yaşlı Ning'in parmağı olduğunu sezmişti. Bu yüzden ailenin güç ve nüfuzuna olan saygısı daha da artmıştı.

Ning Cheng Gong, askerlikten sonra Taywan Dışişleri'nde çalışmaya başlamıştı. Belki de babası onun henüz Şanslı Ejderha'ya katılacak durumda olmadığını düşünmüştü. Cheng yeni görevinde de hızla yükselmişti. Dört yıl sonra da elçi olmuştu. Evet, onu önemsiz ve küçük bir Afrika ülkesine atamışlardı ama genç adam yine de başarı göstermişti. Tug, Tayvan Dışişleri'nden Cheng'in sicilinin bir kopyasını almayı başarmıştı. Bu iş için on bin sterlin rüşvet vermişti. Ama yaşlı milyarder belgeyi ucuz*a aldığını düşünüyordu yine de. Bu dosyada da yine Cheng'in tuhaf erotik zevkleri konusunda bazı kanıtlar vardı.

Genç bir zenci kızın cesedi Zambezi Nehri'nden çıkarılmıştı. Timsahlar vücudunun yalnızca bazı kısımlarını yemişlerdi. Kızın göğüsleri ve üreme organı belirli bir biçimde parçalanmıştı. Polis de bu yüzden araştırmayı derinleştirmeye karar vermişti. O zaman elçinin o sırada kızın köyünün yakınında, Zambezi'nin güney kıyısındaki bir av merkezinde kaldığını öğrenmişlerdi. Zenci kızın ortadan kaybolmadan önce bir gece Cheng'in bungalovuna girdiği anlaşılmıştı. Zavallıyı ondan sonra bir daha gören olmamıştı. Araştırma bu noktaya kadar gelmiş ama sonra başkanın emriyle durdurulmuştu. Artık Cheng'in Afrika'daki görev süresi dolmuş, genç adam da Dışişleri'nden ayrılmıştı. Sonunda Şanslı Ejderha'da yerini almak için Taywan'a dönmüştü.

Babası onu başkan yardımcılığına getirmişti. Tug Harrison, Cheng'i ilginç buluyordu. Genç adam hem zekiydi ve hem de Batı ölçülerine göre bir hayli yakışıklıydı. Yüzünde annesinin izleri görülüyordu. Saçları simsiyahtı ama gözleri çekik değildi. İngilizcesi kusursuzdu. Yaşlı milyarder gözlerini kapatırsa, iyi aileden bir İngiliz genciyle konuştuğunu sanacaktı. Cheng, nazik ve kibardı. Ama zalim ve amansız bir yan, olduğu da seziliyordu.

Tug, «Evet,» dedi kendi kendine. «Geleceği parlak bir genç. Babası onunla gururlanabilir.»

Yine o eski acıyı duyuyordu. Üç oğlu da zayıf karakterli, işe yaramaz yaratıklardı. Yaşlı adam kendisini ancak çocuklarının karakterlerindeki bu bozuklukları annelerinden aldıklarını düşünerek teselli edebiliyordu. Tug'in oğulları üç ayrı kadından olmuştu. Yaşlı adam eşlerini dış güzellikleri ve çekicilikleri yüzünden seçmişti. Tug, yanında sekreter olarak bile çalıştırmayacağı dört kadınla evlenmişti. Üçü ona kendilerine çok benzeyen çocuklar vermişlerdi: Güzel, tembel ve sorumsuz.

Milyarder bu sıkıcı düşünceleri kafasından kovmaya çalışarak, Cheng'e, «Babanızın fildişi koleksiyonunu görmek için sabırsızlanıyorum,» dedi.

Genç adam, «Babam koleksiyonu size memnurlukla gösterir,» diye gülümsedi. «Ona en büyük zevki veren şey de bu. Tabii Şanslı Ejderha'dan sonra...»

Aynı anda Rolls çok sert bir virajı aldı ve karşıda Ning malikânesinin kapısı belirdi. Tug, bu kapının fotoğraflarını görmüştü ama yine de şaşaladı. Hong Kong'taki 'Tiger Balms' Bahçelerini süsleyen garip, dev heykelleri andırıyordu.

Şanslı Ejderha kapının üzerine tarih öncesinden bir canavar gibi sarılmıştı. Zümrüt yeşili çiniden yapılmış ve altın yaldızla süslenmişti. Işıl ısıldı. Ejderhanın tırnakları sipsivriydi. On beş metre genişliğindeki kanatlarını açmış, gözleri kor gibi parlıyordu. Bir timsahinkini andıran ağzı açıktı, sivri dişleri gözüküyordu.

Yaşlı milyarder usulca, «Tanrım...» diye mırıldandı.

Cheng ejderhayı küçümsüyormuş gibi hafifçe güldü. «Babamın kaprisi... Dişleri gerçek fildişinden, gözleri de Sri Lanka'dan getirilen lal taşlarından yapıldı. Bu bir çift lal hemen hemen beş kilo ağırlığında. Ve ender bulunan taşlardan. Değerleri bir milyondan fazla, işte o yüzden kapıda silahlı nöbetçiler bekliyor.»

Rolls kapıdan girerken iki nöbetçi selama durdular. Arkalarında askerlerinkini andıran üniformalar ve kafalarında da Chiang Kaishek'in Taipei'deki mezarının başında bekleyen şeref kıtasından askerlerinki gibi ışıltılı çelik miğferler vardı. Elllerine otomatik silahlar almışlardı.

Tug, onların Şanslı Ejderha'nın gözlerini korumaktan başka görevleri olduğunu tahmin etti. Yaşlı milyarder, onları Cheng'in babasını korumaları için dünyanın en iyi alaylarından biri sayılan Tayvan Deniz Piyade Gücü'nden seçtiğini duymuştu.

İhtiyar Ning Heng H'Sui, yükselirken geride epey dul ve yetim bırakmıştı. Çinlinin bir zamanlar Hong Kong'un en güçlü gizli cemiyetlerinden birinin başı olduğu ve hâlâ Tong'larla bağlantısını kesmediği söyleniyordu. Belki ihtiyar Çinli şimdi bir sanat koleksiyoncusu, oymacı ve şairdi ama eski günleri hatırlayan pek çok kimse vardı. Onlar Ning'e eski borçlardan bazılarını ödetmeyi de çok istiyorlardı.

Tug Harrison, yaşlı adamın tarihçesi yüzünden tiksinti duymuyordu. Onun en küçük oğlunun seksle ilgili kusurları yüzünden duymadığı gibi. Yaşlı milyarderinde bazı kişisel sırları vardı.

Afrika'nın vahşi köşelerinde birden fazla mezar kazmıştı o. Yaşamı boyunca saldırgan ve amansız insanlarla birlikte yaşamış, ya da onlarla rekabet etmişti. Kimse hakkında hüküm vermiyordu. İnsanları oldukları gibi kabul ediyor ve onların güçlü ya da zayıf yanlarından kazanç sağlamaya çalışıyordu.

Cheng, başını «eğerek miğferli nöbetçilerin selamına karşılık verdi. Rolls, Şanslı Ejderha'nın kavisli karnının altından geçip bahçeler, göller, pagodalar ve kavisli Çin köprülerinden oluşan bir masallar ülkesine girdi. Göllerde mücevher renkli balıklar yüzyüyor, pagodaların etrafında bembeyaz güvercinler uçuşuyordu. Çim alanlar ipek halılar gibi dümdüz ve yemyeşildiler.

Rhododendronlar çiçek açmışlardı. Anakapıdaki o zevksiz ejderha figürünün tersine çok güzel ve huzur doluydu burası.

Rolls, Tug'un P'ekin'deki Kış Sarayı'nın bir minyatürüne benzettiği bir binanın önünde durdu.

Etrafını saran fiskiyelerden gökyüzüne doğru sular fişkırıyordu. Girişin iki yanında beyaz ceketli uşaklar bekliyorlardı. Cheng ihtiyar milyarderleri içeri sokarken, onlar da yerlere kadar eğildiler.

Panolu duvarlar yanlara kaydırılmıştı. Bu yüzden de bahçe, dekorun bir parçasıymış gibi gözüküyordu. Eşyalar sade ama çok zarifti. Kızıl sedirden yapılmış zemin pırıl pırıldı ve etrafa odunun tatlı kokusu yayılıyordu. Her müzede yer alabilecek birkaç porselen biblo dikkati çekecek bir biçimde yerleştirilmişlerdi. Ortadaki vazoya kiraz çiçekleri konulmuştu.

Cheng, Tug'a, «Hizmetçilerden biri sizin için çay yapacak, Sir Peter,» dedi. «Bir başkası da banyonuzu doldurup bavullarınızı açacak Herhalde bir saat kadar dinlenmek istersiniz. Babam, saat yarımında sizinle öğle yemeği yemek istiyor. Ben randevu saatinden birkaç dakika önce buraya gelir ve sizi asıl eve götürürüm.»

Yaşlı milyarder o zaman bulundukları yerin yalnızca konuk evlerinden biri olduğunu anladı.

Ama durumdan çok etkilendiğini de hiç belli etmedi. Cheng konuşmasını sürdürdü. «Tabii bütün hizmetkârlar emrinizde. Eğer istediğiniz bir şey olursa...» Bu cümleyi onu seksle ilgili bir hava verecek biçimde bilerek vurgulamıştı. «... bunu hizmetkârlardan birine söylemeniz yeterli olur.

Siz babamın şeref konuğusunuz. Bir şeyin eksik olması onun gururunu yaralar.» Cheng eğilip selam verdi. Tug da onu taklit etti.

«Siz ve babanız çok nazıksınız.» Milyarder birkaç yıl önce bu üstü kapalı tekliften yararlanırdı ama artık cinsellik denilen kontrolü imkânsız ve mantıksız şey hayatından çıktığı için memnundu.

Gençliğinde, cinsellik peşinde koşarak fazla zaman ve enerji harcamıştı. Bu çabalarına karşılık elinde ne kalmıştı? İşe yaramayan oğulları ve nafaka olarak her yıl ödediği iki milyon mu? Hayır, seks hayatı sona erdiği için seviniyordu. Artık yaşantısı daha sakın ve akıllıcadı. Gençliğin değeri fazla abartılıyordu. Oysa o devre şaşkınlık, endişe ve mutsuzluklarla doluydu.

Tug'in fayans döşeli basamaklardan parfümlü su dolu küvete inmesine yardım eden iki Çinli kız yalnızca birer kısa, beyaz peştemala sarılmışlardı. Tug onların uçuk renkli tenlerine beğeniyle ve bir an özlemle baktı.

Suya gömülürken, «Hayır,» dedi. «Artık genç olmadığım için seviniyorum.»

Daha sonra kızların onun için getirdikleri işlemeli entarileri onları ağılarcasına reddetti. Onun yerine Savile Row'da dikilmiş olan elbiselerinden birini seçti.

«O garip kılıkla kendimi bir maskara gibi hissedecektim, ihtiyar Heng de bunu biliyor. Zaten o yüzden entarilerden birini giymemi istedi."

Genç Cheng, Tug'ı almaya geldiği zaman bir an adamın kılığını süzdü ama yüzündeki ifade hiç değişmedi. Milyarder, memnun memnun. «Bu numarayı yutmadım,» diye düşündü. «Öyle değil mi? Eh, ben daha dün doğmadım.»

İki adam, üzeri örtülü bahçe yolunda yürürken zaman zaman durarak hayranlıkla nilüferlere ve rododendronlara baktılar. Sonra mor sallamlı bir kemerden geçtiler ve birdenbire asıl ev karşıda belirdi.

Şahane bir evdi. Kusursuz beyaz mermerden yapılmıştı. Dam, seramik tuğlalarla örtülmüştü. Ev moderndi ama yine de klasik bir eser sayılabilirdi.

Tug yavaşlamadı ve yanındaki gencin bu yüzden hayal kırıklığına uğradığını da sezdi. Cheng, İngilizin de diğer misafirler gibi ağzı bir karış eve bakacağını sanmıştı.

Ailenin reisi Ning Heng H'Sui çok yaşlıydı. Tug'dan en aşağı on yaş büyüktü. Derisi bir mumyanınki gibi kuruyup kırıışmıştı. Yaşlılığın neden olduğu lekeler de belirmişti cildinde. Sol yanağında karadut büyüklüğünde ve renginde bir et beni vardı. Çinliler yüzdeki bir et beninden çıkan kılların şans getireceğine inanırlardı. Ning Heng H'Sui de bu yüzden o kılları hiçbir zaman traş etmiyordu. Bu küçük mor lekeden çıkan tüyler, gümüş bir püskül gibi çenesinden aşağıya doğru sarkıyorlardı. Adam krem rengi ham ipekten sade bir tunik giymişti.

Tug, Heng'in elini sıkarken, kendi kendine, «Bir de bana üzerine ejderhalar işlenmiş entariyi giydirecekti,» dedi. Çinlinin eli kuru ve soğuk, kemikleri de kuşlarınkı kadar inceydi.

Heng yaşlılıktan kurumuştı. Ama gözleri pırıl pırıldı. İngiliz milyarder, «Komodo'nun insan yiyen dev ejderhalarının gözleri böyle olmalı,» diye düşündü.

«Yolculuğunuzdan sonra dinlenebildiğinizi umarım, Sir Peter. Bu fakir evimde rahat edebildiğinizi de...» Heng'in hafif sesi sonbaharda yaprakları uçuran rüzgârın hışırtısını andırıyordu. Ama İngilizcesi kusursuzdu.

İki ihtiyar birbirlerini bakışlarıyla tartarlarken bilinen nezaket sözleri ni tekrarladılar. İlk kez karşılaşılıyorlardı. Tug o güne kadar iş görüşmelerini Heng'in büyük oğullarıyla yapmıştı.

Adamın bütün çocukları da oradaydılar. Babalarının arkasında bekliyorlardı. Cheng ve üç üvey ağabeyi.

Heng uçuk renkli, kuru ciltli elini sallayarak onların teker teker öne çıkmalarını sağladı. Çinliler, yaş sırasına göre Tug'ı nezaketle selamladılar.

Sonra Cheng, babasının bahçeye bakan yastıklı sedirine oturmasına yardım etti. Bu şerefın diğerlerine değil de en küçük oğula verildiği ingilizin gözünden kaçmadı. Heng'in diğer üç oğlunun yüzlerindeki ifadeler değişmedi. Birbirlerine de bakmadılar. Ama Tug, aralarındaki güçlü rekabet ve kıskançlığı sezdi. Aile hakkında topladığı bu bilgiler ileride işine yarayacaktı.

Hizmetkârlar incecik porselen fincanlarla uçuk renkli yasemin çayı getirdiler. Tug yarı saydam porselenin üzerindeki belli belirsiz yaprak motifini farkettti. On beşinci yüzyıldan kalma bir sanat eseriydi bu. Ming Hanedanı'ndan İmparator Ching Ti'nin çömlekçisinin elinden çıkmıştı.

Yaşlı milyarder çayını içti. Tam fincanı lake tepsiye koyacağı sırada, bilerek parmaklarını gevşetti. Fincan sedir ağacından yapılmış yere düşüp parça parça oldu.

Adam sonra, «Çok üzgünüm,» diye özür diledi. «Ne de sakarım!»

«Önemli değil...» Heng H'Sui zarif bir tavırla başını eğdi. Sonra da uşaklardan birine kırık parçaları süpürmesini işaret etti. Adam bu işi yapmak için eğildi. Titriyordu. Efendisinin öfkesini sezdiği anlaşılıyordu.

İngiliz, «Bunun değerli bir şey olmadığını umarım,» diyerek Heng H'Sui'yi sınıadı. Onu sarsmaya ve böylece ejderha işlemeli entarinin acısını çıkarmaya çalışıyordu. Kalbi nefret dolu öfkeli bir adam doğru dürüst düşünemez ve karar veremezdi. Tug, Çinlinin tepkisini anlamak için onu süzüyordu. İkisi de ingilizin fincanın paha biçilemeyecek bir şey olduğunu bildiğinin farkındaydılar.

«Emin olun, Sir Peter, değersiz bir şeydi o. Önemsiz bir fincan. artık onu düşünmeyin.» Yaşlı Çinli ısrarla konuşmuştu ama Tug onu can alacak yerinden vurduğunu sezdi. Yanağından püskül sarkan o mu maskenin arkasında, haşın bir adam gizliydi. Ama yaşlı Çinli yine je kontrolünü kaybetmiyor ve klas biri gibi davranıyordu.

İngiliz milyarder, «Savaşmaya değer bir rakip,» diye kararını verdi, aslında dost olacaklarını sandığı yoktu. BOSS ve Şanslı Ejderha'nın geçici olarak, çıkarlarına uyduğu için ortaklık yapacaklarını biliyordu.

Tug fincanı kırarak yaşlı Çinliye karşı anlık bir üstünlük kazanmıştı. Adamın dengesinin bozulmasına neden olmuştu.

Heng H'Sui, Tug'ın kırdığının eşi olan fincanındaki son çayı da içti. Sonra usulca bir emir verip elini uzattı. Uşaklardan biri diz çökerek adamın kırıışık pençesine kare biçimi bir ipek parçasını sıkıştırdı. Yaşlı Çinli, fincanı dikkatle kuruladı, ipeğe sararak Tug'a verdi. «Size bir armağan, Sir Peter. Dostluğumuzun bu önemsiz, küçük şey kadar dayanıksız olmayacağını umarım.»

Yaşlı milyarder, üstünlüğün bu kez Çinliye geçtiğini kendi kendine itiraf etti. Artık o pek pahalı hediye kabul etmekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Bu gizli cezaya da katlanmak zorundaydı. «Bunu, verenin cömertliğinin bir anısı olarak saklayacağım.»

Heng, «Oğlum fildişi koleksiyonumu görmek istediğinizi söyledi,» deyip mavi damarlı eliyle Cheng'i işaret etti. «Siz de fildişi topluyor musunuz, Sir Peter?»

«Hayır, toplamıyorum. Ama Afrika'dan gelen her şeyle ilgileniyorum. Afrika fili konusunda sıradan insanlardan daha fazla bilgim olduğunu düşünerek, kendi kendime böbürleniyorum. Sizin fildişine çok değer verdiğinizi de biliyorum.»

«Bir Çinliyle muska ve tılsımların etkileri konusunda sakın tartışmaya girmeyin, Sir Peter.

Özellikle fildişinden yapılmış olanları konusunda. Bütün yaşantımızı astroloji ve şans yönetir.»

Tug mırıldandı... «Şanslı Ejderha?»

«Evet, Şanslı Ejderha.» Heng gülümserken, parşömen kadar kuru derisi gerildi. Neredeyse yırtılacaktı. «Kapımdaki Ejderhanın dişlerini de unutmayın. Onlar da fildişinden yapıldı. Bütün yaşantım boyunca fildişi, nin büyüsünden kurtulamadım. Çalışma hayatıma babamın dükkânında fildişi oymacılığı yaparak başladım.»

İngiliz, «Evet,» dedi. «Özel işaretinizi taşıyan bibloların çok değerli olduklarını biliyorum. Çok eski usta oymacıların eserleri kadar para ediyorlar.»

«Ah, ben onları gözlerimin keskin olduğu ve ellerimin titremediği günlerde yaptım.» Heng alçakgönüllüce bir tavırla başını salladı. Ama yarattığı eserlerin değerli olduklarını da inkâr etmedi.

Tug, «Eserlerinizden bazılarını görmeyi çok isterdim...» diye mırıldandı.

«Göreceksiniz de, Sir Peter. Göreceksiniz de.» Heng, en küçük oğluna işaret etti. Kalkmasına yardım etmesini istiyordu.

Fildişi müzesi, evden biraz uzaktaydı, üstü kapalı bahçe yollarından ilerlediler. Zorlukla, ağır ağır yürüyen Heng H'Sui'ye uymaya çalışıyorlardı.

İhtiyar Çinli bir ara durup göldeki balıklara yem attı. Sular kaynarken o da bu duruma güldü.

«Açgözlülük, Sir Peter. Açgözlülük olmasaydı, siz ve ben ne yapardık?»

Tug başını salladı. «Sağlıklı bir açgözlülük kapitalist sistemin yakıtıdır.»

«Ve başkalarının budalaca açgözlülükleri sizi ve beni zengin ediyor, öyle değil mi?»

Yaşlı milyarder, «Evet,» der gibi başını eğdi. Yollarına devam ettiler.

Müzenin kapısında da gümüş gibi parlayan miğferli, üniformalı nöbetçiler bekliyorlardı. Tug, onların her zaman tetikte beklediklerini anladı.

Heng, İngilizin nereye baktığını farketmişti. «Seçme kimseler onlar,» diye açıkladı. «Bütün o modern elektronik cihazlardan daha fazla güveniyorum.»

Cheng bir an babasının kolunu bırakıp alarm sisteminin kontrol kutusuna gitti. Düğmelere giriş kodunu verdi. Oymalı ağır kapılar açıldı, Cheng onları içeri soktu.

Müzenin hiç penceresi yoktu. İçeriye doğal ışıkların aydınlatması da imkânsızdı. Ama yapay aydınlatma çok başarılıydı. Havalandırma sisteki nem oranını fildişini koruyacak ve ona zarar vermeyecek biçimde ayarlıyordu. Oymalı kapılar arkalarından hışırdayarak kapandılar.

Tug büyük holde üç adım attı, sonra da birdenbire durakladı. Mermer döşeli zeminin ortasına yerleştirilmiş olan şeylere bakıyordu.

Heng H'Sui, «Onları tanıdınız mı?» diye sordu.

Milyarder, «Evet, tabii,» diye başını salladı. «Onları bir kez gördüm. Uzun yıllar önce. Zengibar Sultanı'nın sarayında. Darbe olmadan önce. 0 günden beri onlara ne olduğu konusunda tahminler yürütülüyor.»

«Evet. 1964'te sultan sürgüne gönderildikten sonra ele geçirdim. Bende olduğunu pek az kimse biliyor.»

Odanın duvarları maviye boyanmıştı. Afrika'da öğle zamanı gökyüzünün büründüğü o beyazımsı maviye. Bu renk, ortada duran bir çift fildişinin en güzel biçimde sergilenmesi için seçilmişti.

Odanın boyutları da öyle...

Fildişilerin boyları üç metreden fazlaydı. Kök çapları bir bakirenin belinden daha kalındı, iki dişin üzerine de Sultan Barghash'ın bir kâtibi yüz yıl önce Zengibar'a getirildikleri zamanki ağırlıklarını Arap harfleriyle yazmıştı. Tug yazıyı söktü. Dişlerden biri yüz yedi kiloydu. Diğeri birkaç kilo daha azdı.

Heng H'Sui, İngilizin ne soracağını sezerek, «Şimdi bunlar daha hafif,» diye açıkladı, «Kurudukları için ikisi on kilo kadar hafiflediler. Ama yine de onları ancak dört kişi taşıyabiliyor.

O dişlerin sahibi olan dev hayvanı bir düşünün!»

Bunlar dünyanın en ünlü fildişileriydiler. Afrika tarihini iyice inceleyen Tug, bu olağanüstü şeylerin hikâyesini de biliyordu. O fildişlerini Senoussi adlı bir esir Kilimanjaro'nun güney yamaçlarında ele geçirmişti' Efendisi olan zalim esir tüccarı ve fildişi satıcısı Shundi, Zengibar'daki pazar yerinde sergilediği zaman büyük bir heyecan yaratmıştı. Sultan fildişileri Shundi'den bin Sterline satın almıştı. O gün için çok büyük bir rakamdı bu. İngiliz, fildişileri ilk kez sultanın torununun Zengibar rıhtımına bakan sarayında görmüştü.

Tug fildişilere kendinden geçerek yaklaşıp birini okşadı. Kavisli dişler başının yukarısında birbirlerine yaklaşıyorlardı. Efsaneleşmiş bir hazineydi bunlar. Yaşlı milyarderlere bu fildişiler bütün Afrika kıtasının tarihi ve ruhuymuş gibi geldi.

Sonra Ning Heng H'Sui, «Şimdi izin verin de size fakir koleksiyonumun diğer parçalarını da göstereyim,» dedi. Fildişilerinin yanından geçip dipteki ustalıkla gizlenmiş olan kemere doğru gitti.

Binanın içi loş labirentlerden oluşuyordu. Yere gece mavisi Wilton halıları serilmişti.

Yumuşacık halılar ayak seslerini boğuyordu. Koridorların duvarları da aynı renkteydi. Ama önlerine camlı dolaplar konulmuştu.

Her vitrinin biçimi ve boyutları içinde teşhir edilen bir tek parçaya uygun olarak seçilmişti.

Aydınlatma da çok ustalıkla yapılmıştı. O yüzden çok değerli her parça, havada uçuyormuş gibi gözüküyor ve bütün ayrıntıları da belli oluyordu.

En başta dini ve kutsal eşyalar vardı. Örneğin, oymalı fildişi kapaklı, üzerinde mücevherlerle bir çift kartal figürü bulunan bir İncil.

Heng, «Büyük Petro...» diye mırıldandı. «Onun kişisel İncili.»

Fildişi bir kutuda duran çok eski bir Tevrat.

Çinli açıkladı. «Bizans İmparatoru Theodosius, havrayı yaktığı zaman oradan kurtarılmış.»

Sonra pırlantalarla süslenmiş fildişi ikonalar, Vişnu heykelcikleri...

Loş koridorda ilerlerken eşyaların türleri de değişti. Şimdi vitrinlerde eski Roma ve Yunan'dan kalma kadın yelpazeleri, taraklar ve gerdanlıkları görüyorlardı.

Heng zaman zaman oğluna Tug'in eşyaları eline alarak yakından inceleyebilmesi için dolapları açmasını emrediyordu.

«Fildişi insana eline aldığı zaman daha büyük bir zevk verir. Güzel bir kadının cildi gibi, etkileyen bir şeydir bu. Şu dokuya bakın, Sir Peter. Bu güzel dokunun taklit edilmesi imkânsızdır.»

Müzeye girdikten iki saat sonra fildişi bibloların bulunduğu salona ulaştılar. Heng'in koleksiyonunda on binden fazla parça vardı. Ancak en sevdiği eserlerden yalnızca birkaçını teşhir edebiliyordu. Kendi oymalarını da ayrı vitrinlere yerleştirmişti. Tug'dan onları eline alıp incelemesini istedi.

«Tabii, kendi eserlerimi satın almak zorunda kaldım.» Çinli gülümseyerek et beninden sarkan kılları çekiştirdi. «Dünyanın dört bir yanında adamlarım var. Hâlâ yarattığım bibloları bulmaya çalışıyorlar. Bugüne kadar elime geçiremediğim yüz kadar parça olduğunu sanıyorum. Öyle bir şey bulursanız, on bin dolar veririm, Sir Peter.»

İngiliz, gonca güllerden oluşan fildişi bir düğmeyi inceliyordu. «Bu paranın her sentine de değer... Gerçekten ender bir yeteneğiniz var. Büyük bir sanatçının gözü ve kalbi.»

İki adam bir süre dostça konuştular. Sonra da hazinelerle dolu müzeden ayrılıp eve döndüler.

Uşaklar, uzun lake bir masaya hafif yiyecekler ve yazı yazmak için gereken şeyleri koymuştu.

İngilizle Çinli, ayakkabılarını çıkararak masanın iki yanındaki minderlere oturdular. Ve böylece asıl iş de başladı.

Tug, Londra'da Ning'in en büyük oğluyla pazarlık etmiş ve niyetini açıklayan bir belge de imzalamıştı. Tabii bu aile reisi tarafından değiştirilebilecekti. İngiliz, işlerin kolay kolay halledilemeyeceğini biliyordu. Yanılmamış olduğunu da anladı.

Çalışmalarına gece yarısından sonra ara verdiler. Cheng, Tug'u yine konuk evine götürdü. İki Çinli kız çay ve yiyeceklerle onu bekliyorlardı. İngilizin pijamasını giymesine yardım ettiler.

Sonra alçak ve geniş yatağın kapitone örtüsünü açarak beklediler.

Yaşlı milyarder kızlara gidebileceklerini söyledi. Video kamerasıyla mikrofonu sakladıkları

yerleri bulamamıştı ama odada bu tür şeyler olduğundan da emindi. Elektriği söndürüp bir süre öylece yattı. İşlerin ilerlemesi yüzünden memnundu. Sonra derin bir uykuya daldı. Uyandığı zaman yine savaşıma hazırды.

Tug'la Heng H'Sui, ertesi gün akşama doğru el sıkıştılar. İngiliz, Çinlinin de kendisi gibi tuhaf bir dürüstlüğü olduğunu anlamıştı. Aralarında el sıkışmaları, resmi bir belge kadar geçerli olacaktı. İki korsan birbirlerine söz vermiş sayılıyorlardı.

Heng, «Sizinle görüşmem gereken bir konu daha var,» diye mırıldandı. Tug'ın kaşları çatıldı.

Çinli ekledi. «Hayır, hayır, Sir Peter. Bu kişisel bir mesele. Anlaşmamızla bir ilgisi yok.» İngiliz gevşedi.

«Size yardım etmek için elimden geleni yaparım. Konu neyle ilgili?»

Heng, «Fillerle,» dedi. «Fildişiyle...»

«Ah...» Yaşlı milyarder başını sallayarak gülümsedi. «Bunu neden tahmin edemedim?»

Heng, «Kan dökmeye meraklı deli İdi Amin, Uganda'da yönetimi ele aldığı sırada Afrika kıtasının en dev fili de yine bu ülkedeydi,» diye açıkladı. «Nil'in kaynağı Murchison Çağlayanları yakınındaki Uganda Ulusal Parkı'ndaydı.»

Tug başını salladı... «Evet. O parkta dişlerinin her biri kırk beş-elli kilo ağırlığında on-on iki kadar fil gördüm. Hayvanları İdi Amin'in katilleri öldürdüler. Fildişini de o çaldı.»

«Hepsini değil, Sir Peter. Çok güvendiğim biri bana o hayvanlardan en irilerinin kaçarak ölümden kurtulduklarını bildirdi. Filler Ubomo sınırını aşp Ay Dağları'nın yamaçlarındaki yağmur ormanlarına sığınmışlar. O bölge şimdi bizim sendikamıza kiralandı.»

İngiliz, «Evet, söylediğiniz olabilir...» dedi. «Bu da bir ihtimal.»

Heng, «İhtimal değil, gerçek,» diye düzeltti. «Oğlum Cheng'in...» Yanındaki genç adamı işaret etti. «... Ubomo'da güvenilir bir adamı var. Bizimle pek çok kez iş birliği yapan bir Hintli. Adı Chetti Singh. Onu tanıyor musunuz?»

«Ondan söz edildiğini duydum sanırım.» Yaşlı milyarder kaşlarını çatı. «Durun bakayım... Evet, onun fildişi ve gergedan boynuzlarının kaçak olarak ihraç edilmesiyle ilgisi var sanırım.

Afrika'da izinsiz avlanan grupların hepsini onun yönettiğini işittim.»

İhtiyar Çinli, «Chetti Singh, şu son on gün içerisinde Ubomo Havzası'ndaki ormanlara gitmiş.

Dişleri hemen hemen bugün size gösterdiklerim kadar uzun olan bir fili kendi gözleriyle görmüş.»

Tug ısrarla, «Size nasıl yardım edebilirim?» diye sordu.

Heng mırıldandı. «O fildişileri istiyorum.» Zamanın yıprattığı maske gibi suratı koleksiyonculara özgü hırsı zorlukla gizliyordu. «Maden cevherleri ve ormanlardaki kerestelerden çok o fildişileri istiyorum!»

«Başkan Taffari özel bir 'Korunan Av' lisansı verebilir. Anayasada böyle bir madde olduğunu sanıyorum. Yoksa da yasa değiştirilebilir. Chetti Singh'in o fildişileri ele geçirebileceğinden eminim. Ne de olsa bu işlerin ustası. O zaman ben de dişleri alması ve buraya getirmesi için jetimi Ubomo'ya yollarım. Bence bu bakımdan bir problemle de karşılaşmayız, Bay Ning.»

Heng, «Teşekkür ederim, Sir Peter,» diye gülümsedi. «Buna karşılık benim de sizin için

yapabileceğim bir şey var mı?»

«Evet.» Tug öne doğru eğildi. «Gerçekten var.»

Çinli, «Bunu istemeniz yeterli olacak...» diye karşılık verdi.

«Bunu yapmadan önce Batı dünyasını saran histeri krizinden söz etmem gerekiyor. Neyse ki siz bu tür baskılarla karşılaşmıyorsunuz. Yeni bir düşünce akımı başladı. Gençler arasında yaygın bu.

Ama ne yazık ki daha deneyimli insanlar arasında da böyle düşünenler var. Bu felsefeye göre gezegenimizin doğal kaynaklarından yararlanmaya hakkımız yok. Topraktan maden çıkarmamalıyız. Çünkü kazılar doğanın güzelliğini bozuyor. Ağaçları kereste için kesmemeliyiz, çünkü onlar bize değil, geleceğe aitler. Canlı bir yaratığı eti, kürkü ya da dişi için öldüremeyiz.

Çünkü hayat kutsal.»

«Saçma!» Çinli sert bir hareketle fikrini vurguladı. Siyah gözlerinde öfkeli bir pırıltı belirmişti, «insan bugünkü durumuna bütün bu saydığınız şeyleri yaptığı için geldi.» Yanındaki duvarların sedir ağacı kaplamalarına, ipek tuniğinin eteğine, parmağındaki altınlı fildişi yüzüğe ve önündeki masada duran paha biçilmez porselen vazoya dokundu. «Bütün bunlar topraktan çıkarıldı, kesildi ya da öldürüldü. Yediklerimizi de aynı biçimde elde ediyoruz.»

Tug başını salladı. «Siz ve ben, bütün bunları biliyoruz. Ama bu yeni delilik başa çıkılması gereken bir güç halini aldı. Adeta dini bir fanatiklik bu. Hatta kutsal bir savaş.»

«Saygısızlık etmek istemiyorum, Sir Peter. Ama Batılılar duyguları

bakımından hiç de olgun kimseler sayılmazlar. Biz Doğuluların daha deneyimli olduklarını düşünüyorum. Biz hiçbir zaman kendimizi böyle kapıp koyuvermeyiz.»

«İşte o yüzden ben de sizden yardım istiyorum, efendim. Şirketim BOSS son zamanlarda böyle bir kampanyaya hedef oldu. İngiliz kamuoyunun dikkatleri Ubomo'daki faaliyetlerimizin üzerine çekildi. Buna 'Yaşlı Barış,' ya da 'Toprağın Dostları' gibi çocuksu adları olan bazı gruplar yol açtı.»

Çinli bu adları duyduğu zaman yüzünü buruşturdu. İngiliz başını salladı. «Evet. Görünüşte gülünç ve zararsız şeyler bunlar. Ama böyle bir örgütün başında fanatik bir kadın var. Ve o hedef olarak şirketimi seçti. Bize biraz zarar vermeyi de başardı. Kadının kampanyası yüzünden satışlarımız ve kazancımızda belirli bir düşüş görüldü. İngiltere ve Birleşik Devletler'deki belli başlı pazarlarımız endişelenmeye başlıyorlar. Bize Ubomo'dan çekilmemizi ya da hiç olmazsa her şeyi gizli kapaklı bir biçimde yapmamızı söylüyorlar. Bana da nefret dolu mektuplar geldi. Beni ölümle tehdit edenler de oldu.»

«Bunları ciddiye almıyor musunuz?»

«Hayır, Bay Ning, almıyorum. Aslında bu tehditleri savuranlar hayvanların üzerinde deney yapılan laboratuvarları havaya uçuran ve kürkçü dükkânlarını yakan kimseler. Ancak BOSS'un Ubomo'da oynadığı rolü daha önemsizmiş gibi göstermemizin akıllıca olacağını düşünüyorum.

Ya da daha uygun reklamlar yapmalıyız.»

«Ne yapmayı düşünüyorsunuz, Sir Peter?»

«Bağımsız çalışan bir film yapımcısını tuttum. Avrupa ve Amerika'da çok tanınan biri. Adam Ubomo'yla ilgili bir film yapacak ve bizim ülke için ne kadar yararlı olacağımızı belirtecek.»

«Sendikanın bütün operasyonlarını bu filmle açıklayacak mısınız, Sir Peter?» Heng'in sesinde

endişе vardı.

«Ne ilgisi var. Film yapımcısının sendikamızı çok yararlı olduğunu belirtmesi sağlanacak. Hatta belki de filme alması için bazı şeyler de hazırlanacak.»

Heng mırıldandı. «Yani onun için özel bir gösteri düzenlenecek...»

«Evet, öyle, Bay Ning. Operasyonlarımızın hassas bölümlerine yaklaştırmayacağız.»

Çinli başını salladı. «Bu akıllıca bir şey olur. Yardıma gerek kalmadan her şeyi ayarlamışsınız.»

«Siz benden daha iyi durumdasınız, Bay Ning. O 'yeşil insanlar' diye tanımlanan kimseler Taywan'a, size ulaşamazlar. Çinliler madencilik ve kerestecilik konularında böyle toyca davranmayacak kadar pragmatikler. Elde ettiğimiz ürünlerin çoğu buraya gönderileceği için önemli bir nokta. Siz bu çocukça ama tehlikeli etki bakımından savunmasız değilsiniz.»

Heng, «Evet,» diye başını salladı. «Söylediklerinizin hepsi de mantıklı. Ama... sözü nereye getirmek istiyorsunuz?»

«Ben Şanslı Ejderha'nın, sendikanın yöneticisi olduğunun sanılmasını istiyorum. Benim en iyi adamlarımdan değil de sizinkilerden birinin Ubomo'ya gidip oradaki çalışmaların başına geçmesi gerekiyor. Ben jeologlar, orman uzmanları ve mimarları yollayacağım. Siz de Çinli uzmanları.

Ben sendikadaki payımı ağır ağır Hong Kong'taki paravan şirketlere ve Doğu'daki diğer örgütlere satacağım. Sizinle sık sık buluşacak ve gizlice sendikanın operasyonlarını yöneteceğiz. Ama BOSS ağır ağır sahneden çekilecek.»

«Siz görünmeyen adam olacaksınız, Sir Peter.» Heng gerçek bir neşeyle güldü.

Tug da Çinliye katıldı. «Görünmeyen adam! Bu hoşuma gitti. Ubomo'ya çalışmaları yönetmesi için kimi göndereceğinizi sorabilir miyim?»

Ning Heng H'Sui birdenbire gülmekten vazgeçerek yanağından sarkan gümüş püskülü düşünceli düşünceli çekti. Daha aşağıda, uzun lake masanın başında oturan oğulları öne doğru eğildiler.

Heyecanlarını belli etmemeye çalışıyor ve ifadesiz yüzlerle babalarına bakıyorlardı. Ama gözleri onları ele veriyordu.

«Ha!» Heng öksürdü ve çay fincanına uzanıp dudaklarını ıslattı. «Bu konuyu biraz düşünmek gerekiyor, Sir Peter. Bana bir hafta kadar süre verebilir misiniz?»

«Tabii, Bay Ning. Bu çabucak karar verilecek bir konu değil. Bizs zeki, işine bağlı ve...» Yaşlı İngiliz bir an durakladı. Dilinin ucuna kadar gelen 'amansız' sözcüğünü kullanmaktan vazgeçerek ekledi. «... güçlü biri gerekli. Ama onun diplomatça davranmayı bilmesi de şart.»

«Kararımı size telefonla bildiririm, Sir Peter. Nerede olacaksınız?»

«Yarın sabah Sidney'e uçacağım. Oradan doğrudan doğruya Nairobi'ye ve Ubomo'nun başkenti Kahali'ye gideceğim. Başkan Taffari'yle görüşmem gerekiyor. Ama uçağımla uydu yoluyla bağlantı kurabilirsiniz. Sizinle sanki yan odadaymışım gibi konuşuruz.»

Heng, «Bu modern mucizeler,» diye başını salladı. «Bazan yaşlı bir adamın onlara alışması zor oluyor.»

«Bence siz yalnızca deneyim ve sağduyu bakımından yaşlısınız, Bay Ning. Cesaret ve atılganlık bakımından çok gençsiniz.» Tug'ın bu sözleri boş birer iltifat değildi. Ning Heng H'Sui zarif bir tavırla başını eğdi...

Cheng, babasına Afrika'dan getirdiği armağanı sunmak için sabırla en uygun anı beklemişti. Sir Peter Harrison'un Taywan'a gelişinden beri hemen hemen iki hafta geçmişti ama babası hâlâ oğullarından hangisini Ubomo'ya yollayacağını açıklamamıştı. İş önemliydi. Şanslı Ejderha, sendikaya o zamana kadar görülmemiş bir yatırım yapacaktı. Proje iyice geliştirildiği zaman aile de

bir milyar dolar yatıracaktı. Bunun çoğunu Hong Kong ve Japonya'daki bankalardan borç olarak alacaklardı. Operasyonu yönetmek büyük bir şeref olacaktı. Heng'in oğulları bu onur uğruna cinayet işlemeye bile razıydılar. Yaşlı Çinli, yöneticiyi açıkladığı zaman ileride yerine kimin geçeceğini de belirtmiş olacaktı.

Cheng, bu şerefi öylesine istiyordu ki, bu yüzden geceleri uykusu kaçıyordu. İştahı da iyice kapanmıştı. Tug Harrison'un ziyaretinden beri genç adam iyice kilo vermişti. Yanakları çökmüş, rengi uçmuş ve vücudu sıskalaşmıştı.

Cheng, babasının yanından ayrılmamak için bahaneler buluyordu. Yaşlı adam resim yapar ya da fildişi koleksiyonunun katoloğunu hazırlarken bile onunla beraber olmaya çalışıyordu. Ama genç adam armağanını açıklamanın zamanının henüz gelmemiş olduğunu da seziyordu. Cheng babasının kendisini ya da ikinci ağabeyi VVu'yu seçeceğinden emindi.

En büyük ağabeyi Fang, sert ve amansız bir adamdı. Ama kurnaz ve entrikacı değildi. Bir lider değil, sadece emirleri yerine getirebilen biriydi. Cheng'in üçüncü ağabeyi Ling sağı solu belli olmayan bir adamdı. Zekiydi. Wu ya da Cheng kadar zekiydi hem de. Ama işler istediği gibi gitmediği zaman paniğe kapılıyor ve fena halde öfkeleniyordu. Ling hiçbir zaman Şanslı Ejderha'nın başına geçemeyecekti. Cheng, hayır, diye düşünüyordu. Babam ya beni seçecek ya da Wu'yu. Daha çocukluğunda başrakibinin Wu olduğunu anlamıştı. Bu yüzden ona kin duymaya da başlamıştı.

Cheng'in İngiliz annesi sağken onu üvey ağabeylerine karşı korumuştı. Ama o öldükten sonra durum değişmişti. Cheng ancak uzun yıllardan sonra ağabeylerine karşı koymayı ve babasının gözüne girmeyi başarmıştı.

Cheng, üstünlüğünü sağlamak için eline bundan başka fırsat geçmeyeceğini de biliyordu. Babası yaşlıydı. Hem de çok yaşlı. Sonsuz gibi gözüken güç ve enerjisine karşın Cheng ölümünün yaklaştığını hissediyordu. Heng her an ölebilirdi. Bu düşünce genç adamın buz gibi kesilmesine neden oluyordu.

Cheng, liderliği babasının sağlığında elde edemezse, Wu'nun bütün gücü iki kardeşinin yardımıyla onun elinden kapacağını biliyordu. Cheng, babasının Ubomo projesi konusunda kararını vermek üzere olduğunu da seziyordu. Artık beklediği an gelmişti galiba.

«Saygıdeğer, babacığım. Sizin için bir şey getirdim. Size karşı duyduğum saygı ve minnetin bir simgesi olan basit ve sıradan bir şey. Onu size takdim edebilir miyim?»

Kader, Cheng'e iyi bir fırsat yakalaması için yardım ediyordu anlaşılan. Yaşlı adam bugün bayağı canlıydı. Kafası hızla çalışıyordu ve keşilen gücü biraz geri gelmiş gibiydi. Kahvaltı için taze bir incirle bir elma yemiş, Cheng onu tapınağa götürürken klasik bir dörtlük de yazmıştı Bu malikânenin gerisinden yükselen tepeyle ilgili bir kasidenin bir parçasıydı. Şiir.

«Yüzünü okşayan Bulutların sevgilisi...» diye başlıyordu.

Cheng, «Bu güzel...» diye düşündü... «Ama babamın yaptığı resimler ve fildişi oymaları kadar da değil.» Ancak yaşlı adam kıtayı okuduğu zaman Cheng de ellerini birbirine kenetledi.

«Böylesine bir dehanın bir tek insanda toplanmış olması bende derin bir keyif uyandırıyor.

Keşke bu dehanın birkaç kırıntısını da ben almış olsaydım...»

Bir an işi fazla abarttığından korktu ama Heng bu övgüyü kabullenerek bir an oğlunun kolunu sıktı.

«Sen iyi bir evlatsın. Ve annen...» Sesi kederle hafifledi. «Annen tam kadındı...» Başını salladı ve Cheng'e yaşlı adamın gözleri dolmuş gibi de geldi.

Ama, «Ben yanıldım...» diye düşündü. «Babam kendini romantikçe düşüncelere kaptırmaz. Bu tür zayıflıkları yoktur.» Tekrar baktığı zaman Heng'in gözleri parlak ve berraktı. Ve yaşlı adam gülümsüyordu.

Heng o sabah tapınakta her zamankinden daha fazla kaldı. Kendi mezarıyla ilgili çalışmaları kontrol etmek istiyordu. Adadaki en ünlü falcılardan biri mezarın yerini kesinlikle belirlemek için gelmişti. Böylece bu toprak ejderhasının başında da, kuyruğunda da olmayacaktı. Yoksa yaşlı adamın

ölüm uykusu rahatsızlaştırdı. Falcı bir pusula ve sihirli bir torbayla hemen hemen bir saat uğraştı, rahipler ve uşakların mermer lahdi uygun biçimde yerleştirmelerini sağladı.

Ölümüyle ilgili bu çalışmalar Heng'in rahatlayıp keyiflenmesine neden olmuştu. Çalışmalar sona erdiği zaman da Cheng fırsattan yararlanıp armağanıyla ilgili o soruyu sordu.

Heng gülümseyerek başını salladı. «Evet, takdim edebilirsin.»

«Ama korkarım armağanımı buraya getirmem imkânsız. Sizi oraya götürmem gerekiyor.»

Heng'in yüzündeki ifade değişti. Son zamanlarda malikânenen ender ayrılıyordu. Neredeyse oğlunun teklifini reddedecekti. Ama Cheng onun böyle bir tepki göstereceğini tahmin etmişti.

Elini kaldırdı ve nilüferli gölcüklerin gerisinde, mazi çitin arkasında bekleyen Rolls sessizce öne doğru kayd.

Yaşlı adam itiraz edemedi Cheng onu arkaya oturttu. Dizlerine Kaşmir bir battaniyeyi örttü.

Şoför onları nereye götürmesi gerektiğini biliyordu.

Tepeden düzlüğe doğru inerek, kalabalık kente girdiler ve Şanslı Ejderha'nın merkez depolarına gittiler. Nöbetçiler arkada oturan baba oğlu görür görmez, hemen hazır ol durumuna geçtiler.

Depolardan birinin kapıları açıktı. Rolls içeri girdikten sonra çelik kapılar kapatıldı. Araba durdu ve Cheng babasının kolunu tutup inmesine yardım etti. Yaşlı adamı bir tahta benzeyen tik ağacından oyulmuş koltuğa götürdü. Yüksek bir yerdeydi ve üzerine işlemeli ipek yastıklar konulmuştu.

Babası iskemleye rahatça yerleştikten sonra Cheng hizmetkârlardan birine taze çay getirmesini emretti. Kendisi de Heng'in yanındaki alçak mindere oturdu. Baba oğul çaylarını yudumlayarak değişik konulardan söz ettiler. Cheng, babasının beklentisini ve heyecanını arttırmaya çalışıyordu. Belki bunu başarmıştı ama ihtiyarın suratından hiçbir şey anlaşılmıyordu.

Sonra güçlü kuvvetli on adam tahtın önünde sırayla diz çöktüler. Cheng onlara siyah tunikler giydirtmiş, başlarına da kırmızı şeritler bağlatmıştı. Tuniklerin arkalarına da yine kırmızıyla Şanslı Ejderha amblemi işlenmişti. Genç adam, onlara kaç kez prova yaptırtmıştı. Çinliler şimdi başlarını saygıyla eğmiş, hiç kımıldamadan duruyorlardı.

Cheng on dakika sonra babasına, «Size Afrika'dan getirdiğim armağan bu,» diyerek işçilerin arkasındaki sandıkları işaret etti. «O kadar değersiz bir şey ki bu size takdim etmeye utanıyorum.»

«Çay mı?» Teng gülümsedi. «Hayatımın sonuna kadar bana yetecek çay. Bu güzel bir hediye, oğlum.»

Cheng, «Değersiz bir armağan ama sandıkları sizin için açabilir miyim?» diye sordu. Yaşlı adam, «Evet,» der gibi başını salladı.

Cheng ellerini çırpı ve on işçi yerlerinden fırladılar. Koşup çay sandıklarından birini aldılar ve Heng'e doğru getirdiler. Hızla ve ustalıkla çalışıyorlardı, ilk sandığın kapağını çabucak açtılar.

İşçilerden ikisi çayların içinden ilk fildişini çıkarırken Heng de ilk kez canlanarak öne doğru eğildi.

Cheng önce içinde fildişilerinin en biçimli ve büyüğünün bulunduğu sandığın açılmasını sağlamıştı. Chetti Singh'den, çalıntı mallar Hintli'nin Malawi'deki deposuna gönderilmeden önce sandığa işaret koymasını istemişti.

Fildişi iki metreden daha uzundu ama ince ve zarifti. Heng farkına varmadan ellerini çırparak

bağırıldı. «Onu bana getirin!» İki işçi fildişini güçlükle taşıyarak yaklaştılar. Beton basamaklardan çıkıp yaşlı Çinlinin önünde diz çöktüler. Heng, fildişini okşarken etrafı kırıksık gözleri ısıt ısıldı.

«Çok güzel... Doğanın yarattığı şeylerin en güzeli. İncilerden, tropikal kuşların en parlak renkli tüylerinden daha güzel.» Parmakları fildişinin üzerindeki küçük, cilasız bir yere süründüğü için birdenbire durakladı. Eğilip baktı ve tekrar haykırdı. «ZW! Bu Zimbabwe hükümetinin verdiği numara! Bu yasal fildişi, Cheng!» Ellerini tekrar birbirine vurdu. «Yasal fildişi, oğlum!

Üzerindeki bu numaralar yüzünden çok daha değerli! Bu işi nasıl basardın? Burada daha kaç fildişi var?» Babasının bu sevinci, Cheng'in itibarının gitgide artması demektir. Ama yine de alçakgönüllü ve saygılı bir evlat rolünü oynamayı unutmaması gerekiyordu.

«Saygıdeğer, babacığım, o sandıkların hepsinde de fildişi var. Ve her diş damgalı.»

Heng, «Onları nereden buldun?» diye ısrar etti. Sonra Cheng'in cevap vermesini engellemek için elini kaldırdı. «Dur! Dur! Bunu bana söyleme!» Susarak bir süre oğlunu süzdü. «Evet. Tamam. O fildişlerinin nereden geldiğini biliyorum.» Elini sallayıp siyahlı işçilerin uzaklaşmalarını sağladı.

Oğluna doğru eğilerek sesini alçalttı. «Bir süre önce gazetelerde haydutların hükümete ait bir fildişi deposunu bastıklarını okudum. Yerin adı Chiwewe miydi? Haydutları ortadan kaldırılmış ama fildişleri bulunamamıştı. Öyle değil mi, oğlum?»

«Gazetelerdeki o haberleri ben de okudum, baba.» Cheng başını eğerek bekledi. Sessizlik uzadı.

Sonra Heng, «Bu baskını planlayan adam hem zeki ve hem de cüretli biriydi,» diye fısıldadı.

«İstediğini ele geçirmek için başkalarını öldürmekten de kaçınmıyordu. Hayran olduğum tipte biriydi o. Ben de bir zamanlar onun gibiydim. Gençliğimde...»

Cheng, «Yine de öylesiniz, baba,» diye cevap verdi ama yaşlı Çinli başını salladı.

«O, oğlum olmasından gurur duyacağım biri. Artık armağanının geri kalan kısmını bana gösterebilirsin.»

Genç adam, babasının gözüne öylesine girmişti ki, oturduğu minderde sevinçle kıpırdandı. Sonra da işçilere diğer sandıkları açmaları için seslendi, Heng ondan sonraki iki saati fildişleri inceleyerek geçirdi. Her diş sevinçle okşadı. İçlerinden en güzel on iki tanesini kendi koleksiyonu için ayırdı. Pek keyiflenmiş ve gevezeleşmişti. Çok ender olurdu bu. Ama yaşlı adam iki saatin sonunda iyice yorulmuştu artık. Cheng, onu Rolls'a bindirip şoföre malikâneye dönmelerini emretti. Heng, başını deri kaplı koltuğun arkasına dayayarak gözlerini yumdu. Genç adam da onun üzerini kaşmir battaniyeyle örttü.

Sonra Heng, birdenbire oğlunun bileğini kavrayıp gözlerini açmadan konuşmaya başladı.

«Ölmekten korkmuyorum, oğlum. Ama dikkatsiz ellerin yarattığın her şeyi yıkmaları ihtimali beni dehşete düşürüyor. Ağabeyin Wu güçlü ve zeki. Ama onda benim ruhum yok. Güzel ve zarif şeylere ilgi duymuyor. Şiir, resim ya da fildişinden hoşlanmıyor.» Bir kertenkeleninkini andıran amansız bakışlı gözlerini açıp oğlunu süzdü. «Sende benim ruhumdan bir parça olduğunu biliyordum, Cheng. Ama bugüne kadar sende bir cengaverin o çelik gibi yanının olduğunu pek sanmıyordum. İşte o yüzden sen ve Wu arasında bir seçim yapamıyordum. Ancak, bugün bana verdiğin armağan fikrimi değiştirmeme neden oldu. O fildişlerini nasıl ele geçirdiğini biliyorum.

Olgun vişnenin suyunu sıkman gerektiğini de bildiğim gibi.» Heng bu süslü sözlerle kan akıtılmasını kastediyordu. «Ve artık senin bundan kaçınmadığını da öğrendim. Zor işi basardın.

Belki zekân sayesinde. Belki de şanslı olduğun için. Ama buna aldırmiyorum. Çünkü ben hem şansa ve hem de zekâyâ önem veririm.» Oğlunun bileğini Cheng'in canı yanına kadar iyice sıktı. Ama genç adam ne yüzünü buruşturdu, ne de elini çekmeye kalktı. Heng ekledi. «Seni Ubomo'ya yollayacağım, oğlum. Sen Şanslı Ejderha'nın oradaki temsilcisi olacaksın.»

Cheng eğilip babasının elini öptü. «Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım,» diye söz verdi.

Gözünden akan bir damla sevinç ve gurur yaşlı babasının eline düşerek bir mücevher gibi ışıldadı.

Ning Heng H'Sui, ertesi sabah seçimini resmi bir biçimde açıkladı.

Yaşlı adam konuşurken Cheng de ağabeylerinin yüzlerini inceledi. VVu'nun yüzü ifadesizdi ama üvey kardeşine bakarken gözlerinde korkunç bir pırıltı belirdi. İhtiyar Çinlinin sözleri sona erdiğinde derin bir sessizlik oldu. Üç ağabey artık değişen dünyalarını düşünürken, sessizlik sanki sonsuza kadar uzadı.

Sonra Wu, «Saygıdeğer babacığım,» dedi. «Siz her konuda sağduyu sahibisiniz. Biz, oğulların, istediğin karşısında boyun eğiyoruz. Pirinç saplarının kuzey rüzgârı karşısında eğilmeleri gibi.»

Dört genç de iyice eğildiler. Az kalsın alınları önlerindeki masaya değiyordu. Sonra doğruldular.

Ve Cheng'in üç üvey ağabeyi gözlerini ona diktiler. Gözleri timsahlarınkinden farksızdı. Cheng buzdan bir elin sırtında dolaştığını hissetti. Eğer Ubomo'da başarısızlığa uğrarsa, üvey ağabeylerinin onu parça parça edeceklerini biliyordu.

Cheng kendi dairesine döner dönmez korkusunun yerini başarının verdiği sevinç aldı. Afrika'ya dönmeden önce yapması gereken çok şey vardı. Ama o anda kafasını onlara verecek durumda da değildi. «Yarın. Kesinlikle... Ama şimdi olmaz...» Fazla heyecanlıydı. Sakinleşmesi, vücut ve kafa dengesini bozan fazla enerjiyi harcaması gerekiyordu. Bunu nasıl yapacağını da biliyordu genç adam.

Karısı Cheng'e çay verdi ve sonra babalarına saygılarını sunmaları için çocuklarını çağırdı. Genç adam onlarla biraz konuştu. Henüz bebek olan oğlunu kucağına aldı. Ama aklı başka yerdeydi. Kısa bir süre sonra çocukları gönderdi.

Karısına, «Babam beni Ubomo temsilcisi olarak seçti,» diye haber verdi.

Kadın, «Bu büyük bir onur,» dedi. «Seni kutlarım. Afrika'ya ne zaman gidiyoruz?»

Cheng, «Ben yalnız gideceğim,» diye açıkladı. Sonra da karısının bakışlarından, onun ne kadar rahatlamış olduğunu anladı. Kadının duygularını böylesine belli etmesi genç adamı sinirlendirdi.

Sonra bilerek ekledi. «Hazırlıklar tamamlanır tamamlanmaz seni getirteceğim.»

Kadın gözlerini yere dikti. «Çağrını bekleyeceğim...» Ama Cheng dikkatini karısına da veremedi. Heyecan başını döndürüyordu. «Ben bir saat dinleneceğim. Beni rahatsız etmemelerini sağla. Sonra kente inmem gerekiyor. Buradan ayrılmadan önce yapmam gereken çok iş var. Bu gece dönmeyeceğim. Her halde Tunhau yolundaki apartmanda kalırım. Dönmeden önce sana haber gönderirim.»

Cheng, odasında bir süre gözleri telefona dikili öyle oturdu. Neler söyleyeceğini kafasından geçiriyordu. Kesik kesik solumaya başlamıştı. Sonra özel bir numarayı açtı. Pek az kişi biliyordu bu numarayı. Kadın bir keresinde Cheng'e bu özel numarayı en değerli müşterilerinden yalnızca altısına verdiğini açıklamıştı. Telefon ikinci kez çaldığında kadın cevap verdi. Cheng'in sesini duyar duymaz tanıdı. Genç adama verdiği özel bir kot adıyla onu selamladı.

«Hemen hemen iki yıldan beri beni görmeye gelmiyorsunuz, Yeşil Dağ Adamı.»

«Burada değildim.»

«Evet. Bunu biliyorum. Ama sizi yine de özledim.»

«Bu gece gelmek istiyorum.»

«O özel şeyi isteyecek misiniz?»

«Evet.» Cheng, isteklerini düşünürken mide kasları büzüldü. Korku, tiksinti ve heyecandan neredeyse kusacaktı.

Kadın, «Bana biraz zaman verdiniz,» diye yakındı. «Ve son ziyaretinizden beri fiyatlar da arttı.»

«Para önemli değil. İstedığımı yapabilecek misiniz?» Cheng'in sesi heyecandan tizleşmişti.

Kadın cevap vermedi. Cheng onun bilerek böyle davrandığını biliyordu. Az kalsın avaz avaz haykıracaktı.

Kadın sonra, «Çok şanslısınız...» diye mırıldandı. Sesi değişmiş müstehcen bir biçimde yumuşaklaşıp iç bayıltıcı bir hal almıştı. «Bana yeni mallar geldi. İki seçeneğiniz olabilir.»

Cheng yutkundu, sonra da öksürerek boğazını temizledi. «Gençler mi?»

«Çok genç. Çok taze. El sürülmemiş.»

«Ne zaman hazır olursunuz?»

Kadın, «Bu gece onda,» dedi. «Daha önce olmaz.»

Cheng, «Deniz pavyonuna mı geleyim?» diye sordu.

Kadın cevap verdi. «Evet. Sizi kapıda bekleyecekler. Saat onda. Ne daha erken, ne daha geç.»

Cheng arabayla Tunhau yolundaki apartmana gitti. Kentin en lüks semtiydi burası. Daire çok pahalıydı ama kirayı Şanslı Ejderha ödüyordu. Cheng, Porsche'sini bodrumdaki garajda bırakıp yukarı çıktı. Duş yapıp üstünü değiştirdi. Ama saat daha altıydı. Hazırlanmak için çok zamanı vardı.

Apartmandan ayrıldı. Arabasını bırakıp yürüye yürüye kentin East Garden mahallesine gitti. Ana yoldan ayrıldı, bir arka geçide saptı.

Cheng on yıldan beri buradaki falcıya geliyordu. Falcı seyrek kır saçlı, yüzünde Heng gibi bir et beni olan yaşlı bir adamdı. Arkasında geleneksel entari ve başında da bir Mandarin takkesi vardı.

Önü perdeli, hücremsi bir yerde bağdaş kurup oturmuştu. Kullandığı eşyaları etrafına dizmişti.

Cheng, falcıyı saygıyla selamladı. Adamın daveti üzerine karşısına oturdu.

Falcı, Cheng'i, «Sizi uzun bir süreden beri görmedim,» diye suçladı. Genç adam hemen özür diledi.

«Taywan'da değildim.»

Cheng'in istediği faldan ve ücretten söz ettiler. Genç adam, «Bir görev almak üzereyim,» diye açıkladı. «Ruhların rehberliğine ihtiyacım var.»

Yaşlı adam başını sallayarak almanaklara ve yıldız haritalarına baktı. Anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyordu. Sonunda Cheng'e içinde bambu çubuklar bulunan porselen bir kâseyi uzattı.

Cheng kâseyi hızla salladı, sonra da çubukları falcıyla aralarındaki örtünün üzerine attı. Her çubuk üzerinde yazılar ve şekiller vardı. Yaşlı adam, çubukların düşüş biçimlerini inceledi.

«Bu görev burada, Taywan'da değil. Okyanusun ötesindeki bir yerde.» Cheng biraz rahatlardı.

Yaşlı adam eski gücünü kaybetmemişti anlaşılan. Cheng falcıyı teşvik etmek ister gibi başını salladı. İhtiyar Çinli ekledi. «Bu çok karmaşık bir görev. Pek çok kişinin bu işle ilgisi var.

Yabancıların. Yabancı iblislerin.»

Cheng yine başını salladı.

«Güçlü dostlar görüyorum. Ama size karşı koyacak güçlü düşmanlar da var.»

Cheng, «Dostlarımı biliyorum,» dedi. «Ama düşmanlarımdan kimler olduğundan haberim yok.»

«Başdüşmanınızı biliyorsunuz. O daha önce de size karşı geldi. O zaman kendisini alt ettiniz.»

«Onu tarif edebilir misiniz?»

Falcı, «Hayır,» der gibi başını salladı. «Onu tekrar gördüğünüz zaman durumu anlayacaksınız.»

«Bu ne zaman olacak?»

«'Hayalet Ayı' sırasında yolculuk yapmamalısınız. Burada, Taywan'da kendinizi hazırlamalısınız. Sekizinci ayın ilk gününde buradan ayrılmalısınız.»

«Pekâlâ.» Bu Cheng'in planlarına da uyuyordu. «O düşmanımı tekrar yenebilecek miyim?»

Falcı, «Bu soruyu cevaplamak için çubukların yeniden atılması gerekiyor,» diye fısıldadı. Cheng adamın ücreti iki katına çıkarmak için başvurduğu bu yol yüzünden suratını buruşturdu.

«Biri o bildiğiniz adam. Diğeri ise henüz karşılaşmadığınız bir kadın. İkisi bir arada çabalarınıza karşı gelecekler.»

Cheng endişeyle, «Onları alt edebilecek miyim?» diye sordu. Yaşlı adam çubukları iyice inceledi.

«Tepesi karlı bir dağla büyük bir orman görüyorum. Savaş alanı bunlar. Kötü ruhlar ve cinler de işe karışacaklar...» Yaşlı adamın sesi hafifledi. Uzanarak yığından bir bambu çubuğu aldı.

Cheng ısrarla, «Ne görüyorsunuz?» diye sordu. Ama falcı öksürerek yere tükürdü. Ona bakmamaya çalışıyordu. Bambu çubuk beyaza boyanmıştı. Ölüm ve felaket rengine. Falcı mırıldandı.

«Bütün gördüğüm bu kadar...»

Cheng üst cebinden yeni bir Taywan bin dolarını çıkararak bambu çubukların yanına koydu.

«Düşmanlarımı yenecek miyim?» Para, ihtiyarın kemikli parmaklarının altında birdenbire ortadan kayboluverdi.

«Çok itibar ve başarı kazanacaksınız...» Ama falcı hâlâ genç adama bakmıyordu.

Cheng hücre gibi yerden çıktı. Bu anlamı belirsiz cevap yüzünden keyfi biraz kaçmıştı. Şimdi her zamankinden çok teselliye ihtiyacı vardı. Ama saat daha sekizdi.

Cheng, «Yılan Sokağı»na girdi. Tercih ettiği bir she-dükkânı vardı orada. Ve genç adam bu gece özel bir yılan istiyordu. En ender bulunan, çok pahalı ve çok etkili bir yılan.

Yılan doktoru sokaktaki kalabalığın başlarının üzerinden Cheng'i görmüştü. Dükkânı çok ünlüydü. Müşteri çekmek için bağırp çağırmasına da gerek yoktu. Gülümseyerek yerlere kadar eğildi ve Cheng'i perdeleri kapalı olan arka odasına götürdü.

Genç adamın isteklerini açıklamasına hiç gerek yoktu. She-dükkânının sahibi onu yıllardan beri tanıyordu. Afrika'dan dünyanın en zehirli yılanlarının dükkâna yollanmasını sağlayan bu genç adamdı.

Yılan doktorunu Chetti Singh'le tanıştıran da. İlk yılanları da özel kuryeyle yine Cheng yollamıştı. Tabii genç adam komisyon almayı unutmamıştı, o da başka...

Cinsel güçlerini kaybetmeye başlayan Çinli erkekler zehirli yılanlardan medet umuyorlardı. Bir yılan ne kadar zehirliyse, bu adamlar için o kadar değerliydi. Afrika'nın mambası Çin'de de, Taywan'da daha önce bilinmezken, Chetti Singh bu durumu değiştirmişti. Şimdi adada en değer verilen yılan buydu. Her biri iki bin Amerikan Doları ediyordu.

Yılan doktoru tel bir kafes içindeki özellikle uygun bir hayvanı paslanmaz çelik masasının ortasına koymuştu. Dirseğine kadar gelen eldivenler giydi. Kafesteki bir kobra olsaydı, bu zahmete katlanmayacaktı bile.

Çinli, kafesin kapağını açıp içeriye ucu çatallı çelik bir çubuk soktu. Ustalıkla mambanın kafasını yere yapıştırdı. Yılan ısılık çalarak çubuğa sarıldı. Yılan doktoru mambayı kafasının arkasından yakaladı. Çubuğu çeker çekmez de sürüngen Çinlinin koluna sıkıca sarıldı. Mamba bir seksen uzunluğundaydı ve çok da öfkeliydi. Bütün gücünü kullanarak kafasını kurtarmaya çalışıyordu. Ağzını iyice açmıştı ve dişlerindeki kanallardan zehir akıyordu.

Çinli, yılanın kafasını küçük bir örsün üzerine dayadı ve tahta bir tokmakla hızla vurarak başını ezdi. Ölmek üzere olan sürüngen çırpınmaya başladı.

Cheng olanları ifadesiz bir çehreyle izliyordu. Yılan doktoru kıvrılıp bükülen mambayı bir et çengeline astı ve bir usturayla yılanın karnını yardı. Akan kanları ucuz bir bardağa topladı.

Deneyimli bir operatöre yakışacak bir ustalıkla mambanın boynundaki zehir keselerini çıkardı ve cam bir kâseye koydu. Ondan sonra yılanın karaciğerini ve safra kesesini kesip onları da başka bir kâseye attı.

Sonra yılanın derisini çabucak yüzdü. Mambanın çıplak gövdesini masaya yatırarak satırla kıydı.

Ve etleri dükkânın dibinde, gaz sobasının üzerinde kaynayan çorba tenceresine attı. Baharat katarken sihirli bazı sözler mırıldandı. Bunlar yılan doktorlarının sanatlarını ilk geliştirdikleri M.Ö. 200 yılından beri hiç değişmemişlerdi.

Çorba pişerken Çinli de tekrar masaya döndü. Safra kesesiyle karaciğeri küçük bir havana koyup döve döve pelte haline getirdi. Sonra da başını kaldırıp Cheng'e soru sorarmış gibi baktı. «Kaplan suyunu içmek istiyor musunuz?» Aslında bu sorunun cevabını biliyordu. Genç adam her zaman zehiri içiyordu. Bir kumarbazdı Cheng ve ölümle oyun oynamak onu heyecanlandırıyordu. Çünkü diş etindeki ufak bir yara ya da dilinde bir çizik olsa mambanın zehiri kanına karışacak ve onu birkaç dakika içinde öldür» çekti. Üstelik çok da acı çekecekti Cheng.

Yılan doktoru, zehir keselerini de havana attı. Sonra bu peltemsı maddeyi yılanın koyu renk kanının bulunduğu bardağa geçirdi. Bu karısına üç ayrı şişeden aldığı ilaçları damlattı.

Karışım kapkara ve bal kıvamındaydı. Çinli bardağı Cheng'e uzattı

Genç adam derin bir nefes aldı, sonra da bardağı başına dikti Sıvı, öd kesesi yüzünden çok acıydı. Cheng, bardağı maden masaya bırakıp ellerini kucağında birbirine kenetledi. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Yılan doktoru ise sihirli kitabından bazı bölümleri okumaya başladı.

Cheng yılan zehiri onu öldürmediği takdirde erkekliğini güçlendireceğini biliyordu. Genç adam sessizce zehirin ilk etkilerinin görülmesini bekledi. Aradan on dakika geçti. Cheng hastalanmadı ama isteklerinin iyice güçlendiğini hissetti. Onun bu halini farkedenden yılan doktoru başını sallayarak gülümsedi.

Sonra sobaya gidip, bir kâseye tencereden çorba doldurdu. Cheng'e getirdi. Genç Çinli, iki kâse dolusu çorba içtikten sonra övgüsünü belirtmek için geçirdi. Yılan doktoru da yine başını sallayıp gülümsedi.

Cheng saatine baktı. Dokuz olmuştu. Ayağa kalkarak selam verdi. Resmi bir tavırla, «Yardımanız için teşekkür ederim,» dedi.

«Beceriksizce çabalarım sizi memnun ettiği için gurur duyuyorum. Size mutlu saatler dilerim.»

Cheng para vermedi. Yılan doktoru ücreti genç Çinlinin komisyonundan düşecekti.

Cheng pavyona girdiği sırada saat de ona geliyordu. Bir uşak onu karşılayıp iç odalardan birine götürdü. Genç adama çay getirdi.

Saat tam onda, boncuk perde aralandı kadın içeri girdi. Dar brokar tuniği ve ipek pantolonuyla bir delikanlı kadar inceydi. Cheng kadının yaşını hiçbir zaman öğrenememişi çünkü her zaman Peking Operası'nın sanatçılarından biri gibi, makyajın oluşan bir maskeyle yüzünü saklıyordu. Badem gözlerinin etrafına simsiyah boyayla bir çerçeve yapmış, yanaklarına Çinlilerin pek hoşlandığı o kıpkırmızı allıktan bol bol sürmüştü. Alnı ve burun kökü bembeyaz, dudakları ise şaşılacak kadar kırmızıydı.

«Evime hoş geldiniz, Yeşil Dağ Adamı.» Kadın biraz pepemeydi. Cheng eğildi.

«Bundan şeref duyuyorum, Mürver Çiçeği Hanım.»

Kadın sedire, Cheng'in yanına oturdu. Resmi tavırlarla nazik nazik konuştular. Sonra Cheng önündeki masaya koyduğu suni deriden yapılmış ucuz çantayı işaret etti.

Kadın da sanki onu ilk kez görüyormuş gibi bir tavır takındı. Başını eğdi ve yardımcısı kayarcasına odaya girdi. Boncuk perdenin arkasından onları gözetlediği anlaşılıyordu. Kadın çantayı alıp geldiği gibi sessizce dışarı çıktı.

Arka odada parayı sayması birkaç dakika sürdü. Banknotları güvenli bir yere kaldırması da öyle... Sonra yeniden içeri girip hanımının yanında yere diz çöktü. İki kadın birbirlerine baktılar.

Cheng gereken parayı getirmişti.

Genç adam, «İki seçeneğim olduğunu söylemişsiniz sanırım,» dedi.

Kadın başını salladı. «Evet. Ama odanızın zevkinize uygun olup olmadığına bakmak istemez misiniz? istediğiniz araç ve gereçlerin hazır olup olmadığına?»

Cheng'i pavyonun arka tarafındaki özel bir odaya götürdü. Odanın ortasına jinekologların kullandıkları muayene masalarından biri konulmuştu. Yere kalın naylon serilmişti. Duvarlar ve tavan fayans kaplanmıştı. Yani yıkanabiliyorlardı. Tıpkı bir ameliyat odası gibi.

Cheng araç ve gereçlerin durduğu masaya doğru gitti. Buraya çeşitli boy ve kalınlıkta ipek kordonlar konulmuştu. Onların yanında da yine jinekologların kullandıkları aletlerden vardı.

Genç adam kadına, «Çok güzel...» dedi.

«Gelin...» Kadın, Cheng'in elini tuttu... «Artık seçiminizi yapabilirsiniz.»

Çinli genci yakındaki küçük pencereye götürdü. İkisi el ele pencerenin önünde durdular.

Camdan yandaki odaya bakıyorlardı.

Birkaç dakika sonra kadının yardımcısı bu odaya iki çocuğu soktu İkisi de beyazlar giymişlerdi.

Çin geleneklerine göre beyaz ölüm rengiydi. İki küçük kızın da siyah saçları uzun, esmer çehreleri de güzeldi Cheng, «Ya Kamboçyalılar,» diye düşündü. «Ya da Vietnamlı.»

Sonra sordu. «Kim onlar?»

Kadın, «Şu teknelerde yaşayanlardan...» dedi. «Tekne Güney Çin Denizi'nde korsanların eline geçmiş. Bütün erkekler ve kadınlar öldürülmüş. Bu çocuklar yetim ve öksüz. Adları da yok. Vatanları

da. Onların var olduğunu bile bilmiyorlar. Kimse bu iki çocuğu aramayacak.»

Kadının yardımcısı iki küçük kızı soymaya başladı. Bunu ustalıkla yapıyor, gizli seyircinin daha da heyecanlanmasını sağlıyordu. Kızlardan biri olgunlaşmaya başlamıştı. Diğerisi ise hâlâ çocuktuktu.

Cheng boğuk bir sesle, «Küçüğü istiyorum,» diye fısıldadı. «Küçüğü istiyorum.»

Kadın, «Evet,» dedi. «Onu seçeceğinizi tahmin etmiştim. Onu birkaç dakika sonra buraya getirecekler. Burada istediğiniz kadar kalabilirsiniz. Acele etmeniz için hiçbir neden yok.»

Dışarı çıktı. Birdenbire gizli hoparlörlerden müzik sesi yükseldi. Gongları ve davullarıyla gürültülü bir Çin parçasıydı bu. Her sesi boğacaktı. Örneğin küçük bir kızın çığlıklarını...

Victorya Çağı'nın sömürgecileri Ubomo'nun vilayet binasını gölün yakınındaki bir tepeye yapmışlardı. Akşamları batıdaki Ay Dağlarından esen rüzgâr, boğucu sıcağı biraz hafifletiyordu.

Konak, hâlâ Victorya zamanındaki gibiydi. Etrafı verandalarla çevrili, kırmızı tuğladan yapılmış, fazla gösterişli olmayan bir bina. Victor Omeru da konakta hiçbir değişiklik yapmamıştı. Halkı ihtiyaç içindeyken, görkemli saraylar yaptırmaya kalkışmamıştı. Amerika ve Avrupa'dan aldığı yardımı kendi zevki değil, tarım, sağlık ve eğitim için harcamıştı.

Daniel Armstrong'la Bonny, onlara verilen kapalı ciple konağa geldiler. Bu gece verandalar da, çim alanlar da kalabalıktı. Komando kılığı giymiş, hafif bir makineliyi omzuna asmış olan bir Hita onbaşısı onlara, arabayı park edecekleri yeri işaretlerle gösterdi.

Bonny, dikiz aynasında dudak boyasına bakarak endişeyle, «Nasılım?» diye sordu.

Daniel gerçeği söyledi. «Çok seksisin.» Kadın kızıl saçlarını kabartıp gür bir yele haline sokmuştu. Gayet dar ve kısa yeşil bir mini elbise giymişti. Bacakları biçimliydi.

«Bana yardım et! Şu lanet olasıca etek!» Bonny, yüksek cipten yere inerken, eteği iyice yukarıya kadar sıyrıldı. Kadının dantel külotu Hita onbaşısını iyice sersemletti.

Jacaranda ağaçlarına projektörler yerleştirilmişti. Bir askeri orkestra popüler caz parçalarını Afrika'ya özgü bir tempoyla çalıyordu. Müzik Daniel'i keyiflendirdi ve daha çevik yürümeye başladı.

Bonny, «Bütün bunlar senin onuruna,» diye güldü.

Daniel, «Taffari'nin bunu bütün konuklarına söylediğinden eminim,» dedi.

Onları havaalanında karşılayan Yüzbaşı Kajo, onlar çim alana ulaşır ulaşmaz hemen koştu.

Gözlerini yirmi adım öteden Bonny'nin bacaklarına dikmişti ama Daniel'e, «Ah, Doktor Armstrong,» dedi. «Başkan Taffari de sizi soruyordu. Siz bu gecenin şeref konuğusunuz.»

Onları ön basamaklardan verandaya çıkardı. Daniel, Başkan Taffari'yi hemen tanıdı. Hem de adamın arkasının dönük olmasına karşın. Hita subaylarının arasında en uzun boylusu oydu. Başlı açıktı ve modelini kendisinin çizdiği kısa bir üniforma ceketi giymişti.

Yüzbaşı Kajo, adamın arkasında durarak saygıyla, «Başkanım,» dedi. Taffari dönerken göğsündeki madalyalar ışıldadı. «Size Doktor Daniel ve yardımcısı Miss Mahon'u takdim edebilir miyim?»

Taffari, Daniel'i selamladı. «Doktor! Eserlerinizin en büyük hayranlarından biriyim. Ülkemi dünyaya tanıtmak için sizden daha iyi birini bulamazdım! Devirdiğimiz yaşlı, gerici despot yüzünden orta çağlarda yaşadık. Dışarıyla ilişki kuramadık. Kendimizi tanıtamadık. Ubomo'nun artık dünyadaki

yerini almasının zamanı geldi. Siz bize yardım edeceksiniz doktor. Dünyanın dikkatlerini sevgili ülkemin üzerine çekerek, bizim yjr! minci yüzyıla ulaşmamızı sağlayacaksınız.»

Daniel, «Elimden geleni yapacağım,» dedi. Taffari'nin fotoğraflarını görmüştü ama adamın bu kadar etkileyici bir kişiliği olduğunu tahmin edememişti. Böyle çok güzel konuştuğunu da...

Etrafa sanki güç Ve güven yayıyordu. Dikkati çeken bir erkekti. Bir seksen boyundaki biyoloji doktorundan yirmi santim daha uzundu ve hatları bir Mısır firavununun kehribara oyulmuş suratını hatırlatıyordu.

Taffari'nin gözleri Daniel'den kayıp Bonny'ye dikildi. Kadın da adama küstahça bakarak, dilinin ucuyla alt dudağını yaladı.

«Siz fotoğrafçısınız, Miss Mahon. Sir Peter bana 'Kutup Rüyası' nın bir kopyasını gönderdi.

Ubomo'nun filmini de aynı anlayış ve ustalıkla çekerseniz, çok memnun oluruz.» Taffari kadının göğüslerine, çilli dekoltesine ve yeşil elbisenin gizlemediği o bembeyaz şeride baktı.

Bonny, «Çok nazıksınız, Başkan Taffari,» dedi. Zenci usulca güldü.

«Şimdiye kadar kimse bana böyle söylemedi.» Sonra konuyu değiştirdi. «Ülkem hakkında ne düşünüyorsunuz?»

Bonny hatırlattı. «Biz daha bugün geldik. Ama ülke çok güzel. Herkes çok uzun boylu, erkekler de pek yakışıklı.» Bu sözlerine Taffari'ye yaptığı kişisel bir iltifat havası vermeyi başardı.

Taffari, «Evet, Hita'lar uzun boylu ve yakışıklıdırlar,» diye başını salladı. «Ama Uhali'ler ufak tefek ve maymunlar kadar da çirkindir. Kadınları bile.» Başkanın subayları alayla güldüler. Şok geçiren Bonny yutkundu.

«Benim geldiğim yerde etnik gruplar küçümsenmezler. Buna ırkçılık denir. Ve artık modası da geçti.»

Taffari bir an kadına bakakaldı. Eleştirilmeye alışık olmadığı belliydi. Sonra gülümsedi. Hafifçe, soğuk soğuk. «Eh, Miss Mahon biz Afrikalılar gerçekleri söyleriz. Biri çirkin ya da aptalsa, bundan açıkça söz ederiz. Buna 'kabileye önem vermek' denilir. Ve emin olun, bu şimdi çok moda.»

Adamları kahkahalarla güldüler. Taffari de yeniden Daniel'e döndü.

«Yardımcınız, kesin görüşleri olan bir kadın, doktor. Ama yanılmıyorsanız siz Afrika'da doğdunuz. Onun için de daha anlayışlısınız. Çalışmalarınızda da görülüyor. Kıtanın karşı karşıya olduğu problemlere parlak basıyorsunuz. Bu problemlerden en sakatlayıcısı fakirlik. Afrika fakir, doktor. Afrika pasif ve miskin. Ben bütün bunları değiştirmek niyetindeyim. Ülkeme doğal zenginliklerimizi kullanabilmemiz için gerekli olan ruh ve güveni sağlayacağım. Böylece halkımın gücü ve kendine özgü dehası da gelişecek. Sizin çabalarımızı kaydetmenizi istiyorum.»

Daniel, «Elimden geleni yapacağım,» diye söz verdi. «Bundan eminim, doktor.» Taffari yine gözlerini Bonny'ye dikmişti ama biyoloji uzmanıyla konuşuyordu. «İngiliz elçisi bu gece burada. Ona saygılarınızı sunmayı isteyeceğinizden eminim.» Kajo'yu çağırırdı. «Yüzbaşı. Lütfen Doktor Armstrong'u Sir Michael'a götür.»

Bonny de Daniel'in peşinden gidecekti ama Taffari kadının koluna hafifçe dokunup durdurdu.

«Hemen gitmeyin, Miss Mahon. Size açıklamam gereken bazı şeyler var. Örneğin Uhali'lerle hayranlık duyduğunuzu uzun boylu ve yakışıklı Hita'lar arasındaki farklar.»

Bonny başkana dönerek, tek kalçasını çekici bir tavırla yana doğru uzattı. Kollarını göğüslerinin altında kavuşturdu ve onları iyice yukarı doğru itti. Göğüsleri neredeyse yeşil elbisesinden fırlayacaklardı.

Taffari konuşmasını sürdürdü. «Afrika'yı, Avrupa standartlarına göre yargılamamalısınız.

Burada biz her şeyi bambaşka bir biçimde yaparız.»

Bonny göz kuyruğuyla Daniel'in Kajo'nun peşinden çim alana indiğini gördü. Sonra Taffari'ye doğru eğildi. «Harika! Ben de her zaman yeni ve değişik yollar ararım!»

Daniel kalabalık çim alanda tanıdık bir çehre görünce gülümsemeye başladı. Sonra da ilerleyip adamın elini yakaladı. «Sir Michael, ha? İngiliz Elçisi? Seni sinsi köpek! Bütün bunlar ne zaman oldu?»

Michael Hargreave bir an arkadaşının dirseğini bir İngiliz ve diplomattan beklenmeyecek bir sevgiyle tuttu. «Mektubumu almadın mı? Her şey birdenbire oldu. Beni Lukasa'dan çabucak çağırdılar. 'Sir'lik payesi verdiler ve son hızla buraya yolladılar. Ama mektubumu almış olmalısın.»

Daniel, hayır, der gibi başını salladı. «Seni kutlarım, Sir Michael. Bu çok önce olmalıydı.

Hepsine de layıksın.»

Hargreave, mahcup bir tavırla arkadaşının kolunu bıraktı. «İçkin nerede, oğlum? Viskiye dokunma. Burada yapılıyor o. Bana timsah idrarını şişelere dolduruyorlarmış gibi geliyor. Cini bir dene.» Bir garson çağırdı. «Mektubumu neden almadığınızı anlayamıyorum. Londra'daki apartmanına telefon ettim ama cevap veren olmadı.»

«Wendy nerede?»

«Onu, eşyaları toplaması için Lukasa'ya yolladım. Yerimi alan arkadaş senin arabana ve eşyalarına göz kulak olacak. Wendy birkaç hafta sonra gelecek. Ha, aklıma gelmişken. Sana sevgilerini yolladı.»

Daniel, «Burada olacağımı biliyor muydu?» diye sordu.

«Tug Harrison, Ubomo'da olacağını bildirdi.»

«Harrison'u tanıyor musun?»

«Afrika'da onu tanımayan var mı? Her işte parmağı olduğunu biliyoruz. O benden sana göz kulak

olmamı istedi. Buradaki görevinden söz etti. Taffari'nin filmini çekecek ve BOSS'un yararlı işlerini belgeleyecekmişsin. Tug öyle söyledi. Bu doğru mu?»

«Biraz daha karmaşık, Mike.»

«Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Aklına bile gelmeyen türlü sorun var... » Michael Hargreave, Daniel'i çim alanın تنها bir köşesine çekti. «Ama önce... Taffari hakkında ne düşünüyorsun?»

«Ondan, lastiklerini kontrol etmeden eski bir araba bile satın almam.»

Michael, «O arada motora bakmayı da unutma...» diye gülümsedi. «İşaretlere bakılırsa İdi Amin onun yanında bir iyilik meleği gibi kalacak. Onun sana ülkenin barış ve refaha kavuşması için neler yapılacağını elli lirik sözcükle anlattığını gördüm.»

Daniel düzeltti. «Elliden fazla sözcük kullandı.»

«Aslında kastettiği, Hita'lar için barış, Taffari için refah. Ve Uhali'lerin de canları cehenneme.

M16'daki dostlarım bana başkanın şimdiden İsviçre ve Manş'taki adaların çoğunda banka hesapları açtirdığını söylediler. O hesaplara bol bol para yatırmış. Amerikan yardımını.»

«Seni şaşırtmaması gerekir. Herkes böyle yapmıyor mu?»

«Evet. İtiraf etmeliyim. Ama Taffari, Uhali'lere kötü davranıyor, dürüst bir insan olan Victor Omeru'yu ortadan kaldırdı. Şimdi de Uhali'lerin canlarına okuyor. Etrafta çok kötü söylentiler dolaşıyor. Biz bunların hiçbirini de hoş karşılamıyoruz. Başbakan bile Taffari'ye kızmaya başladı. Ha, aklıma gelmişken. Senin bir dostunla ilgili haberler aldım.»

«Bir dostumla ilgili haberler mi?»

«Şanslı Ejderha'yla ilgili. Bu adı hatırladın değil mi? Şirketin buradaki çalışmalarını yönetmesi için kimi gönderdiklerini tahmin edemezsin.»

Daniel usulca, «Ning Cheng Gong...» diye mırıldandı. Öyle olması gerekirdi. Kendisi de bu yüzden Obomo'ya gelmişti. Cheng'le burada karşı karşıya geleceklerdi.

Michael, «Sen benim mektuplarımı okuyorsun,» diye onu suçladı. «Evet, Ning Cheng Gong.

Gelecek hafta burada olacak. Taffari de onun için bir parti verecek. Bizim Ephrem parti verebilmek için her bahaneyi kullanır. Seni bile.» Birdenbire duraklayıp arkadaşına baktı. «İyi misin? Sıtmaya yakalanmamak için gereken ilaçları alıyor musun? Bembeyaz kesildin.»

«Bir şeyim yok...» Ama Daniel'in sesi boğuklaşıp çatallaşmıştı. Gözlerinin önünde korkunç bir sahne belirmişti adamın. Chiwewe'deki yatak odası. Saldırıya uğramış olan Maviş Nzou'yla kızlarının cesetleri. Daniel'in gücü kesilmiş, midesi bulanmaya başlamıştı. Başka şeyler düşünmek istiyordu. Ning Cheng Gong'dan başka her şeyi... Michael Hargreave'e, «Bana Taffari ve Ubomo konusunda bilmem gereken her şeyi anlat,» dedi.

«Bu uzun iş, oğlum. Sana şimdi yalnızca durumu özetleyebilirim. Ama elçiliğe gelersen her şeyi açıkla. Dosyalardan bazılarında da bir göz atabilirsin. Ayrıca iki şişe Chivas'ın da var.»

Daniel başını salladı. «Yarın çekime başlamak için gölün kıyısına gideceğiz. Taffari bütün donanmayı emrimize verdi. Yani bir devriye motorunu. Ama yarın akşam elçiliğe uğrayabilirim.»

Gitme zamanı gelince Daniel, Bonny Mahon'u bulmak için etrafına bakındı. Ama kadın ortalarda yoktu. Sonra Yüzbaşı Koja'nın barda diğer subaylarla konuştuğunu görüp ona doğru gitti.

«Ben artık kaçıyorum, Yüzbaşı Kajo.»

«Peki, Doktor, Başkan Taffari de ayrıldı zaten. Gitmekte serbestsiniz.» Kajo'nun sarhoş olduğu gözlerinden anlaşılıyordu.

«Yarın sabah buluşacağız değil mi, yüzbaşı? Kaçta?»

«Saat altıda, konuk evinde, doktor. Ben gelip sizi alacağım. Geç kalmamalıyız.»

Daniel, «Miss Mahon'u gördünüz mü?» diye sordu.

Hita subaylarından biri sarhoş sarhoş güldü. Kajo da sırıttı. «Hayır doktor. Daha önce buradaydı.

Ama şu son saat içinde hiç görmem Herhalde gitti. Ah, evet, gittiğini gördüm.» Döndü...

Daniel kaşlarını çatmamaya çalışarak cipe gitti. Arabayı devlet konuk evinin verandasının altına park ederken içerisinin karanlık olduğunu gördü. Belki de Bonny ışıkları söndürüp uykuya dalmıştı. Daniel kadının yatak odasında olmadığını görünce hayal kırıklığına uğradı. Oysa onunla ilgili fikirleri değişmişti artık.

Daniel, Bonny'nin bütün eşyalarını toplayıp ikinci yatak odasına taşıdı. Sonra soyundu ve yattı.

Daniel araba farlarının odaya dolan ışıkları yüzünden uyandı. Dışarıda birileri bir şeyler konuştular. Sonra taşıt uzaklaştı. Biyoloji doktoru, Bonny'nin verandanın basamaklarından çıkıp ön kapıyı açtığını duydu. Bir dakika sonra da yatak odasının kapısı usulca açıldı ve Bonny ayaklarının ucuna basarak içeri girdi.

Daniel başucundaki ışığı yaktı. Bonny de odanın ortasında donmuş gibi kaldı. Kadın bir eline çantasını, diğerine de ayakkabılarını almıştı. Saçları karışmış, dudak boyası çenesine bulaşmıştı.

Kıkır kıkır güldü. Daniel o zaman Bonny'nin sarhoş olduğunu anladı.

Acı acı, «Seni dişi köpek,» dedi. «Kendini nasıl bir tehlikeye attığının farkında mısın, ahmak?

Burası Afrika. AIDS'in kaynağı!»

«Ah... Kıskançlığımız tuttu demek? Sen benim neler yaptığımı nereden biliyorsun, sevgilim?»

«Bu bir sır değil. Partide olan herkes biliyor. Sen de her küçük ve iyi fahişenin yaptığını tekrarladsın.»

Bonny, Daniel'e vurmaya çalıştı. Daniel hemen eğildi. Bonny dengesini kaybederek yatağa yuvarlandı. Elbisesinin eteği hemen ^en beline kadar sıyrıldı. Daniel, «Ah...» diye ekledi.

«Külotunu Ephrem'in yanında bırakmışsın-"

Kadın dizlerinin üzerinde doğrulup eteğini indirdi. «O çantamda, jcirn.» Yalpalayarak ayağa kalktı. «Kahretsın! Eşyalarım nerede?»

«Odanda. Koridorun karşısındaki yeni odanda.»

Bonny öfkeyle, «Demek böyle?» diye bağırdı.

«Ephrem'in artıklarını isteyeceğimi sanmıyordun ya?» Daniel mantıklı bir tavırla konuşmaya çalışıyordu. «Haydi, git artık. Sen iyi ve küçük bir kaltaksın.»

Bonny çantasıyla ayakkabılarını alıp kapıya gitti. Durdu ve «Senden çok iyi, cicim!» dedi.

Sarhoş olduğundan yalpalıyordu ama sesi kin doluydu. Dışarı çıkıp kapıyı arkasından çarptı.

Daniel ertesi sabah kahvaltıda ikinci kahvesini içtiği sırada Bonny de verandaya çıktı. Selam

vermeden karşısına oturdu. Her zamanki gibi çalışmak için blucin bir takım giymişti. Gözleri şişti. Akşamdan kaldığı için keyifsiz olduğu da anlaşılıyordu. Bonny tabak dolusu jambonlu yumurtasını bitirinceye kadar ikisi de konuşmadılar. Sonra başını kaldırıp Daniel'e baktı.

«Şimdi ne olacak?»

Daniel, «Filmi çekeceksin,» dedi. «Anlaşmanda yazılı olduğu biçimle.»

«Hâlâ benimle çalışmak istiyor musun?»

«Kameracı olarak, evet. Ama bundan sonra yalnızca iki iş arkadaşı gibi davranacağız.»

Bonny başını salladı. «Bu benim işime gelir. Yatakta rol yapmaktan «kılmaya başlamıştım.»

Daniel birdenbire ayağa kalkıp eşyalarını almak için yatak odasına gitti. Çok öfkeli olduğu için tartışmaya girmek istemiyordu.

Daniel çekilmesini istediği ayrıntıları işaret ediyor, Bonny de onun direktiflerine uyuyordu.

Gambottan karaya çıkmışlardı. Karşısı, haritada Tug Harrison'un turistleri çekeceğini umduğu tatil koyu için ideal bir yer_ miş gibi gözüküyordu. Oysa bu küçük koyda büyük bir balıkçı köyü vardı.

Bonny, «Köylüler ne olacak?» diye sordu. «Üç hafta sonra kumarhanenin temellerini kazmaya başlayacaklar.»

Daniel, «Herhalde yerlileri başka bir yere götürecekler,» dedi. «Yeni Afrika'da insanlar yöneticileri tarafından satranç taşları gibi oraya buraya sürülüyorlar...» Birdenbire susup gölün kıyısından başkente doğru uzanan yola baktı. Yoldan kalkan tozlardan oluşan kıvılcık bir bulut, gölün sularının üzerine yayılıyordu. Bonny'ye döndü. «Telefoto objektifinden bakmak istiyorum.» Bonny kamerayı verdi. Daniel, yola doğru döndüğü zaman yaklaşan taşıtları gördü.

«Askeri kamyonlar. Ve taşıyıcılar... Taşıyıcılardakiler buldozer sanırım.» Kamerayı geri verdi.

Bonny yaklaşan konvoyu inceledi. «Askeri bir manevra galiba... Filmini çekmeye iznimiz var mı?»

«Afrika'nın başka her hangi bir yerinde kamerayı askeri hedeflere doğru çevirmekten sakınırım.

Ama Başkan Taffari bize izin verdi. Çekmene bak!»

Bonny kamerayı triponun üzerine yerleştirdi. Daniel de yandaki kayaya gidip aşağıya, kumsala baktı. Yüzbaşı Kajo ve gemiciler kumların üzerine uzanmışlardı. Herhalde Kajo geceki eğlence yüzünden şimdi uyuyordu. Yattığı yerden gölün kıyısındaki köy gözüküyordu. Daniel, Bonny'nin yanına dönüp çalışmasını izlemeye başladı.

Konvoy, köye girdi ve ortadaki alanda durdu. AK47 tüfekleri olan komandolar yere atlayarak sıraya dizildiler. Bir Hita subayı megafonla köylülere nutuk çekmeye başladı. Rüzgâr sesini zaman zaman Daniel'e kadar getiriyordu. Biyoloji doktoru bazı sözcükleri duyamadı ama Hita'nın ne demek istediği meydandaydı.

Subay, köylüleri politik muhaliflere yataklık etmek, yeni hükümetin ekonomik ve tarımla ilgili reformlarını engellemek ve karşı bir darbe hazırlıkları yapmakla suçluyordu. O konuşurken bir grup asker kıyıya koşup çocuklarla balıkçıları topladılar.

Köylüler telaşlanmaya başlıyorlardı. Çocuklar, kadınların eteklerinin arkasına gizlenmeye çalışıyor, erkekler ellerini sallayarak karşı koyuyorlardı. Askerler bu kez saz damlı kulübelerdeki yerlileri dışarı çıkarmaya başlamışlardı. Yaşlı bir adam evinden sürüklenerek çıkarılırken karşı koymaya çalıştı ve askerlerden biri AK47'nin dipçliğini kafasına indirdi. ihtiyar yere yığıldı.

Hita'lar ona aldirmeden ilerlediler ve kapıları tekmeleyip açmalarını ve içeridekilere bağırıp çağırıklarını sürdürdüler. Kıyıda, başka bir müfreze oraya ulaşan balıkçı teknelerini karşılamıştı.

Balıkçıları süngülerle dürtte dürtte teknelerden indiriyorlardı.

Bonny kameradan başını kaldırdı. «Harika bu! Tanrım, gerçek bir olay! Program Emmy Ödülü'nü kazanabilir! Şaka etmiyorum!»

Daniel sesini çıkarmadı. Belki Bonny'nin sevinç ve heyecanının onu bu kadar sinirlendirmemesi gerekirdi. O da bir muhabir sayılırdı. Televizyon izleyicilerini canlandırmak için taze ve etkileyici malzeme bulunmasının gerektiğini de biliyordu. Ama şimdi izledikleri müstehcen bir sahneydi. SS'lerin Avrupa'daki ghetto'ları boşaltmalarına benziyordu bu.

Askerler balıkçıları bekleyen kamyonlara dolduruyorlardı. Kadınlar haykırıyor, o kalabalıkta çocuklarını bulmaya çalışıyorlardı. Bazı köylüler, eşyalarından birazını alarak izleyene hüzün veren çıkınlar yapmayı başarmıştı.

İki sarı buldozer alçak taşıyıcılardan alana indiler. Onlardan biri küçük bir daire çizip öndeki dev kesiciyi kaldırdı. Güneşte parlayan kesici en yakındaki kulübenin ön duvarını kesti. Dam çöktü.

Bonny, «Şahane...» diye mırıldandı. «Bu sahneyi ben daha güzel ayarlayamazdım.

İnanılmayacak bir şey oldu bu.»

Kadınlar inliyor ve ulumaya benzeyen sesler çıkarıyorlardı. Afrika acısını açıklayan ve insanı donduran tuhaf bir sestir bu. Köylülerden biri askerlerin elinden kurtulup yakındaki süpürge darısı tarlasına doğru koştu. Bir asker bağırarak onu uyardı. Ama yerli başını eğdi ve daha da hızlandı.

Kurşun sesi etrafta yankılandı ve köylü tozların üzerine yığılıp hareketsiz kaldı. Bir kadın haykırarak ona doğru koştu. Sırtına şalla D: bebeği bağlamıştı.

Kucağında da daha büyükçe bir çocuk vardı. Bir asker süngüsüyle yolunu kesti. Kadını bir kamyonu doğru döndürdü.

Bonny sevinçle, «Bu sahneyi de aldım,» dedi. «Hepsini. Ateş edilmesini!..»

Askerler deneyimli ve amansızdılar. Her şey çabucak olup bitti Yarım saat içerisinde, gölde hâlâ balık avlayan yerliler dışında bütün koy ahalisi toplandı. İyice dolmuş olan ilk kamyon dönüp geldiği yoldan ilerledi.

İki buldozer köyde dolaşırken, kulübeler arka arkaya yıkılıyorlardı.

Bonny endişeyle, «Tanrım...» diye bağırdı. «Filmin bitmeyeceğini umarım. Böyle bir olanak insanın eline bütün yaşamı boyunca bir kez geçer.»

Daniel, operasyon başladığından beri hiç konuşmamıştı. Başka köylerin de mahvedildiğini görmüştü. Ama Afrika halkının acısına kayıtsız kalmayı hiçbir zaman öğrenememişti. Küçük trajedi sürerken, onun da midesi bulanmaya başladı.

Hiçbir şeyden haberleri olmayan diğer balıkçıları kıyıya döndüler. Askerler onları bekliyorlardı.

Köylülerle dolu son kamyon da kırmızı tozlar arasında yola çıktı. Onlar gözden kaybolurken, buldozerler kumsala inip balıkçı teknelerini parça parça ettiler.

Dört asker, yaşlı adamla kaçmaya çalışan yerlinin cesetlerini, teknelerin parçalarından oluşan tahta yığınının üzerine attı. Komandalardan biri sazdan bir meşaleyi fırlattı ve yığın birdenbire tutuştu.

Buldozerler ise kulübe yıkıntılarının üzerinde bir aşağı bir yukarı gidiyorlardı. Bir düdüğün tiz sesi duyuldu ve askerler çabucak toplanarak bekleyen taşıtlarına bindiler. Buldozer de taşıyıcılara çıktılar. Ve konvoy uzaklaştı...

Daniel, sakın bir tavırla konuşmaya çalışarak, «Eh,» dedi. «Yeni kumarhanenin yeri hazır.

Taffari'nin halkının mutluluğu için yaptığı yatırım güvende...» Sesi titremeye başlamıştı.

Sözlerine devam edemeyecekti. Usulca, «Köpek...» diye fısıldadı. «Kan dökmeye meraklı katil köpek.» Öfke ve sinirden titriyordu. Duygularını kontrol altına alabilmek için müthiş bir çaba harcadı. Sonra tekrar kayaya doğru gidip aşağıya kaktı. Ama Yüzbaşı Kajo uyumuyordu artık. Herhalde yerle bir edilen Köyden gelen silah sesleri ve gürültüler yüzünden uyanmıştı. Şimdi telaşla yamacı tırmanıyordu. Onları aradığı belliydi. Birkaç dakikada bir durup, ellerini boru gibi yapıyor ve sesleniyordu.

Daniel, hemen geriledi ve Bonny'ye, «Bu sahneyi çektiğimizi kimse bilmemeli,» dedi. «Bomba gibi bir şey bu.»

Kadın başını salladı. «Anlıyorum.»

«Bandı bana ver. Saklarım. Çektiğin filmi kontrol etmek isteyebilirler.»

Bonny, filmi kameradan çıkarıp uzattı. Daniel filmi bir tişörte sardı ve çantasının dibine soktu.

«Pekâlâ, Kajo bizi bulmadan buradan uzaklaşalım. Olayı gördüğümüzü hiçbir zaman anlamamalı.»

Daniel'le Bonny yandan dolaştılar ve sonra kumsala indiler. Bonny soluk soluğa kalmıştı.

«Bir köyü ortadan kaldıracakları gün, film çekilmesine nasıl izin verdiler? Bunu anlayamıyorum.»

Daniel, «Afrika'ya özgü bir karmaşa,» diye homurdandı, «Biri, bir başkasına durumu haber vermeyi unuttu. AYK!»

Bonny tekrarladı. «AYK mı?»

Daniel haşince güldü. «Afrika Yine Kazanıyor.»

Kajo yukarıdan onlara seslenmeye başlamıştı. Durup Kajo'ya baktılar. Yüzbaşayı yeni farketmiş gibi el salladılar.

Bonny, «Neredeyse altına kaçırarak...» diye mırıldandı. «Baskına tanık olup olmadığımızı bilmiyor.»

Kajo yokuştan yuvarlanırcasına aşağıya indi. Kumsala ulaşp Daniel'le Bonny'nin karşısına dikildiği zaman, zorlukla soluk alıyordu. «Neredeydiniz?» diye sordu.

Daniel, «Şu burundaydık,» dedi. «Kumarhanenin yapılacağı yerin filmini çektik. Şimdi nehrin ağzındaki otelin yerini kaydedeceğiz. Onun için balıkçı köyüne gidecek ve...»

«Olmaz! Olmaz!» Kajo, biyoloji doktorunun kolunu yakaladı. «Bu kadar yeter. Film çekimi sona erdi. Motora geri dönmeliyiz. Bugünkü çalışma bu kadar.» Daniel, kolunu silkeleyerek adamın elinden kurtuldu. Onunla bir süre tartıştı.

Ama sonunda hiç gitmek istemiyormuş gibi bir tavırla Kajo'nun onu tekneye götürmesine izin verdi.

Kajo, motora varır varmaz, kaptanla fısıltıyla konuşmaya başladı. İkisi de koya bakıyorlardı.

Yakılan balıkçı teknelerinin parçalarından hâlâ duman çıkıyordu. Kaptan endişelenmişti. Telaşla ve gereğinden yüksek bir sesle emirler vermeye başladı.

Bonny, Daniel ona engel olamadan kıçtaki küpeşteye gitti ve kamerayı kıyıya doğru çevirdi.

Yüzbaşı Kajo bağırarak ona doğru koştu.

«Hayır! Bekleyin! Oranın filmini çekmemelisiniz.»

«Neden? Çalılar tutuşmuş işte.»

«Hayır! Evet! Çalılar yanıyor ama bu gizli kalması gereken bir olay.»

Bonny ona takıldı. «Gizli bir çalı tutuşması. Öyle mi?» Ama boyun eğip kamerayı indirdi.

Daniel, kadınla yalnız kalır kalmaz onu, «Fazla kurnazca davranmaya kalkışma,» diye uyardı.

«O küçük şakan başımıza dert açabilirdi.»

Bonny tartışmaya kalktı. «Tersine. Böylece Kajo hiçbir şeyden haberimiz olmadığına inandı.

Bandımı bana ne zaman geri vereceksin?»

Daniel, «Onu saklayacağım,» diye cevap verdi. «Kajo'nun bizden hâlâ kuşkulandığından eminim. Bence Kahali'ye ulaştığımızda eşyalarını da arayacak.»

Geri döndükleri sırada hava kararmıştı. Bonny'nin video araç ve gereçleri tekneden cipe taşınırken, bantlarını koyduğu alüminyum kutu kayboldu. Bonny, Kajo'ya avaz avaz bağırdı, bu beceriksizliğini Başkan Taffari'ye haber vereceğini söyledi. Ama Kajo sadece nazik nazik gülümsedi. «Endişelenmeyin, Miss Mahon. Kutuyu bulacağız. O ahmak Uhali hamallardan biri kutuyu başka bir yere götürdü herhalde. Ama bulacağız. Garanti ediyorum.»

Kajo ertesi sabah konuk evine geldi. Gülümseyerek özürler diledi. Kayıp kutuyu getirmişti. «Her şey yerli yerinde, Miss Mahon. O ahmak Uhali hamallarından biri bunu başka bir yere götürmüş.

Sizden özür diliyorum. Lütfen beni affedin.»

Daniel, Kajo gittikten sonra, «Kutudaki her filmi seyrettiklerinden emin olabilirsiniz,» dedi. Elini, safari ceketinin düğmeli cebine vurdu. «Baskınla ilgili filmi, İngiliz Elçiliği'ne, Mike'a götüreceğim. Tek güvenli yer orası. Geliyor musun?»

«Randevum var.» Bonny meydan okuyormuş gibi bir tavır takınmıştı.

«Yeni sevgilini ziyaret edeceksen dikkatli ol. Bunu sana dostça öneriyorum. Neler yaptığını gördün.»

Kadın öfkelenmişti. «Ephrem şerefli bir erkek! Baskından haberi olduğunu hiç sanmıyorum!»

«Sen istediğine inan. Ama bu filmi hiç kimseye de söz etme. Hatta Tug Harrison'a bile.»

Bonny donmuş gibi kalakaldı. Gözlerini Daniel'e dikmiş, rengi de iyice uçmuştu. «Sen neden söz ediyorsun?»

«Haydi, Bonny, benim de biraz aklım olduğunu kabul et. Nairobi'de, Norfolk Oteli'nden kime telefon ettiğini öğrendim. Tabii Tug Harrison'a olanları haber veriyordun. Casusluk etmek ve beni gözetlemek için kaç para alıyorsun?»

«Sen çıldırmışsın!» Bonny pişkinlikle yakasını kurtarmaya çalışıyordu.

«Evet, herhalde! Sana inandım. Öyle değil mi? Ama Tug'a bu filmi söz edersen, aptallık etmiş olursun.»

Daniel dönüp uzaklaştı. Bonny arkasından bakıyordu.

Doktor, hemen elçiliğe gitti. Michael Hargreave neşeyle karşıladı. Ama odasının kapısını kapatır kapatmaz da tavırları değişti.

«Sana haberlerim var, Danny. Çinli geldi. Bu sabah BOSS'un jetiyle. Sendikanın başkanı olarak çalışacak. Taffari de Cuma akşamı onun onuruna bir parti verecek. Herhalde sana da davetiye gönderecekler.»

Daniel haşince güldü. «Bu ilginç bir toplantı olacak. O centilmenle yeniden karşılaşmak için sabırsızlanıyorum.»

Michael, «Belki sandığından daha çabuk olacak,» dedi. «Şimdi gelelim sana sözünü ettiğim o dosyalara. Onlar sekreterim de. Kız sana Çalışman için bir oda da verecek. Dosyaları incele, sonra da sekreterime ver. Sakın fotokopilerini almaya kalkma, Danny! Lütfen. Dosyalar? bir göz gezdir yalnızca.»

«Sağ ol, Mike. Sen gerçek bir dostsun. Senden bana bir iyilik daha etmeni isteyebilir miyim?»

«İsteğini söylemen yeterli.»

«Bir zarfı, kişisel kasana koyar mısın, Mike?»

Elçi, Balık-Kartal Koyu'nda çekilen filmi, dikkatle kendi kasasına kitledi. Daniel de rahat bir nefes aldı.

Başkan Ephrem Taffari'nin koyu kırmızı üniformalı Şeref Kıtası Ning Cheng Gong'u karşılamak için bekliyordu. Yeşil çimlerin üzerine kırmızı bir halı serilmişti. Başkan, Cheng'e, «Hoş geldin,» demek için halının üzerinden ilerledi ve Çinlinin elini sıktı. Sonra onu geniş verandaya çıkarıp oymalı koltuklardan birine oturttu. Kendisi de Cheng'in karşısına geçerek ayak ayak üstüne attı.

Bütün sevimliliğiyle gülümsüyordu.

«İlk görüşmemizin samimi ve rahat bir hava içinde geçmesini istedim,» diye açıkladı, yakası açık gömleğini, tiril tiril beyaz pamuklu pantolonunu ve sandallarını işaret etti. «Onun için bu kılığımın kusuruna bakmayacağınızı umuyorum. Yanımızda bakanlarımın bulunmamasını da hoşgörün lütfen.»

«Ah, rica ederim ekselans.» Cheng, Uhali uşağın getirdiği portakal suyunu yudumlamaya başladı. «Sizi yakından tanımak için elime böyle bir olanak geçmesine seviniyorum. Ayrıca yanımızda başka kimse olmadığı için, rahat rahat konuşabileceğiz.»

«Sir Peter Harrison sizi çok övdü, Bay Ning. Ben onun fikirlerine değer veririm. Dostluğumuzun ikimizin de yararına olacağına inanıyorum.»

On dakika kadar birbirlerine karşılıklı iltifatlar yağdırdılar. Sonra Cheng, beyaz ipek ceketinin iç cebinden kapalı bir zarf çıkardı. Krem rengi, parlak ve pahalı zarfın arkasında bir ejderha deseni vardı.

«Babam ve ben ülkenize çok bağlı olduğumuza inanmanızı istiyoruz, sayın başkan. Bunu dostluğumuzun içten bir simgesi olarak kabul yerseniz seviniriz.» Sanki bu konuda uzun uzun pazarlıklar yapılma-0Ş, içlerinden geldiği için bu armağanı veriyorlarmış gibi bir tavır takınmıştı.

Zarfta Ephrem Taffari'ye verilmesi kararlaştırılmış olan paranın ikinci taksiti vardı. İlk taksit on ay önce anlaşma imza edildiğinde verilmişti Taflan, zarfın ucunu yırtıp içindeki iki belgeyi çıkardı. Biri başkanın bir isviçre bankasındaki kişisel hesabına on bin Amerikan Dolar, yatırılmış olduğunu açıklıyordu. İkincisi ise 'Ubomo Geliştirme Şirketi' adıyla tanınan sendikanın yüzde otuzunun Taffari'ye devredilmiş olduğunu

Başkan, belgeleri çiçekli gömleğinin cebine koydu «Çalışmalar umduğum kadar h.zla ilerlemiyor, Bay Ning.» Yine nazik nazik konuşmuştu ama sözlerinin altında bir tehdit gizliydi.

«Sizin gelişinizle bu durumun değişeceğini umuyorum.»

«Gecikmelerin farkındayım. Bildiğiniz gibi müdürüm son haftayı Kahalı'de geçirdi. Anladığım kadarıyla daha önce BOSS'un yolladığı adamlar, bütün kaynaklardan yararlanmayı pek istememişler»» Chenc zarif bir el hareketiyle onlar, aşağı gördüğünü açıkladı. «BOSS yöneticilerinden Bay Purvis, şimdi Londra yolunda. Fazla hassas biri o Bu İngilizlerin ne kadar yufka yürekli oldukların, bilirsiniz... Müdürüm bana ferî sayısının az olduğunu söyledi.» Taffari'nin tebessümü dondu. Bu nazik sözlerle açıklanan eleştiri hoşuna gitmemişti

Emin olun Bay Ning gerektiği kadar işçiniz

Cheng usulca, «Otuz bin...» dedi. «İlk rakam buydu. Siz de bunu onaylamıştınız, ekselans. Ama bize şu ana kadar on bin işçi bile verilmedi.» v Taffari hiç gülümsemedi artık. «Geri kalanı gelecek ayın baslarda size gönderilecek. Orduya emir verdim. Bütün politik tutuklular ve muhalifler toplanıp ormandaki çalışma kamplarına gönderilecek »

Çinli, «Bu esirler Uhali kabilesinden mi?» diye sordu «Tabii sizee Hîta'ları göndereceğimi sanmıyordunuz ya?»

Cheng bu fikri pek saçma bulduğu için güldü. «Müdürüm bana Uhali'lerin çalışkan, dayanıklı ve zeki olduklarını söyledi. Bir kez çoğuna ormanda ihtiyacımız olacak. Arazinin durumu ve iklim yüzünden bazı problemlerle karşılaşılıyor. Yollar kötü, makineler arızalanıyor. Daha fazla insan çalıştırmak zorunda kalacağız.»

Taffari, «Evet,» diye başını salladı. «BOSS'un adamlarını bu bakımdan uyardım. Onlar...»

Durakladı. «Purvis denilen adamın 'mahkûmlar' ya da 'esirler' diye tanımladığı işçileri çalıştırmayı pek istemiyorlardı.» Bu düşünce onu biraz eğlendirmiş gibiydi.

Cheng anlayışla, «Bu Batılılar da,» dedi. «İngilizler yeteri kadar kötü. Ama Amerikalılar onlardan da berbat. Afrika'yı da, Doğu'yu da anlamıyorlar. Kafaları Süveyş'te duruyor...» Bir an sustu. «Emin olun, sayın başkan, artık sendikanın başında bir Doğulu var. Benim Batılılar gibi saçma sapan fikirlerim yok.»

Taffari, «Yaşamın gereksinimlerini anlayan biriyle çalışmak büyük bir zevk olacak,» diye cevap verdi.

«Böylece Balık-Kartal Koyu'ndaki otel ve kumarhane projesine gelmiş oluyoruz. Müdürüm bana, ilk incelemeler dışında o bölgede hiçbir şey yapılmadığını söyledi. Hatta otelin yapılacağı yerde hâlâ bir balıkçı köyü olduğundan da söz etti.»

«Artık yok.» Taffari gülümsedi. «O bölge iki gün önce temizlendi. Yani Purvis, Londra'ya hareket eder etmez. Köy, karşıt bir darbe hazırlayan yerlilerin yuvasıydı. Askerlerim bütün muhalifleri topladılar. İki yüz güçlü kuvvetli mahkûm ormandaki işçilerinize katılmak için yola çıkarıldılar bile. Otel arsası inşaata hazır.»

«Ekselans, sizinle birlikte uyum içinde çalışacağımızı anlıyorum.»

Taffari saatine baktı. «Öğle yemeğine birini bekliyorum.»

Çinli kalkmaya davrandı. «Özür dilerim, ekselans. Fazla zamanınızı aldım.»

«Ne ilgisi var!.. Öğle yemeğinde bize katılmanız için ısrar edeceğim, Bay Ning. Konuşumla tanışmak sizi eğlendirebilir. Sir Peter Harrison'un tuttuğu film ekibinden.»

«Ah, evet.» Cheng'in suratında kuşkulu bir ifade vardı. «Sir Peter babamla bana Ubomo'ya bir film ekibini neden davet ettiğini açıkladı. Ancak onunla aynı fikirde olduğumdan da pek emin değilim. İngilizlerin bir atasözü vardır: 'Uyuyan köpeği uyandırma,'

derler. Bence dünyanın dikkatini operasyonlarımızın üzerine çekmemek, belki de daha iyi olur.

Bana kalsaydı, anlaşmayı fesheder ve bunları İngiltere'ye geri gönderirdim.»

«Korkarım artık bunun için çok geç...» Taffari başını salladı. «Daha şimdiden aleyhimizde propaganda yapıldı. Eski Başkan Omeru'nun koruduğu o kadını biliyorsunuz...»

İki adam Sir Peter Harrison'un, Kelly Kinnear'ın kampanyasının etkilerini gidermek için yaptığı plandan söz ettiler.

Sonra Taffari, «Zaten filmin beğenmediğimiz sahnelerini her zaman çıkarabiliriz.» dedi. «Sir Peter anlaşmaya filmi beğenmesinin şart olduğuyla ilgili bir madde de koydurtmuş. Yani istediğimizde filmi ve bütün kopyalarını ortadan kaldıracabileceğiz.»

«Tabii bu insanların hassas bölgeleri görmemeleri için gerekli bütün önlemleri alıyorsunuz?

Çalışma kampları, kerestecilik ve madenler...»

«Bana güvenmelisiniz, Bay Ning. Onlar yalnızca pilot bölgeyi görecekler. Yanlarında her zaman güvendiğim bir subay var.» Taffari yaklaşan otomobil gürültüsünü duyup durakladı. «Ah!

Hakkında konuştuğumuz kişi de geldi sanırım. Kameraman ve Yüzbaşı Kajo.»

Bonny Mahon'la Yüzbaşı Kajo çim alandan onlara doğru gelirlerken Çinli, «'Kameraman' mı dediniz?» diye mırıldandı.

«Evet, bu tanımlama doğru değil. Bunu ben de kabul ediyorum.» Taffari güldü. «Ama... acaba 'Kameraman mı' diye bir terim var mı?» Ayağa kalkıp konuşunu karşılamaya gitti.

Yüzbaşı Kajo, başkana selam verdi. Ama Taffari ona aldırmadı bile. Kajo, görevini yapmış ve Bonny'yi getirmişti. Yüzbaşı topuğunun üzerinde döndü ve kadını beklemek için cipe doğru gitti.

Başkan, Bonny'yi verandada ona doğru getirirken Cheng de kadını inceledi. «Çok iri yarı. Göğüsleri de fazla büyük. Kemik yapısı zarif değil. Yüz hatları da öyle. Hem burnu iri hem de ağzı. Çilli cildi ve kıvılc saçları beni tiksindiriyor. Sesi çok yüksek ve bayağı.» Ayrıca Bonny'nin güçlü kol ve bacakları ve güven dolu hali de Çinlinin erkekliği tehdit ediliyormuş gibi bir duyguya kapılmasına neden oldu. Kadınların erkekle kadar güçlü ve iddialı olmalarından hiç hoşlanmazdı. Çinli, Bonny'yi kendi ırkının fildişi ciltli, siyah düz saçlı, zarif, uysal ve itaatli kadınlarıyla kıyasladı. Ve tabii sonuç Bonny'nin aleyhine oldu.

Ama nazik bir tavırla gülümseyerek ayağa kalktı Cheng. Bonny'nin elini sıkarken Taffari'nin kadından çok hoşlandığını da sezdi.

Başkanın Hita kabilesinin en güzel kadınlarından on ikisiyle evli olduğunu biliyordu. «Galiba Taffari bu kaba saba yarattığı bir yenilik sayıyor,» diye düşündü. «Belki de beyaz bir kadını oyuncağı olarak seçtiği için prestijinin artacağına inanıyor. Ama tabii yakında bu kadından bıkacak ve onu, ilişki kurduğu gibi aynı kayıtsızlıkla bir kenara atıverecek.»

Taffari, Bonny'ye, «Bay Ning, Ubomo Geliştirme Şirketi'nin Başkanı,» diye açıkladı. «Teknik

bakımdan sizin patronunuz sayılır.»

Bonny güldü. «Eh, çok güzel çalıştığımızı söyleyebilirim, Patron.»

«Bunu duyduğuma sevindim, Miss Mahon.» Cheng gülmüyordu. «Üzerinize aldığınız görev çok önemli. Bugüne kadar neler yaptınız?»

«Kahali'de ve gölde çalıştık. Yeni otel ve kumarhanenin yapılacağı yerin filmini çektik.»

Cheng öğrenmek istedi. «Şimdi nereye gideceksiniz?»

«Orman bölgesine. Sengi-Sengi denilen bir yere. Adı doğru söyledim mi, ekselans?» Bonny, Taffari'ye dönmüştü.

Başkan, «Evet, doğru söylediniz, Miss Mahon,» dedi. «Sengi-Sengi, orman kaynaklarından yararlanılması konusunda pilot bölge olarak seçildi.»

Cheng başını salladı. «Ben de ilk fırsatta oraya gideceğim.»

Bonny, «Neden Sengi-Sengi'ye biz film çekerken gelmiyorsunuz, Bay Ning?» diye önerdi.

«Filmde sizin de olmanız konuya ağırlık verir.» Aklına başka bir şey geldiği için durakladı. Sonra erkek çocuklarını hatırlatan bir tebessümle başkana baktı. «Sizi de çekebilirsek şahane olur, ekselans! Sengi-Sengi'de, çalışma alanında sizinle bir röportaj yaparız. Ülkenizle ilgili umut ve beklentilerinizi açıklarsınız. Bunu bir düşünün, Sayın başkan.»

Ephrem Taffari gülümseyerek, hayır, der gibi başını salladı. «İşim başımdan aşkın. Oraya gitmek için zaman bulabileceğimi sanmıyorum.»

Bonny ısrar etti. «Bu çok yararlı olur. Hem Ubomo, hem de sizin Kişisel imajınız için. Bu büyük dünyada yaşayanlar hakkınızda belli belirsiz bir şeyler biliyorlar.

Sizi gördüklerinde, bütün fikirlerini de değiştirirler. Bir profesyonel olarak şunu da söylemeliyim: Ekranada harika gözükersünüz. Uzun boylu ve yakışıklısınız. Sesiniz şahane. Bir film yıldızı gibi gözükmeyi sağlayacağıma yemin ederim.»

Bu fikir Taffari'nin hoşuna gitmişti. Bütün bu iltifatlarda. «Şey... Belki.-»

Bonny de, Çinli de Taffari'nin biraz daha ısrar edilmesini istediğini anladılar.

Bonny, «Sengi-Sengi'ye helikopterle gidebilirsiniz,» dedi. «En fazla yarım gününüzü alır. Hepsi o kadar...» Bir an durup anlamlı anlamlı alt dudağını sarkıttı ve usulca adamın koluna dokundu.

«Tabii orada bir-iki gün kalmayı da düşünebilirsiniz. Buna da itiraz etmem.»

Daniel ve Bonny, yanlarında Yüzbaşı Kajo'yla Sengi-Sengi'ye gittiler. Yol ancak üç yüz kilometre kadardı. Ama yolculuk iki gün sürdü. Nedeni yolda gördüklerinin ve kabilelerin filmlerini çekmeleri idi.

Sonunda Sengi-Sengi'ye ulaştılar. Yol, ormanın ortasına açılmış bir düzlükte sona erdi. Dev ağaçlar kesilmemişti. Ama daha kısıları ve diğer ağaççıklar ortadan kaldırılmışlardı. Zorla çalıştırılan işçilerin kaldığı kulübecikler ve büroların bulunduğu prefabrik binalar vardı.

Kajo cipi merkez binasının önünde durdurdu. Daniel'le Bonny'yi basamaklardan çıkararak, «Sizi UDC'nin müdürüyle tanıştırmalıyım,» dedi.

Bonny öğrenmek istedi. «UDC ne anlama geliyor?»

Kajo, «Ubomo Geliştirme Şirketi'ne verdiğimiz ad,» diye açıkladı.

Danışmadaki Batılı kılığındaki, makyajlı kız onları görünce, neşeyle «Siz filmciler olmalısınız,» dedi. Swahili dilinde konuşuyordu. «Biz de sizi bekliyorduk.»

Kajo, «Geciktik...» diye başladı ama içteki odanın kapısı açıldı, için durakladı. Müdür sevinçle gülümseyerek dışarı çıktı. «Sengi-Sengi'ye hoş geldiniz,» dedi. «Dün burada olmanız gerekirdi.

Ama geç olsun da güç olmasın!»

Bir doksan beş boyunda olan Kajo, Daniel'in önünde durduğu için, müdürü görmesini engelliyordu. Ama sonra yana kaydı ve Daniel'le müdür karşı karşıya geldiler.

Biyoloji doktoru usulca, «Bay Chetti Singh,» dedi. «Sizi yeniden göreceğimi hiç sanmıyordum.

Bu ne büyük bir zevk!»

Sakallı Sih, sanki camdan bir duvara çarpmış gibi duraklayıp şaşkınlıkla Daniel'e baktı.

Yüzbaşı Kajo, «Birbirinizi tanıyor musunuz?» diye sordu. «Ne hoş bir rastlantı!»

Daniel, «Bay Singh'le eski dostuz. Onunla ortak bir yanımız da var. İkimiz de vahşi hayvanlara meraklıyız. Özellikle fillere ve parslara.» diye cevap verdi. Gülümseyerek elini uzattı.

«Nasılsınız, Bay Singh. Son görüşmemiz sırasında ufak bir kaza geçirmiştiniz sanırım.»

Chetti Singh'in esmer çehresi kül gibi olmuştu. Ama kendisini zorlayarak, geçirdiği şokun etkisinden kurtulmaya çalıştı. Bir an gözlerinde öfkeli bir pırıltı belirdi ve biyoloji doktoru kendisine saldıracağını sandı. Sonra Sih, Daniel'in dost rolü oynamasına razı olarak gülümsemeye çalıştı. Ama bu haliyle, daha çok dişlerini gösteren vahşi bir hayvana benziyordu.

Daniel'in elini sıkmaya hazırlandı. Ama sağ değil, sol elini uzattı. Ceketinin sağ kolu boştu, kıvrılıp iğnelenmişti. Çizgili pamuklu kumaşın altından Hintli'nin kolunun dirseğinin aşağısından kesilmiş olduğu görülüyordu. Tipik bir olaydı bu. Pars, adamın kemiklerini iyice çiğnemişti.

Artık hiçbir operatör, parça parça kemiklerin birbirlerine kaynamalarını sağlayamazdı, ilk bakışta başka bir yara yoktu ama bir zamanlar tombul bir adam olan Chetti Singh iyice zayıflamıştı. Bir AIDS kurbanı gibi sıskaydı. Gözlerinin akları sağlıklı bir biçimde sararmıştı. Sih'in çok kötü günler geçirdiği ve hâlâ tam anlamıyla iyileşmediği anlaşılıyordu.

Chetti Singh'in sakalı hâlâ gür, telleri de parlaktı. Sakalı, çenesinin altında kıvrılmış ve uçları bembeyaz türbanının içine sokulmuştu.

Singh, «Sizi yeniden görmek gerçekten büyük bir zevk, doktor,» dedi. «Nazik ilginiz için teşekkür ederim. Ama neyse ki artık tamamıyla iyileştim. Tabii elim kesildi, o da başka. Sıkıcı bir şey bu.

Ama kazadan sorumlu olanların, bu kaybımı tamamiyle telafi edeceklerinden de eminim.» Eli, bir kertenkelenin derisi kadar soğuktu. Daniel'den sonra Bonny'yle Kajo'ya döndü. Tebessümü normalleşti. Yeniden Daniel'e döndüğünde artık gülümsemiyordu. «Doktor, demek televizyon programınızla bizi üne kavuşturmaya geldiniz. Hepimiz de film yıldızı olacağız...» Yüzünde acayip açgözlü bir ifadeyle biyoloji doktorunu süzüyordu. Bir pitonun tavşana bakması gibi bir şeydi bu.

Aslında Daniel de, Chetti Singh'le karşılaştığında şok geçirmişti. Ama şimdi, «Bunu beklemeliydim,» diye düşünüyordu. «Onun Ning'in gölgesi olduğunu unutmamalıyım. Benden intikam almak isteyeceğini de.» Bunu anlaması için Sih'in gözlerindeki ifadeyi görmesine de gerek yoktu. Onu öldürmeye çalışacaktı.

^BH^ 1^ Saatler sonra Chetti Singh'in sekreteri Daniel'le Bonny'yj onlara ayrılan odalara götürürken, yağmur da yine başlamıştı. Odalar, uzun bir askeri barakadaydı. İçeride de yalnızca bir karyola, bir iskemle, bir masa ve bir dolap vardı. Koridorun ortasında herkesin kullandığı tuvalet ve duş bulunuyordu.

Daniel odasını dikkatle aradı. Kapıdaki kilit öyle çerden çöpten bir şeydi ki, isteyen bir itişte içeri girebilirdi. Ayrıca herhalde Chetti Singh'de odanın anahtarı da vardı. Daniel kapıyı kitledi.

Botlarını çıkarmak için yatağın üzerine oturdu. Aynı anda örtünün altında bir şey kımlıdadı.

Daniel yılanlara karşı her zaman mantıksızca bir korku duyardı, dört yaşındayken odasına giren kobrayı hiç unutmamıştı.

Doktor, yılanı yatağıma ya Chetti Singh ya da adamlarından koydu, diye düşünüyordu. Öldürücü olmalı. Bir mamba.

Ayağa fırlayıp iskemleyi kaptı. Korkunun verdiği güçle çürük tahtalardan yapılmış sandalyenin bir bacağını kopardı. Sandalyenin bacağını havaya kaldırırken, diğer eliyle de yatağın örtüsünü çekti. Beyaz çarşafın ortasında çizgili bir orman faresi oturuyordu. Daniel'le küçücük yaratık birbirlerine şaşkınlıkla baktılar. Sonra fare cıyaklayarak yataktan fırladı ve duvardaki bir kovuğa girip gözden kayboldu. Daniel gülmeye başlamıştı, iki büklüm yatağa oturdu.

«Tanrım! Chetti Singh, sen her yolu deneyeceksin değil mi? Başka ne oyunlar oynayacaksın bakalım?»

Doğu tarafından gelen helikopter yere indi. Pilot motoru kapatırken Başkan Taffari, aşağıya atladı. Savaş kılığı ve paraşütçü botlarıyla çok yakışıklı ve çevikti. Bonny kamerayla yaklaşırken, zenci de gülümsedi. Dişleri göğsünde ışıldayan madalyalar kadar parlaktı.

Ning Cheng Gong hemen arkasındaydı ama merdivenden inmeyi tercih etti. Krem rengi bir elbise giymişti. Birini ya da bir şeyi arıyormuş gibi çabucak etrafına bakındı ve o sırada geride duran Daniel'i gördü. Ama yüzündeki ifade değişmedi. Bakışları biyoloji doktorunun suratından yana doğru kaydı. Daniel, «Chetti Singh herhalde efendisine bir haber göndermeyi başardı,» diye düşündü. «Ubomo'da olduğumu bildirerek onu uyardı.» Cheng bu karşılaşmaya kendisini hazırlamaya çalışmıştı. Ama yine de kaburgalarının altına bir yumruk yemiş gibi sarsılmıştı.

Başkan Taffari'nin elini normal bir tavırla sıkabilmek için çok çabalamak zorunda kaldı.

«Ah, Doktor... Gördüğünüz gibi ayağınıza geldim. Film çalışmalarınıza katkıda bulunmak için öğleden sonra saatlerimi size ayırdım. Şimdi... ne yapmamı istiyorsunuz? Emrinizdeyim.»

«Size büyük bir minnet duyuyorum, sayın başkan. Bir çekim programı yaptım. Bize beş saatinizi vermeniz yeterli olacak. Makyaj ve prova süreleri de içinde...»

Daniel, Cheng'e bakmamak için kendisini zor tutuyordu. Ama sonra Chetti Singh söze karıştı.

«Doktor Armstrong, UDC'nin Başkanı Bay Ning'le tanışmanızı istedim.»

Daniel, Cheng'in elini sıkarken, kendisini bir an rüyadaymış gibi hissetti. Gülümseyerek, «Biz tanışıyoruz,» dedi. «Zimbabwe'de karşılaşmıştık. Siz orada elçiyken, Bay Ning. Ama belki de bunu hatırlamıyorsunuz?»

«Özür dilerim...» Cheng başını salladı. «Resmi görevlerim sırasında pek çok kimseyle tanıştım.»

Daniel'i hiç hatırlamıyormuş gibi bir tavır takınmıştı. Biyoloji uzmanı da kendisini zorlayarak gülümsemesini sürdürdü. Öfkesi ve acısı, içinde kaldığı için sanki daha güçlenmişlerdi.

Hiddetini, «Seni iğrenç, açgözlü kasap!» diye haykırarak dışa vurmak istiyordu. Cheng'in o düzgün yüzünü yumruklaya yumruklaya pelteye çevirmeyi de. Çinlinin bir köpekbalığınınkini hatırlatan gözlerini oymayı, parmaklarının arasında patlatmayı arzu ediyordu. Ellerini, Ning Cheng Gong'un kanıyla yıkamayı da.

Daniel fırsat bulur bulmaz oradan uzaklaştı. Yoksa dayanamayacaktı. İlk kez ne yapması gerektiğini kabul ediyordu. Ning Cheng Gong'u öldürmek zorundaydı. Ya da bunu yapmaya çalışırken öldürülecekti. Kişisel bir zevk duymayacaktı bundan. Yalnızca arkadaşının cesedinin yanında verdiği sözü yerine getirecekti. Bunu Johnny Nzou'nun anısına borçluydu.

«Benim bir savaş gemisinin köprüsünde durduğumu düşünebilirsiniz...» Ephrem Taffari, Bonny'nin kamerasının objektifine gülümsüyordu. «Ama emin olun, öyle bir şey yok. Ben şimdi tekerlekli bir maden çıkarma ünitesinin en üst platformundayım. Buradakiler bu araca sevgiyle MOMU adını verdiler... Şimdi yerden yirmi metre yükseklikteyim. Saatte yüz metre gibi müthiş bir hızla ilerliyorum.» Zenci kendi esprisine güldü.

Daniel, Taffari'nin doğuştan aktör olduğunu kendi kendine itiraf etmek zorunda kaldı.

Kameranın önünde son derece rahattı. Yakışıklılığı ve büyüleyici sesiyle, dünyanın her yerinde kadın izleyicileri etkileyebilirdi. Üstelik sözleri öyle de inandırıcıydı ki...

Biyoloji doktoru daha sonra, «Kes!» dedi. «Tamam! Bu harika oldu sayın başkan. Çok teşekkür ederim. Herhalde siz öğle yemeği için merkeze gitmek istiyorsunuz! Biz o arada buradaki işlerimizi tamamlarız Daha sonra da haritalar ve maketlerle son sahneyi çekeriz.»

Chetti Singh, birdenbire ortaya çıkıp Taffari'yi MOMU'dan indirdi. Başkanı arabayla merkeze götürecek. Daniel, Taffari'yi orada zengin bir büfenin beklediğini biliyordu. Yemekler ve içkiler helikopterle Kahahi'den getirilmişti.

Herkes gittikten sonra Daniel'le Bonny, MOMU'yla ilgili çekimi sürdürdüler. Ağır ve yoğun platinin koyu bir su gibi maden cevheri varillerine akışını filme aldılar. Çalışmaları sona erdiğinde saat de üç olmuştu. Sengi-Sengi'deki merkeze döndükleri zaman, başkanın öğle yemeği de sona ermek üzereydi.

Merkezdeki toplantı odasının ortasında bir maket vardı. Makette MOMU'nun nasıl çalıştığı gösteriliyordu. Daniel, ormanın ortasındaki düzlüğün helikopterden alınan fotoğraflarına bu maketin filmlerini de eklemek amacındaydı. Ekranda aradaki farkın anlaşılmayacağından emindi.

O arada Taffari'yle ilgili bölümü tamamlaması gerekiyordu. Başkanın yüzünü pudralayan Bonny'ye baktı. Kadın zenciye bir şeyler fısıldıyor, kıkır kıkır gülüyordu. Daniel, Bonny'nin görenlerin ilişkileri olduğunu iyice anlamaları için böyle davrandığını biliyordu. Taffari dikkatli davranamayacak kadar içmişti. Kadını açık açık okşuyor, Bonny'nin suratına pek yakın olan göğüslerine bakıyordu.

Daniel hayretle, «Bonny kendisini Ubomo'nun 'First Lady'si gibi görmeye başlamış,» diye düşündü. «Hita'ların karılarına nasıl davrandıklarından haberi bile yok. Başına geleceklere layık bu kadın. Bu çok da hoşuma gidecek. Her şeyi hak etti çünkü.»

Sonra o pek belirgin aşk sahnesini sona erdirdi. «Hazır mısınız, sayın başkan? Şurada, masanın yanında durmanızı rica ediyorum, Bonny, ekselansı şu taraftan al.

Hem onu, hem de maketi...»

Taffari konuşmaya başladı. Kerestecilik ve madencilik konusunda söyledikleri akla çok yakındı.

Daniel adama olan düşmanlığını bir an unuttu. Neredeyse alkışlayacaktı onu.

Onun yerine, hafifçe öksürerek, «Sayın başkan,» dedi. «Olağanüstü bir sahneydi bu. Herkese esin verecek bir sahne. Teşekkür ederim, efendim.»

Chetti Singh, cipte oturuyordu. «Bu kağıt parçası her şeyin zevkini kaçırıyor!» Belgeyi tek eliyle bacağına üzerine yaydı.

Ning Cheng Gong sert sert, «Bu bir eğlence değil,» diye hatırlattı. «Onu saygıdeğer babama hediye edeceğim. Yani eğlenmeyecek, çalışacaksın.»

Chetti Singh, Cheng'e riyakârca gülümsedi. Cheng'in Taipei'den döndüğünde değişmiş olduğunu farketmiş ve bu hiç de hoşuna gitmemişti. Genç adam şimdi çok güçlü ve karardıydı. Kendisine de pek güveniyordu. Chetti Singh ilk kez Cheng'den korkmaya başlıyor ve bu duygu da hiç hoşuna gitmiyordu. Sih dayatmaya çalıştı. «Ama iş eğlenceli olduğu zaman, insan daha iyi çalışır.» Fakat Çinlinin acımasız gözlerine bakamadı. Onun yerine gözlerini belgeye dikti.

Başkan Taffari'nin imzasını taşıyan bu belge Ning Cheng Gong ya da onun yetkili bir yardımcısına fil avlaması için izin verildiğini açıklıyordu. Filin etlerini, derisini ve dişlerini satması için de...

Chetti Singh, «Ben izinsiz avlanan bir adamım,» diye açıkladı. «Bu işte Afrika'da benden üstünü yok. Ama bu kağıt beni bir uşak, bir kasap çırağı durumuna düşürüyor...»

Cheng sabırsızca döndü. Bu Sih onu sinirlendirmeye başlıyordu. Saatine bakıp, «Geç kaldı...» diye homurdandı. «Ne zaman gelecek?»

Chetti Singh omzunu silkerek, avlanma iznini tek eliyle katladı. «Onda, bizde olduğu gibi zaman kavramı yok. Bir Pigme. Canı istediği zaman gelecek. Belki de burada ve bizi gözetliyor. Belki de yarın ya <ja gelecek hafta bizimle buluşacak.»

Cheng, «Daha fazla bekleyemem,» diye söylendi. «Yapılacak başka önemli işler var.»

Sih alayla güldü. «Babanın armağanından daha önemlileri de mi?»

«Lanet olsun şu zencilere.» Cheng arkasını döndü. «Güvenilecek yaratıklar değiller.»

Chetti Singh başını salladı. «Birer maymun hepsi. Ama işe yarayan maymunlar.»

Çinli, Sih'e döndü yine. «Ya Armstrong? Onun icabına da bakmamız gerekiyor.»

«Ah, evet.» Chetti Singh güldü. «Bu gerçekten çok eğlenceli olacak. Hemen hemen bir yıldan beri Doktor Armstrong'u her gece rüyamda görüyorum. Ama onun Sengi-Sengi'de elime düşeceği aklımın köşesinden bile geçmiyordu.»

Cheng ısrarla, «Armstrong buradayken işini bitirmelisin,» dedi. «Buradan sağ salim ayrılmasına izin veremezsin.»

Sih, «Verecek değilim,» diye bağırdı. «Durmadan bu problemi düşünüyorum. Sevgili doktorumuz uygun bir biçimde ve acı çekerek ölmeli. Ama olay yine de herkes tarafından bir kaza sanılmak»

Cheng ortağını uyardı. «Fazla bekleme.»

Chetti Singh sakın sakın, «Daha beş günüm var,» diye hatırlattı. «Film çekim programını gördüm. Sengi-Sengi'deki işini daha önce bitirmesi imkânsız...»

Çinli sözünü kesti. «Ya o kıvılcık saçlı kadın? Armstrong'un yardımcısı?»

«Şu ara Başkan Taffari kadınla gönül eğlendiriyor. Ama Doktor Armstrong'la birlikte o uzun yolculuğa çıkması daha akıllıca bir şey olur...» Chetti Singh sözlerini tamamlamadan birdenbire ayağa kalktı. Başını yana eğmiş etrafı dinliyordu. «Geldi sanırım.»

«Nereden biliyorsun?» Cheng farkına varmadan sesini alçaltmıştı.

Chetti Singh, «Kuşlar artık ötmüyorlar,» dedi. Ağaçlara doğru gidip sesini yükseltti. Swahili dilinde konuşuyordu. «Ormanın oğlu, huzur içinde ol. Ortaya çık da birbirimizi iki dost gibi selamlayalım.»

Pigme ağaçların arasında belirdi. Ufak tefekti ama vücudu kaslıydı. Yüzü küçük, burnu enli ve yassıydı. Kıvrık sivri sakalında gümüş teller vardı.

Sih, «Seni görüyorum, Pirri,» dedi. «Büyük avcı!» Pigme bu iltifattan sonra çevik adımlarla iki adamın bekledikleri açıklığa çıktı.

Swahili dilinde, «Bana tütün getirdin mi?» diye sordu. Sih gülerken teneke kutuyu uzattı. Pirri kutunun kapağını açtı ve içinden aldığı bir tutam tütünü üst dudağının altına yerleştirdi. Sevinçle mırıldanıyordu.

Cheng, Pigme'yi inceliyordu. «Sandığım kadar kısa değil. Rengi de açık.»

Chetti Singh, «Safkan bir Bambuti değil,» dedi. «Babası bir Hita. Ya da öyle söylüyorlar.»

Çinli kuşkuyla, «İyi bir avcı mı?» diye sordu. «Bir fili öldürebilir mi?»

Sih güldü. «Kabilesinin en usta avcısı. Ama hepsi bu kadar değil. Onda, akrabalarında olmayan başka meziyetler de var. Melez olduğu için tabii.»

Cheng meraklandı. «Neymiş onlar?»

Chetti Singh, «Paranın değerini biliyor,» dedi. «Bambuti'ler zenginlik, mal ve mülke hiç aldırmazlar. Ama Pirri farklı. Açgözlülüğün ne olduğunu bilecek kadar uygarlaşmış.»

Belinde yalnızca ağaç kabuğundan yapılmış kumaştan bir peştemal olan Pirri, onları dinliyor ama ne dediklerini anlamıyordu. Sonra birdenbire Çinliyle Sih'in konuşmalarını yarıda kesti. «Bu wazungu da kim?» Swahili dilinde konuşuyor ve sakalıyla Çinliyi işaret ediyordu.

Sih, «Ünlü bir reis ve zengin biri,» dedi. Pirri açıklıkta ilerleyerek merakla Cheng'e baktı.

Sonra dobra dobra, «Cildi malarya renginde,» diye fikrini açıkladı. «Gözleri de bir mambanın kiler gibi.» Yeteri kadar Swahili bilen Çinli dikleşti.

«Belki açgözlülüğün ne olduğunu biliyor ama saygısız.»

Chetti Singh, Cheng'i yatıştırmaya çalıştı. «Bambuti'ler böyledir! Çocuk gibidir hepsi. Akıllarına geleni söyleyiverirler.»

Cheng, «Ona fili sor,» dedi. Sih de dostça bir tavırla Pigme'ye gülümsedi.

«Sana fili sormaya geldim.»

Pirri kasığını kaşıdı. «Ah, fil! Ben fil konusunda ne biliyorum ki?»

Chetti Singh hatırlattı. «Bambuti'lerin en usta avcısı sensin.»

Pirri başını salladı. «Bu doğru.» Cheng'i düşünceli bir tavırla inceliyordu. «Bu zengin wazungu'nun kolundaki bilezik hoşuma gitti. Filden söz etmeden önce o bana bir armağan vermelidir.»

Chetti Singh, Çinliye döndü. «Saatini istiyor.»

Cheng, «Anladım!» diye homurdandı. «Amma da küstah! Bir vahşi altın bir Rolex'i ne yapacak?»

Çinlinin öfkesi Sih'i eğlendirdi. «Herhalde onu kamyon şoförlerinden birine satacak. Değerinin yüzde birine.»

Cheng hiddetle, «Ona söyle,» dedi. «Bana şantaj yapılmasına izin vermem.» Sih omzunu silkti.

«Bunu ona söyleyeceğim. Ama o zaman da saygıdeğer babana hediye götüremeyeceksin.»

Cheng durakladı. Sonra bileğindeki altın saati çıkarıp Pigme'ye verdi. Pirri sevinçle mırıldandı.

«Çok güzel... O kadar güzel ki, birdenbire ormandaki fili hatırladım.»

Chetti Singh, «Bana o fili anlat,» dedi.

Pirri, «Gondala yakınındaki ormanda otuz dişi ve yavru vardı,» diye başladı. «Ve uzun beyaz dişli iki de erkek fil.»

Sih hemen atıldı. «Dişleri ne kadar uzun?» Konuşmayı dinleyen Cheng heyecanla öne doğru eğildi.

«Bir fil diğerinden de iri. Dişleri de bu kadar uzun.» Pirri omzunda asılı olan yayını alarak yukarıya doğru uzattı. Kendisi de ayaklarının üzerinde yükseldi. «Bu kadar uzun.»

Cheng, «Kalınlığı ne kadar?» diye sordu. Swahili dilini pek kötü konuşuyordu. Hırstan sesi kabalaşmıştı. Pirri ona doğru dönüp bir çocuğunkini andıran zarif elleriyle belini kavradı.

«Bu kadar kalın. Benim kadar.»

Chetti Singh bu sözlere inanmamıştı. «Dev bir fil olmalı.» Pigme öfkelenmişti.

«Bütün fillerin en büyüğü! Ve ben onu kendi gözlerimle gördüm! Ben, Pirri, bunun doğru olduğunu söylüyorum!»

Sifi usulca, «O fili öldürmeni ve dişlerini bana getirmeni istiyorum,» diye mırıldandı. Pirri, «Olmaz,» der gibi başını salladı.

«O fil artık Gondala'da değil. Sarı demirden makineler ormana geldikleri zaman fil de gürültü ve dumandan kaçtı. Ormanın insanların avlanmaması gerektiği kutsal derinliklerine gitti. Anne ve Baba,

emretti bunu. Ben ormanın derinliklerinde o fili öldüremem.»

Chetti Singh, Pigme'yi kandırmaya çalıştı. «O filin dişleri için sana çok şey veririm.» Ama Pirri kesin bir tavırla yine başını salladı.

Cheng İngilizce, «Ona bin dolar teklif et,» dedi. Sih bakıp kaşlarını çatı.

Çinliyi, «Onu bana bırak,» diye uyardı. «Acele ederek her şeyi bozmamalıyız.» Pirri'ye döndü.

«Sana kadınların bayıldığı o kumaşlardan on top veririm! Elli avuç cam boncuk da! Bin bakire o boncuklar için sana koşar!»

Pigme yine başını salladı. «Orası ormanın 'kutsal kalbi.' Orada avlanırsam Anne'yle Baba bana kızarlar.»

«Kumaş ve boncuklardan başka sana yirmi demir balta başı ve elin kadar uzun, güzel, on tane de bıçak veririm.»

Pirri kıpır kıpır kıpırdandı. «Bu yasalara ve törelere aykırı. Kabilem benden nefret eder ve beni kovar.»

Chetti Singh, «Sana yirmi şişe cin veririm,» dedi. «Ve yerden kaldırabileceğin kadar da tütün.»

«Taşıyabileceğim kadar tütün!» Pirri'nin sesi boğuklaşmıştı. «Bunu yapamam. Yoksa Molimo'yu çağırırlar. Anne ve Baba'nın lanetini üzerime çekerler.»

Chetti Singh elini safari ceketinin cebine sokarak bir avuç gümüş para çıkardı. «Sana yüz gümüş

Marina Theresa doları da veririm.» Paraları bir avcundan diğerine akıtarak şıkırdamalarını ve güneşte ışıldamalarını sağladı.

Pirri uzun bir süre paralara açgözlülükle baktı. Sonra tiz bir sesle haykırıp palayı andıran bıçağını çekti. Chetti Singh'le Cheng telaşla gerilediler. Pigme'nin onlara saldıracağını sanmışlardı. Ama Pirri döndü ve yakındaki ağaççığın dallarını kesmeye başladı. Öfke ve istekle bağırıyordu. Sonunda soluk soluğa durdu. Yüzünden akan terler sakalını ıslatıyordu. Yorgunluk ve kendisine karşı duyduğu tiksinti yüzünden hıçkırıyordu.

Sonunda doğrularak Chetti Singh'in yanına gitti. «O fili senin için öldürecek ve dişlerini getireceğim. Sen de o zaman bana vaat ettiğin her şeyi vereceksin. Tütünü de...»

Chetti Singh'le Cheng daha sonra ciple Sengi-Sengi'ye dönerlerken, Hintli yanındaki adama gülümsedi. «Eh, babanın armağanı işini hallettik. Şimdi sıra benim küçük armağanımda. Bunun için bütün zekâ ve kurnazlığımızdan yararlanmalıyız. Doktor Armstrong'un kafasının gümüş bir tepsiyle bana sunulmasını istiyorum. Ağzında da bir elma olmalı.»

Daniel bu anı beklemişti. Dua etmişti bunun için.

Biyoloji doktoru yüksekte, MOMU'nun komuta platformundaydı. Yağmur yağıyordu. Bonny, platformun dibindeki komuta kabinine sığınmıştı. İki Hita nöbetçisi aşağıdaki platforma inmişlerdi. Daniel şu anda yalnızdı.

Birdenbire komuta kabininin kapısı açılarak Ning Cheng Gong dışarı çıktı. Daniel'i görmedi.

Öndeki tenteli yere gidip parmaklığa dayandı. Yirmi metre aşağıda toprağı alt üst eden kazı pervanelerine bakıyordu. Daniel'in beklediği an gelmişti, ilk kez yalnızdılar ve Cheng de savunmasız durumdaydı.

Biyoloji doktoru, «Bu Johnny için,» diye fısıldayarak kauçuk altlı ayakkabılarıyla çelik levhaların üzerinde sessizce ilerledi ve Cheng'in arkasında durdu.

Artık bütün yapması gereken Çinliyi ayak bileklerinden kavradığı gibi aşağıya atmaktı.

Uzandı ama daha Cheng'e dokunamadan durakladı. Yapmak üzere olduğu şey birdenbire onu dehşete düşürmüştü. Soğukkanlılıkla, bilerek isteyerek cinayet işleyecekti. Savaşta insan öldürmüştü ama hiçbir zaman bu biçimde değil. Daniel kendisinden tiksindi ve bir an midesi bulandı. Adam, «Bu Johnny için,» diyerek kendi kendisini iknaya çalıştı.

Ama çok geç kalmıştı! Cheng hızla döndü.

Bir Firavun faresiyle karşılaşan bir kobra kadar hızlı hareket ediyordu Çinli. Ellerini savaş sanatına uygun bir biçimde kaldırıp Daniel'e baktı. Gözlerinde vahşice bir pırıltı vardı.

iki adam bir an şiddetin eşiğinde, böyle hareketsiz durdular. I Sonra Cheng, «Fırsatı kaçırdınız, doktor,» dedi. «Elinize böyle fırsat bir daha geçmeyecek.»

Daniel geriledi. Zayıflığı tutmuş ve Johnny'nin ruhunu da herhalde hayal kırıklığına uğratmıştı.

Eskiden böyle olmazdı, diye düşünüyordu. Cheng'i çabucak ve ustalıkla öldürür ve intikam aldığım için de sevinirdim. Şimdi Taywan'lı durumu anladı. Artık eskisinden de tehlikeli.

Başarısızlığı yüzünden bütün gücü kesilen Daniel döndü. Sonra da irkildi. Hita nöbetçilerinden biri bir pars sessizliğiyle çelik merdivenden çıkmıştı. Şimdi koyu kırmızı beresini tek kaşına doğru eğmiş ve parmaklığa dayanmış duruyordu. Elindeki UZI hafif makinelisini Daniel'in karnına doğru çevirmişti. Olanları izlemişti çünkü.

Biyoloji uzmanı o gece geç saatlere kadar uyuyamadı. Ölümünden kıl payı kurtulduğu için sinirleri iyice bozulmuştu. Onu zalimce intikam almaya sürükleyen vahşi yanı da midesini bulandırıyordu.

Ama vicdan azabı çekmesine karşın yine de adaletin yerine gelmesini sağlamak amacındaydı.

Sabah kalktığında intikam hırsının hafiflememiş olduğunu farketti. Yalnızca sinirleri gerilmişti.

Bu yüzden de Bonny Mahon'la son kez kavga etti. Kadın günlük çalışmaya geç geldi. Onu yağmurda tam kırk dakika bekletti.

Daniel, Bonny'ye, «Saat beş dediğim zaman akşam üzerini kastetmedim,» diye çattı. Kadın hayatından memnun bir tavırla güldü.

«Ne yapmamı istiyorsun, efendim? Harakiri mi?»

Daniel tam kadını azarlamayı sürdüreceken birdenbire Taffari'nin yatak odasından gelmiş olduğunu anladı ve hemen döndü. O kadar öfkeliydi ki, kadını tokatlamamak için kendisini zor tutuyordu.

Kendi kendine, «Tanrı aşkına, Armstrong,» dedi. «Kontrolden çıkmak üzeresin.»

Adamla kadın o sabah düşmanca bir hava içerisinde çalıştılar. Buldozerleri, dev MOMU'ların çalışmasını filme aldılar. Yağmur ve çamurda çalışmak çok zor oluyordu. Bu da sinirlendiriyordu Daniel'i, ama yine de dilini tutmayı başarıyordu. Ancak Bonny öğleye doğru, «Film bitti,» dediği zaman durum da değişti. «Merkeze gidip film almam gerekiyor.»

Daniel söylendi. «Ne biçim bir kameracısın sen? Çekimin ortasında film biter mi?» Kadın öfkeyle ona döndü.

«Derdinin ne olduğunu biliyorum, büyük âşık! Sorun filmin bitmesi değil, sana artık eskisi gibi davranmamam! Seninle değil de Ephrem'le aşk yaptığım için benden nefret ediyorsun!

Kıskançlıktan neredeyse çıldıracaksın!»

Daniel de aynı derecede öfkeli bir tavırla, «Vücuduna fazla değer biçiyorsun!» diye karşılık verdi.

Kavga gitgide şiddetlendi. Bonny sonunda Daniel'in suratına, «Kimse benimle böyle konuşamaz, ahbap!» diye bağırdı. «İşin senin olsun!» Kırmızı çamurda kayıp, suları şapırdatarak kapalı cipe doğru gitti.

Daniel arkasından, «Kamerayı arabada bırak,» diye seslendi. Bütün videoları kiralamışlardı.

«Londra'ya dönüş biletin var. Borcum için de sana bir çek yollayacağım. Seni kovuyorum!»

«Hayır, ahbap! Çok geç kaldın! Ben istifa ediyorum! Bunu sakın unutayım deme!» Bonny taşkın kapısını çarparak kapattı ve öfkeyle gaza bastı.

Daniel arkasından baktı. Aklına kadına söyleyebileceği başka sözler yeni yeni geliyor, bu yüzden de hiddeti gitgide daha artıyordu.

Bonny de öfkeden çıldırıyordu. Ama kadının hiddeti kolay kolay geçmezdi. Kinci bir insandı da.

Şimdi de Daniel'den korkunç bir biçimde intikam almanın yollarını arıyordu. Tam Sengi-Sengi'deki merkeze ulaştığı sırada, aklına bir şey geldi. «Bana söylediğin her kötü söz yüzünden pişman olacaksın, oğlum Danny.» Zalimce gülüyordu. «Ubomo'da film çekemeyeceksin artık. Ne sen, ne de yerime tutacağın kameraman. Sana engel olacağım!»

Ephrem Taffari beyaz çarşafın üzerinde yatıyordu. Bonny, şimdiye kadar gördüğüm erkeklerin en güzeli belki de o, diye düşündü. Şahane bir âşıktı Taffari. O zamana kadar onun gibisiyle hiç karşılaşmamıştı.

Bonny başını zencinin göğsüne dayayarak, «Sana söylemem gereken bir şey var,» diye fısıldadı.

Taffari elini tembel tembel uzatıp kadının bakır rengi saçlarını geriye doğru itti.

«Neymiş o?» Sesi kalın ve yumuşaktı. Adeta kayıtsızca konuşmuştu.

Bonny bir an bekledi. Bu dakikanın zevkini çıkarmak istiyordu. Şimdi hem Daniel Armstrong'dan intikam alacak, hem de Aphrem Taffari'ye değerini ve bağlılığını kanıtlamış olacaktı.

Taffari, «Neymiş o?» diye tekrarlayıp kadının saçını usulca çekti. Acı vermekte ustaydı. Bonny, mazoşist bir zevkle nefesini tuttu.

Sonra yine fısıltıyla, «Bunu seni ne kadar sevdiğimi kanıtlamak için söyleyeceğim,» dedi.

«Tamamiyle senin olduğumu göstermek için. Bu gecedен sonra bir daha sana bağlılığımdan kuşku duymayacaksın.»

Zenci güldü ve Bonny'nin başını sağa sola salladı. Kadının saçlarını parmaklarıyla çekiyor, canını yakıyordu. «Bırak da buna ben karar vereyim, küçük kırmızı zambağım. O korkunç şey neymiş söyle bakalım.»

«Gerçekten de bu korkunç bir şey, Ephrem. Daniel Armstrong'un emri üzerine köylülerin, yeni kumarhane yapılacağı için Balık-Kartal Koyu'ndan zorla götürölmelerini filme aldım.»

Ephrem Taffari'nin soluğu kesildi biran. Sonra usulca, «Neden söz ettiğini anlayamadım,» diye mırıldandı. «Aniatsana.» Kalbi biraz daha hızlı çarpmaya başlamıştı.

«Askerler köye geldikleri sırada biz kumsalın yukarısındaydık. Daniel, olayın filmini çekmemi emretti.»

«Neler gördünüz?»

«Askerlerin buldozerlerle bütün köyü yıktıklarını ve tekneleri yaktıklarını gördük. Köylüleri kamyonlara doldurarak götürdüklerini de...» Bonny durakladı.

Taffari, «Devam et,» diye emretti. «Başka ne gördünüz?»

«İki kişiyi öldürdüklerine de tanık olduk. Yaşlı bir adama dipçikle vurup öldürdüler. Kaçmaya çalışan bir başkasını da vurdular. Sonra cesetleri ateşe attılar.»

Taffari, «Bütün bunları filme mi aldın?» diye sordu. Sesinin tonu Bonny'nin birdenbire kararsızlaşmasına ve korkmasına neden oldu.

«Daniel zorladı.»

«Benim bütün bu olaylardan, bu canavarlıklardan hiç haberim yok. Öyle bir emir vermedim.»

Bonny adama hemen inandı ve rahatladı.

«Olaydan haberin olmadığından emindim.»

«O filmi görmeliyim. Bu o korkunç suçları işleyenlerin aleyhinde bir kanıt sayılır. Film nerede?»

«Daniel'e verdim.»

Taffari, «Daniel onu ne yaptı?» diye sordu. Sesi şimdi korkunçtu.

«Kahali'deki İngiliz Elçiliği'ne bıraktığını söyledi bana. Elçi Sir Michael Hargreave onun eski dostlarından.»

Zenci, «Film elçiye de göstermiş mi?» dedi.

«Sanmıyorum. Filmin dinamitten farksız olduğunu ve onu zamanı gelinceye kadar kullanmayacağını söyledi.»

«Demek filmi yalnızca sen ve Daniel biliyorsunuz?»

Bonny endişelendi. Bu açıdan düşünmemiştii. «Evet, galiba. Tabii Daniel filmden başkalarına söz etmiş olabilir. Ben kimseye bir şey söylemedim.»

«İyi...» Ephrem, kadının saçını bırakıp yanağını okşadı. «Sen iyi bir kızsın. Sana minnet duyuyorum. Bana olan dostluğunu kanıtladın.»

«Bu dostluktan da öte bir şey, Ephrem. Şimdiye kadar hiçbir erkeğe karşı sana duyduğum duyguları beslemedim.»

Zenci, «Biliyorum,» diye fısıldayarak Bonny'yi dudaklarından öptü. «Sen şahane bir kadınsın.

Sana olan duygularım gün geçtikçe güçleniyor. Ancak o filmi Sir Michael'dan geri almalıyız. Ülkeme ve başkan olarak da bana büyük zararlar verebilir.»

Bonny, «Keşke sana daha önce açıklasaydım,» dedi. «Senin için her şeyi yaparım.»

Taffari hiçbir şey söylemeden onu kendine çekti...

Bonny daha sonra uykuya daldı.

Uyandığı zaman yağmur yeniden başlamıştı. Yeşil bir cehennemden farksız olan ormanda her zaman yağmur yağıyordu. Kadın birdenbire yandaki odadan sesler geldiğini farkettiler. Sözler anlaşılmıyordu ama konuşanların erkek oldukları belliydi. Uykusu yavaş yavaş açılan Bonny meraklandı. Kulağını, prefabrik binanın ince iç duvarına dayadı.

Taffari, «Hayır, bu gece,» diyordu. «Bu işin hemen yapılmasını istiyorum.» Kadının bütün uykusu açılıverdi. Yağmur da aynı anda birdenbire durdu. Bonny o sessizlikte birinin cevap verdiğini duydu ve sesi de tanıdı. |j| «Bir emir imzalar mısınız?» Konuşan Chetti Singh'di.

«Askerleriniz jMlonu idam ediverirler.»

«Aptallık etmeyin! Ben bu işin sessizce yapılmasını istiyorum. Onu ortadan kaldırın.

Kajo'dan yardım isteyebilirsiniz ama bu işi yapın! Yazılı belgeler, sorular istemiyorum. Onu ortadan kaldırın olsun bitsin.»

«Ah, evet, anlıyorum. Ormanda film çekmeye gittiğini söyleriz. Daha sonra da onu bulması için bir grup göndeririz. Onlar da adamın izini bulamamış olurlar. Ne yazık, ne yazık!.. Peki ama, ya kadın? O da Balık-Kartal Koyu'ndaki hazırlıklarımıza tanık olmuş. Onu da aynı zamanda ortadan kaldırmamı istiyor musunuz?»

«Hayır! Aptal gibi konuşmayın! Filmin elçilikten alınması için o kadın gerekli. Daha sonra, kaset elime geçtiği zaman kadın konusunu yeniden düşüneceğim. O arada Armstrong'u ormana götürüp öldürün.»

«Emin olun sayın başkan, hiçbir şey bana bu kadar zevk vermeyecek. Kajo'yla gerekli hazırlıkları yapmam bir saat kadar sürecek. Ama güneş doğmadan her şey sona ermiş olacak.

Size söz veriyorum.»

Bir sandalye geriye itildi. Sonra biri ilerledi ve kapı hızla kapandı. Oturma odasına derin bir sessizlik çöktü.

Bonny donmuş gibi oturuyordu. Duydukları yüzünden buz gj^j olmuştu. Sonra telaşla yatağa uzanıp örtüyü üzerine çekti. Ephrem Taffari'nin gelmesini bekliyordu.

Kafası hızla çalışıyordu kadının. Korkmuş ve kafası karışmıştı. Böyle olacağını hiç düşünmemişti.

Bonny, Taffari'nin video bandını alıp Daniel'i tutuklayacağını ve hemen arkasından ülkeden atacağını sanmıştı. Ama başkanın, doktoru öldürteceği, onu merhamet ya da pişmanlık duymadan bir böcek gibi ezeceği hiç aklına gelmemişti. Kadın birdenbire ne kadar safça davranmış olduğunu anladı.

Geçirdiği şok hemen hemen dayanılacak gibi değildi. Daniel'den hiçbir zaman nefret etmemişti aslında. Hatta adamdan hoşlanmıştı da. Ama sonra Daniel canını sıkmaya ve onu sinirlendirmeye başlamıştı. Tabii Bonny, Taffari'yle ilişki kurduğunda biyoloji doktoru da ona hakaret etmiş ve sonunda da kovmuştu. Ama haklıydı bir bakıma. Bonny, Daniel'den onun öldürülmesini isteyecek

kadar nefret etmemişti hiç.

Bonny, «Bu işe karışma,» diye kendi kendisini uyardı. «Artık çok geç... Danny başının çaresine baksın.»

Orada yatmış, Ephrem'in dönmesini bekliyordu. Ama zenci gelmedi. Kadın da yine Daniel'i düşündü. Aslında adam Bonny'nin gerçekten hoşlandığı ve saygı duyduğu birkaç erkekten biri ydi. İyi, dürüst, neşeli ve yakışıklı ydı... Kadın düşünce dizisini burada kesti.

«Bu kadar merhametli olma! Olay beklediğın gibi olmadı. Ama ne yapalım? Danny'nin şansı yokmuş! Ancak... Ephrem benden söz ederken sesinde gizli bir tehdit yok muydu? 'Daha sonra, kaset elime getiğı zaman kadın konusunu yeniden düşüneceğim', sözleri tehdit dolu değıl mi?»

Taffari hâlâ gelmemişti. Bonny yatakta doğırlup oturdu ve etrafı dinledi. Çıt ıkmıyordu.

İstemeye istemeye kalkıp sabahlığını giydi. Usulca verandaya açılan kapıya giderek sessizce araladı. Dışarı szlp gölgelerin arasından ilerledi. şimdi oturma odasını görebiliyordu. Taffari dipteki duvarın önünde, masanın başında oturuyordu. Arkasında haki bir tişört ve komando pantolonu vardı. Sigara içiyor, masasındaki kğıtları inceliyordu. İşine dalmış gibiydi.

Bonny açıklığın doğı tarafındaki konuk barakalarına on dakikada gidip dönebilirdi. Geçilmesi için düzlüğe yerleştirilmiş olan tahtalar ıslanmış ve üzerlerine kırmızı çamurlar bulaşmıştı.

Bonny'nin ayakları çıplaktı. Daniel odasında olmayabilirdi. Gidip doktoru uyarmamak için türlü bahane buldu.

«Daniel'e hiçbir borcum yok.» Ama sonra Ephrem'in sözleri kulaklarında yankılandı.

«Armstrong'u ormana götürüp öldürün.»

Bonny geri geri gidip oturma odasının dışarı ışık taşan penceresinden uzaklaştı. Ne yapacağını kendisi de pek bilmiyordu. Ama sonra sular damlayan kara ağıların altındaki tahtaların üzerinde koşmaya başladı. Bir ara ayağı kaydı ve diz üstü dştı. Ama sonra yeniden ayağı fırlayıp koşmayı sürdürdü.

Barakaya yaklaştığı zaman, odalardan yalnızca birinde ışık olduğunu gördü. Daniel'in odası ydı bu. Rahat bir soluk aldı. Usulca yaklaşıp pencere teline tırnaklarını sürdü. Ardından içeride bir sandalye geriye doğıru itildi.

Bonny, tırnaklarını yine tele sürdü ve Daniel içeriden usulca, «Kim o?» dedi.

«Tanrı aşkına, Danny! Benim! Seninle konuşmam gerekiyor!»

«İçeri gel. Kapıyı açacağım.»

«Hayır, hayır. Sen dışarı ık. Durum umutsuz. Beni grmemeliler. abuk ol, Danny! abuk ol!»

Yarım dakika sonra geniş omuzlu adamın silueti karanlıkların arasından sıyrıldı.

«Danny, Ephrem Balık-Kartal Koyu'nda film çektiğimizi biliyor.»

«Nasıl ğrenmiş?»

«Bu önemli değıl.»

«Sen söyledin, değıl mi?»

«Lanet olsun! Seni uyarmaya geldim! Ephrem hemen idam edilmen için emir verdi. Chetti Singh'le Kajo gelip seni alacaklar. Ormana götürecekler. Geride iz kalmasını istemiyorlar.»

«Sen nereden biliyorsun?»

«Saçma sapan sorular sorma! Bana inan, ben her şeyi biliyorum!»

Daha fazla kalamayacağım. Dönmem gerekiyor. Yoksa orada olmadığımı anlar.» Bonny döndü ama Daniel kolunu tuttu.

«Sağol Bonny. Sen sandığından daha iyi bir insandın. Benimle birlikte kaçmak ister misin?»

Bonny hayır der gibi başını salladı. «Bana bir şey olmaz. Sen hemen git. En fazla bir saatin var.

Haydi!» Kolunu kurtarıp ağaçların arasından telaşla uzaklaştı. Daniel onu son kez gördü.

Barakadan süzülen ışık, karışık saçlarını kızılımsı bir haleye dönüştürmüştü. Uzun beyaz geceliğiyle bir meleğe benziyordu.

Daniel, «Ne melek, ne melek...» diye mırıldanarak karanlıkta bir dakika kadar hiç kıımıldamadan durdu. Ne yapacağına karar vermeye çalışıyordu.

«Peşimde yalnızca Chetti Singh ve Cheng olduğu sürece canımı kurtarabilirdim. Çünkü onlar da benim gibi gizlilik içinde hareket etmek zorundaydılar. Ama şimdi başkan, Chetti Singh'e beni öldürmesi için izin vermiş. Şu birkaç dakika içerisinde Sengi-Sengi'den kaçmam gerekiyor.

Ondan sonra karşılaşacağım problemlerle teker teker ilgilenirim.»

Biyoloji doktoru sessizce odasına dönüp içinde kişisel belgeler, pasaport, uçak biletleri, kredi kartları ve seyahat çeklerinin bulunduğu çantayı aldı. İnce bir ceket giyerek ışıkları söndürdü.

Dışarı çıkıp cipe gitti. Motoru çalıştırdığında gürültüden rahatsız oldu. Gürültü biraz fazlaymış gibi geldi. Sonra arabayı ağır ağır açıklıktaki kapıya doğru sürdü. Bir tek nöbetçi beklediğini biliyordu.]

Sonra birdenbire açıklıktaki bütün ışıklar yandı. Daniel, «işte ilk j problem,» dedi kendi kendine.

Altı kişi açıklıkta hızla koşuyorlardı. Nöbetçilerin çabucak giyindikleri anlaşılıyordu. Kimisi atlet ve külotluydu. Daniel önde koşan Chetti Singh'le Yüzbaşı Kajo'yu tanıdı.

Daniel farları yakıp kornaya bastı. Hızla ilerleyerek kapıdan çıktı. Arkadan ateş edilmeye başlanmıştı. Altı kadar kurşunun taşıtın alüminyum kaportasına çarptığını duydu. Ama Daniel oturduğu yerde iyice sinip gaza bastı.

Yoldaki ilk viraja yaklaşırken, kurşunlar arabaya gelmeye devam ediyordu. Arka cam patladı ve etrafa parçaları saçıldı. Daniel'in sırtına, belkemiğinin hemen yakınına bir şey saplandı. Çok gerilerde kalan savaşta da yaralanmıştı. Kurşunun saplandığında verdiği acıyı duymuştu. Yaranın yerinden, kurşunun akciğerine saplandığı anlaşılıyordu.

Öldürücü bir yaraydı bu. Daniel kanın ciğerlere dolmasının neden olduğu o boğulma duygusunu bekledi.

Bir taraftan da, «Mümkün olduğu kadar ilerlemeye çalış,» diyordu Kendi kendine. Virajı hızla aldı. Geriye baktığında artık merkezin ışıkları gözükmiyordu. Daniel sıcak kanların sırtından aktığını hissediyordu. Ama henüz bitkinleşmemiş, boğulacak gibi de olmamıştı. Yarası da uyuşmuştu. Kafası iyi çalışıyordu. Yoluna devam edebilirdi.

Daniel yoldaki ilk engelin nerede olduğunu çok iyi biliyordu. «Yaklaşık yedi kilometre ötede.

Nehri aşan ilk köprüde.» Ama bu şosedan beş yol ayrılıyordu. Onlardan birinden yararlanabilirdi.

Daniel ilk yola saptı. Bir süre ilerledikten sonra cipi durdurup yarasını yokladı. Canı yanmaya başlamıştı.

Sonra birdenbire neşeyle güldü. Arka camın bir parçası sırtını yarıp kaburgalarına dayanmıştı.

Yara derin değildi. Daniel cam parçasını çıkarırken, yara daha fazla kanamaya başladı. «Ama bu yüzden ölecek değilsin,» deyip ilkyardım çantasına uzandı. Arkasına kolaylıkla ulaşamadığından yarayla ilgilenmekte zorluk çekti. Ama sonunda çizimin üzerine macun kıvamındaki tentürdiyottan sürdü ve flaster yapıştırdı.

Sonra cipi yana doğru sürüp ağaçların altındaki sık çalıların arasına sakladı. Taşıttan gerekli şeyleri aldı. Ne yazık ki arabada yiyecek yoktu. Biyoloji doktoru etrafta bulduklarını yemek zorunda kalacaktı.

Daniel yürümeye başladı. Her iki saatte bir, on dakika dinleniyordu. Akşam olurken on beş kilometre ilerlemiş olduğunu saptadı. Bu durumda Zaire sınırına ancak sekiz günde ulaşabilecekti. Tabii günlerce böyle yürüyemeyeceğini biliyordu. Üstelik ileride buzullar, dağlar ve karlı alanlar da vardı. Nemli yapraklardan kendisine bir yatak yapıp uykuya daldı.

Uyandığı zaman sabah oluyordu. Çok acıkmıştı ve sırtındaki yara da zonkluyordu. Galiba mikrop kapmıştı. Biyoloji doktoru sargıyı değiştirip yola çıktı.

Öğleye doğru açlıktan ölüyordu artık. Kurumuş bir ağacın kabuklarının altında bulduğu iri beyaz kurtları yedi. Tatları çiğ yumurta sarısına benziyordu.

Daha sonra ucunu sivrilttiği bir çubukla küçük bir gölcükte balık tuttu. Bir insan kolu boyunda dikenli pisi balığıydı tuttuğu. Daniel yağh sarı etten bol bol yedi. Balığın geri kalanını da yeşil yaprakları yakarak tutsüledi. «Bu bana birkaç gün yeter.» Balığı yapraklara sardı ve çantasına koydu.

Ama ertesi sabah uyandığı zaman sırtı sancıyordu, karnı gazdan şişmişti. Diyare olmuştu. Buna kurtlar mı, yoksa gölcüğün suyu mu neden olmuştu, bilmiyordu. Ama öğleye doğru iyice bitkinleşti. Diyare durmuyor, sırtındaki yara kızgın bir demirle dağlanmış gibi sancıyordu.

Daniel tam o sırada birinin peşinde olduğunu da sezdi. Bütün ustalık ve deneyiminden yararlanarak izlerini silmeye çalıştı. Ama her kilometreyle büsbütün bitkinleşiyordu. Diyare geçmiyordu, yarası kokmaya başlamıştı. Göremediği o avcının hâlâ peşinde olduğunu hissediyordu. Üstelik gitgide yaklaşıyordu.

Chetti Singh'in şansı yardım ediyordu. Adam Pigma kadınlarıyla Pirri'ye haber göndermesinden hemen iki gün sonra, avcı ormandaki buluşma yerine geldi. Her zamanki gibi birdenbire ortaya çıkarak Sih'e kendisine tütün ve hediye getirip getirmediğini sordu. Chetti Singh anlamlı anlamlı, «Filimi vurdun mu?» dedi. Pirri utançla burnunu karıştırıp kasıklarını kaşıdı.

«Beni çağırmasaydın, fil de artık ölmüş olurdu.» Chetti Singh, «Ama hâlâ ölmedi,» diye karşılık verdi. «Bu nedenle de söz verdiğim harika armağanları hak etmedin.»

Pirri yalvardı. «Bana biraz tütün veremez misin? Çünkü ben senin sadık bir esirimin ve kalbim sana olan sevgimle dolu. Bir avuç tütün versene.»

Sih, Pigma'ye istediğinin yarısını verdi. Pirri tütünün zevkini çıkarmak için yere çömeldiği zaman Sih, «Sana söz verdiğim şeyler...» dedi. «Başka bir yaratığı öldürür ve bana kafasını getirirsen sana yine onlardan veririm.»

Pirri, «Hangi yaratık bu?» diye sordu. Gözlerini kuşkuyla kısmıştı. «Başka bir fil mi?»

Chetti Singh, «Hayır,» dedi. «Bir adam.»

«Bir insanı öldürmemi mi istiyorsun?» Pirri telaşla ayağa kalktı. «Bunu yaparsam wazungu buraya gelip beni yakalar. İpi boynuma geçirir.»

Sih başını salladı. «Hayır. VVazungu, sana benim gibi bol hediye verir.» Yanında getirdiği Kajo'ya döndü. «Öyle değil mi?»

Yüzbaşı, «Gerçekten öyle,» diye onayladı. «Öldürmeni istediğimiz adam bir beyaz. Kötü bir insan o ve ormana kaçtı. Biz, hükümetin adamları, onu yakalarsan seni ödüllendiririz.»

Pirri, Kajo'ya, üniformasına, silahına ve siyah camlı gözlüğüne baktı ve adamın güçlü bir hükümet wazungu'su olduğunu anladı. Daha önce, Zaire savaşında da beyaz wazungu öldürmüştü. Gençliğinde. O sırada hükümet bu iş için ona armağan vermişti. Kolay da olmuştu...

Çünkü beyaz wazungu ormanda beceriksizce ve aptalca davranıyordu. Onları izlemek de, öldürmek de kolaydı. Ancak ölürken Pirri'nin peşlerinde olduğunu anlamışlardı.

Pirri, «Ne kadar tütün?» diye sordu.

Chetti Singh, «Benden taşıyabildiğin kadar,» dedi.

Yüzbaşı Kajo da atıldı. «Benden de öyle. Taşıyabildiğin kadar tütün.»

Pirri öğrenmek istedi. «Onu nerede bulacağım?» Chetti Singh ona aramaya nereden başlaması gerektiğini söyledi. Adamın gittiği yönü de açıkladı.

Pirri, «O adamın yalnızca başını mı istiyorsun?» diye sordu. «Yemek için?»

«Hayır.» Chetti Singh kızmamıştı. «İstediğim adamı öldürüp öldürmediğini anlamak için.»

Pirri mutlu mutlu bağırdı. «Önce sana o adamın başını getireceğim. Sonra da filin dişlerini. Ve bu dünyadaki her insandan çok tütü nüm olacak!» Pigme kahverengi bir hayalet gibi ormanda kayboldu.

Kelly Kinnear sabah erkenden, sıcak bastırmadan önce Gondala kliniğinde çalışmaya başlamıştı.

Zaman zaman Victor Omeru'nun fikrini alıyordu.

Eski başkan bir ara pencereden dışarıya göz atıp gülümsedi. «Senin küçük dostların gelmiş.» Kadın sevinçle gülerek dışarı, güneşe çıktı.

Sepoo ve karısı Pamba, verandanın altında oturmuş, sıra bekleyen diğer hastalarla konuşup gülüşüyorlardı. Kelly'yi gördükleri zaman sevinçle haykırıp ona doğru koştular. Doktorun ellerini tutmak ve ona son haberleri vermek için yarışıyorlardı. Sonra Kelly'yi her zamanki gibi götürüp verandanın üst basamağına oturttular. Hâlâ bir ağızdan konuşup duruyorlardı.

Pamba, «Swili'nin bir çocuğu oldu,» dedi. «Bir erkek. Yeni dolunayda getirip sana gösterecek.»

Sepoo, «Yakında büyük bir av olacak,» dedi. «Bütün kabileler buna katılacaklar...»

Pamba tiz bir sesle bağırdı. «Sana son karşılaşmamızda anlattığım o özel köklerden getirdim.»

Kocasından geri kalmak niyetinde değildi. Kadının parlak gözleri, kırıışıkların arasında yarı kaybolmuştu. Dişlerinin yarısı yoktu.

Sepoo, «İki colobus maymunu vurdum,» diye övündü. «Postlarından birini güzel bir şapka yapman için sana getirdim, Kara-Ki.»

Doktor, Pigme'ye teşekkür etti. «Çok naziksin, Sepoo... Paki, Sengii Sengi'den ne haberler var?»

Toprakları yiyen ve ormanı yutan o sarı makinelerden? Ya kıvrıcık saçlı iri yarı beyaz ne yapıyor? Durmadan küçük bir kara kutuya bakan ateş saçlı o kadın?»

Sepoo kurumla, «Acayip,» dedi. «Haberler acayip. Kıvrıcık saçlı iri yarı adam Sengi-Sengi'den kaçtı. Saklanmak için ormana girdi." Sepoo, sözü Pamba'ya kaptırmamak için çabuk çabuk konuşuyordu.

«Sengi-Sengi'deki hükümet wazungu'su ağabeyim Pirri'ye onu yakalayıp öldürmesini söyledi.

Pirri'ye büyük bir hazine ve ödül verecekler.»

Kelly dehşetle Pigme'ye baktı. «Öldürmesini mi? Pirri'nin onu öldürmesini mi istiyorlar?»

Sepoo zevkle, «Kafasını kesmesini de,» diye açıkladı. «Bu çok garip ve heyecan verici bir şey değil mi?»

«Pirri'yi durdurmalısınız!» Doktor ayağa fırlarken Sepoo'yı da çekti. «Pirri'nin onu öldürmesine izin vermemelisiniz! Beyaz adamı kurtarmalı ve buraya, Gondala'ya getirmelisiniz! Beni duyuyor musun, Sepoo? Haydi, gidin! Çabucak! Pirri'yi durdurmalısınız!»

Pamba, «Söylediğini yapmasını sağlayacağım, Kara-Ki,» dedi. «Çünkü o aptal bir ihtiyar. Bal bukalemunun ıslığını duyar ya da ormanda dostlarına rastlarsa bütün söylenenleri unuttur.»

Kocasına döndü. «Haydi, gel, ihtiyar.» Sepoo'yu başparmağıyla dürttü. «Gidip o beyaz wazungu'yu bulalım. Onu buraya, Kara-Ki'ye getirelim. Pirri, adamı öldürüp kafasını Sengi-Sengi'ye götürmeden gidelim.»

Avcı Pirri ormanda tek dizinin üzerine çökerek yerdeki izleri inceledi. Sonra da istemeye istemeye hayranlıkla başını salladı. «Burada, yakınında olduğumu biliyor... Nasıl anlıyor bunu?..

Tabii fundis'lerden biriye o başka.» Wazungu uzun süre derede ilerlemiş ve burada tekrar karaya çıkmıştı. «Evet, seni izlediğimi biliyorsun. Ama izlerini hemen hemen bir Bambuti kadar ustalıkla silmeyi nerede öğrendin? Çok zekisin. Ama Pirri kadar da değil.»

Pirri yine yürümeye başladı. Ama artık ağır ağır ilerliyordu. Çünkü izlediği adam gerçekten ustaydı. Yandan dolaşıyor, sahte izler bırakıyor ve sık sık dereye giriyordu. Pirri her izin esrarını çözmek zorunda kalıyordu. Kaşlarını çatarak düşünüyor, sonra da takdirle gülüyordu. «Ah, evet, sen öldürülmeye degecek bir avsın! Benim kadar usta olmayan birinin elinden çoktan kurtulurdun. Ama ben Pirri'yim.»

Pigme ikinci gün, akşama doğru ormandaki bir açıklığa ulaştı ve wazungu'yu da ilk kez gördü. Pigme önce karşıdaki bayırda o ender görülen orman antiloplarından biri olduğunu sandı. Vadide, hemen hemen bir buçuk kilometre ötede bir şey kıpırdamıştı. Gözleri çok keskin olan Pirri bir an aldandı. Oradaki bir insana benzemiyordu. Hele bir beyaza hiç. Pigme sonra durumu anladı. Adam, baştan aşağıya çamura bulanmış, başına da ağaç kabuğu ve yapraklardan yaptığı bir şapkayı takmıştı. Bu onun kafa biçimini değiştiriyor, bu yüzden de silueti bir insaninkine benzemiyordu.

«Ha!» Pirri neşeyle karnını ovdu. Sonra da avını gördüğü için, ödül olarak üst dudağının altına biraz tütün sıkıştırdı. «Evet, ustasın, benim wazungu'm. Ben bile seni karanlık bastırmadan yakalayamayacağım. Ama yarın sabah kafan benim olacak.»

Pirri o gece ateş yakmadan, beyaz adamı gördüğü açıklığın kenarında uyudu. Ve hava izleri görebileceği kadar aydınlanır aydınlanmaz yola çıktı.

Öğleye doğru wazungu'yu buldu. Adam, o dev Afrika maunu ağaçlarından birinin dibinde

yatıyordu. Pirri önce onun ölmüş olduğunu sandı. Beyaz adam amansız küçük avcuyu şaşırtmak için son bir kez, hüzün verici bir çabada bulunmuş ve üzerini solmuş yapraklarla örtmeye çalışmıştı.

Pirri ağır ağır ilerledi. Dikkatli davranıyor, her türlü önlemi alıyordu. Palaya benzeyen enli bıçağı elindeydi. Bir ustura kadar keskindi bıçak.

Pirri sonunda Daniel Armstrong'un tepesine dikildiği zaman onun ölmemiş olduğunu anladı.

Beyaz adam hasta ve bitkindi, iyice zayıflamıştı ama hâlâ yaşıyordu. Kendinden geçmişti. Soluk alırken gırtlığından hafif bir hırıltı yükseliyordu. Daniel hasta bir köpek gibi yaprakların altında kıvrılmış yatıyordu. Başını yana doğru eğmiş, akan terleri, çenesinin altındaki çamurları silmişti.

Beyaz bir çizgi vardı şimdi boynunda. Kafasını kesmek için bıçağı o çizgiye indirmek yeterli olacaktı.

Pirri bıçağın kenarını başparmağıyla yokladı. Sakalını traş edecek kadar keskindi. Pigme bıçağı iki eliyle kavrayıp havaya kaldırdı. Adamın boynu, Pirri'nin çoğunlukla avladığı orman antiloplarınınkinden daha kalın değildi. Bıçağı, adamın et ve kemiğini de aynı kolaylıkla kesivermişti. Kafa da aynı hızla fırlayacaktı. Pirri beyazın kafasını kıvrıcık saçlarından bir ağaca asacak ve bir saat kadar kanın iyice akmasını bekleyecekti. Sonra etlerin çürümemesi için, yeşil otlar yakıp ağır ağır tütsüleyecekti Armstrong'un kafasını ağaç kabuğundan sicimlerden örülmüş torbaya koyacak ve ödülünü almak için efendisi Chetti Singh'e götürecekti.

Pirri bıçağı tam indireceği sırada tuhaf, soğuk bir üzüntü duydu. Gerçek bir avcı olduğu için kurbanını öldüreceği an hep aynı şeyi hissederdi. Kabile, öldürdüğü hayvanlara saygı duyardı.

Özellikle av kurnaz, cesur ve avlanmaya değer bir yaratık olduğu zaman.

Pirri sessizce yalvardı. «Çabuk öl...»

Bıçağı indirmeye davranırken arkasından biri usulca, «Dur bakalım, ağabey,» dedi. «Yoksa bu zehirli oku karaciğerine yersin.»

Pirri o kadar şaşırdı ki, sıçradı ve sonra da hızla döndü.

Sepoo beş adım geride duruyordu. Yayını germiş, ok yanağına doğru yaklaşmıştı. Okun ucundaki zehir kara ve bir karamela kadar da yapışkandı. Sepoo, Pirri'nin göğsüne nişan almıştı.

Şok geçiren Pirri, «Sen benim kardeşimsin,» diye inledi. «Öz annemin rahminin meyvesisin.

Oku atmayacaksın değil mi?»

«Eğer buna inanıyorsan, o zaman sandığımdan daha da aptalsın demektir ağabey. Kara-Ki bu beyaz wazungu'yu Öiri olarak istiyor. Eğer onun kanının bir damlasını bile akıtırsan, bu ok da göğsünden girip bel kemiğinden çıkar.»

Sepoo'nun gerisinde, ağaçların gölgesinde duran Pamba da ekledi. «Sen yerde kıvrılırken, ben de şarkı söyler, etrafında dans ederim.»

Pirri telaşla geriledi. Sepoo'yu hemen her konuda ikna edebileceğini biliyordu. Ama Pamba için aynı şeyi söyleyemezdi. Pigme, yengesine büyük bir saygı duyuyor ve ondan da çok korkuyordu.

«Bana bu wazungu'yu öldürmem için büyük bir hazine vaat ettiler.» Pirri'nin sesi tizleşmişti.

«Onu sizinle paylaşacağım. Hepimiz de eşit pay alacağız. Taşıyabildiğim kadar çok tütün! Onu size vereceğim!»

Pamba kocasına, neşeyle, «Onu karnından vur,» diye emretti. Sepoo, yayı daha gerdiği için kolu titremeye başladı. Pigme iyi nişan almak için tek gözünü de yumdu.

Pirri, «Durun!» diye bir çığlık attı. «Seni çok severim, ablacıgırrı! qu ihtiyar budalanın beni öldürmesine herhalde izin vermezsin.»

Pamba soğuk soğuk, «Ben burnuma biraz enfiye çekeceğim» dedi. «Aksırmam sona erdiği zaman hâlâ buradaysan...»

Pirri ulur gibi, «Gidiyorum!» diye haykırıp geriye doğru birkaç adım daha attı. «Gidiyorum.»

Çalıların arasına daldı. Sepoo'nun oklarının erişemeyeceği bir yerde olduğu için de avaz avaz bağırdı. «Seni pis ihtiyar dişi maymun!»

Karı koca, Pirri'nin öfke ve hayal kırıklığı yüzünden etrafındaki çalıları bıçağıyla kestiğini işittiler. «Ancak Sepoo gibi kadın düşkünün bunak bir şebek, salyaları akan bir ihtiyar cadıyla evlenir...»

Pirri'nin sesi yavaş yavaş uzaklaştı. Sepoo yayı indirip karısına döndü. «Pirri yaban öküzü avlamak için kendi kazdığı çukura düştüğünden beri hiç bu kadar eğlenmemiştim,» diye güldü.

«Üstelik öküz de çukurdaydı! Ama seni iyi tarif etti, güzel karıcığım.»

Pamba aldırmadan baygın yatan Daniel Armstrong'un yanına gitti. Doktor toprak ve kuru yaprakların arasına yarı gömülmüştü. Kadın, Daniel'in yanında diz çöküp çabucak ama dikkatle kontrol etti. Göz pınarları ve burun deliklerine dolan karıncaları attı. ilaç çantasına uzanırken, «Onu Kara-Ki için kurtarmalıyım,» dedi. «Onu kaybedersem, artık ona başka bir erkeği nerede bulurum bilmem?»

Pamba, Daniel'le ilgilenirken, Sepoo da doktorun yattığı yere çabucak bir kulübecik yaptı.

Sivrisinekleri kaçırmak* ve nemi gidermek için küçük bir de ateş yaktı. Sonra kapıda çömelip karısının çalışmasını izlemeye başladı.

Bambuti'lerin içinde en usta sihirbaz-hekim Pamba'ydı. Kadın. wazungu'nun sırtındaki yarayı ustalıkla, çabucak temizledi. Çiziğin üze rine haşlanıp ezilmiş kök ve yapraklardan oluşan bir lapayı uyguladı Zorla bol bol baharat çayı içirdi. Çay diyareyi durduracak ve Daniel'in vücudunun kaybettiği sıvıyı telafi edecekti.

Pamba çalışırken şarkı söylüyor, baygın adama canlandırıcı sözler fısıldıyordu. Her kımıldanışında çıplak sarkık göğüsleri sallanıyor, fildişi ve boncuklardan yapılmış gerdanlığı şıkırıyordu.

Daniel üç saat sonra kendine geldi. Sersem sersem duman dolu kuiübede üzerine eğilmiş olan iki ufak tefek zenciye baktı. Swahili dilinde, «Siz de kimsiniz?» diye sordu.

Adam, «Ben Sepoo'yum,» dedi. «Bambuti'lerin ünlü bilgisi ve meşhur avcısı.»

Kadın, «Ve ben de Ubomo ormanlarının en büyük yalancısının karışiyım,» diye güldü.

Ertesi sabaha kadar Daniel'in diyaresi durdu. Pamabanın hazırladığı baharatlı maymun yahnisinden biraz yiyebildi. Ondan sonraki gün ise sırtındaki yara biraz düzeldi ve iltihap da azaldı. Daniel artık Gondala'ya gidecek kadar güçlenmişti.

Biyoloji doktoru önce yavaş yavaş yürümeye başladı. Bir sopaya da dayanıyordu. Çünkü bacakları hâlâ titriyordu ve kafasının içi sanki pamuk doluydu. Üstelik başı omuzlarından yükselmiş, havada uçuyor gibiydi. Pamba yanındaydı. Ağır ağır yürümesini sağlıyor, gevezelik edip zaman zaman da

kahkahalar atıyordu. Sepoo ise önden giderek, Bambuti usulü avlanıyor ve başka yiyecekler arıyordu.

Daniel, Pigme'leri onu kurtarmaları için gönderen o esrarlı Kara-Ki'nin kim olduğunu tahmin ediyordu. Pamba'nın gevezeliği arasında, fırsat bulur bulmaz kadına sorular sormaya başladı.

Kara-Ki'yi tarife zorladı.

Pamba, «Kara-Ki çok uzun boylu,» diye açıkladı, Daniel o zaman Bambuti'ler için dünyada herkesin çok uzun boylu olduğunu anladı. «Ve uzun ve sivri bir burnu var.»

Bambuti'lerin hepsinin de burunları enli ve yassıydı. Pamba'nın tarifi her wazungu'ya uyardı.

Daniel bu yüzden ufak tefek kadını sorguya çekmekten vazgeçip topallaya topallaya onu izledi.

Akşam yaklaşırken Sepoo birdenbire ağaçların arasında belirdi. Vurduğu bir antilopu omzuna almıştı. O gece ızgara lop et ve karaciğer yediler. Daniel ertesi sabah kendisini, dayandığı sopayı atacak kadar güçlü buldu. Pamba da yürüyüş hızını artırdı.

Gondala'ya ertesi günü öğleden sonra ulaştılar. Pigme'ler Daniel'e yolun sonuna geldiklerini söylememişlerdi. Doktor ormandan düzlüğe çıktıkları zaman şaşırdı. Yerleşim merkezini ilk kez böyle bir biçimde görüyordu. Bahçeler, dereler ve tepeleri karlı yüksek dağlar köy için güzel bir fon oluşturuyorlardı.

Daniel verandanın basamaklarından çıkarken Kelly Kinnear karşıladı. «Daniel...» Biyoloji doktoru kadınla karşılaşacağını umuyordu ama onu görünce çok sevinmesi, kendisini de şaşırttı.

Kelly taze, çekici ve hayat doluydu. Ama kadın elini sıkarken Daniel onun fazla dostça davranmayacağını da sezdi. Kelly, «Sepoo'nun seni tam zamanında bulamayacağından korkuyordum...» dedi. Duraklayıp geriledi. «Tanrım, çok berbat haldesin! Sana ne oldu böyle?»

Daniel, üzüntüyle gülümsedi. «İltifatına teşekkür ederim. Ama sorunu cevaplayayım: Son karşılaşmamızdan beri çok şey oldu.»

«İçeri gel. Önce sana bir bakalım.»

«Önce bir banyo yapamaz mıyım? Kokum kendimi bile rahatsız ediyor.»

Kelly güldü. «Evet, kokun insanın burnunun direğini kıracak neredeyse. Ama hastalarımın çoğu da senin gibi. Buna alışığım.»

Daniel'i içeri sokup muayene masasına yatırdı. İyice kontrol ettikten, yarasını da inceledikten sonra, «Pamba iyi iş başarmış,» dedi. «Sana bir antibiyotik iğnesi yapacağım. Yıkandıktan sonra da yaranla ilgileneceğim. Aslında yaranın dikilmesi gerekirdi ama artık bunun için çok geç.

Sırtında diğerlerine eklenecek çok ilginç bir yara izi kalacak.» Kelly, ellerini yıkarken omzunun üzerinden doktora bakarak gülümsedi. «Seni gören de birkaç kişiyle kavga ettiğini sanır.»

Daniel, «Suç her zaman başkasındadır,» diye cevap verdi. «Ama kavga etmek, dedin de... Son karşılaşmamızda durumu sana açıklamama izin vermedin. Ben daha bir şey söyleyemeden motosikletine binip gittin.»

«Biliyorum. Bunun nedeni damarlarımdaki İrlandalı kanı.»

«Şimdi konuşabilir miyim?»

«Önce bir banyo yapmaya ne dersin?»

Banyo, saz damlı bir kulübedeydi. Daniel, galvaniz küvete ancak saçaklarını kıvrırarak sığabildi.

Kamptaki hizmetkârlar dışarıdaki ateşte ısıttıkları kaynar suyu küvete doldurdular. Daniel için temiz giysilerde getirdiler. Haki bir şort ve gömlek, kaba deriden yapılmış sandallar... şortla gömlek eskiydi ve renkleri de uçmuştu. Ama tertemiz ve tiril tiril Ütülüydüler. Hizmetkârlardan biri çamurlu botlarını ve pis pis kokan, Kanlı şortunu alıp götürdü.

Kelly, Daniel'i muayene odasında bekliyordu. Doktoru, «Çok değişmişsin,» diye karşıladı.

«Şimdi şu yarana bakalım.»

Daniel bir tabureye oturdu. Kelly de arkasına geçti. Daniel'in cildinde hızla dolaşan parmakları serindi. Konuştuğu zaman nefesi adamın ensesine çarpıyor, Daniel onun kokusunu duyuyordu.

Kelly'nin ellerinin dokunuşu ve taze soluğunun tatlı kokusu hoşuna gitti.

Daniel, «Pigme'leri gönderdiğin için teşekkür ederim,» dedi. «Hayatımı kurtardın.»

«Olağan şeyler bunlar. Üzerinde durmaya değmez.»

«Sana borçlandım.»

«Elbet bir gün bu borcunu ödersin.»

Biyoloji doktoru, «Seninle burada karşılaşacağım hiç aklıma gelmezdi,» diye mırıldandı. «Ama Pamba seni tarif ettiği zaman, ben de kurtarıcımın kim olduğunu sezmeye başladım. Ülkeye nasıl girdin? Burada ne işin var? Taffari seni yakalarsa kıyıda kurşuna dizdirtir. Ya da başını eşek arısı kovanına sokturtur.»

«Ah, demek Ephrem Taffari'yle ilgili gerçekleri öğrenmeye başladın? Artık onun sandığın gibi bir aziz ve kurtarıcı olmadığını biliyorsun.»

Daniel, «Lütfen kavga etmeyelim,» diye yalvardı. «Hâlâ kendimi savunamayacak kadar bitkinim.»

«Sen bir öküz kadar bitkinsin. Şu kaslara bak! Pekâlâ, şimdi iğneni yapacağım. Yatağa uzan ve şortunu indir.»

«Hey! iğneyi koluma yapamaz mısın?»

«Sende şimdiye kadar görmediğim bir şey olduğunu sanmıyorum. Haydi, yat.»

Daniel söylenerek uzandı ve şortunu biraz indirdi.

Kelly, «Utanılacak bir şey yok,» diye mırıldanarak iğneyi yaptı. «aslında hiç de fena sayılmazsın... Tamam. Giyin de akşam yemeğimizi yiyelim. Sana bir sürprizim daha var. Bir konuk. Kendisini yıllardan beri görmedin.»

Güneş batarken Kelly'nin düzlüğün en dibindeki kulübesine doğru gittiler. Bir ara durup batan güneşin, Ay Dağlarına alev alev yanyorlarmış gibi bir görünüm vermesini izlediler.

Kelly, «Dünyanın neresine gidersem gideyim bu güzelliğin anısını da birlikte götürüyorum,» diye fısıldadı. «Beni buraya çeken şeylerden biri de bu.»

Ve Daniel, yalnızca manzaranın görkeminden değil, Kelly'nin bu tepkisinden de etkilendi. Aynı fikirde olduğunu açıklamak için, kadının kolunu sıkmak istedi, ama yapamadı.

Kelly'nin kulübesinin verandasına sofra kurulmuştu. Masanın başında biri oturuyordu. Onlar yaklaşırken konuk da ayağa kalktı.

«Doktor Armstrong. Sizi tekrar görmek ne kadar hoş.»

Daniel adama hayretle bakakaldı. Sonra da hızlaileri atıldı. «Öldüğünüzü duyduğum, sayın başkan! Kalp krizinden öldüğünüzü söylüyorlardı! Bazıları da Taffari'nin sizi kurşuna dizdiğinden söz ediyordu!»

Victor Omeru, «Ölümümle ilgili haberler biraz abartılmıştı,» diye gülerek, Daniel'in elini sıktı.

Kelly, «Ecza dolabımda bir şişe viski buldum,» dedi. «O ilacı bu gece kullanmamız yerinde olacak sanırım.» Kadehlere altın ışıltılı içkiden biraz koydu. Ve sonra kendi kadehini yukarı kaldırdı. «Ubomo'nun şerefine! Ülkenin çok yakında o despottan kurtulmasını dilerim.»

Yemekte nehirde tutulan balık ve bahçelerde yetiştirilen sebzelerden yediler. O arada heyecanlı heyecanlı konuşuyorlardı.

Victor Omeru, Daniel'e darbeyi ve başkanlıktan uzaklaştırılmasını, ormana kaçışını ve o günden beri yaptıklarını anlattı. Sözlerini, «Gondala'yı Kelly'nin yardımıyla Taffari'nin zalim rejimine karşı girişilecek direniş hareketinin bir merkezi haline getirdim,» diye tamamladı. Ama Kelly heyecanla ısrar etti.

«Victor, Taffari'nin başkanlığı ele geçirmesinden beri ülkeye ve halka neler yaptığını Daniel'e anlat. Onu kandırdılar. Daniel'i Taffari'nin bir siyah İsa olduğuna inandırdılar. Aslında o buraya Taffari'nin meziyetlerini öve öve goklere çıkaran bir program yapmak için geldi. Ve...»

Daniel kadının sözünü kesti. «Hayır, Kelly. Durum öyle değil. Gerçek bundan çok daha karmaşık. Ben bu film yapma teklifini kişisel ve özel nedenlerle kabul ettim.» Johnny Nzou ve ailesinin nasıl öldürüldüklerini açıkladı. Ning Cheng Gong'un olayla olan ilişkisinden ve Şanslı Ejderha'nın Ubomo'da faaliyet göstereceğini öğrendiğinden söz etti. Chetti Singh'den de...

Sonunda da, «İkinizle de açık açık konuşacağımı,» dedi. «Buraya geldiğim zaman Taffari de, Ubomo'nun gerçek problemleri de beni ilgilendirmiyordu. Ben intikam almak istiyordum. Film çekmeyi de yalnızca bu yüzden kabul ettim. Ama buraya geldikten sonra ülkede neler olduğunu öğrenmeye başladım.»

Kelly'ye Victor Omeru'ya, Balık-Kartal Koyu'nda tanık olduğu ve filme çektiği korkunç olayı anlattı. Kelly'le eski başkan birbirlerine baktılar. Sonra Victor başını sallayarak Daniel'e döndü.

«Taffari, en aşağı otuz bin Uhali'yi yakalayıp maden ve kereste kamplarında çalışmaya gönderdi.

Birer esir onlar. Korkunç koşullar altında yaşıyorlar. Kamplarda sinekler gibi ölüyorlar. Açlar.

Dövülüyor, öldürülüyorlar. Size ne korkunç şeyler olduğunu anlatamam.»

Kelly de atıldı. «Taffari ormanları da mahvediyor. Milyonlarca dönümlük yağmur ormanını ortadan kaldırıyor.»

Daniel, «Maden birimlerinin çalışmalarını gördüm,» dedi. «Aslında Taffari, benim de inandığım bir şeyi yapıyor. Ülkenin doğal kaynaklarını, onları yenilemek koşuluyla, kontrollü bir biçimde kullanıyor.»

Kelly'le Victor ona kulaklarına inanamıyormuş gibi baktılar. Sonra kadın öfkeyle, «Sen Taffari'nin ormanlara yaptıklarını beğeniyor musun?» diye bağırdı. «Çıldırıldın mı? Bu soygun ve ırza geçmekten farksız! Ah, hayır! İlk karşılaştığımız zaman senin hakkında verdiğim karar konusunda hiç yanılmamıştım! Sen de yağmacılardan birisin!»

«Dur, Kelly!» Eski başkan elini kaldırdı. «Öfkeyle böyle konuşma! Bırak da Daniel bize ne gördüğü ve filme aldığı şeyleri anlatsın.»

Kelly kendisine zorlukla hâkim oldu. Ama rengi öfkesi yüzünden hâlâ uçtu ve gözleri de ateş saçıyordu. «Pekâlâ, Daniel Armstrong, bize Taffari'nin sana gösterdiği ve filmlerini almana izin verdiği şeyleri anlat bakalım.»

«Bana MOMU ünitesinin çalışmasını gösterdi...»

Doktor kadın onun sözünü kesti. «MOMU! Bir tek MOMU ha...»

Victor onu yine susturdu. «Kelly lütfen! Daniel'in sözünü kesme de gördüklerini anlatsın!» Kelly kesik kesik soluyordu ama başını sallayarak arkasına yaslandı. Daniel de konuşmasını sürdürdü.

«Bonny'yle MOMU'nun filmini çektik, Taffari de taşıtın bıraktığı derin izlere, sonradan yeniden bitkiler dikileceğini anlattı.»

Kelly homurdandı. «Yeniden bitkiler dikilecekmiş!» Victor Omeru çaresizce omzunu silkerek kadının konuşmasına izin verdi. Kelly, «Tanrım!» diye bağırdı. «Taffari sana MOMU'nun borularından geçen platini temizlemek için kullandıkları kimyasal maddelerden de söz etti mi?»

«Hayır.» Daniel başını salladı. «Bize maden üretimi sırasında belirteç ya da katalizör kullanılmaması konusunda kararlı olduğunu açıkladı. Bu yüzden platin ve monazit üretiminin yüzde kırk düşmesine aldırmayacağını da söyledi.»

Kelly, «Ve sen de ona inandın öyle mi?» diye sordu.

Daniel, «Her şeyi gözlerimle gördüm!» dedi. Öfkelenmeye başlıyordu. «Onları filme de aldım!

Taffari'ye tabii inandım!»

Kelly masadan fırlayıp içeri girdi. Biraz sonra döndüğünde elinde Ubomo'nun bir haritası vardı.

Haritayı Daniel'in önüne açtı. «Bana MOMU'nun çalıştığı yeri göster!» diye emretti. Daniel haritayı inceledi ve sonra parmağını Sengi-Sengi'nin hemen kuzeyindeki bir noktaya bastı, «Şuralarda bir yerde. Merkezin birkaç kilometre kuzeyinde.»

Kelly öfkeyle homurdandı. «Ahmak sen de! Taffari seni kandırmış! Sana pilot alanı göstermiş!

Senin için güzel bir gösteri hazırlatmış! Aslında madenle ilgili çalışmalar şurada yapılıyor!»

Yumruğunu yetmiş beş kilometre daha kuzeydeki bir yere dayadı. «Burada... Wengu'da! Ve durum Taffari'nin sana gösterdiğinden çok daha farklı!»

Daniel, «Hangi bakımdan farklı?» diye sordu. «Ha aklıma gelmişken bana 'Ahmak, denilmesinden hoşlanmam.»

«Seni aldatmalarına göz yummuşsun!» Kelly eskisi kadar bağırmanın çalışıyordu. «Ama sana pilot çalışmaların ana operasyondan ne kadar farklı olduğunu anlatabilirim bir kere...»

Victor Omeru usulca söze karıştı, «Kelly, bir dakika! Ona olanları anlatma. Felaketi kendisine gösterirsen sana daha çok inanır. Daha fazla etkilenir.»

Kelly bir an eski başkana hayretle baktı. Sonra da, «Haklısın Victor,» diye başını salladı. «Onu Wengu'ya götürüp olanları göstereceğim. Ve biz oradayken sen de her şeyi filme çekersin, Daniel, o köpeğin ormanları ne hale soktuğunu belgellersin! Sonra da filmi o pek yakın dostun Sir Tug 'Baş belası' Harrison'a gösterirsin! Tabii o olanları biliyorsa!»

Daniel, «Ben kameraman değilim,» diye karşı koydu.

«Bunca yıl sonra kamera kullanmasını bilmiyorsan, bu senin pek de zeki bir adam olmadığını gösterir, Doktor Armstrong!»

«Pekâlâ! Kamerayı kullanabilirim. Belki film, sanat açısından bir şahaser olmaz ama yine de işe yarar. Yani bir kameraman olursa, yapabilirim demek istiyorum. Ormanın ortasında kamerayı nereden bulmamı önerirsin?»

Kelly, «Kızıl saçlı kız arkadaşının kullandığı kamera ne oldu?» diye sordu.

Daniel cevap verdi. «Bonny benim kız arkadaşım değil. İnsanı suçlamakta çok ustadın.»

Birdenbire duraklayıp Kelly'ye baktı. «Kahretsin! Çok haklısın! Kamerayı cipte bıraktım.

Taffari'nin adamları taşıtı bulamadılarsa, kamera da hâlâ orada demektir.»

Kelly pek tatlı bir sesle, «Neden gidip almıyorsun?» dedi, «Sepoo'yu da yanına veririm.»

Avcı Pirri dramatik bir tavırla, «Sana beyaz wazungu'nun kafasını getirdim,» deyip omzundan indirdiği torbayı Chetti Singh'in ayaklarının dibine attı.

Kafa torbadan yuvarlandı. Sih geriye doğru sıçrayarak tiksintiyle bağırdı. Kafa derisi hiç kalmamıştı.

Etler çürümüştü, koku Chetti Singh'in öğürmesine neden olacak kadar keskindi.

Sin sonra, «Bunun beyaz wazungu'nun kafası olduğunu nereden bileyim?» diye söylendi.

«Çünkü ben avcı Pirri öyle olduğunu söylüyorum!»

Chetti Singh İngilizce, «Bu pek güvenilecek bir şey değil ama neyse,» dedi. Sonra da Swahili dilinde ekledi. «Bu adam öleli çok olmuş. Karınca ve kurtlar kafasının yarısını yemişler! Onu sen öldürmemişsin Pirri!»

Pigme, «Orası öyle,» diye itiraf etti. «Ahmak wazungu zehirli bir mantar yemiş. Onu bulup vuramadan ormanda ölmüş. Dediğin gibi karıncalar yemişler onu. Ama sana onun kafasını getirdim. Anlaşmamız böyleydi.» Pirri olanca vakarıyla dikleşti. «şimdi bana vaat ettiklerini vermelisin. Özellikle tütün.»

Aslında bu olmayacak bir şeydi. Pirri bile farkındaydı bunun. Pigme, kafayı alabilmek için Hita'ların, çalışma kamplarında ölen esirleri gömmek için kazdıkları toplu mezarlardan birini açmak zorunda kalmıştı.

Chetti Singh ısrarla, «Bunun beyaz wazungu'nun kafası olduğundan emin misin?» diye sordu.

Aslında Pigme'ye inanmamıştı ama Ning Cheng Gong ve Başkan Taffari'yi hoşnut etmek

zorundaydı. Onlara Armstrong'un kaçmış olabileceğini itiraf etmekten çekiniyordu. Pirri işte ona bu dertten kurtulmanın kolay yolunu gösteriyordu.

Pirri, «Bu wazungu'nun kafası,» dedi.

Sih bir süre düşündü. Sonra pis pis kokan kafayı ayağıyla itti. «Bunu al... Tekrar ormana götürerek göm.»

«Ya benim ödülüm? Özellikle tütün?» Pirri'nin sesi dalkavukça bir iniltiye dönüşmüştü.

«Sen bana bütün kafayı getirmedin ki. Bu başın ne saçı var, ne de derisi. O yüzden sana bütün ödülü vermem imkânsız. Ve istediklerini ancak bana filin dişini getirdiğin zaman alacaksın.»

Pigme öfkeyle bağırarak bıçağını çekti.

Chetti Singh, «O bıçağı kaldır ortadan» dedi. «Yoksa bununla kafanı uçururum.» Pirri'ye safari ceketinin cebindeki tabancayı gösterdi.

Pirri somurtmaktan vazgeçip tatlı tatlı gülümsedi. «Benimki yalnızca bir şakaydı, efendim. Ben senin esirimin.» Bıçağı kınına soktu. «Emrettiğin gibi gidip filin dişini getireceğim.» Kesik kafayı aldı. Ama ağaçların arasına girerken göğsü öyle bir öfkeyle doluydu ki, patlayacağını sandı. «Kimse Pirri'yi aldatamaz,» diye fısıldayarak bıçağıyla bir ağacın gövdesine bir kesik yaptı. «Pirri onu aldatan adamı öldürür. Demek sen bir kafa istiyorsun, tek kollu, yağlı adam?

Ben de sana bir kafa vereceğim. Seninkini!»

Chetti Singh, Başkan Taffari'yle Ning Cheng Gong'a, «Daniel Armstrong öldü,» dedi. «Bambuti bana kafasını getirdi. Ormanda ölmüş.»

Başkan Taffari, «Kesin mi?» diye sordu. «Hiçbir kuşku yok ya?»

Chetti Singh kesin bir tavırla, «Yok,» dedi. «Kafayı kendi gözlerimle gördüm.»

«O halde geride tanık olarak bir tek o kadın kaldı.» Çinli rahatlamıştı. «Onu hemen başınızdan atmalısınız, ekselans. Kadın da Armstrong gibi ormanda kaybolmak»

Taffari, «Video kasetini unuttunuz mu?» diye sordu. Cheng, «Ne münasebet!» dedi. «Ama kadın elçilikten filmi alır almaz onu ortadan kaldırmalıyız.» Bir an durakladı, «Ben bu işi kendim halledebilirim.»

Ephrem Taffari, elindeki içki bardağının üzerinden Çinliyi süzdü. «Ah, evet. Olağanüstü bir hobiniz olduğunu duydum, Bay Ning.»

Cheng soğuk soğuk baktı. «Neyi kastettiğinizi anladığımdan pek emin değilim, ekselans. Ben yalnızca bir işin uygun biçimde yapılmasını öneriyordum. Böylece bütün tanıklardan kurtulmuş olurduk.»

Taffari başını salladı. «Çok doğru, Bay Ning. Kadın içimi sıkmaya başladı zaten. Artık beni ilgilendirmiyor. Kaset elimize geçer geçmez kadın da sizin... Yalnız bir hata olmamasına dikkat etmelisiniz.»

«Bana güvenin, sayın başkan.»

«Ah evet, Bay Ning, size güveniyorum. Sizin bana güvendiğin^ kadar. Ne de olsa ortağız, öyle değil mi?»

Sir Michael Hargreave, «Danny'yle anlaşmamıza göre kaseti gelip kendisi alacaktı,» dedi.

«Daniel, filmi bir başkasına verebileceğimden hiç söz etmedi. Durumumu anlamalısınız, Miss... şey... Mason.»

Bonny çabucak düşündü. Ephrem'e boş elle dönerse, başına gelecekleri tahmin edebiliyordu ama şimdi fazla hevesli gözükmemesi de gerekiyordu. «Bunun bir problem olabileceği aklıma gelmemiştir. Danny, benden filmi almamı istedi. Herhalde başaramadığım için bana kızacak. Ama kasetin önemli olduğunu da sanmıyorum. Keşke Danny'den size bir not yazmasını isteseydim.

Her neyse... Bana zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Danny'ye kaseti vermekten kaçındığınızı söyleyeceğim.» Elini uzatıp elçiye en seksi gülüşüyle baktı. Göğüslerini de bile bile ileriye doğru çıkarmıştı. Sir Michael'in gözleri o tarafa doğru kaydı. Sonra da kararını verdi.

«Buraya bakın. Herhalde bunun bir sakıncası yok. Yani, siz Danny'nin yardımcısısınız sonuç olarak. Yabancı biri değilsiniz...» Kararsızca durakladı.

Bonny, «Uygun olmadığını düşündüğünüz bir şeyi yapmanızı istemem,» dedi. «Danny bana güvenmediğinizi öğrendiği zaman herhalde size hak verir.»

«Tanrım! Bunun size güvenip güvenmemle bir ilgisi yok ki!»

«Ah, ben öyle olduğunu sandım.» Bonny kirpiklerini kırıştırdı.

«Kaseti aldığınızı açıklayan bir kâğıt imzalar mısınız? Sizi zahmete soktuğum için üzgünüm, ama Danny'nin bana kızmasını istemiyorum.»

«Anlıyorum, Sir Michael.»

Sir, kasasını açıp kaseti çıkardı. Bonny'ye verip kadına da bir kâğıt imzalattı.

«Danny'ye selamlarımı iletin.» Elçi, kadını kapıya kadar geçirdi. «Sengi-Sengi'den ne zaman dönecek.»

«Bugün oraya uçup Danny'ye katılacağım...» Bonny, soğukkanlılıkla hareket ediyor ve rahat rahat konuşuyordu. Kapıda el sıkıştılar.

Bonny dışarı çıkıp bekleyen cipe bindi. Yüzbaşı Kajo direksiyondaydı yine. Arkasına yaslanarak derin bir soluk aldı.

Kajo, «Başkan Taffari sizi yatında bekliyor, Miss Mahon,» diyerek limana doğru ilerledi.

Başkan Taffari'yle Ning Cheng Gong, kamarada oturmuş başarılı işlerden söz ediyorlardı.

Kapıya usulca vuruldu. Başkan, «Kim o?» diye seslendi.

«Yüzbaşı Kajo, sayın başkanım. Ve Miss Mahon.» Taffari, Cheng'e anlamlı anlamlı baktı. Çinli de başını salladı. Aslında Bonny için yatta buluşmuşlardı.

Taffari, «Girin,» diye seslendi. Kapı açıldı ve Kajo içeri girdi. Selam vererek, «Miss Mahon, rıhtımda, cipte bekliyor,» dedi.

Başkan telaşla sordu. «Paketi aldı mı?»

«Evet, efendim. Paket yanında.»

Taffari'yle Cheng bakiştılar. Ama ikisi de gülümsüyorlardı. Başkan, «Pekâlâ, yüzbaşı,» diye başını salladı. «Sana gerekli emirler verildi.»

«Evet, sayın başkanım. Bay Ning ve Miss Mahon'la birlikte Lamu adasına gideceğim ve...»

Taffari, Kajo'nun sözünü kesti. «Tekrarlamana gerek yok, yüzbaşı. Yalnızca emirleri harfi harfine yerine getirmeye çalış. Artık Miss Mahon'u yata alabilirsin.»

Bonny birkaç dakika sonra kamaraya hızla daldı. Çinliye aldırmadan Taffari'ye doğru koştu. Sevinçle, «Onu aldım, Ephrem,» diye bağırdı. «İşte!» Paketi zencinin önüne, masaya koydu. Taffari kasetin paketini yırttı. «İstediğimizin bu olduğundan emin misin?»

«Tabii. Etiketdeki yazı benim. İstediğimiz kaset bu.»

Zenci, kadına, «Aferin,» dedi. «Beni çok memnun ettin. Gel yanıma otur.»

onun bacağına koyup Kajo'ya, «Buzdolabında bir şişe şampanya olacak,» dedi. «Olayı kutlamalıyız.»

Kajo odanın köşesindeki amerikanbara gidip dolaptan şişeyi aldı. Kadehlere şampanya doldurdu.

Ama önünde durduğu için ne yaptığı gözüküyordu. Kajo, ilk kadehi Bonny'ye verdi. Sonra da diğerlerine servis yaptı.

Taffari, Bonny'ye doğru dönerek kadehini kaldırdı. «Sana içiyorum, hayatım. Beni ve ülkemi zararlı olabilecek bir durumdan kurtardın.»

«Teşekkür ederim, sayın başkan.» Bonny şampanyadan bir yudum aldı. İçki biraz acımsıydı ama Bonny üstünde durmadı. Taffari'yi kızdırmaması gerektiğini öğrenmişti artık. Kajo kadehini yeniden doldurduğunda, sesini çıkarmadan çabucak içti.

Taffari kadına, «Güneş batarken gölde bir gezinti yapmamızın hoş bir şey olacağını düşündüm,» dedi. Bonny gülümsedi ama yanakları tuhaf bir biçimde uyuşmuştu.

«Bu çok güzel olur...» demeye çalıştı ama başaramadı. Gözleri kararmaya başlıyordu.

Taffari'nin sesi beyinde yankılandı. «Güle güle, yavrum.» Bonny' nin başı masaya düştü.

Başkan Taffari, çantasını alıp ayağa kalktı. Kajo kapıyı açtı. Cheng hâlâ baygın kadının karşısında oturuyordu. Rengi uçmuştu. Tuhaf bir tavırla Bonny'ye bakıyordu.

Taffari iskelenin başında durup Kajo'yu, «Yatı geri getirmeden önce her tarafını yıkamayı unutma,» diye emretti. Sonra iskeleden inip Mercedes'ine bindi ve hızla uzaklaştı.

Ning Cheng Gong, Kajo'nun yardımıyla Bonny'yi güverteye çıkararak kadının el ve ayak bileklerini paslanmaz çelik küpeşteye bağladı. Ayaklarının altına kalın bir naylon sermeyi de unutmadı.

Sonra Kajo'ya, «Gerisini ben hallederim,» dedi. «Lastik bota binip adaya gidin. Ben çağırmadıkça da gelmeyin.»

«Peki, Bay Ning.»

Cheng kışta durarak kauçuk bota binen Kajo'nun karanlıkların ara-

! sında kaybolmasını izledi. Sonra da Bonny Mahon'un yanına döndü. Bonny bir süre sonra gözlerini açtı ve Çinliye sersem sersem baktı, «iyi akşamlar, Miss Mahon.» Çinlinin sesi heyecandan iyice boğuk-' laşmıştı. «Şimdi sizinle birlikte biraz eğleneceğiz.»

Daniel'le Sepoo birbirlerine çabucak ısındılar. Acayip bir şeydi bu. Çünkü iki adam her bakımdan birbirlerinden farklıydılar. Biyoloji doktoru ormanda Pigme'nin peşinden giderken, «Bu herhalde ruhlarla ilgili bir şey,» diye düşündü.

Sepoo ona, «Kuokao,» adını takmıştı. «Benim kurtardığım adam,» anlamına geliyordu. Daniel ismi kabullendi. Oysa bu adın Sepoo'nun , yaptıklarını ve İngilizin ona olan borcunu açıkladığını da biliyordu.

Biyoloji doktoruyla Pigme, yolculuğun ikinci günü akşama doğru . Daniel'in cipi sakladığı yere ulaştılar. Kamera oradaydı...

Daniel, «Pekâlâ,» dedi. «Kamerayı bulduk. Şimdi neyin filmini çekmemi istiyorsunuz?»

Kelly, «Sabah erkenden yola çıkacağız,» diye açıkladı.

Victor Omeru, «Ben de geleceğim, Kelly,» dedi. «Pek de akıllıca bir şey olmaz, Victor.»

Kelly'nin yüzünde kuşkulu bir ifade belirmişti. «Sen çok değerlisin.»

Eski başkan, Daniel'e baktı. «Haydi, Doktor Armstrong, beni destekleyin!»

Kelly, «İkiniz de şovensiniz,» diye itiraz etti. «Kadın olduğum için bana baskı yapıyorsunuz.

Pamba'yı yardıma çağırmak zorunda kalacağım.»

«Sakın ha!» Daniel başını salladı. «O fazla ağır bir silah!» Ama o da Kelly gibi endişelenmişti. Victor Omeru yetmişini aşmıştı. Yolculuk çetin olacaktı. Wengu hemen hemen yetmiş beş kilometre uzaktaydı. Biyoloji doktoru tam bunu söyleyeceği sırada Victor usulca konuşmaya başladı.

«Ciddi olalım! Ubomo benim vatanım. Başkalarının gördüklerini dinlemek, benim için yeterli değil. Taffari'nin vatanıma ve halkıma neler yaptığını gözlerimle görmeliyim.»

Kelly de, Daniel de bir şey söyleyemediler. Safari ertesi sabah Gondala'dan yola çıktı. Victor Omeru da yanlarındaydı.

Sepoo eşya taşımaları için kabilesinden sekiz kişi seçmişti. Pamba ise yönetimi üzerine almıştı.

Adamların işlerini görmelerini sağlayacak ve onların Bambuti usulü yolculuktan sıkılarak, yüklerini attıkları gibi balık avlamaya ya da bal aramaya gitmelerini önleyecekti. Kabilede herkes Pamba'nın sivri dilinden korkuyordu.

Yolculuğun üçüncü günü kanayan nehirlerden ilkinе ulaştılar. Bambuti'ler eşyaları indirip suyun kenarında birbirlerine sokularak durdular. Artık gülmüyor, şakalaşmıyorlardı, Pamba bile sessizleşmişti.

Daniel kırmızı çamur, ölü hayvanlar ve zehirlenmiş bitkilerden oluşan pis kokulu batağa girdi.

Bir avuç çamur alıp kokladı. Sonra atıp ellerini silmeye çalıştı. «Nedir bu, Kelly? Yukarıda duran kadına baktı. «Bütün bunlara ne sebep oldu?»

«Taffari'nin sana hiçbir zaman kullanmayacağına yemin ettiği kimyasal madde.» Doktor kadın bir tişörtle pamuklu bir şort giymiş, başına renkli bir şerit bağlamıştı. Küçük vücudu öfkeyle titriyordu. «Victor'la madendeki çalışmalar sırasında dışarı akan maddeleri inceledik. Önce yalnızca çamur akıyordu. Bu da yeteri kadar kötüydü. Ama son zamanlarda, yani birkaç hafta önce bir değişiklik oldu. Adamlar belirteç kullanmaya başladılar. Anlayacağım platin moleküllerinin üzerleri sülfitle kaplıdır. Ve bu sülfitle temizleme işlemini yüzde kırk engellerler. Şimdi bu alçaklar sülfiti temizlemek ve platinin ortaya çıkmasını sağlamak için bir belirteç kullanıyorlar.»

Daniel, «Bu belirteç nelerden oluşuyor?» dedi.

«Arsenik.» Kelly bu sözleri öfkeli bir kedi gibi tükürürcesine söylemişti. «Yüzde iki beyaz arsenik eriyiği kullanıyorlar. Beyaz arsenik eriyiği!»

Daniel, Kelly'ye kulaklarına inanamıyormuş gibi baktı... «Ama delilik bu!»

Kelly, «Evet, öyle,» diye başını salladı. «Ama onlar akılları başlarında ve sorumluluklarını bilen insanlar değiller! O müthiş açgözlülükleri yüzünden bütün ormanı zehirliyorlar!»

Daniel ölü nehirden yukarıya çıkarak kadının yanında durdu. Yavaş yavaş o da aynı öfkeyi duymaya başlıyordu. «Köpekler...» Kelly onun da aynı amaca yöneldiğini sezmiş gibi, adamın elini tuttu. Yaptığı şefkat ya da sevgi dolu bir hareket değildi. Daniel'in elini öfkeyle, sıkıca yakalamıştı.

«Sen daha bir şey görmedin! Bu henüz bir başlangıç. Asıl dehşet verici sahneyle Wengu'da karşılaşacaksın.» Daniel'in kolunu silkerek emretti. «Gel! Gel de oraya bir bak! Ondan sonra bir kenarda seyirci olarak kalamayacağına bahse girerim!»

Küçük kabile yola devam etti. Ama beş saatlik bir yürüyüşten sonra Bambuti'ler birdenbire durdular. Yüklerini yere atıp aralarında fısıldaşmaya başladılar.

Victor, «Yine ne oldu?» diye sordu.

Kelly, «Kabilenin av alanının sınırına ulaştık,» diye açıkladı. Bundan sonra ormanın kutsal bölümüne gireceğiz. Bambuti'ler çok endişeli ve şaşkınlar. Bu ana kadar yalnızca Sepoo, Wengu'da olanları gördü. Diğerleri pek gitmek istemiyorlar. Orman tanrısının gazabından korkuyorlar. Ormanın Ana ve Baha'sından. Çok korkunç bir günah işlendiğini biliyor ve dehşetle titriyorlar.»

Daniel, «Onları ikna etmek için ne yapabiliriz?» diye sordu.

Ama Kelly başını salladı. «Bu işe karışmamalıyız. Kabileyi ilgilendiren bir sorun. Onları ikna işini Pamba'ya bırakmak zorundayız.»

Yaşlı kadın şimdi bütün gücünü gösteriyordu. Bambuti'lerle konuşuyor, kâh tiz bir sesle onlara çatıyor, kâh tatlı tatlı mırıldanıyordu.

Adamların yüzlerini avuçlarının arasına alıp kulaklarına bir şeyler fısıldıyordu. Sonra ormanla ilgili bir ilahi okuyarak, Bambuti'lerin çıplak göğüslerine günahlarının affolması için bir yağ sürdü. Ayaklarını sürüyüp sıçrayarak dans da etti.

Bir saat sonra Pigme'lerden biri birdenbire çantasını sırtına vurup yolda yürümeye başladı.

Diğerleri, mahcup mahcup gülümseyerek arkadaşlarını izlediler. Böylece safari ormanın 'kutsal kalbi'ne doğru ilerlemeye başladı.

Ertesi sabah şafak sökerken makinelerin gürültüsünü duydular. Kabile ilerlerken gürültü daha da arttı. Geçtikleri nehirlerdeki o korkunç zehirli kırmızı çamur artık bellerine kadar geliyordu.

Makinelerin uzaklardan gelen uğultu ve homurtularından başka hiçbir ses duyulmuyordu. Orman derin bir sessizlik içindeydi. Kuş, maymun ya da ceylanlarla hiç karşılaşmadılar. Bambuti'lerin de hiç sesleri çıkmıyordu artık. Birbirlerinden ayrılmıyor, hızla ilerlerken, korkuyla etraflarına bakmıyorlardı.

Sepoo öğleyin grubu durdurup Kelly'yle fısıldaştı. Doğuyu işaret edip duruyordu. Doktor başını salladı, sonra da Daniel'le Victor'a yaklaşımları için işaret etti.

«Sepoo artık çok yaklaştığımızı söylüyor. Ormanda duyulan sesler insanı aldatır. Makineler ancak

birkaç kilometre ötedeler. Daha fazla yaklaşmaya cesaret edemeyiz. Çünkü ormanın kenarında şirketin nöbetçileri bekliyor.»

Victor, «Ne yapacaksın?» diye sordu.

«Sepoo doğu tarafında bir dizi tepe olduğunu söylüyor. Oradan maden ve kereste kamplarını görebiliriz. Pamba hamallarla burada kalacak. Dördümüz tepelere gideceğiz. Sen, ben, Sepoo ve Daniel.»

Biyoloji uzmanı, kamerayı çıkardı. Victor'la gözden geçirdiler.

Kelly, «Haydi,» diye emretti. «Hava kararmadan ya da yine yağmur başlamadan gidelim.»

Tek sıra halinde yamaçlara tırmandılar. Sepoo en önden gidiyordu. Ama doruğā çıktıklarında, hâlâ ağaçların arasındaydılar. Ancak yedi-sekiz metre öteyi görebiliyorlardı. Diesel'lerin aşağıda homurdandığı duyuyorlardı. Gürültü şimdi daha yakındı...

Daniel, «şimdi ne olacak?» diye sordu. «Kahretsin! Buradan hiçbir şey gözüküyor!»

Kelly söz verdi. «Sepoo bize çalışmalarını iyice görebileceğimiz bir yer bulacak.» Hemen sonra bir ağaca ulaştılar. Büyük ağaçlarla dolu ormanda dev bir ağaçtı.

Kelly mırıldandı. «El ele tutuşan yirmi Pigme bile bu ağacın gövdesini saramıyor. Denedik. Bu, kabilenin kutsal bal ağacı.» Dev gövdedeki ilkel merdiveni işaret etti.

Pigme'ler, ağacın alt dallarına ulaşabilmek için, düzgün gövdeye tahta çubuklar çakmışlardı.

Daha yukarıya kalın sarmaşıkların arasına tahta basamaklar yapmışlardı. Basamaklar otuz metre yukarılarda yaprakların arasında gözden kayboluyordu.

Kelly, «Bu bir Bambuti tapınağı,» diye açıkladı. «Yüksek dallara çıkarak dua ediyor ve orman tanrısına çeşitli adaklar sunuyorlar.»

Önce Sepoo ağaca çıktı. Kelly onu izledi. Zaman zaman duraklayan Victor'a da yardım ediyordu. Daniel kamerayı omzuna vurmuş ağır ağır tırmanıyordu.

Yukarıda birbirine girmiş dallar ve dökülmüş yapraklardan oluşan bir platform vardı. Yeni bitkiler yaprak çürüğüne kök salmışlardı. Acayip ve güzel çiçekler açmıştı bu yüksek bahçede, yeni canlılar yetişmişti. Daniel kanatları eli kadar geniş olan kelebekler ve zümrütler, prenslere layık yakutlar gibi ışıldayan böcekler gördü. Hatta bu periler ülkesinde zambak ve gardenyalar yetişmişti. Daniel, yaprakların arasında kaybolan şahane renkli bir kuşu farkettiler ve gözlerine inanamadı.

Sepoo onların dinlenmesine fazla izin vermedi. Pigme tekrar tırmanmaya başladı. Artık ağacın gövdesi inceliyordu. Ama yine de pek genişti. Yükseklerle çıkarlarken ışık da değışti. Sanki okyanusun dibinden yüzeye çıkıyorlardı. Yeşil ışınlar birdenbire parlaklaştı. Sonra güneşin altın ışıklarına dönuştü. Yolcular şaşkınlıkla bağırdılar.

Kutsal bal ağacının en üst dallarına ulaşmışlardı. Oradan ağaçların tepelerine bakıyorlardı.

Orman, yeşil, dalgalı bir okyanus gibi üç yöne doğru uzanıyordu. Kuzey dışında... Gruptakiler o tarafa doğru döndükleri zaman, dehşetle bakakaldılar. Gözlerine inanamıyorlardı.

Kuzeyde orman ortadan kalkmıştı. Aşağıdaki yeşil tepenin yamacından, uzaklardaki karlı dağların eteklerine kadar olan açıklıkta bir tek ağaç bile yoktu. Bir zamanlar dev ağaçların yükseldiğı yer mahvolmuş, kırmızı topraklı bir düzlüğe dönuşmüştü.

Hiçbiri de konuşmadı. Kımıldayamadı... Yüksekten dilleri tutulmuş gibi bakıyorlardı.

Öldürülmüş toprakların genişliğini anlayabilmek için başlarını ağır ağır iki yana çeviriyorlardı.

Sanki yırtıcı bir hayvan toprağı pençeleriyle kazmıştı. Çünkü yağmur suları buradan akararak, toprağın humuslu üst tabakasını sürükleyip götürmüştü. Geride derin çukurlar kalmıştı, ince kırmızı çamur aşağılara doğru sürüklenerek, ormandaki nehirleri doldurmuş, tıkamıştı. Düzlüğün görüntüsü ayda çekilen fotoğraflara benziyordu.

İlk konuşan Victor Omeru oldu. «Aman Tanrım! İğrenç ve korkunç bir şey bu! Taffari ne kadar toprağı kirletti? Bu felaketin sınırları nedir?»

Kelly, «Saptamak zor,» diye fısıldadı. Bu sahneyi daha önce görmüş olmasına karşın, duyduğu dehşet yüzünden sersemlemişti. «Yarım milyon dönüm ya da bir milyon... Bilmiyorum. Ama unutma onlar burada çalışmaya başlayalı daha bir yıl olmadı. Bir yıl sonra buranın ne hal alacağını düşün. Tabii bu canavarların...» Tepenin eteğine dizilmiş olan MOMU'ları işaret etti.

«... bu canavarların çalışmayı sürdürmelerine izin verilirse.»

Daniel bakışlarını o korkunç sahneden zorlukla ayırabildi. Dikkatini sıraya dizilmiş olan sarı makinelere verdi. Yukarıdan küçücük ve zararsız şeylermiş gibi gözüküyorlardı. Küçük bir erkek çocuğun kumsalda bıraktığı oyuncaklara benziyorlardı. MOMU'lar öyle ağır ağır ilerliyorlardı ki, ilk bakışta insana hiç kımıldamıyorlarmış gibi geliyordu.

Daniel, «Kaç tane?» diye sordu. Sonra da yüksek sesle saydı. «Sekiz, dokuz, on! Yan yana hemen hemen dört yüz metrelik bir hat oluşturuyorlar.»

«İnsan bir makinenin böyle korkunç bir felakete neden olabileceğine inanamıyor.» Victor Omeru'nun sesi titriyordu. «Dev çekirgelere benziyor onlar. Amansız, duygusuz ve korkunç!»

MOMU'ların önünden paletli traktörler ilerliyor ve peşlerindeki toprak yiyen canavarlara yol açmak için ağaçları biçiyorlardı.

Onlar bakarlarken yüksek ağaçlardan biri sarsılarak sallandı. Çelik bıçaklar gövdesinin altını kemirirken yana yattı. Gruptakiler o kadar uzaktan bile ağacın çığlığını duydular. Yaralı bir hayvanın ölüm çığlıklarına benziyordu. Ağaç yere devrildi. Yapraklar titrediler, sonra da hareketsiz kaldılar.

Daniel daha fazla bakamadı. Yanında, yüksek bir dala tünemiş olan Sepoo ağlamaya başlamıştı.

Yaşlar kırıxık yanaklarından çıplak göğsüne düşüyordu. Bu korkunç bir ıstıraptı. Daniel'in izleyemeyeceğı kadar acı veren bir şey.

Biyoloji doktoru yeniden ileriye doğru baktığı zaman, bir başka ağacın da devrilerek öldüğüne tanık oldu. Sonra bir başkasının. Kamerayı omzundan çıkarıp gözüne doğru kaldırdı ve sahneyi çekmeye başladı.

Artık üzerinde hiçbir şeyin yaşamadığı, bir hayvan, bir kuş ya da yeşil bir yaprağın bile kalmadığı o bomboş, kızıl düzlüğü filme aldı.

Amansızca ilerleyen sarı makineleri, onlara refakat eden kamyonları da...

MOMU'ların arkasındaki borulardan akan kırmızı zehiri de...

Film çekerken gerçeklerle ilişkisinin kesileceğini, tarafsız kalacağını ve sakinleşeceğini ummuştu. Ama yanılmıştı. O korkunç tahribatı kaydederken, öfkesi gitgide artıyordu. Sonunda dalda yanında oturan kadın kadar hiddetlendi.

Kelly'nin öfkesini sözlerle açıklamasına gerek yoktu. Daniel hissediyordu bunu. Sanki kadının

etrafında statik elektrik oluşuyordu. Duygularının kadınınakilere benzemesi Daniel'i şaşırtmadı.

Doğru ve normal bir şey gibi geldi. Aralarında yeni bir bağ oluşmuştu. Birbirlerine olan diğer duygularını da güçlendiriyordu.

Grup, akşam oluncaya kadar ağacın tepesinde kaldı. Yeniden yağmur yağmaya ve yukarılarda şimşekler çakmaya başladığında aşağıya indiler. Kederle, ağır ağır Pamba'nın hamallarla beklediği yere gittiler.

Ertesi sabah nemli ve sessiz ormanda Gondala'ya doğru yola çıktılar. Yalnızca Daniel'in kirlenmiş kanayan nehirlerin filmlerini çekebilmesi için durdular. Victor Omeru, dizine kadar gelen bataklıkların ortasında durarak, kameraya doğru konuştu. Böylece hepsinin keder ve öfkesini dile getirmiş oldu...

Sesi kalın ve etkileyiciydi. Bu seste vatani ve halkı için duyduğu sevgi ve endişe vardı. Gümüş saçları ve siyah, soylu çehresi bütün izleyicilerin ilgisini çekerdi. Ve bütün dünya şerefli ve dürüst bir insan olduğunu da biliyordu. O yüzden kimse onun gerçekleri açıkladığından kuşku duymayacak. Daniel bu filmleri bütün dünyaya izletebilirse, kendi öfkesini de açıklamış olacaktı.

Yollarına ağır ağır devam ettiler. Bambuti'ler hâlâ sessiz ve üzgündü. Pigme'ler madencilikle ilgili çalışmaları görmemişlerdi ama Sepoo onlara her şeyi anlatmıştı. Adamlar kanayan nehirleri de görmüşlerdi zaten. Ama ormanın 'kutsal kalbi'yle kendi av alanları arasındaki sınıra ulaşmadan, onları daha da üzecek bir şey oldu.

Bir filin izlerine rastladılar. Hepsi de tanıdılar bu izleri. Sepoo hayvanın adını da söyledi. «Tek Kulaklı İhtiyar.» Diğer Bambuti'ler de aynı fikirdeydi. Sözü edilen hayvan sol kulağının yarısı kopmuş bir erkek fildi. Bambuti'ler ormanda bir dostlarıyla karşılaşmışlar gibi, günlerden beri ilk kez güldüler. Ama izleri incelerken gülüşleri de kesildi.

Olanca sesleriyle bağırıp ellerini ovuşturdular. Korku ve dehşetle inlediler.

Kelly, Sepoo'ya telaşla seslendi. «Ne oldu, eski dost?»

Sepoo, «Kan,» diye cevap verdi. «Filin kanı ve idrarı. Yaralanmış. Ölüyor.»

Kelly bağırdı. «Nasıl olmuş bu?» O da fili çok iyi tanıyordu. Sanki eski dostlarındandı kadının.

Doktor, fille Gondala yakınlarında sık sık karşılaşmıştı çünkü.

«Biri vurup yaralamış. Biri, ormanın 'kutsal kalbi'nde erkek fili avlıyor. Bu bütün yasalar ve törelere aykırı. Bak! İşte, adamın ayak izleri burada!» Çamurdaki çok belirgin, küçük ayak izlerini işaret etti. «Avcı bir Bambuti. Bizim kabileden biri olmalı. Korkunç bir günah bu. Orman tanrısına karşı işlenilen bir suç.»

Pigmeler çok sarsılmış, dehşete kapılmışlardı. Yollarını kaybetmiş

çocuklar gibi birbirlerine sokuldular. Teselli bulmak için birbirlerinin ellerini tutmuşlardı. Bu korkunç günde inandıkları her şey alt üst olmuştu. Önce ormandaki makineler ve kanayan nehirler. Ve şimdi de içlerinden birinin işlediği günah ve suç.

Pamba, tiz bir çığlık attı. «O adamın kim olduğunu biliyorum! Ayak izlerini tanıdım! Bu avcı Pirri!»

Bambuti'ler o zaman haykırarak elleriyle yüzlerini örttüler. Çünkü Pirri kutsal yerde avlanmıştı.

Şimdi utanmak onlara düşüyordu. Orman tanrısı hepsinden intikam alacaktı.

Avcı Pirri bir gölge gibi ilerliyordu. Küçük ayaklarıyla filin bıraktığı izlere usulca basıyordu.

Hayvan ağırlığıyla toprağı iyice bastırmıştı. Bu yüzden Pigme izlerden ilerlerken bir dal çatırdamayacak, bir yaprak hışırdamayacak ve böylece onu ele vermeyecekti. Pirri fili üç günden beri izliyordu. Bütün dikkatini hayvana vermişti. Böylece, yakalamaya çalıştığı hayvanın bir parçası halini almıştı sanki.

Filin durup selepe ağacının küçük kırmızı meyvelerini yediği yerde, Pirri de işaretleri okuyor ve dutların o ekşi, asitli tadını kendi boğazında hissediyordu. Filin, dereden su içtiği noktada Bambuti de tatlı, berrak sıvının midesine aktığını duyuyordu. Pirri, file dönüşmüştü. Fil de Pirri'ye...

Omuzlarından ayaklarının pembe tabanlarına kadar filin pisliğine bulanmıştı. İnsan gibi kokmuyordu artık...

Fil homurdandı. Gurultuya benzeyen bu ses karnından çıkmıştı. Sonra gırtlğından hafif bir ses yükseldi. Fillerin sarkışıydı bu. Hayvan, yakınındakinin ne olduğunu öğrenmeye çalışıyordu. Bir fil miydi, yoksa öldürücü bir düşman mı?

Pirri çalılarının yanında yere çömelip filin şarkısını dinledi. Sonra havayı içine çekerek hayvanın sesini taklit etti.

Pigme de fillerin şarkısını söylüyordu şimdi...

Erkek fil, şarkısını değiştirdi. Göremediğı yaratığı sınamaya çalışıyordu. Pirri bu şarkıyı da tekrarlardı. Ve erkek fil inandı ona.

Kulaklarını salladı hemen. Bu mutluluk ve güven işaretiydi. Hayvan, başka bir filin onu bulduğunu ve kendisine katılmak istediğini sanıyordu. Kayıtsızca hareket etti. Dikenli dalları kenara iterek Pirri'ye doğru geldi.

Pigme filin dişlerinin başının yukarılarında belirdeğini gördü. Avcının belinden daha kalındı bunlar. Ve Pirri'nin fil mızrağıyla ulaşamayacağı kadar da uzundular.

Pirri fil mızrağını, çaldığı bir çelik parçasından kendisi yapmıştı. Filin başı tepesinde belirdeğı zaman Pigme de yere yattı. Onun boyunda biri, bu kadar iri bir hayvanı ancak bir tek yoldan öldürebilirdi. Fil üzerinden geçerken Pirri de ayağı fırladı ve mızrağını hayvanın kasığına, ta idrar kesesine kadar batırdı. Ustura kadar keskin olan mızrağın ucu filin idrar kesesini yardı.

Sıcak idrar etrafa fişkırdı. Hayvan ıstırapla sarsıldı ve sonra haykırarak ormanda koşmaya başladı. Dalları kırıyor, ayaklarının altında eziyordu.

Pirri kanlı mızrağına dayanıp, filin sesi duyulmaz oluncaya kadar bekledi. Sonra yerdeki kan ve idrar izlerini izlemeye başladı.

Fil belki saatler sonra can verecekti. Ama eceli gelmişti artık. Avcı Pirri o öldürücü darbeyi indirmişti. Ertesi gün güneş batmadan hayvanın ölmüş olacağını biliyordu.

Pirri fili ağır ağır izledi. Ama avcılara özgü o müthiş sevinci de duymuyordu. Sanki içi boşalmıştı ve işlediğı günahın altında eziliyordu.

Pirri tanrısını kızdırmıştı. Şimdi tanrının onu reddedeceğini ve cezalandıracağını biliyordu...

Avcı Pirri filin ölüsünü ertesi sabah buldu. Hayvan, dizlerinin üzerine çökmüştü. Yere yarı gömülü olan iri dişleri başına destek veriyordu. Son yağmur derisini yıkamıştı. Şimdi siyah derisi pırıl pırıl, gözleri de açıktı. Öyle canlıymış gibi bir hali vardı ki, Pigme büyük bir dikkatle yaklaştı. Sonra

hayvanın sık kirpiklerinin çevrelediği gözüne uzun ve ince bir dalla dokundu.

Hayvan gözünü kırpmadı. Pirri de o zaman filin göz bebeklerinin ölüm nedeniyle bulanıklaşmış olduğunu farketti. Avcı, doğrulup mızrağını bir kenara bıraktı. Av sona ermişti...

Pirri'nin şimdi geleneklere göre bu kadar cömertçe davrandığı için, bir şarkıyla orman tanrısına şükretmesi gerekiyordu. Pigme duanın ilk birkaç sözcüğünü söyledi, sonra da suçlu suçlu sustu.

Ateş yakarak filin yanağındaki yağlı lop eti kesti. Bir şişe geçirip ateşte kızarttı. İlk kez o gün bu lezzetli et ona sert ve tatsız geldi. Ağzındaki lokmayı ateşe tükürdü, uzun süre ölü filin yanında oturdu. Sonra ayağa kalkarak üzüntüden kurtulmaya çalıştı.

Bıçağını kınından çekip, kalın sarı dişlerden birini filin kafatasındaki kemikli yuvasından çıkarmak için uğraşmaya başladı. Çelik bıçak kafatasına çarparken şingirdiyor, etrafa kemik parçacıkları uçuyordu.

Kabilesinin erkekleri Pirri'yi böyle çabalarken buldular. Avcının kemiğe çarpan bıçağının sesi onları bu noktaya çekmişti. Pigme'ler sessizce ağaçların arasından çıktılar. En önde Sepoo'yla Pamba vardı. Bambuti'ler Pirri'yle filin etrafında bir daire oluşturdular.

Avcı başını kaldırdı ve onları gördü. Bıçak elinden yere düştü. Pirri kanlı elleriyle öyle durdu.

Diğerlerine bakmaya cesaret edemiyordu.

Sonra, «Ödülü sizinle paylaşacağım, kardeşlerim...» diye fısıldadı. Ama kimseden çıt çıkmadı.

Bambuti'ler teker teker arkalarını döndüler. Ve geldikleri gibi sessizce ağaçların arasında gözden kayboldular. Sonunda geride yalnızca Sepoo kaldı.

Sepoo, «Yaptıkların yüzünden orman tanrısı bize Molimo'yu gönderecek,» dedi. Ve kalbi umutsuzlukla dolu olan Pirri başını kaldırıp kardeşinin gözlerine bakamadı.

Daniel, Gondala'ya ulaşır ulaşmaz video bantlarını izledi. Filmler iyi olmuştu. Usta bir kameraman gibi çalışmıştı. Ama onda Bonny Mahon'un sanat gücü ve dehası yoktu.

Daniel o akşam yemekte Kelly'yle Victor'a, «Filmi de o insanca sıcaklık yok,» diye açıkladı.

«İnsanın kafasına sesleniyor, kalbine değil. Başka bir şeyler daha gerekli.» i

Kelly, «İstediğin nedir? Onu söyle, hemen bulayım.» dedi.

Daniel, «Bir kez Başkan Omeru'nun daha fazla gözükmelerini istiyorum,» dedi. «Çok etkileyici bir kişiliğiniz var, efendim. Sizi daha fazla görüntülemeliyim.»

«Ben hazırım...» Victor Omeru başını salladı. «Ama artık bu resmiyeti bir tarafa bırakmamızın zamanı gelmedi mi, Daniel? Ne de olsa birlikte kutsal bal ağacına tırmandık. Artık birbirimizi küçük adlarımızla çağırabiliriz.»

Daniel, «Evet, öyle...» diye gülümsedi. «Şimdi... dünyayı inandırmak için sen bile yeterli değilsin. Onlara insanlara neler olduğunu göstermem gerekiyor. Zorla çalıştırılan Uhali'lerin kaldıkları kampları göstermem de... Bunu başarabilir miyiz?»

Victor öne doğru eğildi. «Evet. Taffari'nin despotluğuna karşı girişilen direniş hareketinin lideri olduğumu biliyorsun. Gücümüz her gün artıyor. Şimdilik gizlice çalışıyoruz. Ama örgütleniyoruz ve Taffari'ye tepki gösteren nüfuzlu ve önemli kimseleri de aramıza alıyoruz.

Tabii örgütümüzde daha çok Uhali'ler var. Ama Taffari'nin kendi Hita'ları bile diktatörün rejimi

yüzünden hayalkırıklığına uğramaya başladılar. Çalışma kamplarını görmeyi sağlayabiliriz. Tabii kamplara giremezsin. Ama zalimliklerin filmini çekecek kadar yaklaşabilirsin.»

Kelly de, «Evet,» diye başını salladı. «Patrick ve diğer genç direniş liderleri birkaç gün sonra Victor'la konuşmak için buraya gelecekler.

Patrick, sana yardımcı olabilir.» Bir an durup düşündü. «Sonra Bambuti'ler de var. İzleyicilerine ormanın rahvedilmesinin, Pigme'lerin geleneksel yaşam biçimlerini nasıl etkileyeceğini gösterebilirsin.»

Daniel, «İşte ben de tam böyle bir malzeme istiyorum. Neyi önerirsin?» diye cevap verdi.

Kelly, «Molimo törenini,» dedi. «Sepoo bana Molimo'nun geleceğini söyledi. Töreni seyretmene de razı oldu.»

Omeru'nun yeğeni Gondala'ya tahmin edilenden bir gün önce geldi. Yanında on iki kadar Uhali de vardı. Çoğu Victor Omeru'nun yakınlarıydılar. İdeallerine bağlı, iyi eğitilmiş gençlerdi.

Daha sonra Patrick ve adamları Gondala'dan ayrılırken Daniel ve Sepoo da onlarla birlikte gittiler.

Dokuz gün sonra döndükleri zaman Daniel iyice zayıflamış, kemikleri ortaya çıkmıştı. Çok zor bir yolculuk yaptığı belliydi. Üstü başı çamurlanıp yırtılmıştı. Kelly, Daniel sendeleyerek verandanın merdivenlerinden çıkarken, çok bitkin olduğunu anladı.

Düşünmeden Daniel'i karşılamaya koştu. Sonra kendilerini birbirlerinin kollarında buldular.

İkisini de şaşırttı bu durum. Bir an birbirlerine sıkıca sarıldılar. Ama Daniel, Kelly'yi öpmek için eğildiğinde, kadın kollarından sıyrılıp başını salladı.

«Victor'la ben çok endişelendik,» deyiverdi. Ama kıpkırmızı kesilmişti. Daniel'i çok etkiledi bu durum.

Biyoloji doktoru o gün yıkanıp yemek yedikten ve iki saat de uyuduktan sonra Kelly'yle Victor'a topladığı yeni malzemeyi gösterdi. Daniel, zorla çalıştırılan Uhali'lerin filmini çekmişti.

Başlarında bekleyen elleri sopalı adamlar, akıllarına estiği zaman çamurların arasında çabalayan kadın ve erkekleri dövüyorlardı.

Daniel kamplardan kaçan esirlerden bazılarıyla da konuşmuştu. Onlardan biri soyunup arkasını kameraya dönmüştü. Kırbaçla dövüldüğü için, sırtı parça parça olmuştu. Kafasında ise sopaların bıraktığı izler vardı.

Bir kadının ayağının etleri çürümüşü ve kemikleri ortaya çıkmıştı. Kadın, Swahili dilinde, «Bütün gün çamurların içinde çalışıyoruz.» diyordu. «Ayaklarımız hiçbir zaman kurumuyor.

Ayaklarımızdaki kesik ve sıyrıklar iltihaplanıyor. Sonunda yürüyemez hale geliyoruz.

Çalışmıyoruz da.» Sonra usulca ağlamaya başlıyordu.

Filmde kadının yanında bir kütüğün üzerinde oturan Daniel, «Birinci Dünya Savaşı sırasında Fransız askerlerinin 'siper ayağı' diye tanımladıkları illet bu,» diye açıklıyordu. «Bulaşıcı bir mantar hastalığı. Ve hasta tedavi edilmezse ayakları çürüyerek etleri dökülüyor.» Sonra kadına Swahili dilinde şefkatle soruyordu. «Artık çalışmadığınız zaman ne oluyor?»

«Hita'lar bizi beslemeyeceklerini, fazla yemek yediğimizi ve çalışmadığımızı söylüyorlar.

Hastaları ormana götürüyorlar...»

Daniel videoyu durdurup Kelly'yle Victor'a döndü. «Şimdiye kadar çektiğim sahnelerin en sarsıcısı. Bu olaylar insana Polonya ve Rusya' daki Nazi ölüm mangalarını hatırlatıyor. Belki filmi görmek istemezsin, Kelly.»

Kelly kesin bir tavırla başını salladı. «Hayır. Göreceğim.»

«Pekâlâ. Ama seni uyardım.» Daniel, videoyu tekrar açtı.

Ekranda ormandaki bir açıklık belirdi. UDC'nin buldozerlerinden biri yerde kırk-elli metre uzunluğunda ve en aşağı üç metre derinliğinde bir hendek kazıyordu. İşini bitirince yana doğru gitti.

Daniel, «Şimdi göreceğiniz sahneyi, bundan üç saat sonra çektim,» diye açıkladı.

Şimdi ekranda yine o açıklık görölüyordu. Esirler ağaçların arasından sırayla çıkıyorlardı.

Hepsinin de hasta ya da sakat oldukları anlaşılıyordu. Bir-iki kadın çocuklarını sırtlarına bağlamışlardı.

Hita nöbetçileri onları hendeğin önüne diziyorlardı. Açıklıkta en aşağı komando üniformalı elli zenci vardı. Hita'lar ellerindeki hafif makineli tüfeklerle esirleri kayıtsızca tarıyorlardı, içlerinden bazıları gülüyordu hatta.

Esirlerin hepsi de hendeğe yuvarlanıyorlardı. Askerler de o zaman ateşi keserek grup grup toplanıyor, sigara içerek gülüşüp konuşuyorlardı.

Buldozer ise yine çalışmaya başlıyor ve hendekteki cesetlerin üzerlerini örtüyordu.

Sonra komandolar sıraya diziliyor ve geldikleri yoldan geri dönüyorlardı. Uygun adımlarla yürüdükleri yoktu. Tembelce davranıyor, yürürken konuşuyor ve hatta sigara içiyorlardı.

Daniel videoyu kapattı. Kelly hiçbir şey söylemeden ayağa kalkıp verandaya çıktı. İki adam sessizce oturuyorlardı. Sonra Victor Omeru, «Daniel, lütfen bize yardım et,» dedi. «Zavallı halkıma yardım et.»

Molimo'nun geleceği haberi, bütün ormana yayıldı. Kabileler Gondala'nın aşağısında çağılayanın yanındaki toplantı yerine gelmeye başladılar.

Her kadın yapraklarla bir kulübecik yaptı. Kapıları özel bir dost ya da sevdikleri bir yakınlarının evine bakıyordu. Toplantı yerine en son Pirri ulaştı. Üç karısı, taşıdıkları tütün dolu çuvalların ağırlığı altında sendeliyorlardı.

Pirri karılarına kapısı kardeşi Sepoo'nunkine bakan bir kulübe yapmalarını emretti. Ama tamamlandığı zaman Pamba, Sepoo'nun kulübesinin kapısını ördü. Ve ters tarafa bakan duvarda yeni bir kapı açtı. Bambuti geleneklerine göre bu korkunç bir hakaretti. Ateşlerin başında yemek pişiren kadınlar, bu yüzden heyecanla konuşmaya başladılar.

Pirri arkadaşlarına seslendi. «Bakın ne çok tütünü var! Onları sizinle paylaşacağım! Gelin, keselerinizi doldurun! Pirri sizi çağırıyor! istediğiniz kadar tütün alabilirsiniz. Şuraya bakın!

Pirri'de şişe şişe cin var. Gelin de Pirri'yle için.» Ama hiçbir erkek bu davete uymadı.

Akşam, Bambuti'lerin en ünlü avcı ve hikayecileri ateşin etrafında toplanmış konuşuyorlardı.

Sepoo da aralanndaydı. Pirri kabara kabara gelip, ateşin başında kendisine de bir yer açtı. İki elinde birer şişe cin vardı. Açık cin şişesinden biraz içki içtikten sonra, şişeyi solundaki adama uzattı. «Haydi, iç!» diye emretti. «Sonra şişeyi yanındakine ver. Böylece herkes Pirri'nin şansını paylaşsın.»

Ama Pigme, şişeyi yere bıraktı. Ayağa kalkıp ateşten uzaklaştı.

Diğerleri de birer ikişer onu izlediler. Sonunda geride yalnızca Sepoo'yle Pirri kaldı.

Sepoo ağabeyini usulca uyardı. «Yarın Molimo gelecek.» Sonra o da ayağa kalkıp Pirri'nin yanından ayrıldı.

Avcı Pirri cini ve şişkin tütün kesesiyle yapayalnız kaldı.

Dikkatle seçilen on beş Pigme, ormanın derinliklerindeki bir ipek-pamuk ağacından uzun bir bambu çubuğu indirdiler. Üzerine bazı işaretler kazınmıştı. Daniel, Sepoo'ya, «Molimo bu mu?»

diye fısıldadı. Pigme, «Evet, Kuokao,» dedi. «Molimo bu.»

Biyoloji doktoru ısrar etti. «Molimo nedir?»

Pigme açıklamaya çalıştı. «Molimo ormanın sesidir. Anne ve Baba'nın sesi. Ama konuşmadan önce su içmesi gerekir.»

Bambu çubuk bir gölcüğe sokuldu ve bir saat bekletildi. Molimo sudan çıkarıldığı zaman, Sepoo açık ucunu dudaklarına götürerek üfledi. Ve o zaman ormanda şarkı söyleyen genç bir kızın tatlı ve berrak sesi duyuldu. Bambuti'ler titreyerek rüzgâra tutulmuş ağaçlar gibi sallandılar.

Sonra Molimo'nun sesi değişti. Bir avcının ağına yakalanmış bir antilop gibi bağırdı. Sonra kurşuni papağan gibi. Bal bukalemunu gibi ıslık çaldı.

Ve sonra Molimo birdenbire yaralı bir fil gibi haykırdı. Öfke dolu bir sesti bu.

O zaman acayip, sihirli bir şey oldu. Bambu çubuğu etrafındaki Pigme'ler sanki bir tek insana dönüştüler. Molimo halini aldılar. Ormanın tanrısı halini.

Ve hep bir arada toplantı yerine giderek Pirri'nin kulübesinin etrafını sardılar. Kulübeyi yerle bir edip cin şişelerini kırdılar, tütünleri ayaklarının altında çiğnediler. Pirri ne kaçmaya çalıştı, ne de kendisini korumaya. Bir kenara büzüldü.

Sonra Molimo, kabilenin kayıpları için ağlıyor, inliyormuş gibi sesler çıkararak tekrar ormana girdi.

Pirri ise okuyla yay kesesini aldı. Ve topallayarak ağaçların arasında kayboldu. Pigme yalnız gitti. Karıları ona eşlik etmediler. Çünkü artık dul sayılıyorlardı. Kendilerine yeni kocalar bulacaklardı. Pirri ölmüştü. Molimo öldürmüştü onu.

Bambuti'ler Pirri'yi bir daha görmeyeceklerdi...

Victor Omeru, «Daniel,» dedi. «Senin, giriştiğimiz savaşta yanımızda yer almanı istiyorum. Zulme kar-

«Ben artık bir asker değil, bir televizyon yapımcısıyım. Bu benim savaşım sayılmaz.»

Victor karşı koydu. «Sen hâlâ bir askersin. Ve bu senin de savaşın. Her dürüst insanın savaşı.»

Daniel yardım istemek için yan yan Kelly'ye baktı. Ama kadının yüzündeki ifadeyi görünce vazgeçti. «Victor, ben...» diye başladı.

Eski başkan, «Beni hemen reddetme,» dedi. «Bu gece başka bir şey de söyleme. Cevabını bana yarın sabah ver. Ama gördüğün o korkunç sahneleri düşün. Gidip yat ve o zalimlikleri rüyada gör.» Ayağa kalkıp elini doktorun omzuna koydu. «İyi geceler Daniel,» diyerek verandanın basamaklarından indi. Bahçelerin ötesindeki kendi küçük kulübesine doğru gitti.

Kelly usulca, «Ne yapacaksın, Daniel?» diye sordu.

«Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum...» Daniel ayağa kalktı. «Yarın söylerim. Ama şimdi Victor'un dediği gibi gidip yatacağım.»

Kelly, «İyi ya,» dedi. Şimdi Daniel'e iyice yaklaşmış, başını da ona doğru kaldırmıştı.

Daniel, Kelly'ye sarılıp kendisine doğru çekti. Sonra Kelly'yi öptü. Uzun uzun...

Kelly bir an başını arkaya atarak ona, «Gel,» dedi.

Daniel ertesi sabah uyandığı zaman ortalık hâlâ aydınlanmamıştı. Kelly kolunu doktorun göğsüne atmıştı. Nefesi odanın yüzüne çarpıyordu. Sonra ağır ağır uyandı.

Daniel, «Victor'un istediğini yapacağım,» dedi.

Kelly bir an nefesini tuttu. Sonra da, «Bu olanlar bir rüşvet değildi,» diye mırıldandı.

Adam başını salladı. «Biliyorum.»

Kelly, «Dün gece aramızda olanlar tamamıyla ayrı bir şey,» dedi. «Bunu seninle ilk karşılaştığımız gün istedim. Hayır, ondan daha önce. Seni televizyonda ilk gördüğüm zaman hemen hemen âşık oldum.»

«Ben de seni uzun bir zamandan beri bekliyordum, Kelly. Dünyanın bir yerinde olduğunu biliyordum. Ve sonunda seni buldum.»

«Seni çabucak kaybetmek istemiyorum.» Kelly doktoru öptü. «Lütfen bana geri dön...»

Daniel iki gün sonra Gondala'dan ayrıldı. Sepoo ve dört Bambuti hamal vardı yanında.

Doktor ormana girmeden önce dönüp geriye baktı. Kelly kulübenin verandasındaydı. Ona el salladı. Öyle genç gözüküyordu ki genç bir kız gibiydi. Daniel'in kalbini bir el sıktı sanki.

Kelly'den hiç ayrılmak istemiyordu. Sonra el salladı ve kendisini zorlayıp ağaçların arasına girdi.

Daniel yüksek dağlardaki geçide ulaşmadan önce Sepoo'yla diğer Pigme'leri geri gönderdi.

Onların bu yükseklik ve soğuğa alışık olmadıkları belliydi. Sepoo'nun ısrarlarına da aldırmadı.

Sepoo'dan ayrıldıktan iki gün sonra gizlice Zaire'ye girdi. On dört gün sonra ise Londra'daydı.

Daniel, Chelsea'deki dairesinden Kahali'deki elçiliğe, Michael Hargreave'e telefon etti.

«Tanrım, Danny! Bize seninle Bonny, Mahon'un Sengi-Sengi yakınlarındaki ormanda kaybolduğunu söylediler. Ordu devriyeler çıkardı. Sizi arıyorlar.»

«Bu hat ne kadar güvenli, Mike?» «Bu konuda şerefim üzerine yemin edemem.» «O halde sana bütün hikâyeyi karşılaştığımız zaman anlatırım. O arada sana saklaman için verdiğim paketi bana yollar mısın? Bundan sonraki kuryeyle?»

«Bir dakika, Danny! Ben o paketi Bonny Mahon'a verdim. Senin adına almaya geldiğini söylemişti.»

Daniel biran durup düşündü. «Küçük budala! Tam onların istedikleri gibi davranmış! Evet, durum anlaşılıyor. Bonny ölmüş olmalı, Mike. Bundan eminim. Paketi onlara verdi. O köpekler de öldürdüler onu. Ne güzel!»

Michael, «'Onlar' dediğin de kimler?» diye sordu.

«Şimdi olmaz, Mike. Şimdi anlatamam.»

«Paket için üzgünüm, Mike. Kadın çok inandırıcı bir tavırla konuştu. Ama ona kanmamalıydım. Herhalde bunamaya başladım.»

«Fazla zararı olmadı. O paketin yerine geçirebileceğim daha güçlü bir ilacım var.»

«Seni ne zaman göreceğim?»

«Yakında göreceğini umarım. Sana haber veririm.»

Stüdyo Daniel'in randevu almamış olmasına karşın bir montaj odası verdi. Daniel hiç durmadan çalıştı. Böylece Bonny Mahon'un başına gelenler yüzünden duyduğu üzüntü ve suçluluk duygusu hafifledi. Kendisini kadının başına gelenlerden sorumlu tutuyordu. Video bandının tamamlanmış halinin kusursuz olması şart değildi. Swahili dilindeki konuşmaların İngilizceye çevrilmesi de.

Daniel, kırk sekiz saat içerisinde gösterilebilecek bir film elde etti.

Tug Harrison'la konuşmak imkânsızdı. Daniel'in telefondaki çabaları her seferinde de BOSS'un santralinde sona erdi. Onu arayan da olmadı. Tabii Tug'in Holland Park'taki telefonunun numarası rehberde yoktu. Daniel, Bonny Mahon'u sormak için Nairobi'den hangi numaraya telefon ettiğini de hatırlayamıyordu. Doktor bu nedenle evi gözetlemeye başladı. Elinde bir gazeteyle, birini bekliyormuş gibi arabaya yaslandı. Evin ön tarafını göz hapsine almıştı.

Şanslı yardım etti doktora. Tug'in Rolls Royce'u aynı gün öğleden sonra kapıda durdu. Daniel de adam basamaklardan çıkarken yetişti.

«Armstrong... Danny!» Tug'ın gerçekten şaşırdığı belliydi. «Ubofno'da kaybolduğunu duydum.»

«Doğru değildi, Tug. Mesajlarımı almadın mı? Altı kez bürona telefon ettim.»

«Bana bildirmiyorlar. Bu dünyada kaçık çok.»

Daniel, «Ubomo'da çektiğim bazı sahneleri sana göstermeliyim,» dedi.

Tug durakladı ve kararsızca saatine baktı.

«Benimle oyun oynamaya kalkışma, Tug. Bu film seni mahvedebilir. BOSS'u da.»

Tug'ın gözleri kısıldı. «Bu birtehdite benziyor.»

«Hayır, yalnızca dostça bir öneri.»

Tug, «Pekâlâ, içeri gir,» diye Daniel'i davet ederek ön kapıyı açtı. «Şu sahneleri bir görelim.»

Tug Harrison yazı masasının başında oturup bandı başından sonuna kadar, hiçbir şey söylemeden izledi. Bant bittiğinde düğmeye basıp, filmi yeniden izledi. Yine hiç konuşmuyordu.

Sonra videoyu kapattı ve Daniel'e bakmadan, «Bu gerçek,» dedi. «Sahte olamaz.»

Biyoloji uzmanı, «Gerçek olduğunu zaten biliyorsun,» diye cevap verdi. «Çünkü maden ve kereste işlerinden haberin vardı. Şu senin kahrolasınca sendikan. Emirleri de sen verdin.»

«Ben çalışma kamplarını ve arsenik kullanılmasını kastettim. Bu konuda hiçbir şeyden haberim yoktu.»

«Buna kim inanır, Tug?»

Tug omzunu silkti. «Demek Omeru hâlâ sağ.»

«Evet. Sağ ve aleyhinde tanıklık etmeye de hazır.»

Tug yeniden konuyu değiştirdi. «Herhalde bu bandın başka kopyaları da var?»

Daniel, «Saçma bir soru,» dedi.

«Demek ki bu açık açık bir tehdit. Öyle mi?»

Daniel mırıldandı, «işte saçma bir soru daha.»

«Bunu izleyicilere gösterecek misin?»

Daniel haşince, «Üçüncü oldu bu,» diye homurdandı. «Bandı tabii göstereceğim. Beni ancak bir tek şey engelleyebilir. Seninle bir anlaşma yaparsak...»

Tug hemen cevap vermedi ama biyoloji uzmanı adamın gözlerindeki belli belirsiz ifadeden, biraz rahatlamış olduğunu anladı. Sonra Tug derin bir nefes aldı. «Karşılığında ne istiyorsun?»

«Victor Omeru'nun Taffari rejimi aleyhinde giriştiğı karşı darbeyi desteklemeni. Ne de olsa bu Afrika'da planladığın ilk hükümet darbesi olmayacak, Tug. Öyle değil mi?»

Tug, «Bu bana kaç mal olacak?» diye sordu.

«Bu işle ilişkini kesmeden filmi yayınladığımda kaybedeceğin paranın pek küçük bir bölümünü vereceksin. Otuz dakika içerisinde bir kopyayı Dışişleri Bakanlığına, birini de Amerikan Elçisi'ne gönderebilirim.»

Tug, ısrar etti. «Bu bana kaç mal olacak?»

«Peşin beş milyon. İsviçre'deki bir hesaba yatıracaksın.»

«Belgeleri sen imzalayacaksın öyle mi?»

«Omeru da.»

«Başka?»

«Zaire Cumhurbaşkanıyla görüşeceksin. O senin dostun ama Omeru'nun değil. Başkanın silah ve mühimmatın, Ubomo'yla olan sınırından gizlice geçirilmesine izin vermesini istiyoruz. Bütün yapacağı bu işi görmezlikten gelmek.»

«Hepsi bu kadar mı?»

Daniel başını salladı. «Evet.»

Tug, «Pekâlâ,» dedi. «Kabul ediyorum. Bana hesap numarasını ver. Parayı yarın öğleye kadar yatırırım.»

Biyoloji doktoru ayağa kalktı. «Keyfin kaçmasın, Tug. Her şeyi kaybetmiş değilsin. Omeru hakkı olan yere geldiğı zaman sana karşı dostça duygular besleyecek. Anlaşmayı seninle yeniden görüşmek isteyeceğinden de eminim. Tabii bu kez bazı önlemlerin üzerinde de duracak.»

Daniel çıktıktan sonra Tug Harrison, tam beş dakika gözleri Picasso'suna dikili öyle oturdu.

Sonra saatine bir göz attı. Taipei'yle arada dokuz saatlik bir zaman farkı vardı. Telefonu açıp milletlerarası kodu çevirdi. Sonra da Ning Heng H'Sui'nin özel numarasını. Telefona yaşlı adamın en büyük oğlu Fang çıktı. Sonra da alıcıyı babasına verdi.

Tug ihtiyar adama, «Sana çok ilginç bir teklifte bulunacağım,»

dedi. «Seninle yüz yüze konuşmak için oraya uçacağım. Yirmi dört saat içerisinde Taipei'de olurum. Benimle konuşacak mısın?»

Tug ondan sonra başka iki yere daha telefon etti. Pilotuna, uçağın hazırlamasını söyledi. İkinci aradığı yer ise Zürih'teki Credit Suisse Bankası'ydı.

«Bay Mulder, önümüzdeki yirmi dört saat içerisinde iki numaralı hesaptan büyük bir rakamı transfer edeceğim. Beş milyon sterlini. Kot kartı talimatını aldığınız zaman bir gecikme olmamasını sağlayın.»

Tug sonra telefonu kapatıp gözlerini yine tabloya dikti ama onu gördüğü yoktu. Ning'e UDC'deki hissesini satmak için ne tür bir bahane uydurması gerekiyordu? «Peşin para sıkıntısı çektiğimi mi söylemeliyim? Yoksa yeni bir işe yatırmak için hissemi paraya çevirmem gerektiğini mi? Ning hangisine daha kolaylıkla inanır? Onun fiyatı nedir? Aşağı bir fiyat biçmemeliyim. Çünkü o zaman o kurnaz Doğulu hemen kuşkulandır. Ama fiyat fazla yüksek de olmamalı. Hisseme Ning'in açgözlülüğünü uyandıracak kadar alçak, onu korkutmayacak kadar da yüksek bir fiyat biçmeliyim. Uçakla Taipei'ye giderken bunu düşüneceğim.»

«O genç ahmak Cheng beni bu işe karıştırdı. Şimdi bunun bedelini babasının ödemesi de doğru olacak.»

Tug, Ning Cheng Gong'u düşündü. Harika bir seçim olmuştu bu. Adam acı acı güldü. «Amansız birini istedim. Ve istediğimden daha kötüsünü buldum.»

Tabii Tug, yerlilerin zorla çalıştırıldıklarını pekâlâ biliyordu. Ama onlara nasıl davranıldığının bütün ayrıntılarını değil. Bunu bilmek de istememişti. Arsenik belirteçlerinin kullanıldığını da kesinlikle öğrenmemişti. Ama Cheng'in onlardan yararlandığından da kuşkulandı. Çünkü eide edilen platin miktarı çok yüksekti. Kazanç da olağanüstü. Ama Tug, o kötü ayrıntıları öğrenmekten kaçınmıştı hep.

Tug filozofça bir tavırla, «Bu işin çok kazançlı olması iyi bir şey,» dedi kendi kendine. «Bu durum payımı Şanslı Ejderha'ya satmamı kolaylaştıracak.»

«Ning Heng H'Sui yaşamı boyunca hiçbir şeyi bu kadar ucuza kapatmadığını düşünecek.»

Tug, «Şansın açık olsun Şanslı Ejderha,» diye homurdandı. «Buna ihtiyacın olacak.»

Daniel son geçişinden tam üç ay sonra Ruwatamagufa Buzulunun aşağısındaki morende duruyordu. Bu kez dağ koşullarına göre hazırlanmıştı. Donma tehlikesiyle karşılaşmayacaktı. Ve bugün yalnız da değildi. Hamallardan oluşan sıranın bir ucu dağa özgü sisin arasında kayboluyordu. Hepsi de Konjo kabilesindendiler. Bu yüksek yerlerde ağır yük taşıyabilen suratsız dağlılar... Altı yüz elli hamal vardı. Ve her biri otuz altı kiloluk bir yük sırtlamıştı. Yani yirmi altı ton ağırlığındaki silah ve mühimmatı. Bütün bunları kolaylıkla elde edebilmeleri Daniel'i şaşırtmıştı. Paran olursa silahları çabucak sağlıyorlardı. Tug, biyoloji doktoruna beş satıcının adlarını vermişti. Bunlardan biri Florida, ikisi Avrupa ve diğer ikisi de Orta Doğu'daydılar.

Tug ona, «İstediğini seç,» demişti. «Ama parayı vermeden önce aldığın malı kontrolden geçir.

Çünkü bazı silahlar kırk yıldan beri piyasada.» Daniel ve eğitmenler her sandığı açmış, bütün silahları teker teker gözden geçirmişlerdi.

Daniel en aşağı dört eğiticiye gerek olacağını saptamıştı. Onları bulmak için Zimbabwe'ye dönmüştü. Eğitmenlerin hepsi de savaş sırasında birlikte ya da karşı karşıya savaştığı kimselerdi.

Hepsi de Swahili dilinde konuşuyorlardı. Ve hepsi de siyahtılar. Beyaz bir surat Ubomo'da fazla dikkati çekiyordu.

Dört kişilik grubun lideri Ballantyne Scouts'da görev yapmış olan eski bir başçavuştu. Roland Ballantyne ve Sean Courtney gibilerle birlikte savaşmıştı. Morgan Tembi adında şahane bir Matabele cengaveriydi.

Grupa yeni biri daha vardı. Bonny Mahon'un yerini alacak olan bir kameraman: Shadrach Mbeki. Sürgüne giden bu Güney Afrikalı zenci BBC'de başarıyla çalışmıştı. Daniel'in alelacele bulabildiği en iyi kameramandı.

Kuzeyde Stanley Dağı bulutların arasında kaybolmuştu. Bulutlar aşağılara kadar uzanıyor ve adamların başlarının otuz metre yukarısında gri bir tavan oluşturunlardı. Ama doğu tarafı açıktı. Daniel hemen hemen üç yüz metre aşağıdaki ormana baktı. Yemyeşil, sonsuz bir okyanusa benziyordu. Ama kuzeyde kara bir kanser yeşilliği yarıyordu. Maden çıkarılan açıklık, Daniel birkaç ay önce gördüğünden beri daha genişlemiş ve derinleşmişti.

Bulut ve sis birdenbire alçalıp uzaklardaki o katliamı gözlerden gizledi. Daniel kendisini topladı ve yamaçtan inmeye başladı. Hamallardan oluşan uzun sıra da onu izledi. Sepoo üç yüz metre aşağıda, bambu ormanının başladığı yerde onu bekliyordu.

Daniel'e, «Seni yeniden görmek çok iyi, Kuokoa, kardeşim,» dedi. «Kara-Kİ sana kalbini yolladı. Hızla ona gitmeni istiyor. Artık bekleyemeyeceğini söylüyor.»

Sepoo'nun klanından zenciler, bambuların arasından hamalların rahatça geçebilecekleri bir yol açmışlardı.

Yüz seksen metre aşağıda gerçek yağmur ormanının başladığı yerde ise Patrick Omeru, Uhali timleriyle bekliyordu. Zenciler yükleri Konjo dağlılarından aldılar. Daniel, hamalların paralarını verdi ve onların bambuların arasından sisli tepelerine doğru tırmanmalarını seyretti. Sonra Bambuti onları yeni açılan yoldan Gondala'ya doğru götürdü.

Kelly'nin mesajından sonra Daniel, ağır yük taşıyan kervana ayak uydurmak istemiyordu.

Sepoo'yla hızla ilerlediler. Kelly de onları karşılamaya geliyordu. Ve birdenbire ormandaki yolun dönemecinde karşılaştılar.

Kelly'yle Daniel birdenbire durup birbirlerine baktılar, ikisi de kımıldayacak ve hatta konuşacak halde değillerdi. Sonra Kelly gözlerini doktorun yüzünden ayırmadan, boğuk bir sesle, «Sen yola devam et, Sepoo,» dedi. «Buradan iyice uzaklaş.»

Sepoo mutlulukla kıkır kıkır güldü. Sonra da arkasına bakmadan uzaklaştı.

Victor Omeru, Daniel yokken yeni karargâhını Gondala'da çağlayanın gerisine, ormanın kenarına kurmuştu. Böylece karargâhın uçaklardan görülmesini engellemiş oluyordu. Karargâh yarım duvarlı, saz damlı basit bir baraza'ydı. Omeru şimdi kulübenin dibindeki yüksek yerde Daniel'le birlikte oturuyordu.

Biyoloji uzmanı direniş liderleriyle görüşüyordu. Onlardan çoğunu ilk kez görüyordu doktor. Zenciler, yüksekçe yerin karşısındaki uzun sıralara yerleşmişlerdi.

Ders dinlemeye hazırlanan üniversite öğrencileri gibiydiler. Otuz sekiz liderden çoğu Uhali kabilesindendi. Ama altısı güçlü Hita'lardandılar. Taffari onları hayal kırıklığına uğrattığı için, Victor Omeru'nun sağ olduğunu duyar duymaz ona katılmışlardı. Hita'lar, ; Daniel'in hazırladığı ve Victor'la incelediği plan için çok önemliydiler. Adamlardan ikisi yüksek rütbeli subaylardı. Biri de yine kıdemli bir polis. Diğer üç Hita ise bürokrattılar ve yolculuk ve taşıma için gerekli izin belgelerini hazırlayabilecek durumdaydılar. Ayrıca Hita'ların hepsi i de önemli gizli bilgileri açıklayabileceklerdi.

Başlangıçta Daniel'in kameramanının toplantıyı filme almasına karşı çıkanlar olmuştu. Ama Victor araya girmişti. Shadrach Mbeki de şimdi dikkati çekmeden çalışıyordu. Bu nedenle çok geçmeden kameramanı unuttular. Victor Omeru, Daniel'in yardımlarını, bütün kampanyanın filminin çekilmesine izin vererek ödüllendirmeyi kabul etmişti.

Daniel dört Matabele askeri eğitmenini tanıttı. Her zenci ayağa kalkarken, biyoloji uzmanı da hakkında bilgi verdi. Hepsi de etkileyici insanlardı. Ama herkes Morgan Tembi'ye adeta kendinden geçercesine baktı.

Daniel, «Bu uzmanlar binlerce askeri eğittiler,» diye açıkladı. «Onları geçit resimleri, süs püs ilgilendirmiyor. Bu dört uzman size dağların ötesinden getirdiğimiz silahları kullanmayı öğretecek. Onları en iyi biçimde kullanmayı.» Ön sırada oturan Patrick Omeru'ya baktı. «Patrick, buraya gelip emrinde kaç adam olduğunu, onların şu anda nerede beklediklerini anlatır mısın bize?»

Patrick, Daniel yokken durmadan çalışmıştı. Hemen hemen bin beş yüz gönüllü bulmuştu.

Daniel ona, «Aferin, Patrick,» dedi. «Bu ihtiyacımız olandan da fazla. Ben bin kişilik bir birlik düşünüyordum, iki yüz elli kişiden oluşan dört ünite. Bunların her birine eğitmenlerden biri komuta edecekti. Bundan daha fazlasını gizlemek ve plana göre yerleştirmek zor olur. Ancak diğerlerini de çarpışma dışında başka işlerde kullanabiliriz.»

Savaş toplantısı üç gün sürdü. Son görüşmede Daniel yine bir konuşma yaptı. «Planlarımız çok basit. O yüzden de sağlam sayılırlar. Çünkü fazla bir terslik olamaz. Bütün stratejimiz iki temele dayanıyor. Bir: Hızlı hareket etmek zorundayız. Aylar sonra değil, birkaç hafta içerisinde saldırıya geçecek durumda olmalıyız, iki: Gafil avlama... Güvenlik önlemlerimiz çok sıkı olmalı.

Taffari planlarımızın hafifçe kokusunu aldığında hemen harekete geçer. Ve bizim başarı şansımız da ortadan kalkar, işte böyle baylar: Hız ve gizlilik... Gelecek ayın birinde yine burada toplanacağız. O zamana kadar Başkan Omeru'yla ayrıntılı bir harekât planı hazırlamış oluruz. O zamana kadar eğitim kamplarında eğitmenlerinizden emir alacaksınız. Hepinizin şansı açık olsun.»

Pirri öfkeliydi ve aklı da karışmıştı. Tanımlayamadığı bir çaresizlik ve nefret duyuyordu.

Aylardan beri ormanda yalnız yaşıyordu. Konuşabileceği bir erkek, birlikte güleceği bir kadın yoktu. Yapraklardan yaptığı ve diğerlerinininkinden uzakta olan kulübesinde geceleri yalnız yatıyor ve en genç karısını düşünüyordu. On altı yaşındaydı (karısı). Pirri bir daha bir kadının vücudunun

sağladığı rahatlığı hissedemeyeceğini sanıyordu.

Gündüzleri kaygısızca, tembel tembel hareket ediyordu. Artık eskisi gibi heyecanla avlanmıyordu. Bazan saatlerce ormandaki bir gölcüğün kenarında oturuyor ve karanlık sulara bakıyordu. İki kez bal bukalemununun çağrısını duydu ama izlemedi. Zenci iyice zayıfladı ve sakalı da ağarmaya başladı. Bir keresinde ormanda mantar ve kök toplayan Bambuti kadınlarının konuşmalarını ve kahkahalarını işitti. Usulca ilerleyip gözetledi. Kalbi parça parça oldu sanki.

Onlara katılmayı çok istedi ama bunu yapamayacağını biliyordu.

Sonra Pirri bir gün yalnız başına dolaşırken bir wazungu grubunun izlerine rastladı. İzleri inceledi ve grupta yirmi kişinin olduğunu anladı. Adamlar sanki bir yolculuğa çıkmış gibi bir yere doğru hırsla ilerliyorlardı. Ormanda başkalarının olması çok tuhaftı. Çünkü Hita ve Uhali, canavarlar ve cinlerden korkar, mümkün olduğu kadar yüksek ağaçların arasına girmekten kaçınırlardı. Pirri'nin o eski merakı uyandı biraz. Ve wazungu'yu izledi. Grup hızla gidiyordu.

Pirri ancak saatler sonra onlara yetişebildi. Ve o zaman çok olağanüstü bir şeyi de keşfetti.

Ormanın derinliklerinde bir kamp vardı ve pek çok kişi toplanmıştı buraya. Hepsinin de banduki'leri vardı. Altından muz biçimi bir şey sarkıyordu. Artık bu bir penis miydi, yoksa bir kuyruk mu, Pirri bunu bilmiyordu. Ve zenci saklandığı yerden hayretle bakarken, adamlar banduki'leriyle ateş ettiler. Müthiş bir gürültü koptu. Ürken kuşlar uçtular. Maymunlar daldan dala atlayarak kaçtılar.

Bütün bunlar çok olağanüstü şeylerdi. Ama daha da garibi, bu adamlar Hita değillerdi. Oysa son zamanlarda yalnızca üniformalı Hita askerleri banduki taşıyorlardı. Bu zenciler Uhali'ydiler.

Pirri bütün bu gördüklerini günlerce düşündü. Sonra da Molimo'ya geldiğinden beri uyuşmuş olan o açgözlülüğü uyandı. Zenci, Chetti Singh'i düşündü. «Ona ormandaki silahlı adamları anlatırsam bana tütün verir mi?» dedi kendi kendine. Onu aldatan kendisine yalan söyleyen Chetti Singh'den nefret ediyordu. Ama tütünü düşünürken ağzı sulanmaya da başladı. Tütünün tadını ağzında hissediyordu sanki. O eski tütün açlığı göğsüne ve karnına saplanmış bir sancı gibiydi.

Pirri ertesi gün Chetti Singh'i bulmaya gitti. Yolda ıslık çalıp şarkılar söyledi. Molimo ölümünden sonra yeniden canlanıyordu.

Pirri yolda bir kez durdu. Avcılıktaki o eski ustalığı canlandı ve zenci bir maymunu yakaladı.

Karnını maymunun etiyle güzelce doyurduktan sonra, hayvanın ıslak postunu ağaçkabuğu ve liflerden yapılmış çantasına koydu. Sonra tek kollu Sih'le buluşma yerine gitti.

Pirri orada iki gün bekledi. Ormandaki eskiden bir kereste kampı olan o açıklıkta. Bir taraftan da ana yolun kenarında dükkânı olan Uhali'nin mesajını Chetti Singh'e ulaştırıp ulaştırmadığını düşünüyordu.

Sonra Chetti Singh'in haberi aldığına ama buluşmaya gelmeyeceğine karar verdi. Belki de o da Molimo ölümünü öğrenmişti. Ve o yüzden Pirri'yle bütün ilişkisini kesmişti. Belki de bundan sonra Pirri'yle hiç kimse konuşmayacaktı. Zenci, yalnız başına ormanda oturmuş, Chetti Singh'in gelmesini beklerken bütün keyfi kaçtı. Yine o şaşkınlık ve çaresizliği duydu.

Chetti Singh, ertesi gün öğleden sonra geldi. Pirri, cipin gürültüsünü duydu. Ve birdenbire öfke ve nefreti de üzerinde yoğunlaşabilecekleri bir odak noktası buldu.

Pirri, Chetti Singh'in kendisini kaç kez aldattığını, ona kaç kez oyun oynadığını hatırladı. «Vaat ettiklerini bana hiçbir zaman vermedi. Tütün her zaman eksikti. Cine de su karıştırırdı.»

Pirri sonra Chetti Singh'in ona fili nasıl öldürttüğünü düşündü. Zenci o zamana kadar hiç böylesine öfkelenmemişti. Hatta etrafındaki ağaçları tekmeleyemeyecek, avaz avaz bağıramayacak kadar hiddetlenmişti. Boğazı sıkışmıştı, elleri titriyordu. Molimo lanetine uğramasına Chetti Singh neden olmuştu. Chetti Singh, ruhunu öldürmüştü onun!

Pirri, Chetti Singh'in yaklaşmasını beklerken ormandaki silahlı wazangu'yu unuttu. Tütüne duyduğu açlığı bile...

Çamur içindeki cip açıklığa geldi. Durdu. Kapı açıldı ve Chetti Singh indi.

Singh çevresine bakıp beyaz bir bezle yüzünü sildi. Son zamanlarda iyice şişmanlamıştı.

Kolunu kaybetmeden önceki halinden daha tombuldu. Gömleğinin sırtı ter içindeydi.

Chetti Singh, yüzünü tekrar silip sarığını düzeltti. Sonra da, «Pirri!» diye bağırdı. «Haydi, çık ortaya!»

Pirri alayla gülerek Sih'in taklidini yaptı. «Pirri! Haydi çık ortaya!» Sonra sesi acılaştı. «Şu haline bak! Her yanından yağ sızıyor. Kömürde pişen bir domuz budu gibi. Pirri, çık ortaya!»

Chetti Singh açıklıkta kabara kabara dolaştı. Sonra saatine baktı. «Pirri, burada mısın?»

Zenci cevap vermedi. Sih, Pirri'nin bilmediği bir dilde öfkeyle bir şeyler söyledi. Ama Pigme bu sözlerin hakaret dolu olduğunu sezdi.

Chetti Singh, «Ben artık gidiyorum!» diye haykırarak, öfkeyle cipe doğru yürüdü.

Pirri, «Ah, efendi! Seni görüyorum! Gitme!» diye seslendi.

Chetti Singh hızla döndü. «Neredesin?»

«Buradayım, efendim! Bende seni çok mutlu edecek bir şey var. Pek değerli bir şey.»

Sin, «Neymiş o?» diye sordu. «Neredesin?»

«Buradayım.» Pirri gölgelerin arasından süzüldü. Yayını omzuna asmıştı.

Chetti Singh, «Ne biçim budalalık bu!» diye homurdandı. «Neden benden saklandın?»

«Ben senin esirinim.» Pirri yaltaklanırcasına gülümsedi. «Ve sana bir armağanım var.»

«Nedir? Fildişi mi?» Sih'in sesinde açgözlülük vardı.

«Bundan daha da iyi bir şey. Çok daha değerli.»

Chetti Singh, «Göster bakalım,» diye emretti.

«Bana tütün verecek misin?»

«Sana armağanın değeri kadar tütün vereceğim.»

Pirri, «Sana göstereceğim,» dedi. «Beni izle, efendim.»

«Nerede o? Ne kadar uzakta?»

«Yakında. Şu kadar uzakta.» Pirri iki parmağıyla gökyüzünün küçük bir bölümünü işaret etti. Bu bir saatten daha kısa bir yolculuk anlamına geliyordu.

Chetti Singh kuşkuyla durakladı.

Pirri onu ikna etmeye çalıştı. «Bu hem çok güzel, hem de pek değerli bir şey. Çok sevineceksin.»

Sih, «Pekâlâ,» dedi. «Haydi, beni bu hazineye götür.»

Pirri ağır ağır yürümeye başladı, Chetti Singh'in kendisini iyice yakından izlemesine de izin verdi. Zenci, ormanın ağaçların en sık olduğu bölümünde geniş bir daire çizerek, aynı derenin üzerinden iki kez aştı. Ormana güneş ışınları sızamıyordu. İnsan yolunu toprağın biçimi ve nehirlerin akışına göre buluyordu.

Pirri, Chetti Singh'e aynı nehri iki ayrı açıdan gösterdi. Artık Sih yolu iyice şaşırmıştı. Körcesine küçük Pigme'nin peşinden ilerliyordu.

İkinci saatin sonunda Sih ter içinde kalmıştı. Kabaca, «Daha ne kadar gideceğiz?» diye sordu.

Pirri, «İyice yaklaştık,» dedi.

Chetti Singh bir kütüğün üzerine oturdu. «Biraz dinleneceğim.» Başını tekrar kaldırdığı zaman Pirri ortadan kaybolmuştu. Endişelenmedi. Bambuti'nin sessizce gidip gelmesine alışmıştı. «Geri dön,» diye emretti ama cevap veren olmadı. Sih uzun bir süre yalnız başına oturdu. Bir iki kez Pigme'ye seslendi. Her seferinde de sesi daha tizleşiyordu. Paniğe kapılmaya başlamıştı.

Bir saat daha geçti. Ve Chetti Singh yalvarmaya başladı. «Pirri, lütfen. Sana her istediğini vereceğim. Lütfen ortaya çık.»

Pirri güldü. Kahkahası ağaçların arasında yankılandı. Chetti Singh yerinden fırlayıp kahkahanın geldiğini sandığı tarafa doğru gitti. Yine yalvarıyordu. «Pirri! Lütfen yanıma gel...» Ama kahkaha bu kez başka taraftan geldi. Chetti Singh de o yöne doğru koştu.

Bir süre sonra durdu ve deli gibi etrafına bakındı. Ter içindeydi, kesik kesik soluyordu. Nemli havada alay dolu, hafif bir kahkaha titreşiyordu. Sih, dönüp sendeleyeye sendeleye o tarafa yöneldi.

Bir kelebeği izlemeye benziyordu tıpkı. Ya da bir dumanı... Ses ağaçların arasında yankılanıyordu. Kâh şu yönde, kâh bu yönde.

Chetti Singh ağlıyordu artık. Çözölmüş olan sarığı bir ağacın dalına takıldı, ama durup almadı.

Ter içinde kalan saçları ve sakalı uçuşuyordu.

Chetti Singh yere yuvarlandı. Yeniden kalkıp koşmayı sürdürdü. Giysilerine çamur ve çürük yapraklar bulaşmıştı. Duyduğu dehşeti ağaçlara haykırıyordu. Kahkaha ise gitgide hafifliyordu.

Sonunda duyulmaz oldu.

Singh, yere diz üstü düşerek, ellerini yalvarırcasına kaldırdı. «Lütfen...» diye fısıldadı. Yaşlar yanaklarından akıyordu. «Lütfen beni burada yalnız bırakma.»

Ve sessiz orman, kara tehlikeyle doluydu.

Pirri, Sih'i tam iki gün izledi. Onun ormanda sendeleyerek kâh şuraya kâh buraya gitmesini izledi. Adam saçma sapan sözler söylüyor ya da yalvarıyordu.

Gitgide bitkinleşiyor ve çaresizliği artıyordu. Kuru dallara takılarak sendeliyor, derelere yuvarlanıyordu. Karnının üzerinde sürünüyor, yalnızlık ve dehşet yüzünden titriyordu. Dallar ve dikenler elbiselerini iyice yırtmışlardı. Şimdi vücudundan yalnızca birkaç paçavra sarkıyordu. Derisi çizilmiş ve yarılmıştı, iğneli böcekler ve sinekler yaraların etrafında vızıldayarak uçuşuyorlardı. Sih'in sakalı ve uzun saçları birbirine karışmıştı.

Gözlerinde çılgınca bir ifade vardı. , ikinci gün Pigme, ağaçların arasından Singh'in önüne çıktı. Chetti Singh geçirdiği şok yüzünden tiz bir sesle haykırdı ve ayağa kalkmaya , başladı. Olanca sesiyle, «Beni bir daha yalnız bırakma!» diye bağırdı. «Lütfen! Her istediğini vereceğim ama bunu

bir daha yapma.» Kalbi nefret dolu olan Pigme, «Ben de senin gibi yalnızım,» dedi. «Ben öldüm. Molimo beni öldürdü. Sen bir ölüyle konuşuyorsun. Bir hortlakla. Öldürdüğün bir adamın hortlağından merhamet dilenemezsin.» Küçük yayına ağır ağır bir ok geçirdi. Ucunda kara, yapışkan o zehir vardı. I Chetti Singh aptal aptal baktı. «Ne yapıyorsun?» Zehiri biliyordu. Hayvanların Bambuti okları yüzünden öldüklerini görmüştü.

Pirri yayı gerip oku çenesine doğru çekti. M «Hayır!» Pirri oku atarken Chetti Singh de kendisini korumak için Hlini kaldırdı.

Pigme tam göğsüne nişan almıştı. Ama ok Sih'in açık avcuna saplandı. Ucu işaret parmağıyla üçüncüsünün kemikleri arasına gömüldü. Chetti Singh şaşkınlıkla bakakaldı.

Pirri usulca, «İşte artık ikimiz de ölüyüz,» diye mırıldanıp ormanın karanlıklarında kayboldu.

Chetti Singh avcundaki oka dehşetle bakıyordu. Etrafında etin rengi zehir yüzünden mora dönüşmüştü bile. Sonra o acı başladı. Sih'in hayal ettiği her acıdan daha da beterdı. Kanı alev almıştı. Şimdi ateş kolundan göğsüne doğru yayılıyordu. Sancı öylesine korkunçtu ki, bir an Sih'in soluğunu kesti. Haykıramadı bile.

Sonra bağırmayı başardı ve ıstırap dolu sesi ormanda yankılandı.

Pirri bir süre durup bu sesi dinledi. Ancak orman derin bir sessizliğe gömüldükten sonra yoluna devam etti.

«Daniel usulca, «Hazırız,» dedi. Ama Gondala'da karargâhtaki kulübede oturan her zenci sesini duydu. ^¶İ Yine bir ay önceki toplantıda bulunan zenciler vardı. Ama iyice değişmişlerdi artık. Şimdi kendilerine güveniyorlardı ve kararlıydılar.

Daniel toplantıdan önce Matabele eğiticileriyle konuşmuştu. Onlar durumdan memnunlardı.

Hastalanmak ya da yaralanmak gibi nedenler dışında hiç kimse eğitim kamplarından gönderilmemişti.

Morgan Tembi, Daniel'e, «Onlar artık amabutho,» demişti. «Cengaver onlar.»

Daniel de öğretmenleri kutlamıştı. «Çok başarılı oldunuz. Bu kadar kısa bir sürede başardıklarınızla gururlanabilirsiniz.»

Biyoloji doktoru arkasındaki saz duvara asılı karatahtaya döndü. Üzerindeki örtüyü açtı.

Karatahta diyagramlar ve programlarla doluydu.

Daniel, «Baylar,» dedi. «işte çarpışma programımız. Bunu tekrarlayacağız. Yalnızca bir kez de değil. Uykunuzda tekrarlayacak duruma gelinceye kadar... işte sizin dört grup. Her biri de iki yüz elli kişiden oluşuyor. Her grubun ayrı bir hedef ve amacı var: Ana ordu karargâhı, havaalanı, liman, çalışma kampları...» Daniel listedeki maddelerin üzerinde teker teker duruyordu. «Şimdi en önemlisi: Kahali'deki radyo ve televizyon istasyonu. Taffar'fnin güvenlik güçleri usta.

Düşmanı gafil avlasak bile, hedeflerimizi birkaç saatten daha uzun bir süre elimizde tutamayız.

Bunu başarmak için halkın desteği gerekir. İstasyonu ele geçirmek zorundayız. Başkan Omeru, çok daha önceden başkente götürülecek ve eski mahallede saklanacak. Gizlendiği yerden çıkıp konuşma yapmak için istasyona gitmeye hazır olacak. Halk onu televizyonda gördüğü, sağ olduğunu ve ayaklanmayı yönettiğini anladığı zaman herkesin bize katılacağından emin olabilirsiniz. Sokaklara fırlayıp çarpışmalara girecekler. Taffari'nin saldırı güçlerinin silahları bizimkilerden üstün olabilir.

Ama biz onları sayımızın çokluğuyla ezeceğiz. Ancak başarıya ulaşabilmek için bir koşulu yerine getirmemiz de gerekiyor. Taffari'yi hemen ele geçirmemiz şart. Hemen başlangıçta. Yılanın başını ezmek zorundayız. Taffari olmazsa bütün örgüt çöker. Yerini alabilecek kimse yok. Taffari bunu kendisi sağladı. Rakibi olabilecek kimselerin hepsini de ortadan kaldırdı. Güçlü biri o ve kendisini, ilk darbeyi indireceğimiz sırada ele geçirmeliyiz.»

«Bu kolay olmayacak.» Patrick Omeru ayağa kalktı. «Adamda sanki bir tür altıncı his var. Başa geceli pek az oldu ama bu sürede iki suikast girişiminden de kurtulmayı başardı. Onun da İdi Amin gibi büyüden yararlandığını söylemeye başladılar...»

Daniel sert sert onun sözünü kesti. «Otur, Patrick!» Büyü tehlikeli bir sözcüktü. Kulübedeki iyi eğitim görmüş, akıllı insanların yanında bile bundan söz edilmemeliydi. Onların hepsi de Afrikalı'ydılar. Ve büyü Afrika topraklarında kök salmıştı.

«Taffari kurnaz bir köpek! Bunu hepimiz de biliyoruz. Hiçbir zaman bir programı doğru dürüst uygulamıyor. En son anda planları değiştiriyor. Nedensiz randevuları iptal ediyor ve her gece başka başka karılarının evlerinde kalıyor. Bunun da belirli bir programı yok. Çok kurnaz, ama büyücü de değil. Sana söz veriyorum, kanı aktığı zaman, kıpkırmızı olduğunu da göreceksin.»

Daniel'i bu sözleri yüzünden alkışladılar ve durum da düzeldi. Şimdi zencilerin hepsi de yine heyecanlı, hevesli ve güvenliydi.

çıkıyor: Taffari'nin o gün Wengu'ya gitmesi ihtimali büyük. Böylece son hazırlıkları yapmak için beş günümüz olduğu anlaşılıyor.»

Ning Cheng Gong, hava kuvvetlerine ait Puma helikopterinde Başkan Taffari'nin yanında oturuyordu. Helikopter ormanın üzerinden alçaktan uçarken, Çinli de ağaçların yeşil tepelerini görüyordu. Rüzgâr Puma'yı sarsıyordu. İçerisi çok gürültülüydü. Konuşabilmek için, seslerini yükseltmek zorunda kalıyorlardı.

Ephrem Taffari ağzını Cheng'in kulağına yaklaştırıp, «Chetti Singh'den bir haber var mı?» diye bağırdı.

Çinli de yine haykırarak cevap verdi. «Yok! Cipini bulduk ama işte o kadar. Ortadan kaybolalı iki hafta oldu. O da Armstrong gibi ormanda ölmüş olmalı.»

Taffari, «İşini iyi biliyordu,» dedi. «Mahkûmları başarıyla çalıştırıyordu. Harcamaları kısmayı da başarıyordu.»

Cheng, «Evet,» diye başını salladı. «Onun yerine bir başkasını bulmak çok zor olacak. Dili biliyordu. Afrika'yı anlıyordu. Hatta...» Cheng dudağını ısırды. Siyahlar için kullanılan aşağılayıcı bir sözcük dilinin ucuna kadar gelmişti. Şaşkın şaşkın cümlesini tamamladı. «... hatta sistemi de kavramıştı.»

«Chetti Singh kaybolalı az oldu ama bu kısa sürede bile üretim ve kazanç azalmaya başladı.»

Cheng başkanın endişelerini gidermeye çalıştı. «Bu konuyu inceliyorum. Birkaç kişi gelecek.

Onun yerini almak için. Güney Afrikalı madenciler. Onlar da Chetti Singh kadar ustalar. Ayrıca bu insanları nasıl çalıştıracaklarını da biliyorlar.»

Taffari başını sallayarak ayağa kalktı. 'Arkadaşı'yla konuşmak için kabinde ilerledi.

Başkanın yanında her zamanki gibi bir kadın vardı yine. Taffari'nin son aşkı uzun boylu bir Hita'ydı. Genç kadın Kahali'deki bir gece kulübünde 'blues'lar söylüyordu. Yüzü kara bir Nefertiti

gibiydi. Taffari yanına başkanlık muhafızlarından bir kolu da almıştı. Bu yirmi usta paraşütçüye Binbaşı Kajo komuta ediyordu. Kajo, Bonny Mahon'un ortadan kaybolmasından sonra terfi ettirilmişti. Taffari sadakat ve inceliğe değer ; verirdi. Kajo daha da yükselecekti.

Cheng başkanın maden ve kereste üretim merkezlerini denetlemesinden bıkmaya başlamıştı.

Ubomo hava kuvvetlerinin pek eski Pumalarından birine binerek, alçaktan uçmalarından nefret ediyordu. Helikopter pilotları gözlerinin pekliğiyle ün yapmışlardı. Cheng, Ubomo'ya geldiğinden bu yana iki de kötü kaza olmuştu.

Cheng'i en çok Taffari'nin ısrarlı soruları rahatsız ediyordu. Sayılar ve üretim ayrıntıları bakımından başkanın gözünden hiçbir şey kaçmıyordu. Taffari'nin, o gösterişli askerce maskesinin gerisinde bir muhasebecinin kafası gizliydi. Maliyeden anlıyordu. Kazanç, saptanandan daha aşağıya düştüğü zaman, bunu hemen farkediyordu. Paranın kokusunu alıyordu sanki. Ve kazıklandığını da çabuk seziyordu.

Tabii Cheng, sendikayı sağlıyordu ama haddinden fazla değil. Ya da dikkati çekecek kadar değil.

Yalnızca Şanslı Ejderha'nın tarafını tutu-; yordu, işte o kadar. Üstelik bu işi ustalıkla yapıyordu, iyi eğitilmiş bir müfettiş bile Cheng'in açığını yakalayamazdı. Ama Taffari kuşkulana başlamıştı bile.

Tepeden tırnağa silahlı iki paraşütçünün arasında oturan Cheng midesinin hafifçe bulanmasına karşın, yine de mali durumunu gözden geçirdi. Sistemde, Taffari'nin bulabileceği zayıf noktalar olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Sonunda, «Şu ara yürüttüğüm paranın miktarını azaltmam daha dikkatlice bir şey olur,» diye kararını verdi. «Taffari kuşkularında haklı olduğunu anladığı an, kontratı sona erdirmekten de kaçınmaz. Ve bunu bir Kaleşnikof'la yapar. Orman da, Chetti Singh ve i Daniel Armstrong'un kinin yanında taşsız bir mezar daha olur.»

Aynı anda helikopter hızla yan yattı. Cheng de oturduğu yeri sıkıca tuttu. Oradan madenin işlendiği çıplak kırmızı toprakları ve ormanın kenarına dizilmiş olan sarı MOMU'ları görüyordu.

Wengu'ya varmışlardı.

Daniel, Puma'nin iniş yerinin yukarısında bir daire çizmesini izledi.

Helikopter ağırlaşp havada durakladı. Beton alanda yağmur yüzünden gölcükler oluşmuştu.

Ana yönetim binasının önüne küçük bir grup toplanmıştı. Taywanlılar, siyah yönetici ve memurlar. Bu da Daniel'e aldığı bilginin yanlış olmadığını kanıtlıyordu. Ephrem Taffari havada bekleyen helikopterdeydi.

Daniel iniş yerinden üç yüz yirmi metre kadar uzaklıktaki bir maun ağacının dalları arasına gizlenmişti. Gece tırmanmıştı oraya. Sepoo, ağacın dibinde beklemiş, Daniel hafif naylon ipi sarkıttığı zaman da, gerekli malzemenin bulunduğı çıkını bağlamıştı.

Şafak sökerken Daniel de ağacın ana gövdesine dayanmış oturuyordu. Üzerini sarmaşıklar örtüyordu. Yaprakların arasında küçük bir delik açmıştı. Oradan helikopterin ineceğı yer iyice gözüküyordu. Daniel arkasına kamuflaj elbisesi giymiş, yüzüne de madeni örgüden yapılmış bir maske takmıştı. Ellerinde de eldivenler vardı. Biyoloji doktoru silah olarak bir 7 mm. Remington Magnum tüfek ve yumuşak burunlu kurşunları seçmişti. Ancak bu silahla düşmanını kafasından vurması pek kolay olmayacaktı. Daniel de o yüzden Taffari'nin göğsünün ortasına nişan almaya karar vermişti. Vücuda girdiğı zaman genişleyen kurşun adamın akciğerlerini yırtacaktı.

Yeniden böyle düşünmek Daniel'e biraz müstehcence bir şeymiş gibi geliyordu. En son savaş

sırasında böyle yapmıştı. On yıl önce. Bir türlü ele geçiremedikleri elebaşılardan birini birdenbire kıstırmışlar ve Daniel de adama ateş etmişti. Ondan sonra günlerce midesi bulanmıştı.

Biyoloji uzmanı bu anıyı bir kenara itti. Kararlılığının sarsılmasına neden olabilirdi. Bu düşünceler tetiği çekmekte biraz gecikmesine yol açabilirdi.

Daniel, «Taffari helikopterdeyse,» diye düşündü. «O zaman Cheng de yanındadır. Çinli, UDC'nin yöneticisi. Her seferinde de başkana refakat etti. Taffari'yi bir kurşunla devirdiğim zaman, yanındakiler bir an çok şaşırarak ve felce uğrayacaklar. Bundan yararlanıp Cheng'i de ikinci kurşunla öldürebilirim. Tabii çabuk davranabilirsem.»

Daniel, Çinliyi öldürmek için hiç duraksamayacaktı. Adam bile bile Johnny Nzou ve ailesini düşünüp kendisini hazırladı. Chiwewe'deki o korkunç cinayet yerinin her ayrıntısını hatırladı, içinde ekşi bir nefret ve öfke köpürdü. Ubomo'da olmasının asıl nedeni Ning Cheng Gong'du.

Ve ikinci kurşunu ona ayırmıştı Daniel.

Biyoloji doktoru, «Sonra Chetti Singh var,» dedi kendi kendine. Belki o da başkanın yanında ama üçüncü kez ateş etme fırsatı bulabileceğimi de sanmıyorum.

Paraşütçü muhafızlar iyi eğitilmiş askerler. Belki ikinci kez ateş edebilirim. Ama üçüncü kez tetiği çekinceye kadar askerler de harekete geçerler.

«Chetti Singh'in icabına daha sonra bakarız. Ayaklanma başarıya ulaştığı zaman. Çalışma kamplarını o yönetiyordu.» Daniel'in çektiği idamlarla ilgili filmler Sih'in yargılanması sırasında onu mahvedecekti. Biyoloji uzmanı o yüzden Chetti Singh konusunda bekleyebilirdi.

Helikopterin yere doğru indiği o kısa sürede, Daniel de planını gözden geçirdi. Tabii artık değiştirmek için çok geçti, o da başka.

Victor Omeru, Kahali'deydi. Kereste taşıyan kamyonlardan biriyle gölün yanından inmişti. Şoför yardımcısı kılığına girmişti. Silahlar ve mühimmat da aynı biçimde dağıtılmış yani UDC kamyonlarıyla taşınmıştı. Despotu yenmek için, onun sisteminden yararlanmak sanki alaycı kaderin bir oyunuydu.

Şu anda başkente iki komando darbe birliği saldırı işaretini bekliyordu. İşareti alır almaz bir grup, televizyon ve radyo istasyonlarını i basacaktı. Victor Omeru, halka bir konuşma yapacak, onları ayaklanmaya çağıracaktı. Onlara Taffari'nin öldüğünü açıklayacak ve acılarını sona erdireceğine söz verecekti.

Burada Wengu ve Sengi-Sengi'de de yine iki komando grubu var-1 di. Onların ilk hedefleri Taffari'nin Hita muhafızlarını ortadan kaldırmak ve otuz bin esiri kurtarmaktı.

Ayaklanma işaretini Daniel verecekti. Ephrem Taffari'nin ciğerlerine i göndereceği bir kurşunla. Bu iş olur olmaz, Victor ve Patrick Omeru'ya

(telsizle durum bildirilecekti. Helikopter iniş alanının yanındaki UDC yönetim binasında çok güçlü bir telsiz vardı. Ama herhalde ona çabucak ulaşamayacaklardı. Daniel yanına portatif bir verici almıştı. Onunla Gondala'daki karargâhla bağlantı kurabileceklerdi. Ayaklanmanın başladığını, telsizle Kelly bildirecekti.

Daniel her türlü ihtimali göze alarak dört ayrı plan daha hazırlamıştı. Ama her şey Taffari'yi ilk kurşunda öldürmesine bağlıydı. Daniel başarısızlığa uğrarsa, Taffari de yaralı bir aslanın öfke ve hızıyla karşılık verecekti. Adamlarını toplayacak ve... ama bunu düşünmesi bile dayanılacak gibi

değildi. Daniel bu ihtimali kafasından kovdu. Taffari'yi vurması gerekiyordu.

Helikopter şimdi yerden yalnızca on beş metre yukarıdaydı. Ağır ağır iniyordu.

Daniel yanağını tüfeğinin dipçığıne dayayıp teleskopik nişangâhtan baktı. Kareyi dokuz derece büyütecek biçimde ayarlanmıştı. Biyoloji doktoru, iniş yerindeki küçük karşılama komitesini oluşturan adamların suratlarındaki ifadeleri bile görebiliyordu.

Daniel tüfeği kaldırdı ve helikoptere baktı. Mercek çok güçlü olduğu için, yalnızca kapıyı görebildi. Uçuş seyir görevlisi orada durmuş inişi kontrol ediyordu. Daniel dikkatini verip adamın göğsüne nişan aldı.

Birdenbire adamın omzunun üzerinde başka bir kafa belirdi. Koyu kırmızı beresiyle Ephrem Taffari'ydi bu. Daniel adamın ince hatlı, soylu suratını tanıdı. Sevinçle, «Bu o!» diye düşündü.

«Buraya geldi!»

Tüfeği kaldırıp Taffari'nin siyah gözlerinin arasına nişan almaya çalıştı. Helikopterin hareketi, kalbinin çarpıntısı ve ellerinin titremesi yüzünden doğru dürüst nişan alamadı. Ama sonra bütün gücünü kullanarak dikkatini Taffari'ye verdi. Tam bir suikastçi gibi soğukkanlı, gaddar ve kararlı olmalıydı.

Aynı anda ilk yağmur damlası biyoloji uzmanının ensesine düştü. Damla doktoru şaşırttı ve eli titredi. Bir başka damla merceği ıslattı. Artık hedef berrak gözüküyordu.

Sonra yağmur bardaktan boşanırcasına yağmaya başladı. Daniel'in bir az önce izlediği o ayrıntılı insan şekilleri, hareket halindeki lekeler dönüştüler. İniş yerinde bekleyenler renkli şemsiyelerini kaldırmışlardı. Başkan karşılamak ve gürültüyle yağan yağmurdan korumak için hızla ilerlediler.

Görüntüler daha da bulanıklaşıp birbirlerine karıştı. Şemsiyelerin renkleri sanki aktı ve doktorun gözlerini aldı. Daniel, Ephrem Taffari'nin çarpılmış silüetini gördü. Başkan çevik bir hareketle yere atladı. Daniel karşılama komitesinin yukarısında, helikopterin kapısında durup tiyatro oyuncularını gibi poz alacağını ve hatta belki de kısa bir konuşma yapacağını sanmıştı. Ama Taffari bir saniye içerisinde gözden kayboldu. Daniel, çaresizce ona nişan almaya çalışırken, biri ıslak şemsiyesini kaldırıp Taffari'nin başının üzerine tuttu.

Ning Cheng Gong'un belli belirsiz silüeti helikopterin kapısında belirdi ve Daniel'in dikkatinin dağılmasına neden oldu. Biyoloji doktoru silahı Cheng'e doğru döndürürken durakladı. Önce Taffari'nin ortadan kaldırılması gerekiyordu. Daniel teleskopu çaresizce sağa sola çevirip hedefini görmeye çalıştı. Karşılama komitesinin üyeleri Taffari'nin etrafını sarmış, şemsiyelerini kaldırmışlardı. Taffari'yi görmek imkânsızdı. Yağmur, öyle şiddetle yağıyordu ki, beton iniş yerine çarpan her damla patlıyordu sanki.

Yağmur, teleskopik nişangâha çarpıyor ve maskenin altında Daniel'in suratından akıyordu.

Hita paraşütçüleri helikopterden atlayıp başkanlarının etrafında toplanmaya başlamışlardı. Artık Daniel'in Taffari'yi görmesi imkânsızdı. Yukarıya kaldırdıkları şemsiyelerin altına büzülmüş olan adamlar bekleyen ciplere doğru koşuyorlardı.

Sonra Taffari yeniden ortaya çıktı. Eğik yağan yağmurda hızla ileri atılıp öndeki taşıta doğru gitti. Aslında onu vurmak hemen hemen imkânsızdı. Ama Daniel nişan alarak tetiği çekti. Aynı anda bir Hita muhafızı başkanına yardım etmek için koştu.

Daniel kendisine engel olamadan tüfek patladı. Hita paraşütçüsü dönerek yere yığıldı.

Göğsünden vurulmuştu. Biyoloji doktoru, «Bu adam önünde olmasaydı Taffari'yi de böyle çabucak vurabilecektim,» diye düşündü.

Yağmurda ilerleyen adamlar şaşaladılar. Taffari elindeki şemsiyeyi atıp ileriye doğru fırladı.

Adamlar sağa sola koşuşmaya başlamışlardı.

Daniel, Taffari'ye nişan alarak tekrar ateş etti. Ama hedefi yine ıskaladı. Taffari hâlâ koşuyordu. Sonunda cipe erişti. Daniel daha bir şey yapamadan kapıyı açıp kendisini taşıtın ön kanapesine attı.

Daniel, Ning Cheng Gong'u farketmişti. Yeniden ateş etti ve bir paraşütçü diz üstü yere düştü.

Belden aşağısına girmişti kurşun. Diğer askerler deli gibi ormanın kenarına doğru ateş ediyorlardı. Daniel'in ne yanda pusu kurduğunu anlayamamışlardı.

Biyoloji uzmanı hâlâ çaresizce Taffari'yi vurmaya çalışıyordu. Ama cip hareket etmişti bile.

Daniel ön camın arkasındaki kafaya doğru ateş etti. Ama şoförün başı mıydı, yoksa Taffari'ninki mi, bundan da emin değildi. Cam kırıldı, taşıt ne durakladı, ne de yalpaladı.

Daniel silahı hızlanan araca boşalttı. Sonra tüfeğini yeniden doldurmaya çalışırken, üç-dört Hita muhafızı ve sivil memurun yağmurda yere yığıldıklarını gördü. Kurşunlar onlara isabet etmişti.

Daniel'in komandoları ormandaki yerlerinden ateşe başladılar.

Ayaklanma başlamıştı. Ama Taffari hâlâ sağdı.

Biyoloji doktoru cipin geniş bir daire çizip binanın önünden geçtiğini ve havada duran helikopterin altına girdiğini gördü. Puma, yerden altı metre yukarıdaydı. Yağmurda zorlukla gözüküyordu. Taffari şoför yerinden eğilmiş, pilota telaşla kendisini helikoptere alması için işaret ediyordu.

Aynı anda, açıklığın diğer tarafında, ormandan biri çıktı. Daniel, aradaki uzaklığa rağmen Matabele eğitmeni Morgan Tembi'yi tanıdı. Omzuna bir RPG roketatarı dayamış koşuyordu.

Hita muhafızlardan hiçbiri galiba görmemişti onu. Morgan, Puma' dan yüz adım ötede tek dizinin üzerine çöktü ve ateş etti. Roket beyaz bir duman çıkararak uçtu ve Puma'nın ön kısmına çarptı. Helikopterin burnu ve pilot, duman ve alevler arasında parçalandılar. Puma havada ağır ağır döndü ve tepe üstü yere düştü. Pervaneler beton iniş yerine çarpıp küçük küçük parçalara bölündüler. Bir dakika sonra da ateşten bir top ve kara bir duman aracı yuttu.

Morgan Tembi ayağa fırlayıp tekrar ormana doğru koştu. Ama ormana ulaşamadı. O daha ağaçların arasına girmeden, Hita muhafızları vurdular. Ama Tembi, Taffari'nin helikopterle kaçmasını da engellemiş oldu.

Olay başlayalı daha bir dakika bile olmamıştı ama Hita'lar sürpriz saldırının uyandırdığı şoktan kurtulmaya başlıyorlardı. Şimdi ciplere biniyor ve binanın ötesindeki yoldan ilerleyen Taffari'nin peşine takılıyorlardı. Taffari saldırıya geçen grubun güç ve sayısını tahmin etmişti anlaşılan. Bu yüzden de kaçmaya ve Sengi-Sengi yolunu kapatmış olan kendi adamlarına ulaşmaya karar vermişti.

Muhafızlarla dolu üç cipTaffari'yi uçarcasına izliyordu. Sivil memurların çoğu yerde yüzükoyun yatıyor, o çılgınca karşılıklı ateş hatlarının altında kalmaya çalışıyordu. Ama bazıları büroların bulunduğu binalara doğru kaçıyorlardı. Daniel, Cheng'in aralarında olduğunu gördü. Mavi safarisi hemen seçiliyordu. Yağmurda bile... Daniel ateş edemeden Cheng bir binaya ulaşip ön kapıdan içeri daldı.

Daniel dikkatini yeniden kaçmakta olan dört cipe verdi. Cipler hemen hemen ormana giden anayola

ulaşmışlardı. Uhali komandoları şiddetle ateş ediyorlardı ama hedefi vuramıyorlardı. Pek etkisizlerdi. Morgan Tembi öldüğü için nişan almadan tetiği çekiyorlardı. Aslında hepsi de deneyimsiz gençlerdi.

Taffari maun ağacının dalına tünemiş olan Daniel'in ateş alanından çıkmıştı artık. Kaçıp kurtulacaktı. Bütün saldırı bir fiyaskoya dönüşüyordu. Uhali'ler eğitim sırasında öğrendiklerini unutmaya başlamışlardı. Plan alt üst oluyordu. Ayaklanma başladığı an başarısızlığa mahkûm olmuştu.

Aynı anda sapsarı, dev bir D10 traktörü homurdanarak ormandan çıktı.

Daniel kendi kendine öfkeyle, «Hiç olmazsa biri kendisine verilen emirleri hatırladı,» diye homurdandı.

Traktör yalpalayarak ilerledi ve sonra yan döndü. Böylece kaçmakta olan ciplerin yolunu kesmiş oldu.

Küçük bir grup Uhali de ormandan çıkmış, traktörün peşinden koşmuşlardı. Blucin ve başka giysiler vardı üzerlerinde. Grup şimdi traktörü barikat olarak kullanıyor ve onlara doğru hızla gelen taşıtlardan en öndekine ateş ediyordu.

Sonunda yakın mesafeden açılan bu yoğun ateşin etkisi oldu.

Öndeki cipte olan Taffari kaçış yolunun kesilmiş olduğunu farkederek taşıtı hızla yüz seksen derece döndürdü. Diğer cipler de onu izledi.

Geri dönünce yine Daniel'in ateş alanına girmiş oldular. Biyoloji doktoru, Taffari'nin kafasına ateş etti. Ama cip saatte doksan kilometre hızla ilerliyor, bozuk yolda zıplıyordu. Daniel kurşunlarının nerelere isabet ettiğini göremedi. Cipler MOMU ünitelerinin çalıştığı tarafa doğru hızla gittiler. Ama aslında yol madende sona eriyordu. Traktörün yardımı gelmesiyle başarısızlık bir dereceye kadar önlenmişti.

Daniel maun ağacındaki yerinden cipleri göremiyordu artık. Tüfeği kayışından dala astı ve naylon ipe tutunup ağaçtan aşağı indi. Aynı anda Sepoo yanına koşarak, ona AK47 saldırı tüfeğini ve içinde yedek şarjörlerle dört M26 el bombasının bulunduğu çantayı uzattı.

Daniel, «Kara-Ki nerede?» diye sordu. Sepoo, geriye, ormanı işaret etti. İki adam koşmaya başladılar.

İki yüz metre kadar içeride Kelly telsizin üzerine eğilmişti. Daniel'i görünce ayağa fırladı. «Ne oldu?» diye haykırdı. «Onu vurdun mu?»

Daniel sert bir sesle, «Her şey mahvoldu,» dedi. «Taffari hâlâ sağ. Wengu'daki radyo istasyonunu da ele geçiremedik.»

«Ah, Tanrım! Şimdi ne olacak?»

Biyoloji doktoru kararını verdi. «Telsizi çalıştır! Victor'a harekete geçmesini bildir! Artık bu işe girdik, geri dönemeyiz.»

«Ama eğer Taffari...»

«Kahretsin! Dediğimi yap, Kelly! Durumu düzeltmeye çalışacağım. Neyseki Taffari kaçamadı.

Yine de bir şansımız var. Taffari şu ara Wengu'de kısıtılmış durumda.»

Kelly yeniden karşı koyamadı. Telsiz aygıtının yanında diz çökerek mikrofonu dudaklarına götürdü.

«Orman Üssü, ben Mantar. Beni duyuyor musunuz?»

Portatif telsizin doğrudan doğruya Kahali'ye ulaşması imkânsızdı. Gondola'daki daha güçlü aygıttan yararlanmak zorundaydılar.

Kelly'nin Gondola kliniğindeki erkek hastabakıcısının sesi duyuldu. «Mantar, burası Orman üssü.» Adam güvenilir bir Uhali'ydi ve yıllardan beri orada çalışıyordu.

«Kahali'deki Gümüş Başa bir mesaj iletilecek. Mesaj şöyle: 'Güneş doğdu.' Tekrarlıyorum: 'Güneş doğdu.'»

«Bekle, Mantar.»

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra Gondola'daki adam tekrar konuşmaya başladı. «Mantar, Gümüş Baş, 'Güneş doğdu,' mesajını aldığını bildirdi.»

İhtilal başlamıştı. Victor Omeru bir saat içerisinde televizyona çıkıp halkına seslenecekti. Ama Taffari hâlâ sağdı...

«Kelly, beni dinle.» Daniel, kadını kolundan tutup ayağa kaldırdı. «Sen burada kal. Gondola'yla bağlantıyı kesmemeye çalış. Sakın etrafta dolaşmaya kalkışma. Taffari'nin komandoları etrafa yayılacaklar. Seni almaya gelinceye kadar burada bekle.» Kelly, olur, der gibi başını salladı.

Daniel. «Dikkatli ol, sevgilim.» diye ekledi.

«Sepoo!» Daniel ufak tefek zenciye baktı. «Burada kal. Karka-Ki'yi koru.»

Sepoo, «Onu canımla koruyacağım,» dedi.

Kelly, Daniel'e baktı. «Beni öp.»

«Çabucak.» Daniel bir an durdu, sonra, «Gerisi gelecek,» dedi.

Kelly'yi bırakarak UDC binasına doğru koştu. Daha yüz metre kadar ilerlemeden ormanda birilerinin dolaştığını duydu. «Omeru!» diye haykırdı. Parolaydı bu.

Adamlarda bağırdılar. «Omeru! Güneş doğdu.»

Daniel homurdandı. «Daha doğmadı...» İleride on iki komando vardı. Mavi blucin kumaşından ceketleri üniformaya benziyordu. Biyoloji uzmanı onları topladı. «Haydi bakalım.»

Daniel, madene inen yola ulaşmadan adamların sayısı otuza çıktı. Artık yağmur durmuştu.

Daniel ormanın kenarında durdu. Önlerinde MOMU ünitelerinin yuttukları karmaşık topraklar, sanki sonsuza kadar uzanıyordu. Araçlardan oluşan sıra ilerideydi, ormanla kırmızı çamurun birleştiği yerde duruyorlardı. Fırtınaya dayanmaya çalışan bir dizi savaş gemisini andırıyorlardı.

Dört cip ise daha yakındaydılar. Çamurlu düzlükte oraya buraya bırakılmışlardı. Daniel durumu incelerken Hita muhafızları en yakındaki MOMU'ya doğru koştular.

Daniel onların başındaki uzun boylu, üniformalı zenciye farkettiler. Ephrem Taffari'ydi. Kendisini en yakındaki MOMU'dan savunabileceğini düşündüğü anlaşıyordu. Daniel öfkeyle haklı olduğuna karar verdi.

Küçük el silahlarının kurşunları dev araçların çelik yanlarına işlemeyecekti bile. Hatta roketler bile bu devleri etkileyemeyeceklerdi.

Saldırıya geçen birinin MOMU'ya yaklaşmak için çamurlu açıklıktan geçmesi gerekecekti. Ve tabii

ona aracın üst platformundan ateş açacaklardı. Daha da önemlisi, bu çelik kaleyle manevra da yapılabilirdi. Taffari MOMU'ya biner binmez onunla istediği yere gidebilecekti.

Daniel çabucak etrafına bakındı. Şimdi etrafına elli kadar Uhali gerillası toplanmıştı. Hepsi de fazla heyecanlıydılar ve gürültü ediyorlardı, ilk ateşin tadını almış acemi erlerden farkları yoktu.

Bazıları neşeyle, «Yaşa!» diye haykırarak çok uzaktaki Taffari ve muhafızlarına ateş ediyorlardı.

Oysa onlar ateş alanının çok dışındaydılar. Ve bu gençler o değerli kurşunları boşa harcıyorlardı.

Ama onları kontrol altına almanın da bir yararı olmayacaktı. Daniel'in hemen saldırıya geçmesi gerekiyordu. Gerillaları çılgınca heveslerini kaybetmeden ve Taffari'de MOMU'ya ulaşip kendini savunmak için hazırlanmadan önce.

Daniel, «Haydi!» diye haykırdı. «Gelin! Omeru! Güneş doğdu!» Gerillaları ormandan çıkardı.

Uhali gerillaları da neşeyle deli gibi haykırarak düzensizce ilerlediler.

«Omeru!» diye bağııyorlardı. Daniel'in bu hızı sürdürmesi gerekiyordu.

Çamur bazı yerlerde bileklerine, bazı yerlerde de dizlerine kadar geliyordu. Grup, terkedilmiş ciplerin yanından geçti. Daniel ileride Taffari'nin MOMU'ya ulaşip çelik merdivenlerden birine tırmandığını gördü. Uhali gerillaları koşarken, çamur yüzünden yavaşlamaya başladılar.

Taffari, MOMU'ya tırmanan adamlarını düzene sokuyordu. Komandolar dev çelik makinelerin arkasına yerleşiyorlardı. Kurşunlar saldırı grubunun üzerine yağmaya başladı. Başlarının üzerinden geçiyor, çamura saplanıyordu. Daniel'in yanındaki adam yaralanıp yüzükoyun çamurların arasına yuvarlandı.

Saldırı, çamur yüzünden iyice yavaşladı. MOMU'daki Hita'lar çelik bölmelerin arkasından dikkatle nişan alıyorlardı. Daniel'in adamlarından birkaçı daha devrildi.

Uhali gerillalarından bazıları döndüler, sendeleyerek ormana doğru gitmeye başladılar. Bazıları ise terkedilmiş ciplerin arkasına çömeldiler. Asker değildi hiçbiri. Kâtipler, kamyon şoförleri ve üniversite öğrencileriydiler. Ve karşılarında, girilmesi imkânsız bir çelik kaleye sığınmış, usta paraşütçüler vardı. Daniel cesaretleri kırıldığı için onları ayıplamıyordu. Ama ihtilal de onlarla birlikte çamurların arasında ölüyordu.

Biyoloji doktorunun tek başına bir şey yapması imkânsızdı. Hita'lar onu farketmişlerdi bile.

Şimdi kendisini kurşun yağmuruna tutuyorlardı. Daniel, sendeleyip en yakındaki cipe doğru gitti ve arkasına sindi.

MOMU'yu kullanan adamlar yerlerinden ayrılmış ve alt platformda çaresizce birbirlerine sokulmuşlardı. Hita paraşütçülerinden biri onlara emir verircesine işaret etti. Adamlar da rahatlayıp çelik merdivenden indiler. Çamura atladılar. Batmakta olan bir transatlantiği terkeden denizcilere benziyorlardı.

MOMU'nun motoru hâlâ çalışıyordu. Kazıcılar toprağı çiğneyip duruyorlardı. Ama dev makine artık sıradan çıkmaya başlamıştı. Sıradaki diğer MOMU'lardaki adamlar ne olduğunu görüp yerlerinden fırladılar. Çelik zırhlara çarpan kurşunlardan kaçmak için kendilerini yere attılar.

İki tarafın 'berabere' kaldıkları söylenebilirdi. Taffari'nin adamları MOMU'yu ele geçirmişlerdi.

Daniel'in komandoları ise çamur yüzünden ne ilerliyor, ne de kaçabiliyordu.

Biyoloji uzmanı bu durumu değiştirmek için bir yol bulmaya çalıştı. Yanındaki sarsılmış, moralleri

bozulmuş gençlerin yeniden saldırabileceklerini sanmıyordu. Taffari'nin yanında on beş-yirmi adamı vardı. Bu, Uhali'lerin yaklaşmalarını önlemek için yeterliydi.

Daniel birdenbire tuhaf bir sesin farkına vardı. Ses martıların çığlıklarına ya da kayıp ruhların feryatlarına benziyordu. Geriye dönüp baktı ama önce bir şey göremedi. Sonra ormanın kenarında bir şey kıvıldadı. Daniel ne olduğunu anlayamadı. Herhalde insan olamazdı.

Biyoloji doktoru sonra başka hareketleri de farkettiler. Orman ayaklanıyordu sanki. Binlerce garip yaratık, karınca sürüleri gibi ilerliyordu. Sayıları böceklerinki kadar çoktu. Hepsi de kırmızıydılar. Ormandan açıklığa çıkarlarken o iniltiyi andıran sesler daha da yükseldi.

Daniel birdenbire durumu anladı. Çalışma kamplarının kapıları açılmıştı. Uhali'li esirler gardiyanları alt etmiş ve ayaklanmışlardı. Çamurdan çıkmışlardı... Kırmızı çamurlara bulanmış adamlar mezarlarından çıkarılmış cesetler gibi çıplaktılar. Açlıktan bir deri bir kemik kalmışlardı.

Sürüler halinde ilerliyordu binlerce esir. Yüzlerindeki çamurdan oluşan kırmızı maskenin altında, yalnızca öfke dolu gözlerinin akları görölüyordu. «Omeru!» diye bağıyorlardı. Kayalara çarpan, fırtınanın coşturduğu bir denizin homurtusunu andırıyordu sesler.

Kükremeieri, Hita paraşütçülerinin silahlarının seslerini bastırıyordu. AK47 saldırı tüfeklerinin kurşunları kalabalığı hiç etkilemiyordu. Biri düştü mü, onun yerini on iki kişi alıyordu. MOMU

kalesinde Hita muhafızların kurşunları tükenmeye başlıyordu. Daniel uzaktan bile onların paniğe kapıldıklarını seziyordu. Paraşütçüler sonra namluları fırından çıkmışçasına kızmış olan boş tüfeklerini bir kenara attılar. Çelik merdivenlerden o hantal sarı makinenin en üst platformuna çıktılar. Çaresizce parmaklığın yanında durup kırmızı sürünün MOMU'ya erişerek, yukarıya tırmanışını seyrettiler.

Daniel, Ephrem Taffari'nin de en üst platformda Hita'ları arasında durduğunu gördü. Kollarını nutuk söyleyecekmiş gibi açmış, esirlerle konuşmaya, onları durdurmaya çalışıyordu. Sonunda, en öndekiler hemen hemen kendisine ulaştıkları zaman, Taffari de tabancasını çekip esirlere ateş etti. Esirler etrafını sararken, hâlâ tetiği çekiyordu.

Daniel bir süre onu göremedi. Boğuşan, çıplak, kırmızı insanların arasında kaybolmuştu Taffari.

Dev bir deniz anasının yuttuğu bir sinekten faksızdı. Daniel, onu sonra yeniden gördü. Yüzlerce el yukarı kaldırmıştı adamı. Çırpınan Taffari'yi elden ele geçirdiler.

Sonra da MOMU'nun tepesinden aşağıya attılar.

Ephrem Taffari havada, kırık kanadıyla uçmaya çalışan bir kuş gibi biçimsizce döndü. Ve yirmi metre aşağıya, kazıcı kolun dönen bıçaklarının üzerine düştü. Bıçaklar Taffari'yi çektiler ve bir anda macun haline

getirdiler. Taffari'yi öyle ince kıydılar ki, kanı ıslak toprakta bir leke bile bırakmadı.

Daniel ağır ağır ayağa kalktı.

MOMU'nun üzerindeki esirler, Hita paraşütçülerini öldürüyorlardı. Sevinçle haykıarak parçalıyorlardı onları.

Daniel döndü. Kelly'yi bıraktığı yere doğru yürümeye başladı. Çok ağır ilerliyordu. Komandolar etrafını sarmışlardı. Elini sıkıyor, sırtına vuruyorlardı. Gülüyor, bağıyor ve şarkı söylüyorlardı.

Ormandan hâlâ tek tük silah sesleri geliyordu. Bürolar yanıyordu. Alevler, çatırdayarak yükseliyor

etrafa kara dumanlar yayılıyordu. Bir dam çöktü. Bazı insanlar kaçamayıp içeride kalmışlardı, diri diri yanıyorlardı. Kalabalık öfkeyle her tarafa saldırıyordu. Gardiyanları, şirketin memurlarını, kâtiplerini ve mühendislerini kovalıyorlardı. Siyah ya da Taywan'lı hiç fark etmiyordu. Nefret ettikleri zalimin adamlarını yakalıyor ve öldürüyorlardı. Adamlar yerde kıvranırlarken dövüyor, tekmeliyor, bıçaklar ve küreklerle parçalıyorlardı. Parçaları alevlerin arasına atıyorlardı. Vahşice bir şeydi bu. Ama Afrika böyleydi...

Daniel o dehşet verici sahneye bakamıyordu. Hiç kimse katliamı engelleyemezdi. Bu insanlar çok uzun süre acı çekmişlerdi. Nefretleri de çok derindi. Daniel, yoldan ayrıldı. Kelly'yi bulmak için ormana girdi.

Yüz adım kadar ilerledi ve sonra ufak tefek birinin kendisine doğru koştuğunu gördü. «Sepoo!» diye seslendi. Pigme, ona yaklaştı. Kolunu yakalayarak sarsmaya başladı.

Kolaylıkla anlaşılamayacak bir çığlık attı. «Kara-Ki!» Başında bir yara vardı ve şakır şakır kan akıyordu.

Daniel, «O nerede?» diye sordu. «Ona ne oldu?»

«Kara-Ki! Adam onu yakaladı! Ormana götürdü!»

Kelly telsiz aygıtının önünde diz çökmüş, alıcının düğmesini usul usul çeviriyordu. Verici, gölün kıyısına, Kahali'ye ulaşacak kadar güçlü değildi. Ama Sepoo, kadının tepesindeki ipek-pamuk ağacına tırmanmış ve anteni üst dallara takmıştı. Kelly şimdi Ubomo Radyosu'nun yayını dinliyordu. Fazla parazit de yoktu.

«Bundan sonraki istek Kabute'den Miriam Seboki için. Miriam bugün on sekizine basıyor.

Arkadaşın Abdullah, doğum gününü kutluyor ve seni çok sevdiğini iletmemizi istiyor, Miriam. 0

senin için Madonna'nın 'Bir Bakire Gibi' parçasını seçti. İşte şarkıyı yalnızca senin için çalıyoruz, Miriam...» Gürültülü, ahenksiz müzik ormanın sessizliğine hiç uymuyordu. Kelly sesi hafifletti. Ve aynı anda başka sesleri duydu. Uzaklarda ateş ediliyor, savaşıyor ve ölen insanların çığlıkları etrafta yankılanıyordu.

Kelly bu sesleri duymamaya, endişesini ve ayaklanmanın başarısı konusundaki korkularını yenmeye çalıştı. Korku içinde, acizce bir şeyler olmasını bekledi.

Müzik birdenbire kesildi. Şimdi yalnızca parazit duyuluyordu. Sonra alıcıdan başka bir ses yükseldi.

«Ubomo halkı. Bu radyo istasyonu şimdi Ubomo Kurtuluş Ordusu'nun kontrolünde. Karşınızda Ubomo Cumharbaşkanı Victor Omeru, Kahali'deki radyo istasyonundan size bir konuşma yapacak.»

Bir marş başladı. Ephrem Taffari'nin gücü ele geçirdiğinde yasakladığı eski ulusal marşı bu.

Müzik sona erdiği zaman bir sessizlik oldu. Sonra Kelly'nin o çok sevdiği, heyecan verici ses duyuldu.

«Sevgili Ubomo'lular. Siz, zalimin boyunduruğu altında ıstırap çeken vatandaşlarım, ben Victor Omeru'yum. Çoğunuzun benim ölmüş olduğuma inandığını biliyorum. Ama bu ses mezardan gelmiyor. Gerçekten de şimdi ben, Victor Omeru, size sesleniyorum.» Victor, Swahili dilinde konuşuyordu. «Size büyük mutluluk müjdeleri getiriyorum. O kanlı despot Ephrem Taffari artık öldü. Gerçek, sadık vatanseverlerden oluşan bir grup onun zalim ve hain rejimine son verdi.

Taffari'yi de layık olduğu biçimde cezalandırdı. Ortaya çıkın, vatandaşlarım. Ubomo üzerinde yeni bir güneş doğuyor...» Sesi o kadar içten ve etkileyiciydi ki, Kelly bile bir an dediğine inandı.

Yani Taffari'nin öldüğüne ve ihtilalin başarılı olacağına. Sonra silah seslerini duyarak omzunun üzerinden baktı.

Yakınında bir adam duruyordu. Sessizce yaklaşmıştı ona. Asyalı'ydı. Ve kesinlikle de bir Çinli.

Arkasındaki mavi safari yağmur ve terden

ıslanmış, üzerine kan ve çamur bulaşmıştı. Uzun siyah saçları alnına düşmüştü. Yanağındaki derin olmayan çizikten akan kanlar, ceketinin önüne damlamıştı...

Çinlinin bir elinde bir Takarov tabanca vardı. Gözleri öfkesinden ateş saçıyordu sanki. O kadar siyahtılar ki, bebeklerle irisler birbirlerinden ayırt edilemiyorlardı. Bir mako-köpekbalığınıninkine benziyordu. Adamın ağzı korku ya da hiddetten çarpılmıştı. Çinlinin tabancayı tutan eli sarsılıyor ve titriyordu.

Kelly, Çinliyi o zamana kadar hiç görmemişti ama onun kim olduğunu hemen anladı. Daniel'in sık sık bu adamdan söz ettiğini duymuştu. Arada sırada Gondola'ya ulaşan eski gazetelerde Çinlinin resimlerini de görmüştü. Kelly onun UDC'nin genel müdürü olduğunu biliyordu.

Daniel'in arkadaşı Johnny Nzou'yu öldüren adam olduğunu da...

Kelly, «Ning,» diyerek yerinden fırladı. Geri geri giderek Çinliden uzaklaşmaya çalıştı. Ama Cheng ileri atılıp kadını bileğinden yakaladı. i Gücü, Kelly'yi çok şaşırttı. Çinli, kadının kolunu bükerek geriye çekti. I İngilizce, «Beyaz bir kadın,» dedi. «Bir rehine...»

tabancayla havada bir yarım daire çizdi. Namlu Pigme'nin kulağının I üstüne gelip, derisini yardı. Sepoo, Cheng'in ayağının dibine yığıldı. Çinli, bir eliyle hâlâ Kelly'yi tutuyordu.

Tabancayı kaldırarak Pigme'nin şakağına nişan aldı.

Kelly, «Hayır!» diye haykırdı ve kendisini geriye attı. Cheng'in göğsüne çarptığı için tabanca sarsıldı, kurşun yere, Sepoo'nun yüzünden I on beş santim öteye saplandı. Zenci kendine geldi o zaman. Hızla aya-I ğa fırlayıp kaçtı. Cheng arkasından ateş etti ama Sepoo çalıların arasın-I da kayboldu.

Cheng, Kelly'nin kolunu vahşice bükte. Kelly, kürek kemiğine sap-I lanan acıdan kurtulmak için ayaklarının ucunda yükseldi. Kelly, «Canımı yakıyorsun!» diye bağırdı.

Cheng, «Evet,» dedi. «Bana yine karşı koyarsan seni öldürürüm. Haydi, yürü! Evet, böyle yürüyeceksin. Tekrar canını yakmamı istemiyorsan, hemen yürümeye başlamalısın.»

Kelly, «Nereye gidiyoruz?» diye sordu. Can acısının sesine yansımaması için çabalıyordu. Sakin ve ikna edici bir tavırla konuşmak için de... «Ormana kaçmakla kurtulamazsın.»

Cheng, «Sen yanımda olursan kurtulabilirim,» dedi. «Artık konuşma! Sesini kes! Ve yürü!»

Cheng, Kelly'yi itip sürüklemeye başladı. O da karşı koyma cesaretini gösteremedi. Çinlinin her şeyi göze alacak halde olduğunu seziyordu. Daniel'in Cheng hakkında anlattıklarını da hatırlıyordu. Katledilen Matabele ailesinin üyeleri... Cheng'in sapıkça zevkleri uğruna işkence edilen çocuklar ve genç kızlar... Kelly, tek şansının adamın emirlerine uymak olduğunu kavırıyordu.

Sendeleyip yalpalayarak yedi yüz elli metre kadar ilerlediler. Cheng'in Kelly'yi sıkıca tutması ve o delice telaşı yüzünden zorlukla hareket edebiliyorlardı. Sonra kendilerini birdenbire ince bir suyun

kenarında buldular. Kelly, suyun o yöreye adını veren küçük Wengu Nehri olduğunu anladı. Ana Ubomo Nehri'nin bir koluydu.

MOMU araçlarının salıverdiği zehirler yüzünden kirlenmişti nehir. Kötü kokulu ve tehlikeli bir suydur. Cheng bile suyu aşmanın tehlikeli olabileceğini sezmişti.

Çinli, Kelly'yi diz üstü çökmeye zorladı. Tepesine dikilip kararsızca etrafına bakındı. Kesik kesik soluyordu.

Kelly, «Lütfen...» diye fısıldadı.

Cheng deli gibi bağırdı. «Sus! Sana konuşmamı söyledim!» Emrini yerine getirmesi için, kadının bileğini büktü. Kelly verdiği karara karşın inledi.

Çinli, uzun bir sessizlikten sonra birdenbire, «Bu Wengu Nehri mi?» diye sordu. «Ne yöne doğru akıyor? Güneye, anayola doğru gidiyor mu?»

Kelly adamın kafasından geçenleri hemen anladı. Cheng bu yöreyi iyi biliyordu tabii. Ona verilmişti burası. Herhalde Çinli haritaları da incelemişti. Ve mutlaka Wengu'nun güneye doğru bir kavis çizerken, anayolu kestiğini de biliyordu. Köprüde bir Hita askeri karakolu olduğunu bildiği gibi...

Çinli, «Bu Wengu Nehri mi?» diye tekrarlayıp Kelly'nin bileğini bağırtıncaya kadar büktü. Kelly az kalsın doğruyu söyleyecekti ama sonra aklı başına geldi.

«Bilmiyorum.» Kadın başını salladı. «Orman konusunda hiçbir bilgim yok.»

Cheng, «Yalan söylüyorsun,» diye suçladı Kelly'yi, ama karar veremediği belliydi. «Sen kimsin?»

«Ben yalnızca Dünya Sağlık Organizasyonu'ndan bir hemşireyim. Ormanı da tanımıyorum.»

«Pekâlâ.» Çinli kadını çekip ayağa kaldırdı. «Haydi, yürü!» Kelly'yi itti. Ama şimdi Wengu'nun yanından güneye doğru gidiyorlardı. Çinli kararını vermişti.

Çinli iterek götürürken, Kelly bilerek yumuşak topraklara ayaklarını sürdü. Bütün gücünü topuklarına veriyor, Sepoo'nun izleyebilmesi için, mümkün olduğu kadar derin izler bırakmaya çalışıyordu. Pigme'nin onu izleyeceğini biliyordu. Daniel de onunla gelecekti.

Cheng çalıların arasından geçmeye zorlarken Kelly de ulaştığı bütün yeşil dalları kırmaya çalışıyordu. Bir ara gömleğinden bir düğme koparmayı başardı ve yere attı. Sepoo'nun bulması için... Kelly, her fırsatta kuru bir dala takılıp diz üstü düşüyor ya da bir çukura yuvarlanıyormuş gibi yapıyordu. Çinlinin hızını elinden geldiği kadar kesmeye çalışıyordu. Böylece Sepoo'yla Daniel'e yetişme şansı vermeye çabalıyordu.

Sonra bilerek yüksek sesle ağlayıp inlemeye başladı. Cheng tehdit dolu bir tavırla tabancasını kaldırdığı zaman da olanca sesiyle, «Yapma!» diye haykırdı. «Lütfen! Lütfen bana vurma!»

Sesinin etrafta yankılanacağını ve Sepoo'nun ormanda eğitilmiş kulaklarının, onu altı yüz metre uzaktan duyabileceğini biliyordu. Pigme ne tarafta olduğunu hemen anlayacaktı.

Sepoo, düğmeyi yerdeki çürük yaprakların arasından alıp Daniel'e gösterdi. «Bak, Kuokoa, Kara-Ki izlememiz için işaretler bırakıyor. O bir kolobus kadar kurnaz ve bir orman öküzü kadar da cesur.»

İki adam hızla, sessizce izlerin peşinden gittiler. Tetikteydiler. Sepoo, Keily'nin kırdığı dalları, topuk izlerini ve diz üstü düştüğü yerleri işaret etti.

«Artık çok yaklaştık.» Daniel'in koluna dokundu. «İyice yaklaştık.»

«Onunla karşılaşmamaya dikkat et. Pusuya yatmış olabilir.»

Kelly ileride, ormanın derinliklerinde, «Yapma!» diye haykırdı. «Lütfen! Lütfen bana vurma!»

Ve Daniel bir an kendisini kaybetti. Kadını kurtarmak için ileri doğru atılacak oldu. Ama Sepoo onu bileğinden sıkıca yakaladı.

«Hayır! Hayır! Kara-Ki yaralanmadı. O bizi uyarıyor. Ahmak bir wazangu gibi saldırma. Artık kafanı kullan.»

Daniel kendisini topladı ama hâlâ öfkesinden titriyordu. «Pekâlâ...» diye fısıldadı. «O benim burada olduğumu bilmiyor. Ama seni görmüş. Çevrelerinden dolaşıp ileride bekleyeceğim. Sen adamı bana doğru sür-: melisin. Ağla avlanırken bir düiker'i sürdüğün gibi. Anlıyor musun, Sepoo?»

«Anlıyorum. Hazır olunca gri papağan gibi ses çıkar.»

Daniel, AK47'nin namlusundaki süngüyü çıkardı. Tüfeği yanındaki ağacın gövdesine dayadı.

Cheng, Kelly'yi bir kalkan gibi kullanıyordu. Tüfek bir işe yaramayacaktı. Daniel silahı orada bıraktı.

Daniel elindeki süngüyle, nehrin kıyısından hızla uzaklaştı. Kelly' nin sesini iki kez daha duydu.

Kelly sızlanıyor, yalvarıyordu. Böylece Daniel'in yerini saptamasını sağlıyordu.

Biyoloji doktoru birkaç dakika sonra Cheng'le Kelly'nin önüne geçti ve nehir kıyısındaki ağaçlardan birinin gövdesinin arkasına saklandı. Ellerini boru gibi yapıp ağzına götürdü ve papağanın ötüşünü taklit etti. Sonra da çömelip beklemeye başladı. Süngüyü kaldırmıştı.

Sepoo' nun tiz sesi ağaçların arasında yankılandı. Bir vantrlog gibî konuşuyordu. Bu yüzden sesini duyan onun hangi tarafta ve ne kadar

uzakta olduğunu anlayamazdı. «Hey, wazangu! Kara-Ki'yi bırak. Senin ağaçların arasından gözetliyorum. Kadını bırak yoksa zehirli ok vücuduna saplanır.»

Daniel, Cheng'in Swahili'ce söylenen bu sözleri anlayabileceğini sanmıyordu. Ama etki yine de aynı olacaktı. Cheng dikkatini geriye verirken Daniel'in beklediği tarafa doğru gelecekti.

Biyoloji uzmanı olduğu yerde büzülüp etrafı dinledi. Birkaç dakika sonra Sepoo yeniden seslendi. «Hey, wazengu, beni duyuyor musun?»

Sonra ortalık sessizleşti. Daniel, gözlerini açmış, kulak kesilmişti.

Biraz ileride bir dal hışırdadı. Sonra adam Kelly'nin dehşet dolu, boğuk sesini duydu. «Lütfen...»

Ama ardından Cheng öfkeyle fısıldayarak onu susturdu.

«Kes sesini, kadın. Yoksa kolunu kırarım.»

Daniel'in beklediği yere çok yakındılar. Doktor süngünün sapını sıkıca kavradı. Sonra çalılar kımıldadı ve Daniel, Cheng'in mavi ceketini tanıdı.

Çinli geri geri gidiyordu. Kelly'yi göğsüne bastırmış Sepoo'nun sesinin geldiği tarafa bakıyordu.

Kelly'nin omzunun üzerinden tabancayla nişan almıştı. Sepoo gözükür gözükme ateş edecekti.

Cheng geri geri, Daniel'in arkasında beklediği ağaca doğru geliyordu.

Biyoloji uzmanı, Çinlinin dövüş sanatlarında usta olduğunu biliyordu. Cheng'le göğüs göğüse

dövüşmeye kalkarsa üstünlük Çinli'de olacaktı. Bir tek emin yol vardı. Süngünün ucunu arkadan adamın böbreklerine sokmak. Cheng hemen sakatlanacaktı böylelikle.

Daniel ağacın arkasından çıktı. Süngüyü aşağıya doğru indirmişti. Saldırıya geçti ama aynı anda Cheng hızla yana döndü. Biyoloji uzmanı saldırıyı nasıl sezdiğini anlayamadı. Çünkü hiç ses çıkarmamıştı-Belki de nedeni bir Kung Fu savaşçısının olağanüstü sezgisiydi.

Süngü Cheng'in yanına, kalça kemiğinin iki santim kadar yukarısına saplandı. Ve sapına kadar gömüldü. Ama Cheng dönerken süngü de Daniel'in elinden kaydı.

Çinli, Kelly'yi bırakıp hızla itti. Daniel'in suratına ateş etmek jÇjn tabancayı kaldırdı. Biyoloji doktoru, Çinlinin bileğini yakalayıp, silahı yukarıya doğru kaldırmaya zorladı. İlk kurşun yukarıdaki dalların arasından uçtu.

Cheng, Daniel'in elinden kurtulmaya çalıştı. Biyoloji uzmanı sıkıca tutmaya çalışıyordu. Çinli vücudunu geriye atıp dizini kaldırdı. Daniel'in kasıklarının arasına vuracaktı. Ama doktor yan döndü, Cheng'in dizi de kalçasına geldi. Ancak bu güçlü vuruş yüzünden bacağı uyuşuverdi.

Daniel göz ucuyla Cheng'in sol elini kaldırdığını gördü. El bir balta gibi kaskatıydı. Çinli, Daniel'in boynuna, kulağının hemen altına vurmaya çalıştı. Ama Biyoloji doktoru omuzlarını kaldırdı. Cheng'in eli kolunun yukarısındaki kalın kaslara geldi. Bu vuruştaki güç ve şiddet Daniel'in midesinin bulanmasına neden oldu. Cheng'in silahlı elini kavrayan parmakları gevşedi.

Çinli, elini yine indirdi. Daniel bu kez vuruşun boynunu kuru bir dal parçası gibi kıracağını anladı. Kelly, Cheng'in elini kürek kemiklerinin arasına dayayıp onu şiddetle itmiş olmasına karşın yine de yere yuvarlanmamıştı. Kadın kendisini toplayarak Çinlinin üzerine atıldı. Omzu, Cheng'in süngünün yardığı yanına geldi. Bu yüzden Çinli, Daniel'in boynuna vuramadı.

Sendeledi ve biyoloji uzmanına çarptı, o sırada elindeki tabancayı da düşürdü.

Daniel çaresizce diğer kolunu Cheng'in boynuna dolayıp kendisini arkaya doğru attı. Çinli karşı koyamadı. İki adam nehrin dik kıyısından bir buçuk metre kadar aşağıya, kırmızı sulu çamura yuvarlandılar. Çamura saplanıp dibe kadar gittiler.

Sonra başları yüzeyde belirdi, ikisi de soluk soluğaydılar ama birbirlerini de bırakmıyorlardı.

Daniel'in bacağı hâlâ uyuşuktu. Cheng ise güçlü ve çevikti. Daniel, Çinliyi fazla tutmayacağını anladı. Kelly onun kötü durumda olduğunu sezmişti. Eğilip süngüyü aldı. Ve aynı anda aşağıya atlayarak kaba etlerinin üzerinde kaydı. Süngüyü kaldırmıştı.

Cheng kolunu arkadan Daniel'in boynuna doladı. Arkası Kelly'ye dönüktü. Safari ceketi çamur yüzünden ıslak ıslak parlıyordu.

Kelly elini mümkün olduğu kadar yukarı kaldırdı ve sonra hızla indirdi. Süngü önce Cheng'in kaburgalarına gelip sekti. Çinli homurdanarak sarsıldı. Kelly süngüyü yeniden kaldırdı ve bu kez Çinlinin kaburgalarının arasına saplamayı başardı.

Cheng kolunu Daniel'in boynundan çekip Kelly'ye doğru döndü. Süngü hâlâ kaburgalarının arasındaydı. Yarısına kadar girmişti.

Cheng iki eliyle birden Kelly'ye doğru uzandı. Çamurlanmış yüzü hayvanca bir öfkeyle çarpılmıştı. Daniel kendisini toplayarak Çinliye arkadan saldırdı, iki kolunu birden Cheng'in boynuna doladı. Bütün gücünü kullanıyordu. Süngü onunla Çinlinin arasında kalmıştı. Ve şimdi sapına kadar girmişti süngü. Cheng'in dudaklarının arasından ağız dolusu kan fişkırarak çenesinden aktı.

Daniel, Çinlinin kafasını sulu çamurun içine soktu. Cheng kırmızı çamurda debelenirken bir elini kaldırdı. Parmaklarını bükmişti. Daniel'in gözlerine ulaşmaya çalışıyordu. Ama biyoloji doktoru olanca gücüyle bastırıyordu. Cheng'in eli yanına düştü. Çinlinin çamurdaki çırpınışları düzensizleşip hafifledi.

Kelly kıyıya gidip çömeldi. Dehşetle bu sahneyi izliyordu.

Birdenbire kırmızı sulu çamurdan ağır ağır iri hava kabarcıkları yükseldi. Yüzeye ulaşır patladılar. Cheng'in akciğerleri boşalmıştı. Yalnızca Daniel'in başı çıkmıştı çamurdan. Orada bir süre öylece yattı. Cheng'in çamurun içindeki boynunu bir türlü bırakmıyordu.

Sonunda Kelly, «O öldü..» diye fısıldadı. «Artık ölmüş olmalı.»

Daniel ağır ağır düşmanını bıraktı. Çamurun içinde hiçbir şey kımıldamıyordu şimdi. Sürüne sürüne kıyıya çıktı. Balda ilerlemeye çalışan bir böceğe benziyordu.

Kelly doktorun yukarı çıkmasına yardım etti. Doktor yaralı bacağını sürüklüyordu. Yukarı ulaştıkları zaman, iki sevgili birbirlerine sarılarak yere diz çöktüler. Nehre bakıyorlardı.

Kütüğü andıran bir şey ağır ağır sulu çamurun yüzeyine çıktı. Cheng'in cesedi çamura öylesine bulaşmıştı ki, artık bunun bir insan vücudu olduğu bile pek anlaşılmıyordu. Kelly'yle Daniel, hiç konuşmadan beş dakika kadar ölüye baktılar.

Sonra Daniel, «Kendi yarattığı lağım çukurunda boğuldu,» diye fısıldadı. «Bundan daha iyi bir yol seçemezdim.»

SON